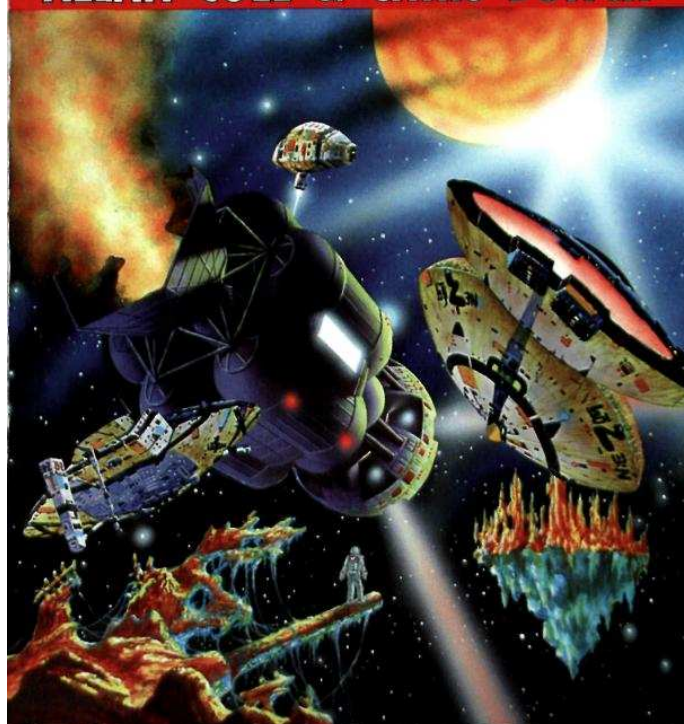

ASPIRANTŮ NA PŘEVZETÍ MOCI PO VĚČNÉM CÍSAŘI BYLO
MNOHO. ŽÁDNÝ Z NICH VŠAK **NEDOKÁZAL PŘEMOCI STENA.**

Císařův návrat

ALLAN COLE & CHRIS BUNCH

Allan Cole and Christopher Bunch

Císařův návrat

V nakladatelství Perseus vyšlo:

Timurova trilogie:

Když bohové spali
Vlci bohů
Probuzení bohů

Stenova dobrodružství:

Sten
Vlčí světy
Dvůr tisíce sluncí
Flotila zatracenců
Pomsta zatracenců
Císařův návrat

Připravujeme:

Vortex
Konec říše

Tetralogie Vzdálená království:

Vzdálená království (již vyšlo)
Příběh bojovnice
Noční království
Návrat bojovnice

Císařův návrat

ALLAN COLE & CHRIS BUNCH

Text copyright ©1990 by Allan Cole and
Christopher Bunch
Cover copyright ©2001 by Petr Bauer
Translation copyright ©2001 by Petr Černý
AU rights reserved Edition ©2001 by Luboš Falout - Perseus

ISBN 80-86481-08-5

*Pro
Normana Spinrada
(hippiecommiesympatizanta - aktivního),
který nám dopomohl k těmto bludům*

a

*Dennise Foley
(člena zelených baretů - v důchodu),
který dává pozor, aby nám to nepřerostlo přes hlavu*

Poznámka

Názvy první, druhé a třetí knihy jsou oficiální hodnosti, které Augustus získal od římského senátu, aby se stal císařem. *Princeps* znamená „vůdčí osoba“. *Imperator*, „velitel armády“. Toto slovo je latinským základem pro císaře. *Pater Patriae* znamená „otec otčiny“.

Název čtvrté knihy lze přeložit jako „My, kdo jdeme na smrt, vám vzdáváme hold“. Byl to slavný pokřik gladiátorů, když skládali poklonu svému císaři, aby se mohli vrhnout do krvavých lázní starověkých arén.

KNIHA PRVNÍ

PRINCEPS

KAPITOLA PRVNÍ

TRUP LODI byl monstrózní. Každá ze stěn tohoto dekahedronu měla téměř jeden čtvereční kilometr.

Na její palubě byl jeden jediný člověk. Nehybně se vznášel v mělkém bazénku stojícím uprostřed jedné kajuty. Otevřel oči. Byly modré. Netečné, jako oči novorozeněte. Uběhla určitá doba.

Aktivoval se ventil a z bazénku byla vypuštěna všechna tekutina. Jedna stěna odpadla. Muž se posadil a spustil nohy na palubu; pohyboval se pomalu a opatrně jako invalida, který se pokouší rozhýbat tělo poté, co byl dlouho upoután na lůžko. Paluba hřála.

Chvilí jen tak seděl, možná hodinu nebo den, než promluvil ten hlas. Přicházel ze všech stran.

„Ve vedlejší místnosti je jídlo a pití.“

Muž poslušně vstal. Zapotácel se, ale pak se mu rovnováha vrátila. Na nízkém podstavci vedle bazénku ležela modrá kombinéza. Krátce na ni pohlédl, potom dokráčel ke zdi. Byla hladká a rovná, až na kulatý dlaňový spínač. Dotkl se ho.

Stěna se proměnila v obrazovku. Nebo to bylo okno? Zobrazovací radar? Počítačová simulace?

Venku ležel vesmír/nevesmír. Byl černý a zároveň hrál všemi barvami, až z toho muže rozbolely oči. Znovu položil dlaň na spínač a obrazovka se proměnila v nehybnou stěnu.

Stále ještě nahý proběhl dveřmi.

U stolu bylo prostřeno pro jednoho. Nádobí s jídlem byly přikryté. Muž zvedl pokličku jedné z nich a prsty si nabral jídlo. Chvilí je žvýkal, pak polkl. Jeho výraz zůstával neměnný.

Otřel si prsty o stehno a šel do dalšího oddělení, kde spatřil nakloněné křeslo, na němž spočívala ocelově lesklá helma. Z helmy se vinuly podivné šlahouny.

Muž se posadil do křesla a nasadil si helmu.

V místnosti byli další lidé. Ne. Byl venku. Měl na sobě oblečení - jakousi uniformu. Ostatní lidé se usmívali a snažili se ho dotknout. Dovoľoval jim to. Slyšel sám sebe, jak říká slova, kterým zatím nerozuměl.

V davu si všiml jednoho člověka. Byl velmi bledý a leskly se mu oči. Člověk s bledou tváří mu podal ruku. Najednou vytáhl zpod oblečení nějaký kovově lesklý předmět.

Muž cítil jakési údery do žaludku. Vnímál, že padá na záda. Cítil bolest. Bolest sílila a sílila až najednou... až najednou všechno ustalo.

Muž si sňal helmu. Byl zpátky v oddělení a seděl v nakloněném křesle.

Znovu se ozval ten hlas. „E-čas uplynulší od deaktivace: šest let, tři měsíce a dva dny.“

Mužův výraz se nepatrně změnil. Hlavou mu proplula myšlenka: Něco je špatně. Má zpoždění pět let. Potom tu myšlenku pustil z hlavy, připadala mu bezvýznamná. Jaké „zpoždění“? Vstal.

„Do vašeho odletu zbývá deset lodních dní.“

Muž krátce přikývl. Vrátil se do jídelny. Měl hlad.

KAPITOLA DRUHÁ

BYLA TO klidná planetka v nezařaditelné soustavě, již vévodila zmírající žlutá hvězda. Soustava neměla žádnou významnou historii, nacházela se hodně daleko od jakýchkoliv důležitých obchodních či turistických tras a jen málokdy ji někdo navštívil.

Mnoho E-roků předtím na ní provedla imperiální průzkumná mise povrchovou studii, při které nenalezla nic zajímavého. Důstojník velící vědeckému týmu jen poznamenal, že planeta je zhruba 0,87 E-velikosti, má úměrnou gravitaci, E-normální atmosféru a nachází se tři astronomické jednotky od svého slunce. Klima se různilo od tropického přes subtropické až po arktické a na planetě existovalo nesčetné množství životních forem. Hlavním predátorem byla malá, ostýchavá kočkovitá bytost, která pro člověka nepředstavovala žádné nebezpečí.

Také tam nebyly pozorovány „žádné bytosti vyššího stádia vývoje“. Planeta dostala jméno průzkumný svět XM-Y-1134 a to se na několik set let stalo jejím jediným přízviskem - ačkoliv nebylo pravděpodobné, že by se na něj někdo někdy ptal.

Jakés takés jméno dostala až od jednoho agilního podnikavce, který si v mírném pásmu postavil sídlo pro sebe i pro své nohsledy a krátce si pohrával s myšlenkou, že by planetu proměnil v rekreační středisko. Za tímto účelem zde zkonstruoval hypermoderní kosmopřístav. Jestli to byla nějaká zásluha nebo ne, to se nikdo nikdy nedozvěděl. Podnikavec přišel o své jmění a došel obskurního a poněkud smutného konce.

Planetě to ovšem bylo jedno. Dál neúnavně obíhala po své oběžné dráze, tak jak to dělala už několik miliard let, a zhruba každých sto milionů let se otřela kožichem o kosmický pahýl - a vymazala všechny formy života, aby dala příležitost jiným.

Nové jméno planety znělo Smallbridge. Význam toho jména byl pohřben spolu se zmíněným podnikavcem a jeho ostrovtipem.

Stenovi se docela líbilo. Více než pět let strávil průzkumem pláží, mokřin, širých plání a pouští, lesů a ledových příkrovů Smallbridge, někdy s milou společností, jindy o samotě. Zažil i nějaké to dobrodružství - a více než pár dostaveníček s krásnými ženami. Nic z toho však nevydrželo. Nepoznal nikoho s ocelovou vůlí Bet, dívky jeho mládí. Či houževnaté Lisy Hainesové. Nebo vášnivě gamblerky St. Clairové.

V posledním roce se v podstatě jen pokoušel přežívat ze dne na den. Přepadla ho špatná nálada a nemohl se jí zbavit.

V racionálních chvílích se povzbuzoval. Mluvil sám k sobě a ujišťoval se, že je bohatý blázen.

Máš přece všechno, co by si člověk mohl přát. Cikánka Ida, jeho stará kamarádka od Kudlanek se o to postarala. On a Alex Kilgour vyšli z tahnského zajateckého tábora bohatší, než by si dokázali představit. Zatímco na Heath chřadli v kriminále, Ida měnila jejich hromadící se výplaty v jednu výhodnou investici za druhou, čehož výsledkem se stala dvě nezanedbatelná jmění.

Kromě peněz získal Kilgour nejprepychovější panství na planetě Edinburgh.

Sten se stal vlastníkem celé jedné planety.

Tak ti pěkně děkuju, Ido. Co teď?

Ale no tak, neházej vinu na svou rómskou kamarádku. Jak by to řekl Mahoney: „Nevylejvej mlíko, který ti kráva nadojila.“ Mahoney by Stenovi jistě připomněl, že ho vytáhl z pekelného továrního světa Vulkánu jako mladého delinqua, kterému chyběl jen krůček k vypálení mozku. Mahoney by se ušklíbl a připomněl by Stenovi, že už se musel plazit bahnem a horšími substancemi, aby se pozvedl z hodnosti vojína u pěchoty přes vražedného operátora Kudlanek a velitele císařovy ochranky na hrdinu Tahnských válek - a nakonec až na admirála. Zmínil by se o oceánech krve, za které byl Sten osobně zodpovědný, a řekl by mu, že je stále mladík a stačí mu jen lusknout prsty, aby se vrátil ke své práci.

Mahoney byl však už několik let po smrti.

Stenův bývalý šéf, Věčný Císař, by se mu vysmál, nalil by mu panáka streggu, aby se mu zalily oči krví, a poslal by jej na střet s momentálním nepřítelem. A bylo by mu jedno, co je to za nepřítele. Stačilo by mu, že dané bytosti ohrožují mír a bezpečnost Říše, která existuje již téměř tři tisíce let.

Ale i Císař byl mrtvý.

Naposledy se s tímto významným mužem viděl, když mu přísahal, že svoji vojenskou kariéru

považuje za skončenou. A to navzdory mnoha poctám a příslibům mnohem důležitější práce, jež měla po konfliktu s Tahny, který Říši přivedl téměř na mizinu, přijít.

Věčný Císař se tehdy pouze pousmál s tím, že Sten je jen trochu unavený, což je zcela pochopitelné, a řekl mu, aby se mu ozval, až ho jeho poklidný život omrzí. Císař odhadoval, že to nebude trvat déle než půl roku.

Byla to jedna z těch vzácných chvil, kdy se Věčný Císař mýlil. Po půl roce, téměř přesně na den, se Sten odtrhl od blažené nečinnosti ve svém sídle na Smallbridge, poplácal nahé křivky na polštáři vedle sebe a špitl ke svému nepřítomnému šéfovi: „Ani náhodou!”

Týden nato byl Věčný Císař zavražděn.

Byla to taková ta hloupá situace, kterých se Sten vždy děsil, ještě když měl na povel Císařovu ochranku. Ať přijali jakákoliv opatření, něco jako absolutní bezpečnost pro člověka tak veřejně činného, jako byl Věčný Císař, neexistovala. Dokonce ani bezbřehá oddanost jeho Gurkhů neznamenalala stoprocentní ochranu. Malí mužíčci s dlouhými zahnutými noži, kteří drželi Císařovy nepřátele v odstupu, byli již téměř po třicet století v jistých situacích bezmocní.

Císař se vrátil na Původní svět jako vítěz a hrdina. Miliardy miliard bytostí po celé jeho rozlehlé Říši sledovaly v přímém přenosu na vidu, jak vystoupil ze své imperiální lodi a namířil si to po ploše ke koloně čekajících gravivozů, která ho měla bleskem přepravit domů do Arundelu.

Po jeho boku se znenadání objevil Tanz Sullamora, velký průmyslník a nejdůvěryhodnější člen Rady důvěrníků.

Sten si vzpomněl, jak tehdy přenos sledoval ve vidové místnosti svého sídla. Komentátorovi ochraptěl hlas, jak pateticky popisoval Císařův triumfální návrat. Oznamoval skřehotavě, že nabitý program hrdinovi momentálně nedovoluje žádné obřadnosti. Císař jen nastoupí do přistaveného vozu a odjede si zcela zaslouženě odpočinout. Někdy na příští týden se plánovala velká oslava vítězství nad Tahny. Sejdou se bytosti z celé Říše, aby poctily svého vůdce. Bylo oznámeno, že se nechystají žádné rekriminace ani proti těm nejnestálejším Císařovým spojencům.

V tomto směru Sten nevěřil jedinému slovu. Na to znal svého šéfa příliš dobře. Bude následovat čistka. Ale bude rychlá, jistě, a ani nevytrhne Císaře od návratu do sedla náčelníka největší kapitalistické říše v dějinách.

Ale i tak to bude dobrá show. Císař je mistrem pompy a trojsmyslné řeči.

Jen tak letmo si Sten všiml malé skupinky shromážděné u jednoho okraje obrazovky. Bytosti byly očividně nastoupeny do řady jako nějaký uvítací výbor, který čeká, aby si s Císařem potřásl rukou. Stenovi se ulevilo, když jeho bývalý šéf zamířil opačným směrem. Ne že by mu snad hrozilo nějaké skutečné nebezpečí. Jaký by mělo smysl zabíjet Císaře, když válka skončila? Ale přesto... Jeho instinkty v podobných situacích zatlačovaly prostý rozum do pozadí. Jakmile se kdokoliv dostane do presu živých bytostí, jen těžko mu lze poskytnout dokonalou ochranu.

Potom spatřil, jak se Sullamora vloudil do Císařovy pozornosti a jak ukázal k řadě nastoupených. Sten automaticky záúpěl. Věděl, že mu bude Sullamora připomínat, jak dlouho tam zaměstnanci letiště čekají, aby přivítali svého vládce, a že by je neměl zklamat.

A samozřejmě, po krátkém zaváhání Císařova skupina zabočila k hloučku. Postupovali rychle. Císař chce mít tuto povinnost co nejdříve za sebou, to bylo zřejmé. Gurkhové za ním cupitali na svých špalkovitých nohách, aby kolem něj udrželi štít svých těl.

Potom Císař procházel od konce řady k jejímu začátku s tím svým uhlazeným, vznešeným výrazem, který mezi lidmi nasazoval: okouzlující otcovský úsměv v jeho mladistvé tváři; vysoké, svalnaté tělo přeskakující od jedné bytosti ke druhé; jedna ruka pozvednutá k potřesení, druhá sahající po lokti, aby zajistila vřelé dvojité sevření a zároveň dotýčného svižně odsunula stranou, aby Císař mohl pozdravit dalšího.

Sten zaznamenal nějaký prudký pohyb. Co to má být? Uslyšel vše vysvětlující *prásk prásk prásk*, spatřil záblesky z pistole. A Věčný Císař padal naznak. Záběry kamery se proměnily v nepřehlednou změť. Potom se vyjasnily - ale jen na chvíli.

Spatřil Císaře, jak leží na ploše. Stenovi se zastavilo srdce. Dech mu uvízl v hrudi. Je snad... mrtvý?

Vtom se obrazovka proměnila v čistou bělobu žáru a Sten uslyšel počátek mohutné exploze.

Vysílání se přerušilo.

Když bylo konečně obnoveno, Sten dostal odpověď.

Na Věčného Císaře byl spáchán atentát. Bohužel úspěšný.

Říkalo se, že to udělal nějaký vyšinutý člověk. Někáký nespokojenec jménem Chapelle, který jednal sám za sebe z nějakého šíleného motivu - byla to jeho msta za domnělou křivdu, trest za ambice na podivný druh nesmrtnosti.

Sten se spolu s nesčetnými miliardami dalších bytostí stal ohromeným svědkem toho, co následovalo.

Fakt, že Císař je mrtev, všem připadal nepochopitelný. Ačkoliv ve skutečnosti nebylo příliš těch, kdo by věřili, že nějaká bytost může být nesmrtná či že by k tomu mohla mít třeba jen blízko. Existuje sice pár zvláštních buněk - obvykle velmi virulentních, jež ničí svého hostitele a tím i sebe sama - které teoreticky mohou žít věčně, stejně jako někteří obyvatelé moří a vyšších atmosfér. To ovšem bylo pouhé hnidopišství. Život pro všechno živé znamená také to, že jednou přijde smrt.

A u lidských bytostí to platilo dvojnásob. O tom nikdo nikdy nepochyboval a nikdy snad ani nebude.

Nicméně tak daleko, jak sahala paměť všech žijících, Císař vždy existoval. Ať již někdo s jeho politikou souhlasil nebo ne, jeho přítomnost byla uklidňující a zdánlivě věčná. Dokonce i ti nejzatrpklejší a nejradikálnější učenci zatínali zuby, když se snažili zpětně zmapovat jedno století za druhým jeho vlády. Nebylo to náhodou, že slovo věčný se stalo oficiální součástí jeho titulu Císař.

Na významu tohoto slova však nikdo nebazíroval. Obyčejný člověk, když měl štěstí, mohl žít i dvě stě let. Představa, že by se někdo měl dožít mnohem vyššího věku, byla děsivá.

Sten toho muže znal po převážnou část svého vyměřeného času. Na pohled Císař nevypadal na víc než na pětatřicet let. Měl mladistvé bystré oči. Ale občas se posměšně zmínil o svém vysokém věku. Na druhé straně toho bylo málo, čemu se Císař neposmíval. Nic mu nebylo svaté, zvláště pak on samotný.

Občas jej však Sten přistihl zmoženého neskonale únavou. S blížícím se tahnským debaklem se to stávalo stále častěji. Obličej mu brázdily hluboké rýhy vrásek, oči najednou hleděly někam do dále, že kdokoliv, kdo jej v tu chvíli spatřil, na chvíli musel uvěřit, že ten člověk viděl a navštívil víc míst než kterákoliv živá bytost. A v tu chvíli si byl Sten nějakým záhadným způsobem jist, že Císař přetrvá i poté, co se vzpomínka na něj ztratí v nenávratnu.

Dva dny po atentátu členové Císařovy rady důvěrníků jeden po druhém vystoupili na provizorně zbudované tribuně na prostranství před ruinami hradu Arundelu. Chyběl jen jediný; Tanz Sullamora. Tento služebník, věrný svému pánu až do posledního okamžiku, zemřel při výbuchu, který zlikvidoval každého a vše v okruhu přesně jedné osminy kilometru. Proč však Chapelle pociťoval potřebu odpálit takovou mohutnou nálož poté, co Císaře zavraždil, neměl nikdo tušení. Shoda převládla pouze v přesvědčení, že to byl čin vyšinutého fanatika. Všechno ostatní zůstalo hádankou, protože Chapelle se stal obětí vlastního zločinu.

Pět mocných průmyslníků stálo před nedozírnými zástupy shromážděnými na pozemcích paláce. Před jejich vstupem bylo velmi detailně a přesně oznámeno, kdo jsou.

Stál tam Kyes, vysoká štíhlá bytost, která ovládala většinu aktivit v oboru umělé inteligence. Byl to Grb'chev, zástupce velmi bystré rasy, který se stal podle všeho mluvčím rady důvěrníků. Vedle něj se naparovala Malperinová. Ta vládla mamutímu konglomerátu, který řídil zemědělství, chemický průmysl a farmakologii. Dalším byl Lovett, potomek velké bankéřské rodiny. A nakonec sestry Kraaovy - jedna neskutečně tlustá, druhá děsivě vychrtlá - které ovládaly většinu dolů, mlýnů a sléváren v celé Říši. Kromě Sullamory měla kdysi skupina ještě jednoho člena. Ale Volmer, mediální baron, zemřel při nějaké hloupé nehodě ještě před koncem války.

Kyes mluvil příjemným, klidným hlasem. Zachmuřeně vysvětloval, že parlament jednomyslně odhlasoval, aby všech pět magnátů v těchto neblahých dobách vládlo namísto Císaře. Nikdo z nich o toto těžké břímě nestál a nikdo z nich se necítil být hoden důvěry, jakou jim ostatní bytosti v této těžké situaci projevují.

Nakonec museli uznat, že na nějaký čas neexistuje jiné řešení. Z tohoto masivního chaosu musí vzejít nějaký řád, a tak přísahali, že udělají vše, co je v jejich silách, aby vládli moudře a spravedlivě až do chvíle - a doufali, že to bude brzy - kdy nastane vhodná chvíle k uspořádání svobodných voleb, které určí, jakou formu vlády by měla Říše mít v neblahé budoucnosti bez svého Vznešeného Veličenstva, bez svého hrdiny a mučedníka.

Kyes se nechal slyšet, že si uvědomuje, jak nedokonalé řešení to je, ale všichni si prý lámali celé dlouhé hodiny hlavy, a našli lepší cestu z této mizérie. Byla uspořádána komise - v podstatě tím, jak to vyslovil - aby studovala situaci a předložila své návrhy. On spolu s ostatními členy rady očekává výrok tohoto výsadního orgánu učených bytostí stejně dychtivě jako kdokoliv z přítomných. Ale prý

mu bylo řečeno, že to, o co se pokouší, ještě nikdo předtím nedokázal, a debata může zabrat mnoho času.

Kyes žádal o trpělivost, načež přislíbil, že bude pokračovat v duchu muže, Lovett, který je všechny osvobodil před hrozbou zotročení těmi zpropadenými Tahny.

Jeden po druhém přistupovali i další, aby pronášeli podobné projevy - a přidali několik důležitých detailů, jako například datum pohřbu, který bude největším a nejdražším pohřebním obřadem v historii Říše. Bylo oznámeno, že Císaři budou posmrtně uděleny další pocty a byl vyhlášen rok smutku. Sten položil dlaň na tlačítko, kterým vypnul obrazovku, a zaklonil se v křesle, aby si to shrnul.

Ani nepotřeboval svůj kudlankovský výcvik pro psychologický boj, aby mu došlo, že se stal právě svědkem uchopení moci.

Takže rada důvěrníků bude *proti své vůli* vládnout až do vypsání svobodných voleb. Sten si vzpomněl na několik despotů, kteří dávali stejně plané sliby. Zajímalo ho, jak dlouho bude trvat, než dojde k prvnímu pokusu o převrat. A který bude nakonec úspěšný. A pak ten další. A další - a tak dál a dál, až se celý systém zhroutí. Předpokládal, že po zbytek svého života bude svědkem neutuchajícího boje se stupňující se intenzitou.

Ve hře byla svrchovaná moc. Ten, kdo ovládal Říši, určoval i tok veškeré antihmoty dvě - AM₂ - paliva, které bylo základem všech existujících civilizací. Byl to zdroj levné energie, klíč k veškeré hlavní výzbroji a jediný praktický prostředek umožňující mezihvězdné lety. Bez AM₂ by byl obchod téměř zcela zredukován na vnítrousoustavní plížení za pohonu neskutečně praktických, ale pomalých motorů Yukawa.

S tím však Sten nemohl nic dělat.

Císař je mrtvý. Ať žije Císař.

Bude mu chybět. Ne jako přítel. Věčný Císař neměl žádné přátele. Ale jako... no, jako bratr ve zbrani. Sten se opil a v tomto stavu se udržoval celý měsíc, kdy pouze přeskakoval ze skotské ke streggu a zpět - dva Císařovy oblíbené nápoje.

Potom se pokusil vypořádat s vlastním životem.

Nevšímal si příliš chaosu, do kterého Říše upadla. Jen se pojistil tím, že zakoupil tolik AM₂, na které dosáhl. Netrvalo dlouho a začala o něj být nouze, takže si za tuto předvídavost jenom gratuloval. Co však bylo příčinou tohoto nedostatku, to se ho netýkalo. Předpokládal, že členové rady se ve své nekonečné moudrosti pro takový vývoj rozhodli, aby ještě více vystlali své beztak nadité kapsy.

Chvilí se v tom vrtal, ale brzy ho to omrzelo, takže se uspokojoval řadou svých momentálních zájmů. Podobně jako Císař, který se věnoval množství koníčků. Sten se stal docela dobrým kuchařem, ačkoliv věděl, že Císaři se nikdy nevyrovná. Piloval své umění s truhlářským a stavebním náradím. Několikrát si zalétl do nějakého toho luxusnějšího podniku. Když se mu i toto omrzelo - nějak záhy, říkal si - začal zkoumat a vylepšovat Smallbridge.

Psal si s Alexem. Oba si slibovali, že se musí brzy sejít, ale to brzy stále nepřicházelo, a jak se utahovaly kohouty s AM₂, cestování se stávalo čím dál tím neuskutečnitelnější, a než se nadál, zmíněné „brzy“ se v jejich dopisech přestalo objevovat.

Ian Mahoney - jeho druhý opravdový přítel - v tichosti odešel do důchodu a nastoupil dráhu vojenského historika, načež zemřel při nějaké nešťastné nehodě. Sten zaslechl něco v tom smyslu, že se utopil a tělo nebylo nikdy nalezeno. To byla ironie osudu pro muže, který mnohokrát předtím přežil i ty nejnemožnější bojové situace. Ale pravda, Sten to neviděl, ani nebyl nikde poblíž, aby místo prozkoumal.

Poslední rok dobrovolného exilu se ukázal být nejhorší. Neustále jej přepadaly chmury spolu se šířavým stihomamem. Koho by se měl bát, to neměl ponětí. Neměl žádné podezření. Přesto byl i nadále paranoidní. Všechny rezidence, které si na Smallbridge zřídil, byly obšancovány velmi inteligentními - a musel uznat - excentrickými bezpečnostními systémy, včetně některých odporných rostlin požírajících živé bytosti, které si nechal dovézt z nějaké pekelné díry, jejíž jméno se mu vykouřilo z paměti. Rostliny se v prostředí Smallbridge, kde neměly žádného přirozeného nepřítele, výborně ujal a rostly jako šílené. Jednou za čas musel v okruhu pevnosti zapálit oheň, aby porost udržel pod kontrolou.

V poslední době obýval rezidenci v severozápadním sektoru druhé největší zemské masy v mírné zóně.

Mírná bylo slabé, nevýstižné slovo pro místo nedaleko čtyř obrovských jezer. Neustále tam vál

divoký vítr a po většinu roku na zemi ležela vysoká vrstva sněhu, který ohýbal i větve stromů. Z nějakého záhadného důvodu mu toto místo velmi vyhovovalo - stejně jako lidožravým rostlinám, kterým se v tomto chladném, vlhkém klimatu dařilo.

U jednoho z jezer si Sten postavil shluk několika kopulí v příhraničním stylu. V jedné se nacházela kuchyň, kde připravoval a skladoval jídlo, boural drobnou lovnou zvěř na maso nebo čistil tvarově podivné, ale velmi chutné obyvatele jezera. V hydroponických kádích po celé jedné straně pěstoval zeleninu. V druhém dómu si zřídil dílnu, která byla plná náradí a stavebního materiálu všeho druhu. Také tam uchovával zbraně, na kterých neustále pracoval, což platilo i o různých špionážních přístrojích, se kterými si odjakživa rád hrál.

V posledním dómu měl obytné prostory a tělocvičnu.

V té trávil celé hodiny a piloval svoji kudlankovskou zdatnost, stejně jako to činil i venku, mimo kopule.

Stěny svých obytných prostor si obložil opravdovým dřevem z vlastního lesa. Ze stejného materiálu vlastnoručně zhotovil válečky, skříně a všemožné jiné věci. Když s tím byl hotov, vypadalo to tam tak útulně, že byl se svou prací spokojen. Přesto mu však stále něco chybělo. Tak dlouho lovil v paměti, dokud se nedostavilo ono finální „aha“. Chtělo to krb. Po několika mučivých pokusech plných dýmu ho konečně postavil. Byl obrovský, tak velký, že pojal dvoumetrová polena. Táhl jako blázen a krásně z něj sálalo teplo.

Žena, která u něj pár měsíců pobývala, tvrdila, že jí to celé něco připomíná, ale za živého boha si nemohla vzpomenout co. Sten na ni naléhal, ale ona si jen vzpomněla, že to nějak souvisí s předmětem, který viděla v obchodě s „lacinými“ věcmi. Z jejího tónu Sten pochopil, že měla na mysli sentimentální kýče.

Byl tak osamělý, že to raději nechal plavat.

Týden nato se vracel z pochůzky v lese. Byl krásný, šedivý den a z nebe se sypal lehounký sníh.

Sten zavolal před dómem a žena mu otevřela dveře, aby ho přivítala. Zárubně dveří ji rámovaly jako obraz s rudým světlem z krbu na pozadí a Sten si v tu chvíli uvědomil, o čem předtím mluvila. Protože nyní si vzpomněl i on.

Před mnoha lety si jeho matka nechala o šest měsíců prodloužit smlouvu jen proto, aby si mohla koupit jeden oživlý obraz. Tato venkovanka ztracená v dílnách Vulkánu oželela půl roku života kvůli něčemu, co považovala za umělecké dílo.

Byl to obraz zasněžené krajiny na nějakém příhraničním světě. Pamatoval si, že se na něm sníh snášel na malý hlouček kopulí a dveře se vždy otevřely, aby přivítaly dělníky z lesa a polí - a že za dveřmi zářil jasný, veselý oheň. Byl to matčin největší poklad. Za osm měsíců však docela znehybněl.

Sten podvědomě vytvořil scénu z tohoto obrazu.

Nějak se omluvil a rychle vypravil ženu domů. Bylo hloupé vinit ji ze znevážení, jehož se nevědomky dopustila, ale už ji dál nesnesl ve své přítomnosti.

Potom se ve svých chmurách dostal až na dno. Ještě celé měsíce jej ta rána bolela. Nepotřeboval mroží psycholožku Rykor, aby se dozvěděl, co se s ním děje. Sten to *věděl*. Ale přesto v tom pokračoval. Dokonce ta čtyři jezera pojmenoval po svých zesnulých rodinných příslušnících.

Největší jezero, kde stály jeho kopule, pojmenoval Ámosovo, podle otce. Další se jmenovalo Frýdino, podle matky. Pak přišlo na řadu Ahdovo a Joshino, za jeho dávno mrtvého bratra a sestru.

Když s tím skončil, posadil se a přemítal v naději, že jeho stav je pouze vleklé blouznění, které musí přestat, dokud viróza nezmění směr a horečka nepomine.

Pět set mil na severu se rozblikalo jasné světlo a obloukem se sneslo po noční obloze. Těsně nad zmrzlou zemí se na chvíli ustálilo a namířilo si to k jezerům a ke Stenovu domovu.

Následně se mezi hvězdami objevila koule a zůstala viset v prostoru. Výkonné rušičky ožily a zahálily Smallbridge do elektronického hávu, který uchlácholil Stenův poplašný systém natolik, aby se mohl domnívat, že je vše v naprostém pořádku.

Od koule se oddělilo další světlo velmi podobné tomu prvnímu a namířilo si to stejným směrem.

Několik kilometrů od kopulí dosedla otlučená vesmírná loď, černá skvrna na bílém sněhu. S námahou se otevřel poklop a vystoupila tmavá postava. Když si muž oblékl oděv do chladného počasí a nazul si sněžnice, narovnal se, potom se zarazil a chvíli zkoumal oblohu. Mohutná, zavalitá osoba větrila ze vzduchu nebezpečí jako velký medvěd kodiak ze vzdálené Země. Najednou muž

spatřil, jak se nad obzorem objevilo světlo. Byla to ta další loď; rychle se blížila.

Muž se otočil a chvatně vyrazil po sněhu vpřed. Navzdory svému objemu se pohyboval jako nulogravitační tanečník. Zkušeným okem prozkoumal zasněžený povrch před sebou a nasadil klíčující kurz, aniž by se pokoušel zahlazovat za sebou stopy. Nebyl čas.

Z nějakého neznámého důvodu se vyhýbal občasným boulím na jinak rovném sněhu. Za sebou slyšel, jak ta druhá loď dosedla a zmrzlá sněhová krusta pod ní zachroupala.

U řady stromů muž spatřil téměř nepozorovatelný hřebínek. Zastavil se. Zklamaně zamručel a postoupil nejprve na jednu, poté na druhou stranu, ale hřeben se zjevně táhl daleko po vnější straně lesa. Z nějakého důvodu muž nabyl dojmu, že má zablokovanou cestu.

Poklop druhého stroje se otevřel a z něj vyskákalo sedm temných postav. Ty byly již do zimního terénu příslušně oděny. Prsty jim hrály, jak spolu postavy hovořily šifrovaným znakovým jazykem. Dospěly k nějakému rozhodnutí. Vyrazily za mužem. Postupovaly ve formaci připomínající nepovedené v s nejvyšším jedincem v čele. Bez námahy se sunuly přes sních na gravilyžích a udržovaly rychlé, odměřené tempo.

Kdyby je někdo spatřil, ani na chvíli by nezapochyboval o tom, co je jejich cílem. Byli to lovci - lovci honící velké zvíře.

Jejich kořist klečela vedle závěje a se staženými rukavicemi hrabala kolem hřebenu.

Muž měl pocit, že má namísto rukou dva těžké, nemotorné pahýly. Chvilí co chvíli musel zastavit a otíráním o kabát ruce oživovat. Postavy za ním pokračovaly vpřed.

Konečně se objevila stříbrná šňůra tak tenká, že by i pavouk mohl závidět. Byla obsypaná sněžným prachem. Muž na vlákno foukal svým horkým, vlhkým dechem, který se na vláknu shromažďoval a mrzl. Když měl pocit, že je vrstva dost silná, vytáhl malinké zařízení se sotva viditelnými svorkami. Nehtem ruky otevřel jeho zadní panel a odhalil malé programovací otvory. Do několika z nich strčil špendlík, načež přístroj zavrňel a oznámil, že je spuštěn.

Muž zaklapl panel, nadechl se a pomalu... velmi pomalu ... sunul přístroj k vláknu.

Laserová exploze zapráštila žárem ve zmrzlém vzduchu a vypálila ve sněhovém příkrovu brázdu jen milimetry od jeho kolene. Muž se lekl a zahnal nutkání ucuknout či jednat zbrkle. Věděl, že pokud se mylí, stane se něco mnohem horšího, než že bude mít v těle ohořelou díru.

Musí se k Stenovi dostat dřív, než Sten dostane jeho.

Malé svorky uchopily vlákno. Muž zatajil dech a čekal. Ozval se další laserový praskot. Pata jedné sněžnice mu explodovala, když došlo k detonaci kulky s AM₂. Nakonec malý přístroj zapípal na znamení, že je vše v pořádku.

Muž přeskočil drát a zaplul do lesa právě ve chvíli, kdy střelci našli svoji kořist. V místě, kde ještě před okamžikem klečel, zela vypálená díra.

Skupina lovců postupovala vpřed. Vyhýbali se stejným boulím ve sněhu, kterým se vyhýbala i jejich oběť, přeskočili dráty a tiše dopadli na druhé straně. Vedoucí jim pokynul, v se rozdělilo a lovci se rozprchli po lese.

Sten přecházel po místnosti sem a tam. Byl jako na trnů. Vzal do rukou starožitnou knihu vázanou v kůži a hleděl na její titul, ale nevnímal jej. Hodil ji zpět na lavici, přešel k ohni a píchal do něj, dokud z něj nezačaly šlehat vysoké plameny. Stále mu byla trochu zima, takže přihodil další poleno.

Něco nebylo v pořádku, ale nedokázal přijít na to co. Pohledem neustále sklouzával k řadě bezpečnostních monitorů, ale viděl jen jejich zelené, uklidňující kontrolky. Proč měl pocit, že mu lžou? Po zádech mu běhal mráz a chlupy na zátylku se mu ježily. Jedna část mysli mu říkala, že se chová jako starý paranoidní bytost, která se bojí tmy a při každém šramotu poskočí. Nevnímej to, nabádala jej. Ale tenký hlásek prahnoucí po přežití neustával.

Sten dlaní zmáčkl přepínač monitorů na manuální skenování. Stále zeleno. Přeskakoval z jednoho sektoru do druhého. Nic. Znechucen sám sebou přepnul monitory zpět na automatický režim. Jen na malinký okamžik světla jakoby zablikala žlutě, ale vzápětí je neomylně vystřídala zelená. Co to mělo znamenat? Znovu přepnul na manuál. Zelená, zatraceně! Potom na automatiku. Tentokrát displej nezablikal žlutě a zůstal smaragdově zelený. Něco se mu muselo zdát.

Přešel ke vchodovým dveřím, ustoupil stranou, otevřel je a díval se ven. Viděl však jen nedožírnu sněhovou pláň pod jasným měsícem. Na několika stromech měl rozmístěné reflexní zařízení. Prohlížel si je. Viděl svůj stín, jak vykukuje zpoza rámu dveří. Ani na jedné straně kopule nic nečíhalo.

S pocitem naprostého idiota vytáhl miniwillypistoli z úkrytu ve štěrbině u dveří, odjistil ji a vykročil

ven.

Neslyšel ani neviděl nic nenormálního. Sten zkoumavě milimetr po milimetru prohlížel celé prostranství. Nic mu nepřipadalo ani vzdáleně v nepořádku. A tak pistoli zase zajistil, protože takto rozrušen by tu zatracenou věc mohl upustit a uštvět si třeba nohu. Ale přesto, starých návyků se člověk těžko zbaví - a někdo to nedokáže vůbec. Zasunul si pistoli za opasek, zacouval do kopule, zabouchl těžké dveře a otočil se k ohni, zatímco setrvačnost nesla dveře na namazaných pantech k rámu.

Zarazil se.

Neslyšel, že by dveře zaklaply nebo zaduněly. Pravděpodobně do toho nedal dost síly. Ano. Pravděpodobně.

Pokrčil napnuté prsty pravé ruky. Svalové pouzdro, ukrývající jeho operačně implantovaný nůž se stáhlo a do čekající dlaně mu spadla štíhlá, smrtící čepel. Sevřel v dlani její rukojeť.

Jen aby se udržel ve střehu a připravený, občas si tak hrál. Představoval si, že za ním někdo stojí. Dech nebo nepatrný pohyb, zašustění oblečení číhajícího prozradí. Když k ničemu z toho nedojde, jeho instruktoři výcviku u Kudlanek mu vtloukli do hlavy, že jakákoliv osoba, která do prostoru přibude, mění a deformuje tento prostor. Vznikne více tepla. Změna v tlaku. Nezáleží na tom, jaká změna to je. Když k ní dojde, jeho smysly to prostě musí poznat.

Sten se otočil a spadl na stranu, aby se vyhnul případnému úderu. Současně bodl nahoru nožem. Čepel nože byla jen patnáct molekul široká a protínala ocel jako zralý sýr. Lidská tkáň by jí nekladla žádný odpor. Kdyby se k němu blížila nějaká ruka, byla by čistě uříznuta i se zbraní, kterou svírala. Dopadla by na podlahu, zatímco by na něj jeho nepřítel nechápavě zíral, očima vykulenými šokován pohledem na gejzíry krve tryskající z uťatých artérií. Jeho nepřítel by byl v několika vteřinách mrtvý.

Sten by zatím v pádu zjišťoval možnou přítomnost dalších nebezpečných osob. Způsob dopadu na zem by byl ovlivněn úhlem, pod kterým by se rozhodl vést případný další výpad.

Sten sekl do prázdna. Pokračoval v pádu, představoval si, že to byl první zabítý, a soustředil se na dalšího. Další seknutí do prázdna. Udýchaný zůstal stát s široce rozkročenýma nohama a zíral na téměř zavřené dveře. Samozřejmě, že tam nikdo není. A ani tam nikdo nebyl. Nůž mu opět zmizel v paži.

Usmál se, zavrtěl hlavou a došel ke dveřím, aby je pořádně zabouchnul a už přemítal, co si dnes uvaří k večeři.

Ve chvíli, kdy se dotkl koule, na něj dveře vylétly. Masa dřeva jej tvrdě zasáhla. Byl odvržen naznak. Mával rukama a snažil se otočit, ještě než dopadne, aby si uvolnil ruku s nožem. Sbalil se do klubíčka a odkutálel se, aby se napřímil a sekl ještě dřív, než se nůž vůbec ukáže.

„Zatraceně, Stene!“ zvolal muž. „Zadrž!“

Sten zkoprněl a užasle zíral. Do hajzlu! To přece není možné. Ale bylo...

„Vzpamatuj se, člověče,“ křikl na něj bývalý flotilní maršál Ian Mahoney. „Mám v patách celý tým Kudlanek. A jestli tu budeme ještě chvíli stát a něco si vysvětlovat, budou z nás karbanátky.“

Pohyb. Okamžitě!“

Sten se dal do pohybu.

Sten s Mahoneym, se rychle proplížili tajnou chodbou, která se vinula z jeho skrýše za krbem k malému lesíku asi osmdesát metrů od hlavní kopule. Chodba byla záměrně špatně osvětlena. A měla mnoho ohybů - také záměrně. Slyšeli, jak někdo rozbíjí kameny v krbu, aby se na ně dostal. Sten se snažil nemyslet na to, jak dlouho na té potvoře pracoval, ani na všechny ty kameny, které k její stavbě nanosil od jezera. Pouze velmi děkoval bohům stihomamu, že mu nařídili zbudovat si únikovou cestu, aniž by mu hrozilo nějaké bezprostřední nebezpečí. Až se - ne jestli - lovci probijí dovnitř, Sten s Mahoneym se stanou velmi nebezpečnou kořistí. Nedostatek světla zkomplikuje zaměřování. Četné zatáčky jim ho budou činit dokonce ještě těžší. Navíc utlumí sílu jakékoliv exploze. A její úzký průchod snižuje jakoukoliv početní výhodu.

Samozřejmě, byl tu ještě plyn. Stena uklidnil hukot výkonných ventilátorů, které dovnitř neustále vháněly čerstvý vzduch. Díky nim mohla být atmosféra v celém tunelu v několika vteřinách vyměněna.

Konečně dorazili do slepého sklepení, kde se mohli napřímít. Na policích po jedné straně byly pro případ nouze naskládány zbraně, další výzbroj a oblečení. Za touto místností už se nacházel východ. Zmáčknutím tlačítka se poklop neslyšně odsunul. Vnější strana byla umně zamaskovaná křovím,

hlínou a kameny. Chodba ústila do útrob hustého lesního porostu nedaleko zamrzlých jezer.

Sten si začal rychle oblékat výstroj. Pokynul Mahoneymu, aby si vzal pár gravilyží, jaké měl on. Menší exploze otřásla chodbou, když se lovci konečně probourali krbem dovnitř.

„Budou hlídat i tenhle konec," upozornil Mahoney.

„Já vím," souhlasil Sten. Zmáčkł dlaní spínač a čerstvý, chladný vzduch se nahnul dovnitř, jak se poklop odsunul. Za nimi se automaticky zavřel. Přilepil kuličku plastické trhaviny pod hranu spínače, laciná a špinavá past.

„Najdou to," poznamenal Mahoney.

„To také vím," odvětil Sten, „ale odstraňováním se zdrží."

„Možná bychom měli -"

Sten zvedl ruku, aby Mahoneyho umlčel. „Neuraž se, lane, ale neexistuje snad nic, co bych o tajných chodbách nevěděl. A o tom jak z nich vylézat. Jestli si vzpomínáš, měl jsem delší dobu příležitost k nácviku."

Mahoney zmlkl. Sten strávil část svého života jako válečný zajatec v pevnosti Koldyeze. Jako Big X - velitel útěkového výboru - udělal vlastně mnohem více, než kdyby pouze kopal tajnou chodbu.

„A teď mi pomoz," řekl.

Stáhl příkrývku z postaršího sněžného skútru, přestavěného na spalování tekutého paliva. Společnými silami jej dotlačili k východu. Sten přepnul různé páčky do pozice „on" a do navigátoru zadal nahodile kličkující dráhu. Poté sdělil Mahoneymu, aby ustoupil stranou, protože provede zážeh motoru.

Stroj vychrlil velký oblak dýmu. Mahoney kuckal a lapal po dechu.

„Takže se za nimi nebudeme plížit," pronesl suše Mahoney. Sten jej spalujícím pohledem umlčel.

Potom zařadil rychlost a uskočil stranou. Sněžný skútr s hlasitým jekotem poskočil vpřed a v momentě vystřelil z chodby ven. Sten za ním pohlédl. Pásky zvedaly obrovská sněhová mračna, když sněžný skútr namířil přímo do stromu. Z motoru mu vyšlehly jiskry, které ve tmě vypadaly strašidelně. V poslední chvíli skútr zabočil stranou. Tmu prořála laserová palba a v kapotě skútru se objevilo několik děr.

„Teď!" zvolal Sten.

A společně s Mahoneym vyrazili ven. Sten ještě stačil zpozorovat jednoho překvapeného lovce, jak se otočil od skútru k němu a pozvedl zbraň.

Lovec sebou trhl a v čele se mu objevila úhledná díra. Když se lovec sesunul k zemi, Mahoney vystřelil na jeho společníci, ale ta uskočila stranou. Než se stačila vzpamatovat, Sten s Mahoneym byli pryč. Operátorka od Kudlanek vyrazila vpřed a hrdelním mikrofonom předávala instrukce týmu uvnitř kopule. Nalezla otisky bot vedoucí hlouběji do lesa. Nebude těžké je pronásledovat. Viděla je poměrně jasně. V měsíčním svitu byly sytě modré.

Potom za sebou něco ucítila. Částečně se napřímila, pozvedla zbraň a snažila se otočit. Vzápětí však ležela ve sněhu a z rudé díry v hrdle jí crčela krev.

Sten si otřel nůž do její blůzy.

„Je to snad tím, že stárnu?" zeptal se Mahoneyho, který vykročil zpoza stromu, „nebo ty mladý prostě nejsou tak dobrý, jako jsme byli my?"

Mahoney pohlédl na mrtvolu vojáka od oddílu Kudlanek. Jako bývalý šéf jednotek Mercury - a tudíž i Kudlanek - měl smíšené pocity z toho, že vidí jednoho ze svých lidí v tomto stavu. Potom pohlédl na Stena. Byl trochu starší a na tváři měl i pár vrásek, ale nějakým způsobem mu připadal drsnější. Tvrdší. Tmavé oči se mu topily hluboko v očních důlcích. Měly trochu zatrpklý výraz, ale stále v nich zůstával náznak cynického smyslu pro humor. Mahoney sledoval štíhlý nůž, jak mizí ve Stenově paži.

A pokud jde o Stenovu otázku: Ne. *Nejsou* pomalejší.

Mahoney pokrčil rameny. „Vidím, že jsi cvičil," zněla jeho strohá odpověď. „Je jich ještě pět. Pochybuju, že to s nima bude stejně snadný, hochu. Doufám, že máš plán."

„Mám," ujistil ho Sten. Bez dalšího řečnění zarazil boty do vázání gravilyží, zapnul je a nastavil nadlehčování tak, aby se vznášel jen několik centimetrů nad sněhem. Hůlkami se postrčil směrem k lesu a zarážel je hluboko do sněhu, aby si mohl být jist, že lovci neztratí jeho stopu.

Za svůj dlouhý život viděl Mahoney spoustu podivných věcí, ale ten hustý les, kterým ho Sten vedl,

se zapsal vysoko na jeho soukromý seznam podivností.

Stromy ve skutečnosti žádnými stromy nebyly, ačkoliv tak vypadaly. Tyčily se nad něčím, co z dálky vypadalo jako gigantická kořenová soustava, nejméně tři metry do výšky, kde začínal hlavní kmen. Zblízka se tato soustava kořenů jevila spíše jako nějaké obří hlízy. Byly tak obrovské, že si Mahoney pomyslel, že listům muselo trvat nejméně celé století, než vybudovaly takové mohutné hlízy živin. Později se dozvěděl, že to trvá jen několik let.

Větve byly srstnaté a vypadaly, že mají svaly - pokud rostlina může mít svalovou tkáň. Kroutily se jako nějaké úponky, ačkoliv se jevily být pevné a relativně houževnaté jako dřevo. Listy byl podlouhlé jako jehly, měly ostré hřbety a byly pokryté vlhkým povlakem. V tomto klimatu velmi podivné. Jak to, že ta vláha nezmrzla?

Natáhl ruku, aby se listu dotkl.

„Ne," vyhrkl Sten. Potom uviděl Mahoneyho nechápavý výraz a slitoval se nad ním - i když jen nepatrně. „Nemají rády dotek," řekl a bez dalšího vysvětlení se prodíral dál.

Podle Mahoneyho se pouze velkým okruhem přibližovali k jezeru. Najednou se ozval ječivý křik a bílý pták s kožnatými křídly se vznesl k obloze. Zjevně rozzlobený kroužil ve svitu měsíce.

„Už jdou," řekl Sten. „Konečně. Na chvíli jsem měl strach, že jsme je ztratili."

„Nepravděpodobné," namítl Mahoney. „Asi se spojili s maminkou." Ukázal na noční oblohu někde za ptákem. Měl na mysli velící loď, o níž předvídal, že je na stacionární orbitě - velmi nízko, velmi blízko.

„S tou také budeme muset něco udělat," poznamenal Sten.

Než se Mahoney stačil zeptat co, spatřil ve Stenově ruce znovu ten nůž. Sten se opatrně přiblížil k jednomu ze stromů. Vybral si nízkou větev, udělal krůček vpřed a čepel nože se zaleskla. Jak se jeho ruka blížila k větvi, Mahoney by přísahal, že se k němu začala větev naklánět. Ale ten pohyb byl tak nepatrný, že si tím nebyl jist. Kapky vody se začaly zvětšovat a odkapávat jako nějaké sliny a listy se natáčely tak, aby zuby směřovaly ven.

Sten přiskočil a sekl. Rána začala vřít mízou a větev vystřelila směrem ke Stenovi a snažila se ho ovinout. On však uskočil do bezpečí. Mahoney cítil, jak mu v žilách tuhne krev. Tekutina crčící z rány syčela a bublala ve sněhu.

„Tohle by ho mělo pěkně rozzuřit," poznamenal Sten.

Vyrazil vpřed, Mahoney v těsném závěsu za ním.

Sten svůj útok nejméně tucetkrát zopakoval, pokaždé se stejným výsledkem: strom kolem sebe začal zuřivě máchat větvemi a jen těsně míjel Stena. Za chvíli se to za nimi jen hemžilo bolestným zmítáním větví prahnoucích po ztrestání viníka; žíravá míza z nich jen kapala. Ale rány jakoby se okamžitě zacelovaly a strom za pár vteřin znehybněl.

Když Sten na svých cestách na tyto rostliny prvně narazil, jejich vzhled ho odpuzoval, ale jejich povaha ho naopak upoutala. Skrývaly v sobě takový obranný systém, jaký se mohl líbit pouze bývalému agentovi od Kudlanek. Nějaká bytost je kdysi s chutí požírala - odtud ty ostré listy a žíravá míza. Při napadení reagovala rostlina výronem ještě agresivnější kyseliny v místech, kde byla kousnuta. To trvalo zhruba patnáct minut. Některá stvoření to obcházela tím, že si vytvořila odolnost proti normální míze a ukusovala jen po malinkých kouscích a posouvala se dál dřív, než rostlina stačila zareagovat. Rostliny chutnaly tak trochu jako zelí nebo rajče.

Ale rostliny se v tomto bodě nezastavily. Drastická změna klimatu ji donutila hledat další prostředky obživy. Proč ne tedy bytostmi, které požírají ji? Se svou velmi výkonnou zásobovací soustavou hlíz se vyvinula v masožravce. Samozřejmě, že mohla léta žít pouze z živin a vody v zemi, ale krev a maso v jakémkoliv množství pro ni byly pochoutkou.

Nyní, když si Sten svými útoky získal pozornost rostlin, budou lapat po komkoliv nebo po čemkoliv, co půjde za ním. Jako například po týmu Kudlanek.

Mahoney uslyšel strašlivý výkřik. Nebyl to takový ten jekot, co naráz ustane. Nesl se lesem dál a dál a s každou minutou sílil. Ozvala se laserová palba.

Ticho. Mahoney se oklepal.

„Takže už jsou jen čtyři," konstatoval Sten.

Mahoney neodpověděl.

Klečeli na okraji ledu. Za úkryt jim posloužil malý skalnatý výstupek. Přicházel falešný úsvit a světlo bylo nevyzpytatelné, ale Mahoney rozeznával obrysy stromů na vzdálené straně jezera. Bylo to ani ne kilometr od nich, možná dvě minuty jízdy na jejich lyžích, pokud nebudou klopýtat.

Mahoney se Stenem vedli lovce na celonoční honičku. Občas měl dojem, že se je Sten snaží setřást. Potom ale zpomalil - záměrně, domníval se Mahoney - a brzy zase uslyšeli, že je mají v patách. Sakra, už by měli být pěkně ztahaní, uvědomil si. Stejně jako on.

Jediná dobrá zpráva byla, že k týmu Kudlanek nepřibyla žádná posila. Z toho mohl plynout pouze jediný závěr. Na palubě velící lodi nejsou žádné postradatelné bytosti.

Mahoney měl jen tolik času, aby Stenovi stručně vysvětlil, co se děje. O sobě neřekl nic. Pouze nastínil nastalou situaci.

Rada důvěrníků je zoufalá. Rozeslali podobné skupiny po celé Říši. Úkol: zajmout a přivést všechny bytosti, které měly k Císaři natolik blízko, aby mohly znát jeho nejdůvěrnější tajemství.

Sten byl udiven. „Co bych zrovna já moh vědět? Pravda, byl jsem velitelem jeho ochranky. Během války s Tahny jsem měl přístup k velké spoustě těch nejtajnějších informací. Ale to není nic nového. Nic, co by stálo za prověřování. Všechno by se to vešlo do jedné malé krabičky a stále by to tam rachtalo. Měli si ušetřit práci a normálně se mě zeptat.“

„Jde o AM₂,“ vysvětloval Mahoney. „Nemůžou zjistit, kde ho měl šéf zašitý.“

Sten polkl. „Ale já myslel - chci říct, všichni se domnívají, že...“

„Přesně tak, hochu. A všichni jsme se pletli. AM₂ začíná docházet.“

Sten o tom na chvíli přemýšlel a ukusoval výživnou tyčinku. Potom úzkostně zvolal: „Alex! Půjdou po něm také. Musíme ho -“

„Už jsem to zařídil,“ uklidňoval ho Mahoney. „Poslal jsem mu varování. Doufám, že ho dostal. Nebylo moc času.“

Mávl do tmy směrem k lovcům. Nebylo zapotřebí dalšího vysvětlování. Mahoney měl před nimi jen půl kroku náskok, když ke Stenovi dorazil.

„Až se osvobodíme, musíme se Kilgourovi ozvat,“ dodal. „Dát mu vědět, kde se setkáme.“

Sten se rozesmál. „To nebude třeba. Alex se dovítí, kde nás má hledat.“

Mahoney se chtěl zeptat jak, ale hluboko v lese něco zapraskalo.

Vyrazili dál.

Ocitli se na břehu Ámosova jezera a čekali, až budou moci přejít. Sten chtěl počkat, až bude víc světla. Mahoney zaklel. Ten malý idiot *chce* být vidět.

Ruka mu sevřela zápěstí, potom zmizela.

Jejich chvíle nadešla.

Jak vstali, aby se dali na úprk, Mahoney zahlédl ve Stenově ruce černý míček. V jeho středu byl zapuštěn malý červený knoflík - tlakový spínač.

S větrem v zádech se rozběhli po ledě, takže ani nemuseli příliš zabírat hůlkami. Ledový vzduch se jim dral pod oděv a nacházel skuliny tam, kde ve skutečnosti žádné nemohly být.

Mahoney měl pocit, že vzduch je tak chladný, že mu v plicích nemohou zůstat žádné molekuly kyslíku.

Led před ním se rozlétl na kusy a zvedl se hustý oblak sněhových částic, do kterého vplul. Po výstřelu následoval praskot z laserové zbraně. To bylo zlé. Lovci je našli. Což na druhé straně byla dobrá zpráva. Protože byli daleko.

Vzdálené pobřeží se k nim přibližovalo. Mahoney už viděl sněhem pokryté stromy na druhé straně. Aniž by zpomalili, vyjeli na kamenitou zem. Mahoney ucítil, jak mu stromy vzaly vítr. Klesl na zmrzlou zem a objímal ji jako milenku.

Viděl, jak se Sten kutálí, až se ocitl na zemi čelem k nepříteli. Mahoney lapal po dechu a odvážil se zvednout hlavu, načež se znovu přikrčil, když kulka AM₂ proměnila balvan před ním v prach. Měl však ještě dost času, aby zaregistroval, že lovci k nim postupují v rozbité formaci, aby na ně nemohli pořádně zamířit. Jenom aby si nepřipadal hloupě, zvedl zbraň.

Znovu mu na zápěstí přistála ruka.

„Teď ne,“ špitl Sten.

Mahoney si našel bezpečný úhel, aby mohl vyhlédnout.

Tým Kudlanek se blížil ke středu jezera. Ian vedle sebe uslyšel pohyb a pohlédl na Stena, který v ruce třímал tvrdou černou kouli s prstem na červeném puntíku. Zbělel mu kloub, jak prstem stiskl spínač.

Instinktivně pohlédl na jezero. Viděl však jen blížící se lovce. Vtom se ale ozval bezbožný praskot, když se celý střed jezera nadzvedl. Obrovské ledové kry se rozlétly do stran.

Z jezera se zvedla lesknoucí se bílá loď. Viděl těla - musela to být těla, podle toho, jak se zmítala - která vylétla do vzduchu a následně zajela do ledové tříště.

Nevěděl, jestli byla jejich smrt okamžitá nebo dlouhá a mučivá. Pokud někdo křičel, určitě by to v tom hluku zvedajícího se vesmírného plavidla neslyšel.

Potom spatřil Stena, jak si sedá a vytahuje z batohu další výživnou tyčinku.

Mahoney v duchu zasténal. Ustaraně pohlédl na oblohu. „Teď už určitě nebudou usilovat o zatčení. A že přijdou o další tým, riskovat nebudou, i kdyby ho měli. Ta velící loď nás bude honit a rozstřílí nás na padrť. Aspoň tak bych to udělal já.“

„Napadlo mě to samý," řekl Sten, „ale máme tuhle -" ukázal na bílou loď vznášející se poslušně nad jezerem, „a ještě dvě náhradní.

Tvoji a té party. To by mělo k odlákání pozornosti stačit, nemyslíš?"

Mahoneymu došlo, co má Sten za lubem. „To by mohlo vyjít - aspoň doufám." Už se začal zvedat. Sten mu pokynul zpátky k zemi.

„Mám hlad," řekl. „Možná bude chvíli trvat, než dostaneme další příležitost. Pojdme se najíst."

Mahoney ucítil bolestivé kručení v žaludku. Ten pocit mu byl příjemný. Jakýsi důkaz, že je naživu. Jasně!

Najedli se.

KAPITOLA TŘETÍ

LORD KILGOUR z Kilgouru, kdysi poručík Alex Kilgour (První divize imperiální gardy); dříve podporučík A. Kilgour, detašované pracoviště, imperiální služby, zvláštní úkoly; vojín a seržant Kilgour, operátor oddílu Kudlanek, různá pověření od demoličního experta přes odstřelovače až po tajný výcvik, včetně veškerých úkolů, které chtěl Věčný Císař vykonat inkognito a s maximální smrtonosností, obšírně vyprávěl další ze svých anekdot.

„... .A lilo a lilo. Voda padala z nebe po kýblích celý dny. A sousedi už tej bábrlince povídaj: 'Radši byste měla odejít někam do výšin.'

'Ale kdež,' na to bábrlinka. 'Já mam svou víru. On už se o mě Pánbíček postará...'

Byl to báječný večírek. Robustní muž seděl rozvalený na pohovce s nohama na klekátku a se sukní jak se sluší zasunutou mezi stehny. Při ruce měl své nejoblíbenější zbraně: plnou činěnou karafu s Old Sheepdipem, importovaným za astronomickou cenu - ačkoliv ne pro takového boháče, jakým byl Kilgour - ze Země a tuplák světlého piva.

Oheň plápolal v krbu, který byl tak velký, že by se do něj vešli tři muži vedle sebe. Prudký vítr venku narážel do zdí hostince Deacon Brody vši silou, kterou dokázala vyprodukovat polární vichřice na planetě Edinburghu, Alexově světě s trojnásobným g.

Překrásný večírek. Kilgour byl u svého čtvrtého -ne pátého- tupláku. Naproti němu seděli samí dobří přátelé, přátelé, kteří si ještě nevytrpěli celý repertoár Kilgourových příběhů. Milá barmanka se v duchu ptala, jestli si na ni lord Kilgour později najde čas, aby ji doprovodil tím blátem a deštěm domů.

V hostinci bylo bezpečně, teplo a klid. Starý zvyk velel Kilgourům sedat si zády ke zdi a s levou rukou na koleni, jen několik centimetrů od minivillypušky v pouzdru na stehnu pod sukní.

„A tak, jak říkám, den za dnem leje a leje a leje a voda pomalinku stoupá. Už jí vodnesla čuníky, který se všichni utopili. A i krávy někam vodplavaly. Když v tom ulicí přifrčí graviauto.

'Hej, teta,' ozve se z něj. 'Dyk je povodeň. Musíte vocaď pryč!'

'Ale kdepak,' odvětí bábrlinka. 'Nikam nejdu. Pánbíček se vo mě postará.'

A voda stoupá a stoupá a venku leje a leje. Slepice už sedí na střeše. Její dům je do prvního patra zaplavenej. A najednou kde se vzala, tu se vzala, ulicí připlula loď. 'Paní, ted' ale vážně *musíte* s náma. Podťe, zachráníme vás!'

A vona znovu odmítne řka: 'Ne, ne, kdepak, panáčku. To Pánbíček se vo mě postará.'

Ale déšť neustává. Voda stoupá. Už sahá až do druhého patra a milá teta se choulí na střeše se slepicema, když vtom se vobjeví záchrannej gravičlun. Vznáší se nad ní a vyklání se z něj chlapík. 'Matko! Sme tu, abysme vás zachránili.'

Ale vona má svou hlavu. Znovu odmítne: 'Ne, ne. Kdepak. Pánbíček se vo mě postará.'

A pořád leje a leje, voda stoupá a stoupá. A milá bábrlinka se utopí. Prostě natáhne bačkory.

No a přijde nahoru do nebe, kde už na ní čeká Pán Bůh. Tetka je na něj samozřejmě pořádně naštvaná.

Jde tedy rovnou k Pánu bohu a křičí mu do ksichtu: 'Jak si jen moh, Pane bože! Jedinkrát v životě tě prosim vo pomoc - a ty nepřídeš!'

Zabzučel kom. Hostinský ho zvedl.

„Alexi. To je pro tebe. Z tvýho hotelu."

„Do hajzlu," zaklel Alex, ale vstal. „Zapamatujte si, kde sem skončil. Tahle neni sice nejdelší ani nejlepší, ale byla by škoda vám to nedopovědět."

Šel za bar. Rozpoznal tvář na obrazovce - jeden z recepčních v hotelu, kde se ubytoval, když přijel do města.

„Tady je váš Alex," ohlásil se.

Recepční vypadal zmateně. „Lorde Kilgoure, máme tu zprávu, kterou sem přesměřovali z vašeho hradu. Pouze textový přenos. Ale zdá se, že je trochu pomotaný."

„Sem s tím, člověče. Třeba to společnejma silama ňák dešifrujeme."

Operátor vyťukal cosi do klávesnice. Uprostřed obrazovky se objevilo: XRME TRACD BYDG RRDG, a tak dál celou stránku.

Alex zbledl.

„Omlouvám se, lorde Kilgoure, ale to je všechno, co tam stálo.“

„Jo. Je to vážně nějaký zkomolený. Za chvíli sem v hotelu. Zavolám si odtud.“ Křečovitě se usmál a přerušil spojení. „Zatracená vichřice! Ztratil sem spojení.“

„Zkusí to znovu.“

„Jo. To by měli,“ souhlasil Alex. „Řekněte jim, ať vydrží. Já musím na recyklovač. Přístav Leith potřebuje vodu. A my všichni další rundu.“

S úsměvem stále přilepeným na tváři se sunul k toaletám. Očima ještě přelétl osazenstvo hostince. Ne. Všechny znal - ovšem pokud to není dlouhodobě připravovaná past. Napadlo jej, že by se měl po cestě na záchod pořádně opilecky motat.

Potom už se začal ohánět. Nohama se zapřel o umyvadlo s podpěrrou - to ho snad udrží. Výborně. Opřel se do vysokého, zdánlivě zamřížovaného okna. To, co vypadalo jako zarezlé panty, se hladce otevřelo a mříže odpadly. Kilgour vyklonil hlavu přes úzkou římsu ven na ulici. Své hostince si vybíral - a následně je modifikoval - podle mnoha dalších kritérií, než jsou jen veselí společníci, povolné barmanky a kvalitní alk.

Na chvíli tam jen tak bez hnutí ležel. Štiplavý ledový vítr, teplota pod bodem mrazu a vánice jakoby v jeho mysli přestaly existovat. Hledal nějaký pohyb. Nic. Většina z té zprávy byly skutečně nesmysly. Jejich záměrem bylo zamaskovat její skutečný význam. Skupiny obsahující tajnou šifru byly jen ta druhá a třetí. Šlo o staré kudlankovské signály, které dekodoval jako: OPERACE VYZRAZENA. OKAMŽITÉ STÁHNOUT DO STYČNÉHO BODU.

Čož nastolilo některé velmi zajímavé otázky. Jako například - Kilgour opustil armádu. Určitě neměl žádné spojení s Říší nebo se supertajným oddílem Kudlanek od chvíle, kdy po atentátu na Císaře předčasně odešel do penze.

Takže: Kdo se ho to snaží kontaktovat?

Za druhé: Proč používají obyčejnou, všeobecnou šifru? Tu, která je již mnoho let součástí standardního postupu a téměř určitě ji každý zná?

Hledají ho snad Kudlanky? Chce být nalezen?

Kilgour si v duchu spílal. V posledních letech lenošil a přestal si dávat pozor. Už několik posledních dní měl to podivné mrazení mezi lopatkami, kterému měl naslouchat: Někdo tě sleduje. Někdo tě pronásleduje. Kolem jsou bytosti s nečistými úmysly.

Ale ne, hochu. Byl jsi jen vokouzlenej městem, když si sem sešel z vysočiny a myslel sis, že ten pocit, že tě někdo sleduje, máš z těch zamilovanejch dívčích vočí, co po tobě pořád koukaj.

Dost, Kilgoure.

Máti tě už dávno varovala, že si jen vobyčejnej, zaslepenej vůl. Tak se teď pokus najít cestu z jatek.

V duchu zalitoval, že se jeho přátelé nedozví pointu:

„A Pánbůh na ní žalostně pohlídne. 'Babičko, jak jen můžete tvrdit, že jsem se nepostaral? Vždyť jsem vám poslal graviauto, loď a nakonec i gravičlun!'“

S tichým uchichnutím vyklouzl z postranní uličky na hlavní. Pár metrů se plížil podél vysoké, šedé zdi, potom najednou vykročil, jako kdyby vyšel ze dveří - muž natěšený na zábavu, který nemá v hlavě nic jiného než svoji cílovou stanici a to, jaké je hrozné počasí.

Pohyb: Ve stínu přes ulici.

První otázka: Kdo po něm jde?

Kilgour zvažoval své případné výhody a nevýhody. Na normálním E-světě by jeho tři g svaly nabízely jednoduché řešení, ať již akrobatické nebo krvavé. Tady byl však jenom obyčejným člověkem. Samozřejmě, že jeho pronásledovatelé budou v nevýhodě - pokud ovšem sami nepocházejí z vysokogravitačního světa.

Zariskoval a ohlédl se.

Jeho pronásledovatel nasedl do komerčních gravisaní. Saně se zvedly a sunuly se po ulici za ním. Kilgour se uškříbl. Jestliže je tohle pokus o vraždu, saně brzy zařadí plnou rychlost, zvednou se nad chodník a přirazí ho bokem k vysoké kamenné zdi, podél které jde. Nešťastná náhoda. Uši měl nastražené, ale McLeanovy generátory saní nezvyšovaly tón.

Tak jdem na to, ať se dovíme, kdo tihle hoši jsou, pomyslel si.

O tři bloky dál zabočil do postranní uličky. Velmi úzké. Ulička se tak prudce svažovala, že to bylo něco jako rampa nebo dlouhé schodiště. Alex přidal do kroku.

Ulička ústila na malém náměstíčku. Z něj se rozvětvovaly čtyři další ulice. Kilgour si jednu vybral, skrčil se ve stínu a chvíli čekal.

Po rampě seběhly dvě postavy. Bouře na chvíli ustala a Kilgour je spatřil. Do hajzlu. Nemá žádnou silovou převahu. Buďto ho honí dvě horkokrevné pozemské gorily, nebo mají jeho pronásledovatelé bojové skafandry. Bojové skafandry byly vražedné stroje s AM₂ pohonem, které z dobře vycvičeného pěšáka dělaly něco mnohem vražednějšího, než je obyčejný útočný tank. Posílené svalstvo skýtalo uživateli mnohonásobnou sílu a výdrž neoděného vojáka. Jejich pancíře byly pro konvenční ruční zbraně neprostupné. Dokonce i pro středně velký šrapnel.

Proti skafandru byl Kilgour stejně bezmocný jako člověk ze země s nulovým g proti Alexovi.

A navíc jsou dva. No to je senzační. Nu což. *On už se o mě Pánbíček postará...*

Kilgour vystřelil z úkrytu jako šíp a kličkoval úzkými ulicemi jako o život. Ale na plné obrátky fungovala i jeho mysl.

Podle čeho ho vystopovali? Má snad na sobě nějakou štěnici? Má to snad v sukni? Nebo je to muj lokátor? Nemyslel si to, ale už se jej chystal zahodit, když si to najednou rozmyslel.

Vyběhl ze spleť úzkých uliček do větší. Bylo už hodně pozdě a ulice zely prázdnotou. Před sebou uviděl přistát gravisaně, ze kterých se vyrojila další tři monstra a vyrazila do kopce za ním. Zapadl do nejbližší uličky.

Kdo to jen může být? Občas se staré bojové skafandry dostaly do rukou bosů z podsvětí, ale tyhle, uvědomil si Alex, vypadají spíš na poslední imperiální verzi. Což znamená? Že nějakým způsobem urazil současnou moc. Ale nebudou to úředníci planetární vlády na Edinburghu - Alex si podplatil příliš dobrých přátel ve vysokých kruzích na to, aby nedostal echo - ale z mimosvěta.

Nejhorší alternativa? Říše - nebo ti imbecilní zloději, kteří se po Císařově smrti chopili moci. Předpokládejme, že je to tak. Jakkoliv stupidní důvod může rada důvěrníků mít, předpokládejme, že je to tak.

Takže? Zeptal se sám sebe. Co po mně můžou chtít? Kdyby mě chtěli mrtvého, v minulých několika dnech, týdnech či měsících k tomu měli spoustu příležitostí. Určitě mají v armádě pořád dost hochů, kteří umí nastražit bombu nebo zamířit pušku.

Takže mě chtějí živýho.

Jasně, živýho.

Jestliže si prohlídli mé záznamy - ty správný - neposílají žádný zájice. Takže předpokládejme, že maníci v těch skafandrech jsou Kudlanky. *Hledají mě*. Ale ne způsobem, jakým bych čekal. A ty skafandry určitě nemaj kvůli zvýšený gravitaci.

Takže mě maj prostě sbalit a přinejmenším mi pěkně pocuchat fazónu. A hurá na mozkosken.

To asi ne. Spíš typuju, že se mi bude nějakéj slizkej psychouš vrtat v dušičce. Ale já přece nestojím vo to postavit se zády ke zdi, plivnout si na meč a s křikem na ně vystartovat jako nějakéj vikingskej magor, nebo jak si to říkali.

Vánice zesílila.

Dva za mnou mě nahánějí. Ty tři další je krejou. Plus tu ještě někde bude záloha. Řešení? Skolit všech pět dřív, než stačej zachroptět vo pomoc.

Pět chlapů. Pět elitních agentů Říše oděných do skafandrů, ve kterých mohou projít i těmi nejmasivnějšími zdmi Alexova hradu, aniž by si rozcuchali vlasy.

Žádný problém, hochu. Vůbec žádný problém.

Běžel dál - rychle, aby ho ty Kudlanky nedostihly, ale ne zas tak rychle, aby si mysleli, že běží naplno a začali hvízdát na píšťalky.

Alexova trasa kopírovala postranní uličky města. Jeho pronásledovatelé měli sice skafandry, ale Alex přivykl dlažbě z kočičích hlav, kterou sem ti idiotští tradiční stavitelé instalovali - Bůh jim za to zehnej - už při první kolonizaci Edinburghu.

Nejdřív najít kus lana...

Našel ho - konec z cívky s pětimilimetrovým drátem vykukující zpod ohrady nějakého staveniště. Alex jej popadl a zatáhl. Podle odhadu měl nějakých šedesát metrů drátu. Trochu moc.

Nasadil přímý směr a namířil si to do centra města. Dlážděné ulice prudce stoupaly a po obou stranách ulice byla mazlavá břečka. Vedl své pronásledovatele na hlavní třídu, potom vyběhl na otevřené prostranství. Uprostřed třídy zastavil a otočil se. Nyní se na otevřeném prostranství ocitli i

jeho pronásledovatelé.

Určitě se dovítí, že jsem ozbrojený. Ale ne tímhle. Imperiální vydání a tak. Zaklekl s pistolí v pravé ruce, levou ruku nad loktem opřeným o koleno... nadechnout. .. vydechnout... zadržet... zmáčknout.

Willypuška praskla do tmy. Kulky tvořily kuličky z AM₂ o průměru jeden milimetr s pláštěm z Impéria X. AM₂ - pohon vesmírných lodí. Kulka zasáhla jednoho z lidí ve skafandru do nohy - noha explodovala. Kulky z AM₂ nebyly konvenční výzbrojí pro pěšáky.

Pane jo, pomyslel si tak trochu udiveně Alex. Na víc než sto metrů jsem přece jen něco trefil. To by mi Sten nikdy neuvěřil. Chtělo by to zapít... ale ještě ty čtyři... Po tomto už s ním ovšem nebudou jednat v rukavičkách. Kolem něj praskaly kulky opěťované palby. Kilgour předpokládal, že používají konvenčnějších zbraní - a stále se ho pokoušejí dostat živého. Blok odtud byla jeho ulice.

Drát bezpečně uvázal k pouliční lampě půl metru nad zemí. Kudlanky se k němu přibližovaly do kopce v desetimetrových skocích. Alex se rozběhl do „své“ ulice. Vlastně se tam vrátil smykem.

Úzká ulička měla padesátistupňovou svažitost -a byla zledovatělá. Nikdo by po ní nemohl jít, natož pak ji seběhnout. Nedokázal to ani Kilgour, ale použil kabel jako obrácenou lanovku pro lyžaře a nadával si, když si spálil ruce o izolaci drátu. Zabrzdil, zavrával a málem upadl, než našel rovnováhu.

Dva agenti od Kudlanek skočili do uličky za ním. Dopadli na kluzký povrch ledového padesátistupňového svahu. Dokonce i se zapnutým pseudosvalstvem ztratili rovnováhu. Jeden narazil do zdi, upadl a bezvládně se sunul ke Kilgourovi. Druhý se roztočil ve vzduchu a ztratil vládu nad skafandrem.

Kilgour mu prostřelil obličejový štít, když jej míjel. Potom Alex vyručkoval po drátě na ulici, ze které přišel.

Uslyšel zažehnutí trysek skafandru, padl k zemi a převalil se na záda. Jeden chlapík se k němu spustil ze střechy. Zpanikařil si a nechal ses zachránit silou, hochu. A teď tam visíš jako nějaký mrak. Alex třikrát vystřelil do středu toho mraku. Pohon skafandru zůstal zapnutý a katapultoval muže téměř jako vesmírnou raketu přímo do sněžných mračen.

Ještě jeden. Ještě je tu jeden. Ukaž se, hochu.

Nic.

Alex neměl tušení - a bylo mu to fuk - jestli se poslední z mužů nesebral a nešel pomoci svým přizabítným druhům nebo neztratil vládu nad svým skafandrem. Alex vystoupal zbývající kus cesty na hlavní ulici. Teď se musí co nejrychleji dostat ven z města, z planety a dorazit na velmi soukromý styčný bod, který kromě něj znala jen jediná bytost v celém vesmíru.

Levou zadní. Levou zadní a v polospánku. Levou zadní, v polospánku a s ukolébavkou pro děcko na rtech.

A přesně takovým způsobem Alex Kilgour zmizel z planety Edinburgh.

KAPITOLA ČTVRTÁ

UCHOPENÍ MOCI byl odjakživa složitý proces se značně složitými motivy. Sociohistorikové o tom sepsali celé knihovny, analyzovali a reanalyzovali historii, hledali přesnou formulaci, stanovili, že takový a takový směr je správný a že to a to je naprostá bláhovost.

Příbuzní mezi sebou páchali krvesmilstvo, aby získali moc, a vzešli z toho koktaví následníci trůnu. Hrozba takových následovníků občas zajistila jejich rodičům dlouhé období vlády.

Příbuzní se kvůli moci také vzájemně vraždili nebo jeden druhého drželi desetiletí v řetězech.

Další oblíbenou metodou, jak získat převahu, byla genocida. Ovšem problém genocidy podle sociohistoriků spočíval v tom, že ji bylo zapotřebí uplatňovat neustále, aby si dotyčný zachoval respekt.

Politika bez vražd byla také oblíbená - za zvláštních okolností. V takovém případě docházelo k získání moci prostřednictvím trvalých a neustálých kompromisů. Bylo vyslechnuto a zváženo mnoho hlasů. Teprve poté mohli zúčastnění dospět k rozhodnutí. Stačilo pár rafinovaných lží a všichni *uvěřili*, že jsou spokojeni. Pojem *všichni* byl v daném případě definován jako bytosti materiálně důležité. Vůdce se jen musel postarat, aby tyto bytosti měly dostatek kostí imaginárního pokroku, které by předhodily svým hladovým davům. V tomto ohledu platilo, že v případě, kdy měl někdo kostí málo, k uspokojení davů postačil jen příslib dalších.

Existují i jiné metody, ale obvykle pouze kopírují stejný postup.

Nejjistější způsob, a v tom se všichni historikové shodují, je vlastnit komoditu, po které bytosti neskoneale touží. V dobách dávno minulých to byla potrava nebo voda. Správně situovaná silnice mohla mít stejný výsledek. Sex za správných okolností fungoval ve všech oblastech. Ale ať už byla tato komodita jakákoliv, musela být ukryta na bezpečném místě a tam střežena proti potenciálním kolemjdoucím.

Věčný Císař měl AM₂.

Bylo to nejdokonalejší palivo a také základní kámen jeho mamutí Říše. V minulosti stačilo jen zavřít nebo otevřít kohouty, aby si získal absolutní nadvládu. Svou politiku podporoval největší armádou v jakékoliv známé éře. Své AM₂ navíc Císař skladoval na bezpečném místě.

Více než šest let po atentátu ho jeho vrazi nedokázali najít - a stanuli tváří v tvář hrozbě ztráty moci, kvůli které spáchali císařovraždu.

I kdyby našli klíč k Císařově pokladnici s AM₂, vše nasvědčovalo tomu, že rada důvěrníků směřuje k záhubě.

Doba nebyla dobrá.

Po skončení Tahnských válek - nejrozsáhlejšího a nejnákladnějšího válečného konfliktu v historii - Říše balancovala na pokraji propasti ekonomického chaosu. Pokladnice Věčného Císaře byly téměř prázdné. Deficit z nákladů na zbrojení byl tak obrovský, že dokonce i s velmi výhodnými úrokovými sazbami, o které Císař tvrdě vyjednával, by trvalo celé století, než jej Říše nějak významně sníží, natož pak splatí.

Ještě za Císařova života navrhl Tanz Sullamora a ostatní členové jeho rady vlastní řešení. Znamenalo zmrazení platů na předválečné hranici a vytvoření nedostatku produktů, čímž by cena zboží prudce stoupla.

A také pořádnou daňovou přirážku na AM₂.

Těmito prostředky, krom dalších, by byl dluh rychle splacen a na mnoho let by to zajistilo skvělé podnikatelské prostředí.

Císař tento návrh smetl ze stolu. A když Věčný Císař něco zamítl, znamenalo to zákon. Bez odvolání.

Poválečné plány Jeho Veličenstva volaly po zcela opačném přístupu.

Zesnulý a nikým neoplakávaný Tanz Sullamora tlumočil Císařovy názory svým spolupiklencům, aniž by je sám nějak komentoval:

Platy budou smět stoupat na přirozenou úroveň. Válka stála spoustu bytostí život - zvláště pak kvalifikovaných bytostí. To se okamžitě projeví ve vyšších nákladech na podnikání.

Naopak ceny budou zmrazeny, aby bylo zboží nově prosperujícím populacím dostupné.

Samozřejmě, že válka notně zahýbala s našimi zásobami. Abychom zmírnili dopad, Císař měl v

plánu dočasně *snížit* daň na AM₂ - a to okamžitě - aby bylo zboží a jeho přeprava levnější.

Věřil, že tak za čas dosáhne rovnováhy.

Tam, kde kapitáni průmyslu kdysi spatřovali obrovské zisky, které jim spadnou do klína, nyní čelili dlouhému období utahování opasků a opatrného nakládání se svými prostředky. Nezasloužené požitky a tučné prémie se stanou hudbou minulosti. Podniky budou nuceny poctivě soutěžit a sázet na dlouhodobou návratnost či ziskovost.

To bylo pro radu důvěrníků nepříjemné. Jejich hlas zněl ne - pomocí zbraně.

Hlasování ovšem nebylo jednohlasné. Volmer, mladý mediální baron, byl jejich plánem zděšen. Nechtěl s ním mít nic společného navzdory skutečnosti, že s Císařem nesouhlasil stejně jako kterýkoliv jiný člen rady. Ačkoliv k tomu neměl žádné vlohy, Volmer věřil v umění přesvědčovat. Měl však vždy po boku celé bataliony reportérů, politologů a expertů na styk s veřejností, kteří neustále krmili jeho mediální impérium. Celé je zdědil, takže talentu nebylo zapotřebí.

Stejně jako většina právoplatných dědiců byl o sobě Volmer přesvědčen, že je génius. To se mu stalo osudným. Dokonce tupec jako Volmer by měl vytušit nebezpečnost situace, když se se svými kolegy rozcházel. Ale jasné světlo jeho domnělé inteligence mu nedovolovalo tento fakt odhalit.

Promyšlené spiknutí, které následovalo, si vybralo Volmera za svoji první oběť. Architektem tohoto spiknutí byl Císařův oblíbený přísluhovač Tanz Sullamora.

Po většinu svého života lízal Sullamora Věčnému Císaři boty. Celé dekády viděl svého vládce jako bytost bez sebemenších vad. Samozřejmě v něm neviděl svatého, co sentimentálně cítí se svým poddaným. Císaře vnímal jako chladnokrevného a vypočítavého obchodního giganta, který použije jakýchkoliv prostředků, aby dosáhl svého cíle. V tom měl Sullamora naprostou pravdu.

Jeho jediným omylem bylo, že tuto svoji teorii dohnal do krajnosti. Byznys se stal Sullamorovým náboženstvím s Císařem jako nejvyšším knězem. Věřil v Císařovu neomylnost, věřil, že je bytostí, která si dokáže rychle spočítat všechna pro a proti a bez zaváhání jedná. A výsledek je vždycky ten správný. Také předpokládal, že Císař má stejné cíle jako on, a ostatně jako každý kapitalista v Říši.

Stejného názoru bylo bohužel i mnoho dalších. Ale Věčný Císař hrál vlastní hru. Bylo to jeho hřiště. Jeho pravidla. Jeho vítězství. Pouze jeho.

A pokud šlo o neomylnost, nevěřil v ni ani Císař. Koneckonců ve svých plánech vždy s omyly počítal -s vlastními i těch ostatních. A právě proto mu většinou všechno vycházelo. Věčný Císař byl mistrem dlouhodobých výhledů. „To je po prvních tisíci letech docela normální stav," zažertoval kdysi v Mahoneyho přítomnosti.

Například válka s Tahny byla důsledkem jednoho z největších Císařových omylů. To věděl lépe než kdokoliv jiný. Ale konflikt byl tak zuřivý, že mu nyní nezbylo než být zcela otevřený - k Sullamorovi i k ostatním. Začal přemýšlet nahlas a své logické závěry sděloval spolehlivým poradcům. Jak jinak se mohl dozvědět, jaký je jejich názor? Také projevil pochybnosti o vlastní osobě a připustil mnoho vlastních chyb.

To byla pro Tanze Sullamoru zničující rána. Ukázalo se, že jeho hrdina je obr stojící na hliněných nohách. Císařova neotřesitelná aureola byla pošpiněna. Sullamora ztratil svůj idol.

Jeho odplatou byla vražda.

V zájmu vlastní bezpečnosti si nechal detaily celého plánu pro sebe. Pojistil se tím, že od svých spoluspiklenců žádal, aby se do akce zainteresovali. Všichni podepsali dokumenty, ve kterých přiznávají svoji vinu. Každý z nich vlastnil kopii dokumentu, takže zrada byla nemyslitelná. Ale detaily o Volmerově vraždě, pověření Chapelleho a následná smrt Císaře zůstaly ostatním konspirátorům neznámé.

Členové rady důvěrníků sledovali události odvíjející se v kosmopřístavu na obrazovkách svých vidů spolu s celou Říší. V tu chvíli však nebylo fascinovanějších diváků. Viděli, jak Císařova družina zabočuje k řadě zaměstnanců přístavu. Oslavovali Sullamoru jako svého soukromého hrdinu. Dychtivě očekávali ten osudný výstřel. Napětí bylo neuvěřitelné. Za chvíli se z nich stanou královny a králové. Pak Císař zemřel. Okol dokončen!

Následná exploze je však překvapila stejně jako všechny ostatní. Bomba sice mohla být pěknou tečkou. Ale bylo pro ně nemyslitelné, že by Sullamora spáchal sebevraždu. Členové rady předpokládali, že ten šílenec Chapelle se pouze chtěl ujistit, že zasáhl svůj cíl. Nu což, smůla. Ubohý Sullamora. To se stává.

Ačkoliv to znamenalo, že se budou dělit o větší bohatství, upřímně pro toho člověka truchlili. Jako šéf veškerého transportu a loděnic byl Tanz Sullamora nenahraditelný. Velmi postrádali jeho nezměrnou Istivost a úskočnost, stejně jako znalost vnitřního fungování imperiální politiky. Jeho smrt

znamenal, že se budou muset naučit jeho part.

To se jim však příliš nedařilo.

Císař ukládal veškeré AM₂ v obrovských skladištích, strategicky rozmístěných po celé Říši. Skladiště zásobovala obrovské tankery, které létaly sem a tam podle potřeby a Císařova rozkazu. On jediný řídil množství a pravidelnost dodávek tohoto paliva.

Stačilo mu v něčem odporovat a udělal z rebelské soustavy či průmyslu žebráka. Když jej však dotýčný poslouchal, Císař se postaral, aby měl vždy hojnost za cenu, kterou považoval za výhodnou i pro svoji potřebu.

Rada důvěrníků v tomto systému spatřovala ohrožení. Žádný z členů nevěřil těm ostatním natolik, aby mu předal takovou svrchovanou moc.

A tak si AM₂ rozdělili na stejně velké díly s jistotou, že jejich vlastní průmyslná odvětví mají dostatek levného paliva. Také jej používali k trestání osobních nepřátel a k odměňování či k vytváření nových spojenců. Jinými slovy, moc byla rozdělena na čtyři tábory.

Občas se shodli na společné hrozbě pro jejich budoucnost. Sešli se, zvážili situaci a začali jednat.

Na počátku je popadla horečka utrácení. S takovým množstvím paliva zdarma masivně rozšířili své korporace, postavili nové továrny, polykali své konkurenty či zákeřně likvidovali společnosti, jejichž zisky si chtěli přivlastnit.

Císař měl pro AM₂ tři cenové úrovně: Nejlevnější dostávaly rozvojové soustavy. Další bylo pro obecný užitek, kterým vlády pokrývaly základní potřebu svých jednotlivých populací. Třetí a nejvyšší byla čistě obchodní.

Rada důvěrníků nastolila jednotnou, vysokou cenu, kterou platili všichni kromě nich samotných a jejich přátel. Výsledkem bylo jmění dalece převyšující jejich nejdívočejší sny.

V útrobách jim však hlodal neodbytný červ. Rozhodli se ho ignorovat.

Obrovská skladiště, která řídili, bylo nutno dozásobit. Ale kým? Nebo čím?

V minulosti se ve skladištích objevovaly robotické lodě - konvoje delší, než by si kdo dokázal představit - po okraj naplněné antihmotou dvě. Od časů, kdy se ještě někdo ptal, odkud se berou, již uplynulo mnoho set let. Otázky vystřídal předpoklad. Důležití lidé to ví - důležití lidé, kteří poslouchali Císařovy rozkazy.

A jak už to u předpokladů bývá, otázka se stala bolestí v kolektivním konečníku rady důvěrníků.

Po Císařově smrti robotické lodě záhy přestaly přilétat. V tu chvíli bylo AM₂, které měli v rukou, jediným palivem. Jeho množství se nebude zvyšovat.

Trvalo dost dlouho, než jim to došlo. Rada důvěrníků měla plné ruce a hlavy neutuchajícího přívalu problémů - stejně jako pocitu provinění - že nastalou situaci prostě považovala za dočasnou.

Vyslali své podřízené, aby podrobili výslechu byrokraty z energetického úřadu a zjistili, odkud se AM₂ bere. Ta ubohá stvoření na ně nechápavě zírala. „Vy to *nevíte?*“ ptali se udiveně. Rada důvěrníků se nějaký čas neodvažovala přiznat, že to skutečně neví.

Byli předvoláni další podřízení, každá karta, každý dokument, každá Císařova čmáranice byla nalezena a prozkoumána.

Nic.

To byla velmi vážná situace, hodná přinejmenším paniky nebo zavedení přidělového systému. Nějakou paniku však aktéři připouštěli jen v zanedbatelné míře

- žádná hospodárnost se nekonala.

Omlouvali si to tím, že oni sami jsou tajnůstkářské bytosti. Byla to umělecká forma, kterou všichni ovládali a notně využívali na své cestě za úspěchem. Tudíž: Věčný Císař musel být tím největším tajnůstkářem ze všech. Důkaz: Jeho dlouhá vláda - a jejich momentální neschopnost odhalit systém této vlády.

Byla vyvinuta celá řada průzkumných aktivit, každá intenzivnější a zoufalejší než ta předešlá.

Začalo se schylovat k opravdové panice.

Nakonec ustavili výzkumný výbor sestávající z jejich nejschopnějších vedoucích pracovníků. Výbor měl hned dva úkoly. První: Nalézt zdroj AM₂. Druhý: Přesně určit zásoby, jež jsou momentálně k dispozici, a navrhnout program jejich využívání až do té doby, než bude dosaženo úkolu číslo jedna.

Bohužel, úkol číslo dvě na více než rok zastínil úkol číslo jedna. Kdyby byl Věčný Císař naživu, říčet by smíchy nad jejich pošetilostí.

„To už zkoušeli se Sedmi sestrami,“ hulákal by. „Kolik oleje ve *skutečnosti* máte, pane? Ale teď pravdu. Jde o celonárodní zájem.“

Rada sice nevěděla, o čem nějakých Sedm sester bylo, ani nepociťovala nějakou nutnost zabývat

se něčím tak bezvýznamným, jako je ropa, ale pointa by jim jistě došla.

Když byl v tomto směru některý z členů rady dotazován, prostě jen lhal, jako když tiskne. A když se někdo zeptal znovu, okamžitě udávaná čísla ještě nafoukli. To záleželo na politickém ovzduší u konferenčního stolu.

A co zbytek Říše? Poté, co s ním bylo tak nechutně naloženo, co by asi rada získala, kdyby řekla pravdu?

Tu zprávu vlastně roznesl hned první člověk zvenčí, který byl vyslýchán. Propukla zásobovací horečka. AM₂ bylo najednou k dispozici méně než kdykoliv předtím.

Dilema rady ještě prohlubovala řada jiných problémů.

Během Tahnských válek se Císař musel neustále potýkat s nejistými spojenci a s notorickými vyčkávači.

Když se vlna otočila, všichni přísahali dlouho trvající věrnost. To však nikterak neodstranilo příčiny jejich předchozí nespokojenosti. Vůdcové mnoha z těchto soustav se museli potýkat s nepokoji obyvatelstva, s bytostmi, kterým imperiální systém příliš nevoněl, a v období války o to méně.

Mír sám o sobě takové pochybnosti nedokázal zahnat. Věčný Císař právě obracel svoji pozornost k těmto záležitostem, když byl zabit. Problémy by byly i nadále těžko řešitelné za jakékoliv situace. Problém představovali především jeho samozvaní následovníci. Jestliže někteří spojenci nevěřili Věčnému Císaři, že mu jde o jejich dobro, jak mohli uvěřit téhle vykutálené bandě? Rada vládla na základě parlamentního dekretu, ale většina bytostí v Říši byla, pokud šlo o parlament, doslova cynická. Viděli v něm pouze razítko pro imperiální rozkazy. Věčný Císař se tento názor nikdy nesnažil vyvrátit.

To byl jeden z klíčů k jeho tajuplnosti.

Císař byl obdivovatelem historie a pečlivě studoval politiku některých šílenců.

Carové byli jedněmi z posledních, kteří praktikovali vládu prostřednictvím božstva. Patřili jim miliony rolníků, se kterými bylo brutálně nakládáno. Carové využívali členy svého dvora jako prostředníky. To oni se oháněli bičí a udržovali přídělý na hranici hladovění. Ne vždy se jim však poddaní podvolili. Historie je plná krvavých vzpour. Ale poddaní ze svých problémů vinili šlechtu. A byli to šlechticové, jejichž těla věšeli na kůly, ne Car. Toho viděli jen jako nějakou přátelskou osobu. Jako nějakého dobrodince, který myslí pouze na své ubohé poddané. To šlechta zneužívala jeho dobroty a zatajovala mu své zlé skutky. Kdyby jen býval věděl o jejich utrpení, určitě by mu učinil přítrž. Nebylo na tom sice ani zbla pravdy - ale fungovalo to.

Až na posledního cara, který svými lidmi otevřeně pohrdal.

„A proto byl taky poslední," vysvětlil kdysi Císař Mahoneymu.

To byla jedna z historických lekcí, kterých si rada důvěrníků nebyla vědoma. Ačkoliv nebylo jisté, že by ji pochopila, kdyby o ní věděla. Jen málo obchodníků rozumí politice, a právě proto z nich bývají tak špatní vládcí.

Dalším obrovským, hnisavým problémem bylo jak naložit s Tahny.

Pro Kyese, sestry Kraaovy a ostatní to bylo jednoduché. Tahnové byli poražení. Do jejich vedení budou dosazeny osoby z řad vítězů.

Rada důvěrníků pro své účely totálně vyrabovala všechny jejich soustavy. Odtáhla z nich továrny ke kanibalizaci nebo na šrot, zabrala všechny materiální zdroje a silou donutila jejich populace k poslušnosti a k otrocké práci. Navíc utratili spoustu peněz, které neměli, aby na území bývalého nepřítele zřídili vojenské posádky. Znásilnění Tahnské říše pro ně znamenalo okamžité zbohatnutí. Avšak dříve než si stačili pogratulovat ke své dokonalosti, rada důvěrníků musela sledovat, jak jejich zisk odnáší stále se stupňující povodeň.

Věčný Císař by jim býval mohl poradit, že tyranie je z finančního hlediska velmi nevýhodná.

Císař měl v plánu ekonomický zázrak. Tak by to alespoň sám vylíčil. Samozřejmě, že hodlal zavést represe. Čistka měla být rozsáhlá a úplná. Hodlal vymazat všechny stopy po kultuře těch bojechtivých bytostí.

Ale on by ji něčím nahradil. Vůle bojovat měla být proměněna v odhodlání soutěžit. Poskytnutá pomoc měla být stejně rozsáhlá jako čistka. Podle jeho soudu by tyto tvrdohlavé bytosti brzy začaly produkovat takové množství kreditů, že by se z nich zanedlouho stalo jedno z nejdůležitějších kapitalistických center v Říši.

Měli se z nich stát skvělí zákazníci pro odběr AM₂.

To přivedlo radu důvěrníků zpět k nezávažnější otázce.
Kde je AM_2 ?

KAPITOLA PÁTÁ

KYES VIDĚL varování před bouří, ještě než jeho loď dosedla na plochu Sowardu.

Hlavní kosmopřístav Původního světa byl téměř prázdný.

Pětikilometrová plocha byla změtí tahačů a z pramínků rzi na jejich mohutných bocích bylo zřejmé, že už tam takhle sedí a čekají celé měsíce.

Několik linkových lodí bylo podobáno nějakou virovou šupinou, která napadala všechny hlubokovesmírné lodě, když se jim nedostávalo náležité údržby. Nikde neviděl pracovní čety. Kdysi živé, rušné srdce Říše nyní vypadalo jako stará babizna, která přišla o poslední střípky vzpomínek na své dávné milence.

Už na něj čekala kolona nablýskaných vojenských graviaut. Jejich vzhled hrubě kontrastoval se zchátralostí, která postihla Soward. Vysoká stříbřitá bytost s rudým znamením typickým pro jeho rasu pulzujícím na temeni hlavy usedla do křesla svého oficiálního gravivozu. Kyes dal pokyn řidiči, aby vyrazil.

Na cestě k výjezdu minuli drátem obehnaný kráter způsobený explozí, která sprovodila ze světa Věčného Císaře. Objevil se vážný návrh postavit na tomto místě Věčnému Císaři pomník. Prosazoval to dokonce sám Kyes - jako gesto v upomínku bytosti, na jejíž památku spolu se svými kolegy založili svoji pravomoc. Nikdo nic nenamítal. Okamžitě byly vyčleněny fondy a vybrán designér. To bylo již při jeho poslední návštěvě, téměř před rokem. Zatím však nikdo ani nehrábl prstem.

Když opouštěli brány kosmopřístavu, naskytl se mu další žalostný pohled. Prázdná skladiště. Zavřené obchody s bedněním na výkladech, které se kdysi skvěly hojností lákavého zboží. Jak projížděl, prohlížely si jej oči nečinného davu a neoficiálních žebráků. Jedna zoufalá žena v otrhaných šatech nakladače rozlíceně zaznamenala praporky na jeho voze, prozrazující jeho postavení. Pohlédla mu upřeně do očí a odplivla si na rozbitý chodník.

Kyes se naklonil ke své řidičce. „Co se to tu stalo?“ mávl směrem k té spoušti kolem.

Šoférka nepotřebovala žádné vysvětlení. „S těma si nedělejte hlavu, pane Kyes,“ zavrčela. „To sou samý povaleči. Práce je hromada, ale voni jí nechtěj makat. Prostě se jim líbí nasávat z cecku společného blaha. Teď naříkají a vztekají se, protože slušný, pracovitý lidi jim říkají, že: 'Bez práce nejsou koláče.' Kdyby Věčný Císař - budiž mu zem lehká - žil, byl by s nima hotov natotata.“

Šoférka se zarazila, když si uvědomila, že by Kyes mohl považovat její slova za kritiku rady důvěrníků. Potom se uklidnila. Její širokou tvář zkrivil patolízalský úsměv.

„Ne že byste vy tam nahoře nedělali, co se dá, to určitě ne. Tohle sou hrozný časy. Hrozný. Neměnila bych s nikým z vás ani za haldu kreditů. Nedávno sme si zrovna říkali se sousedem...“ Šoférka krákorala dál. Blahosklonnost střídala hranou pokoru. Kyes ji ignoroval. Proti jejím slovům, natož pak proti jazyku, nic nenamítal. Koneckonců pracovala pro sestry Kraaovy. A dvojčata si před nikým nebrala servítky.

Důvod Kyesova příjezdu na Původní svět po tak dlouhé době byl prozaický. Svolal mimořádné zasedání rady důvěrníků. Šéf komise pro AM₂ jim měl odhalit detaily studie o současné situaci ohledně tohoto paliva. Přesněji řečeno měl s konečnou platností říci, kdy bude završeno hledání Císařova tajného zdroje.

Kyes doufal, že se dočká lepších zpráv, než jaké našel v deprimujícím hlášení, které mu bylo doručeno před jeho odletem na Původní svět.

Hlavní mise propadla. Skutečnost, že přitom byla zabita spousta agentů, Kyese vůbec netrápila. Horší bylo, že z nastražené sítě unikli důvěrní přátelé Věčného Císaře - jistý admirál Sten a jeho věčný komplic Alex Kilgour. Myšlenka, jež rozpoutala hon na všechny bytosti, které měly blízko k Věčnému Císaři, nepocházela z Kyesovy dílny. Jejími autory byly s největší pravděpodobností sestry Kraaovy. Kyes okamžitě pochopil, že by to mohlo být zkrácené řešení jeho vlastního dilematu. Všechny je sebrat, poslat je na mozkosken a abrakadabra! Císařovo tajemství se z nich vysype jako kredity z kapes.

Trvalo spoustu měsíců, než se tato myšlenka proměnila v čin. Kyes se na celém procesu osobně podílel. On sám se nacházel v mnohem zoufalejší situaci než ostatní. Stále jej udivovalo, jaký odpor musel zdolávat, ačkoliv se potýkal pouze s pětičlenným vládnoucím týmem bytostí. Navíc byli jeho kolegové zvyklí provádět své akce bez kompromisů a bez konzultací. Nakonec však týmy Kudlanek

vyrazily, aby se brzy vrátily s kořistí mrskající se v síti. Výsledek: Nulový. Prostě nic.

Ani jeden tip či náznak o zdroji AM₂... či čehokoliv jiného.

Kyes analyzoval dlouhý seznam podezřelých a čím dál tím více začínal obdivovat Císařovu opatrnost. Došel k závěru, že jim může pomoci jen několik málo bytostí. Ani jedna z nich však nepatřila mezi ty, které týmy Kudlanek polapily. Z toho všeho vyčnívali dva jedinci.

Jistý flotilní maršál Ian Mahoney, momentálně v důchodu. Oficiálně byl mrtev. Kyes měl však pádný důvod o tom pochybovat. Vlastně měl důvodů hned několik. Nejdůležitějším byl jeho niterný pocit, když studoval profil tohoto muže.

Archivy jednotek Mercury v Mahoneyho osobě odhalovaly neobyčejně prohnaného jedince, kterému by nečinilo sebemenší problémy zinscenovat vlastní smrt a setrvat v ústraní tak dlouho, jak uzná za vhodné. Jediná trhlina, kterou na něm Kyes našel, byla neochvějná loajalita vůči Věčnému Císaři, trhlina, která z Mahoneyho činila potenciální nebezpečí - pokud je ovšem naživu. Předpoklad, že smrt byla pouhou zástěrkou, může naznačovat jediný motiv Mahoneyho jednání: Flotilní maršál podezírá radu důvěrníků, že stojí za atentátem na jeho bývalého zaměstnavatele.

Druhou velmi žádanou osobou byl admirál Sten, muž, který kdysi velel imperiální ochraně, Gurkhům - kteří k obrovskému údivu všech okamžitě po Císařově smrti rezignovali na svoji službu a vrátili se do své domoviny v pozemském Nepálu. Sten sehrál důležitou roli v konfliktu s Tahny. Kyes osobně prostudoval i Stenovy složky. Nalezl v nich však četné mezery. Velmi podivné. Zvláště proto, že tyto výmazy byly nařízeny samotným Císařem. Kyesovo podezření ještě vzrostlo, když shledal, že se dotýčný zničehonic stal obrovským boháčem, stejně jako jeho společník Kilgour, ačkoliv ten už v menší míře. Odkud všechny ty peníze pocházely? Odměny? Možná od samotného Věčného Císaře? Za co?

Kyes si sečetl jedna a jedna a vyšlo mu šest: Sten musí být mezi tou hrstkou, kterým Císař svěřil své tajemství. Když byl admirál lokalizován ve svém vzdáleném exilu, Kyes se dožadoval, aby byl na něj vyslán zásahový tým. Dostalo se mu mírně dotčeného ujištění, že pro Stena budou posláni jenom ti nejlepší. Samozřejmě, že to byla lež. Koneckonců, jak dobré mohly ty bytosti od Kudlanek být, když je dokázal zpacifikovat jediný muž? Proboha!

Na následující schůzku si Kyes vzal ocelové zuby. Na pořadu dne byl pořádný ceres.

Venku na ulici Kyes zahlédl tři bytosti v ušmudlaných oranžových róbách a s bosýma nohama. Prodíraly se pestrobarevným davem, rozdávaly letáčky a snažily se získat nové ovečky pro svoji víru. Ze zvukotěsného pohodlí graviauta neslyšel, co říkají, ale to ani nebylo třeba. Věděl, kdo jsou: přívrženci Kultu Věčného Císaře.

Po celé Říši se našlo mnoho jedinců, kteří věřili, že Věčný Císař nezemřel. Někteří byli přesvědčeni, že jde o spiknutí jeho nepřátel: Císař byl unesen a vězněn pod přísným dohledem. Ostatní tvrdili, že to je chytrá lest vymyšlená Císařem samotným: záměrně zinscenoval vlastní smrt a bude se schovávat tak dlouhou dobu, dokud si jeho poddaní neuvědomí, jak moc je ho zapotřebí. Nakonec se vrátí, aby obnovil řád.

Kultisté však byli naprostí extrémisté. Skálopevně věřili, že Císař je svatý emisar ze Svatých sfér, který má tělo jen kvůli tomu, aby v něm mohl nosit svoji oslnivou duši. Jeho smrt, tvrdili, bylo jen vlastní mučednictví. Oběť Svrchovanému éteru za všechny hříchy jeho smrtelných poddaných. Také pevně věřili v jeho znovuvzkříšení. Věčný Císař, kázali, a jeho laskavá vláda, se brzy navrátí a všechno bude zase v pořádku.

Kyes pociťoval ke kultistům spřízněnost, protože i on věřil, že Císař žije a že se vrátí. Kyes byl obchodník, bytost, jež kdysi pohrdala uvažováním zakládajícím se na přání spíše než na rozumu a považoval je za slabost svých ekonomických podřízených. Ale již dávno tomu bylo jinak. Kdyby byl Věčný Císař opravdu mrtev, byl by Kyes ztracen. Takže pro něj žil. Uvažovat jinak znamenalo riskovat šílenství.

Existovaly staré zkazky o jeho vlastní rase, které přímo vykládaly záležitost nesmrtelnosti nebo alespoň velmi dlouhého života. Byly součástí legendy o Methuselahovi, která se vztahovala k osudné dědičné vadě jeho živočišného druhu.

Kyes - stejně jako všichni Grb'chevové - byl výsledkem spojení dvou zcela odlišných životních forem. Jedna představovala tělo, ve kterém Kyes žil. Patřila vysoké, stříbřité a velmi pohledné bytosti, jejím hlavním vkladem byla fyzická zdatnost, téměř zázračné zdraví a schopnost přizpůsobit se jakékoliv síle ohrožující život a absorbovat ji. Byla také hloupá jako necky.

Druhá forma byla viditelná pouze díky rudé skvrně pulzující na holé lebce. Kdysi to bývala jen

prostá, otužilá životní forma - kterou lze nejspíše přirovnat k viru. Nazývat ji virem by však nebylo přesné, pouze popisné. Její hlavní schopností byla extrémní nakažlivost, schopnost proniknout kterýmukoli ochrannými proteiny libovolné buňky, se kterou se střetla, vklad pak představoval potenciál pro vývoj inteligence. Její hlavní nevýhodou byly naopak genetické hodiny, které se zastavily zhruba ve věku jednoho sta a šestadvaceti let.

Kyes již měl být podle všeho „mrtev“, to jest ve stavu, kdy se jeho skvělý mozek promění v kouli plnou hniјících buněk. Jeho tělo - ta krásná schránka, která zastávala všechny přirozené funkce Grb'cheva - by mohla žít dál ještě další století, ale byla by z ní pouze dementní, uslintaná skořápka.

Když se kdysi Kyes spřáhl s ostatními členy rady důvěrníků, nevedla ho k tomu touha po moci - ale touha po vysvobození. Bohatství ho nijak nepřitahovalo. On žádal život. Inteligentní život.

Všechno AM₂ mu bylo docela volné, ačkoliv to svým kolegům sebemenším náznakem neprozradil. Odhalení této slabosti by mu přineslo vlastní záhubu. Když byl Věčný Císař zavražděn a rozpoutalo se zoufalé pátrání po jeho bezedném zdroji paliva, Kyes se dal do stejně zoufalého hledání něčeho docela jiného: Co dělá Věčného Císaře nesmrtelným?

Nejprve si byl jist tím, že to našel v Císařových tajných archivech, zatímco ostatní byli zaneprázdněni hledáním AM₂. Ale ukázalo se, že je to stejně prchlivé.

V době spáchání vražedného atentátu bylo Kyesovi 121 let. To znamenalo, že mu zbývalo pouhých pět let života. K dnešnímu dni již uběhlo více než šest let - a Kyes stále žije!

V těch předchozích pěti letech trpěl téměř hysterickou obavou o své duševní schopnosti, protože si neustále uvědomoval hodiny, které někde uvnitř jeho těla tikají. Sebemenší výpadek paměti v něm vyvolával paniku. Když třeba zapomněl na schůzku, uvrhlo jej to do šíleného stavu, který před svými kolegy jen těžko zakrýval. To byl také hlavní důvod, proč se tak dlouho zdržoval mimo Původní svět.

Skutečností, že žije dál, nerozuměl o nic více než Císařovým tajemstvím. Žádný jedinec jeho druhu ještě nepřežil přirozenou hranici 126 let.

Ačkoli toto tvrzení nebylo tak docela správné.

Podle mýtu Grb'cheva Methuselaha jeden takový existoval.

Legenda začala ještě v prehistorii dvou propojených životních forem. Příběh říká, že ta dlouhá, temná éra byla plná konfliktů a chaosu. Potom se však zničehonic objevil jedinec, který byl zcela jiný, než všichni ostatní. Jméno té bytosti bylo zapomenuto, což jeho existenci zpochybnilo ještě více, ale o to poutavější se legenda stala.

Podle mýtu o sobě tato bytost již v adolescentním věku veřejně prohlásila, že je nesmrtelná. Během následující stovky či více let se dotyčný stal významným, potulným myslitelem a filosofem, který ohromoval i ty nejbystřejší mozky své doby. V roce jeho očekávané smrti stálo celé království na stráž a denně očekávalo, že heroldi oznámí jeho odchod ze světa. Uběhl rok. Potom další. A další. Až se jeho nesmrtelnost stala obecně přijatým faktem. Tento první - a jediný - dlouhověký Grb'chev se stal vládcem jejich království. Nastala doba velkého osvícení, která trvala po mnoho století, snad i tisíc let. Od té doby byla budoucnost rasy zajištěna - alespoň to tvrdí vypravěči tohoto mýtu.

Poslední část legendy Kyese zajímala ze všeho nejvíce: proroctví, že jednoho dne bude zrozen další Methuselaha tento nesmrtelný Grb'chev povede svůj druh k ještě většímu úspěchu.

Kyes si poslední dobou pohrával s myšlenkou, zdali tím vyvoleným není právě on.

Takové nápady měl ovšem jen v nejdivočejších snech. Mnohem pravděpodobnější bylo, že mu bylo pouze díky nějaké genetické vadě dopřáno pár let navíc. Ve skutečnosti může každou chvíli „zemřít“.

Jestliže však má nějakou budoucnost, musí se jí Kyes zmocnit sám. Nalezne tajemství Věčného Císaře a stane se novým spasitelem své rasy.

Kyes pohlédl z okna. Graviauto projíždělo čtvrtí dělnické třídy s vysokými, zchátralými činžáky lemujícími širokou hlavní třídu. Většina lidí se pohybovala po svých. Nedostatek AM₂ si vyžádal zákaz veřejné dopravy, o malých krabicovitých letadlech oblíbených u střední třídy ani nemluvě. Kyes uviděl dlouhou frontu vinoucích se jako had z obchodu se sojovým masem. Nepovedený nápis nade dveřmi ohlašoval cenu dvaceti kreditů za kilo. Vzhled nápisu zesměšňoval dokonce i tuto nehoráznou cenu.

Dva ozbrojení policisté hlídali u vchodu. Kyes viděl vycházet ženu s balíčkem pod paží. Dav na ni okamžitě začal houkat a lidé se sáпали po jejím balíčku. Jeden z urostlých policistů váhavě vykročil vpřed. Auto klouzalo nad zemí dál, takže se Kyes ani nedozvěděl, co následovalo.

„... takhle to je vod demonstrací kvůli žvanci," vysvětlovala šoférka. „Jasně že bezpečnost něco stojí, takže cena musí nahoru, ne? Ale lidi to nechtěj pochopit." Právě sem říkala svému sou -"

„Jaké potravinové demonstrace?" vybuchl Kyes.

„Vy ste vo tom neslyšel?" Šoférka si mohla vykroutit krk, když se ke Kyesovi nevěřícně otáčela. Člen rady důvěrníků a z nějakého neznámého důvodu nic neví?

„Dostal jsem zprávu o nějakých nepokojích," připustil Kyes. „Ale ne o demonstracích a... výtržnostech."

„Aha, *nepokoje*, " utrousila šoférka. „Mnohem lepší než demonstrace. Ano, vlastně to byly jen nepokoje. Mohlo to bejt tak dvacet, třicet tisíc povalečů, co dělalo všude jen bordel. Poldové to nepřeháněli. Zabili jich snad jen půl sta. Samozřejmě, náký tři, čtyři tisíce byly postřílený, když..."

Rozzuřený Kyes zbytek neposlouchal. Dal přece kolegům z rady zcela jasné pokyny. S obyvatelstvem Původního světa musí zacházet jako v rukavičkách. Už jen kvůli tomu, že jde o srdce Říše. Bylo to poslední místo, kde by se nějaký nedostatek měl projevit. Když se doslechl o „nepokojích", byl dokonce ještě neústupnější. Ale sestry Kraaovy a ostatní ho ujistili, že je všechno v naprostém pořádku. Objevilo se jen několik trhlin v zásobovacím systému, to je vše. Dodávky a klid byly obnoveny. Jistě! Nebyly to lži, které Kyese tak rozrušily - sám byl mistrem zdánlivých pravd. Trápila ho evidentní chybnost celé záležitosti.

Kdyby rada důvěrníků nedokázala udržet situaci pod kontrolou jen pár kilometrů od vlastního prahu, jak by potom mohla vládnout takové rozlehlé říši? A pokud selžou, Kyes bude nucen udělat něco mnohem horšího, než si kdokoliv z nich dokáže představit.

Další nesmírně iritující faktor: Jestliže je situace opravdu tak špatná, že došlo až k nedostatku základních potravin pro lokální populaci, proč členové rady vystavují na odiv svoji movitost?

Zaúpěl, když před sebou spatřil věž trčící nad vysokými budovami finanční čtvrti. Bylo to nově dostavěné sídlo rady důvěrníků.

„Úžasný, co?" spustila šoférka, která jeho zaúpění pochopila jako obdivný vzdech. „S tímhle barákem ste se fakt vyznamenali. Na celým Původním světě nic takovýho nestojí. Zvlášť potý co byl rozbombardovanej Arundel.

Vím, že ste to ještě neviděl, ale počkejte, až budete vevnitř. Sou tam fontány a všechny ty serepetičky. S vopravdovou barevnou vodou. A přímo doprostřed dali zatraceně velkej strom. Jmenuje se rubiginosa nebo co, asi to říkám špatně. Je to obří fík, ale jeho plody nejsou jedlý."

„Čí to byl nápad?" zeptal se Kyes bezděčně, aniž by prozrazoval pobouření.

„Nevím. Myslim, že architektovo. Jak se zase jmenoval. Jo... Ztivo nebo něco takovýho. Ale že si za to řek vo pěkněj balík. Strom samotnej musí bejt dobrejch patnáct, dvacet metrů vysokej. Vykopali ho někde na Zemi. Ale báli se, že by jim zvadnul a uschnul, kdyby ho sem vezli rovnou. Tak ho postupně adaptovali na nový klima. Asi na třech nebo čtyřech planetách. Stálo to pěknou spoustu kreditů.

Ale zabralo to. Teď roste jako divej! Slyšela sem, že za poslední tři měsíce vyrost nejmíň vo dva metry. Povím vám, že ten podělanej strom je chloubou a radostí Původního světa. Zeptejte se kohokoliv."

Když graviauto zpomalilo, Kyes uviděl, jak se k nim blíží zástup žebráků. Klín policistů s obušky je surově zahnal zpět. Jistě, pomyslel si. Zeptejte se kohokoliv. Třeba hned tady.

Hlášení sekretáře pro AM₂ bylo jen prázdné blekotání. Na stole před ním stála metr vysoká kupa papírů, výsledek mnohaměsíční usilovné práce. On sám četl - slabiku po další mučivé slabice - ze svazku, který nebyl o mnoho tenčí. Jmenoval se Lagguth, ale podle nevrlych pohledů členů rady to vypadalo, že bude přejmenován na něco mnohem horšího.

Kyes a ostatní se nedočkavě sesedli kolem stolu. Toto může být nejdůležitější slyšení v jejich životech. A tak nikdo nic nenamítal, když Lagguthovi pobočníci přivlekli do zasedací místnosti masy papíru. Stejně tak nikdo ani nepohnul brvou při předmluvě, která již trvala více než hodinu.

Prokousávali se druhou hodinou - dvě hodiny je velký výkon pro bytosti, které po svých podřízených odjakživa požadovali shrnutí ve třech větách. Pokud se jim ty tři věty líbily, směli pokračovat. Pokud ne, hrozilo jim třeba i propuštění. Po první hodině se tajemník pro AM₂ dostal dál než k propuštění. Zvažovala se poprava. Sám Kyes měl v zásobě několik ohavných způsobů.

Přesto ale z výkladu vytušil něco jiného než ostatní. Pod vším tím ruchem se skrýval skutečný,

nefalšovaný strach. Postřehl to z Lagguthova nervózního přešlapování a nově vyvinutých tiků v jeho tváři. Kyes přestal v jeho řeči hledat skryté významy a soustředil se na slova. Postrádala jakýkoliv smysl. Záměrné byrokratické nesmysly. To mluvilo za vše. Kyes si své zjištění nechal pro sebe a raději začal přemítat, jak by toho mohl využít ve svůj prospěch.

Jako první ztratily trpělivost sestry Kraaovy.

Ta tlustá si odkašlala, což znělo jako vzdálené zahřmění, předklonila své tělo mastodonta a vystrčila bradu, která vypadala jako těžkosvěťanova pěst.

„Člověče, tohle je k zblití," spustila. „Z těch keců už mi teče pot do bot a krvácej mi hemeroidy. A tady ségra svou špičatou prdelí dělá důlky do sedačky. Takže ven s tím. Nebo ať to řekne někdo za tebe!"

Lagguth zalpal po dechu, ale bylo to zmatené za-jíknutí. Věděl, že má průšvih. Ovšem netušil proč.

Lovett mu to přetlumočil. „Prostě začněte mluvit k věci, člověče. Jak to vypadá?"

Lagguth se zhluboka nadechl a vzápětí nasadil zářivý úsměv. „Moc se omlouvám, milé bytosti," řekl. „To ten vědec ve mně... Žvaní a žvaní... Jak bezohledné. Napříště vyvinu větší úsilí -"

Vyzáblá Kraaová zavrčela. Byl to velmi pronikavý a nepěkný zvuk. Neměl daleko do vrčení šelmy.

„Třináct měsíců," vyhrkl Lagguth. „To je pouze hrubý odhad."

„Chcete nám tedy sdělit, že ačkoliv nejste v hledání AM₂ úspěšní, máte již představu, kdy ho najdete. Je to tak?" Lovett byl mistrem sumarizace zřejmých faktů.

„Ano, pane Lovette," odvětil Lagguth. „Je to jisté. Do třinácti měsíců je budeme mít." Poplácával vysoký štos dokumentů.

„To zní jistě slibně, jestli je to pravda," ozvala se Malperinová. Mávnutím zarazila Lagguthovu instinktivní obhajobu. Malperinová vládla obřím, poslepovanému konglomerátu. Ovšem ne příliš dobře. Měla však dost sil na to, aby jej udržela v chodu, dokud si bude přát.

„Jaký je váš názor, pane Kyesi?" zeptala se. Malperinová nejraději přenášela diskusi na ostatní a vlastní názor si nechávala pro sebe tak dlouho, jak jen to bylo možné. Kyes ovšem pochopil, že tentokrát nemá žádný a čeká, kterým směrem povane vítr, než se sama rozpovídá.

„Nejprve bych chtěl panu Lagguthovi položit jednu otázku," řekl Kyes. „Jsem přesvědčen, že zásadní."

Lagguth mu zdvořile pokynul, aby se tedy zeptal.

„Kolik AM₂ momentálně máme?"

Lagguth se zakoktal, ale pak se pustil do sáhodlouhého, obšírného pojednání na dané téma. Kyes ho utnul dřív, než stačil dopovědět první větu.

„Promiňte, zeptám se jinak. Jestliže bude pokračovat současný trend spotřeby a přidělů - jak dlouho nám AM₂ vydrží?"

„Dva roky," odvětil Lagguth. „Déle ne."

Odpověď všemi přítomnými otřásla. Ne že by to nikdo nečekal, ale najednou jako by byl vyřčen ortel smrti a odsouzený se dozvěděl, kdy přesně přestane existovat. S Kyesem to nehnulo. Na podobnou situaci byl zvyklý.

„Takže, jestli se s těmi třinácti měsíci mýlíte..." načala diskusi Malperinová.

„Pak je to pěkně v loji, kámo. Potom ani ne za rok," houkla vychrtlá Kraaová.

Lagguthovi nezbývalo než přikývnout. Pouze Kyes znal pravý důvod mužovy nervozity. Bylo to proto, že lhal.

Ovšemže ne o dvouleté zásobě AM₂. Ale ten první odhad byl naprosto smyšlený. Třináct měsíců. Lež! Spíše nikdy. Lagguth a jeho ministerstvo neměl o nic větší ponětí, kde Věčný Císař své AM₂ uchovával, než před šesti lety na začátku celého procesu. Motiv jeho lži? Udržet si hlavu na krku. Není to snad dostatečně pádný důvod?

„Zůstaňme tedy u prvního údaje," promluvil Kyes k vychrtlé Kraaové. „Nemá smysl uvažovat o skoku do propasti, když jsme zatím nedorazili na její okraj."

Sestry Kraaovy na něj nechápavě zíraly. Navzdory svým brutálním rysům jejich pohledy nesly jistou stopu vlídnosti. Zvykly si na Kyese spoléhat. Nejprve si to sice neuvědomoval, ale jeho osobní dilema jej donutilo zaujmout roli nejrozumnějšího člena rady.

„Pan Lagguth je přesvědčen, že lokalizace zdroje AM₂ bude trvat třináct měsíců," řekl Kyes. „To může a nemusí být pravda. Ale vím, že můžeme získat větší jistotu."

„Ano? Jak?" zeptal se Lovett.

„Mám nový centrální počítač, který bude brzy on-line. Moji vědci na něm pracují již spoustu let.

Vyvinuli jsme jej speciálně jako nástroj pro archiváře."

„A?" To byla tlustá Kraaová, hloupější z obou sester - jestli to vůbec bylo možné.

„Hodláme ho prodat všem planetárním vládám. Měl by nejméně o čtyřicet procent zkrátit veškeré vyhledávání dokumentů."

V místnosti to zašumělo.

Pomaloučku jim docházelo, co Kyes naznačuje, a že všechno, co říká, je pravda. Jestli jde o lež, pak se týká jen jeho skutečného záměru.

„Navrhuji, abychom já a pan Lagguth spojili síly," dodal Kyes, „a zajistili tak dosažení vytyčeného cíle. Co si o tom myslíte? Jsem zcela otevřen všem dalším návrhům."

Nikdo žádný neměl. Záležitost byla uzavřena.

A pokud šlo o další záležitosti - mise Kudlanek, která selhala při pokusu o zajištění toho admirála; nedůstojné podmínky, kterých byl Kyes svědkem na ulicích Původního světa - zůstaly nedotčeny. Kyes dostal, co chtěl.

Vynořil se jen jediný další problém, a to zcela náhodně.

„Já jen ještě k tomu tvrzení o zásobách AM₂ na dva roky," ozvala se hubená Kraaová.

„Ano?"

„Já a tady sestra si myslíme, že bysme to měli nějak natáhnout."

„Další snižování přídělů?" otázal se Lovett. „Myslí, že jsme už na -"

„Ne. Nevkládejte mi do huby slova, který sem neřekla. Na nějaký příděly kašlu."

„A co tedy?"

„Zabavíme ho."

„A komu?" Kyes se neubránil vtažení do fascinujícího rozhovoru.

„To je fuk," doplnila tlustá Kraaová. „Těm, co ho mají spoustu, ne. Tolik jich zas nebude."

„To jako myslíte, že palivo ukradneme?" zeptala se taktéž užaslá Malperinová. „Prostě to ukradneme?"

„Proč ne?" namítla nechápavě hubená Kraaová.

Ano. Všichni souhlasili. Vlastně, proč ne?

KAPITOLA ŠESTÁ

STENOVOU PRVNÍ STAROSTÍ, jakmile opustili Smallbridge, bylo přistát. Mahoney měl již předem vytipované útočiště - které Sten zavrhl. Sten měl své velmi bezpečné místočko. Kde, jak doufal, se setká s Kilgourem, jestliže k němu varování dorazilo včas.

Tím útočištěm byl Farwestern, kde Sten poprvé upozoroval následky ztenčujících se zásob AM₂ a neschopnosti rady důvěrníků rozumně nakládat s tím málem, které zbývá.

Farwestern býval - a do jisté míry stále byl - střediskem lodní dopravy uprostřed galaxie. Svého času poskytoval cokoli, co mohl loďař potřebovat - od loděnic přes hokynářství, rekreační světy po skladiště, od hotelů po různé pohotovostní služby, vše nahromaděné v montovaných kontejnerech rozmístěných po celé soustavě. Slovo „kontejnery“ bylo asi nejvýstižnější, protože podnikatelé, kteří se shromáždili kolem Farwesternu, použili jako domov pro svůj byznys vše od malých asteroidů až po vyřazené a odstrojené válečné lodě. Ve Farwesternu a jeho okolí mohl kdokoli získat téměř vše, co bylo legální a naprosto všechno, co bylo ilegální, včetně anonymity.

Mnoho let předtím Sten s Alexem při jedné ze svých kudlankovských misí Farwesternem projížděli. Jeho příjemná 7anarchie se jim zalíbila. Zejména si zamilovali malý planetoid jménem Poppajoe. Poppajoe společně vlastnil pár darebáků jménem Moretti a Manetti. Ke svému jmění přišli kdesi ve vesmíru a za poněkud tajuplných okolností. Když objevili Farwestern, pojali ho za svůj domov. Otázkou bylo: jakou dosud nedostupnou službu by mohli poskytnout? Odpověď zněla: přepych a neviditelnost.

Dovtípili se, že soustavou budou prolétat bytosti, které budou žádat, aby o ně bylo dobře postaráno a upřednostní toho, kdo jejich přítomnost nevytroubí do celého vesmíru. To se vztahovalo jak na zločince tak na manažery na cestě za uzavřením kontraktu, o kterém je nutno pomlčet až do okamžiku, než jsou machinace s akciemi kompletní.

Moretti a Manetti si užívali klidu. V posledních letech své jmění zdvojnásobili. Nyní však nastaly hubenější časy. Ne však tak zlé, aby šli do mínusu, ale prostě špatné. Přežili hlavně proto, že jim mnoho bytostí dlužilo nejednu laskavost, od magnátů až po kapitány potulných lodí.

Stále se našlo dost lidí, kteří potřebovali jejich stín. Moretti a Manetti jim ho poskytli. Všechny pokoje měly individuální vchody. Hosté mohli stolovat veřejně nebo ve svých apartmánech. Soukromí garantováno. Jídelníček se skládal z toho nejlepšího, co bylo k dispozici - prosté a dobré, od pozemského stejku až po hypoornin v aspiku, servírovaný ve své vlastní atmosféře a gravitaci.

Když Sten s Kilgourem projížděli Poppajodem, učinili supertajné rozhodnutí, že kdyby se něco hodně podělalo, toto bude místo jejich rendezvous.

Když Stenova loď vstoupila do Farwesternské soustavy, ani on, ani Mahoney nevypadali příliš vojensky. Vlastně ani jeden z nich nevypadal nějak určitě.

Některé bytosti vyvíjejí nezměrné úsilí, když se z nějakého důvodu rozhodnou nevypadat jako to, čím jsou. Hlavní, co dotyčný potřebuje - pokud ke své smůle nemá tvář živobijákové hvězdy - je vypadat (a) jinak, než kým ve skutečnosti je; (b) jako nikdo určitý. Neoblékat se ani nuzně ani draze. Jíst to, co jí všichni ostatní. Necestovat ani první třídou ani v mezipalubí. Prostě se musí snažit být tou mýtickou entitou, které se říká průměrný občan. U jednotek Mercury se této taktice z nějakého neznámého důvodu říkalo „Velký Lorenzo“.

Sten s Mahoneym tedy byli byznysmeni, dost úspěšní na to, aby jim jejich společnost poskytla palivo a loď, ale zase ne tak úspěšní, aby měli vlastního pilota, což vysvětlovalo i skutečnost, že loď byla trochu otlučená. Tři dny práce v rekonstrukčních docích pro pašeráky proměnily Stenovu nablýskanou jachtu v další komerční/soukromou loď - ovšem jen do té chvíle, dokud by si někdo zevrubněji neprohlédl motory nebo komunikační kabinu, či by mu nedošlo, že některé kajuty jsou mnohem menší, než by měly být, a že za stěnami v bocích je tolik zbraní, že by jimi vybavili menší armádu.

Mahoney měl obavy, že loď bude vystopována podle svých čísel. Stena tak trochu potěšilo zjištění, že jeho bývalý šéf přece jen neví *všechno*. Loď i každý její díl s vlastním sériovým číslem byla trojnásobně sterilní -další produkt Stenova profesionálního stihomamu, který nyní přinášel své ovoce.

A tak když dorazili na Poppajoe, byli přivítáni pány Morettim a Manettim jako nějací dlouho

nezvěstní bratrance a jako naprostí, ale uznávání cizinci zároveň.

Poppajoe možná přežívalo, ale Farwestern ne. Obchodní provoz se zmenšil na pár lodí týdně. Díky nedostatku paliva a škrtům ve výdajích na armádu byly i imperiální lodě vzácností. Spousta orbitálních stanic uzavřela své poklopy a jejich lidé se odstěhovali do chudších částí Farwesternu, na jednu z planet Farwesternu, nebo ještě někam dál.

„Ale my to zvládneme," vysvětloval Moretti. „My jsme jako staré hornické městečko, které zbohatlo. Nastěhovala se sem skupinka emigrantů a zjistila, že nikoho z nich nebaví prát si sám. Byli ochotni za služby platit. Po čase minerály došly a horníci se vypravili k dalšímu ložisku. Avšak ti, kteří jim prali prádlo, zůstali - a ze všech se stali milionáři tím, že jeden druhému prali prádlo."

Morettimu to připadalo velmi legrační. Stenovi ne. To, co viděl od chvíle, kdy spolu s Mahoneym pláchli ze Smallbridge, byl pomalý rozklad Říše. Sten to sice vnímal i během izolace na své planetě, ale vidět situaci na vlastní oči bylo něco docela jiného. Společenství lidí a bytostí začalo z nutnosti vystrkovat růžky. Entropie je správná a dobrá jako zákon termodynamiky. Jako společenský fenomén byla zatraceně děsivá.

Mahoney se mu vše snažil co nejvěrněji vylíčit, ale jak sám připustil, v podstatě to bylo nemožné. Světy, soustavy, hvězdokupy, dokonce i některé galaxie úplně vypadly ze spojení. Samovolně zavrhlí krátkozraké vedení? Nebo to bylo kvůli válce? Či kvůli nějaké nemoci?

Jak Sten dobře věděl, hlavním poutem, které Říši udržovalo pohromadě, bylo AM₂. Bez štěpného uvolňování energie z antihmoty dvě byly hvězdné lety téměř nemyslitelné. A samozřejmě, vzhledem k tomu, že AM₂ bývalo vždy velmi levné - cenu stanovil Císař - a poměrně dostupné - i to záviselo na Císaři - bylo nejjednodušší nelámat si s ničím hlavu a pohánět touto substancí úplně všechno. Mezihvězdná komunikace... zbrojní průmysl... továrny... výroba... seznam nebral konce.

Když byl Věčný Císař zavražděn, přísun AM₂ se zastavil. Když to Mahoney prvně vyslovil, Sten tomu nemohl uvěřit. A stále se mu to příliš nedařilo. Ještě na Smallbridge se domníval, že rada důvěrníků uměle vyvolala nedostatek jen proto, aby znásobila své zisky.

„Ani náhodou," vyvedl jej z omylu Mahoney. „Nemají ponětí, kde se surovina nachází. Proto tě rada chtěla dát sebrat - stejně jako kohokoli dalšího, kdo si někdy v soukromí vypil pivo s Císařem - a pak ti něžně vytrhávat nehty na nohou, dokud jim to velké tajemství neprozradíš."

„Jsou to cvoci."

„Vždyť jo. Ber to spíš takhle, hochu. *Celej vesmír* se zcvoknul," upřesnil Mahoney. „Až na mě a na tebe. Ha... ha... ha... a já se taky dlouho neudržím, jestli někde nenajdeš nějakou láhev a neodšpuntuješ jí."

Sten uposlechl rozkazu. Dlouze se z láhve napil, než ji podal Ianovi.

„Brnkni dolů, ať přinesou další. Protože jestli už tvý prognostický obvody začaly šrotovat, bude to ještě horší."

Sten znovu uposlechl rozkazu.

„Dobrá, Mahoney. Momentálně se ocitáme na šikmý ploše."

Mahoney se rozchechtal. „Zatím jsme se jí ani nepřiblížili, hochu. Ale pokračuj."

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Vaša lahvinka, pane."

Mahoney vyskočil z křesla a vytáhl z rukávu pistoli. „Trochu moc pohotově."

„Jen klid, maršále," pronesl suše Sten. „Je otevřeno, pane Kilgoure."

Po chvíli se dveře otevřely a objevil se v nich vozík, který tlačil Alex se zklamaným výrazem.

„Jak si vyčul, že sem to já?" ptal se nechápavě.

„Musíš s tím svým. přízvukem něco udělat, člověče."

„Někerejm lidem se to líbí," odvětil Alex naoko ublíženě.

Sten s Alexem na sebe pohlédli.

„Dostali se k tobě hodně blízko?" otázal se Sten.

Kilgour jim vylíčil léčku a následnou bitvu v mrazivých ulicích.

„Předpokládám," řekl, „že podle toho, že varování bylo psané obecnou šifrou, ne tou, kterou jsme si se Stenem vymysleli, že ten tip je tvoje práce, lane."

„Přesně tak," přiznal Mahoney.

„Pak předpokládám, že si k tomu měl pádnější důvod než svou fascinaci mejma dívčím nožkama. Koho chcete sejmout? "

„Docela ti to pálí, Alexi. Ale posaď se. I ty, admirále. Brífink a nástin celého plánu bude chvilku trvat. V průběhu mého vyprávění sami uhodnete jeho cíl - oprava, cíle. Trocha napětí vám prospěje."

Mahoney začal od událostí v den Císařova pohřbu, když se díval na pětici členů rady důvěrníků, jak stojí na travnatém kopečku, kde se nacházel Císařův hrob, a věděl, že hledí na pět vrahů.

Po krátké odmlce, která následovala, jim vylíčil i tu neuvěřitelnou příhodu. O tom, jak se po pohřbu vypravil do Císařovy pracovny, vytáhl z baru láhev toho, co Císař nazýval skotskou, a hodlal mu v tichosti připít na rozloučenou. Ke dnu byl přilepený vzkaz na kousku papíru:

„Zůstaň nablízku, lane. Hned jsem zpátky.“

Byl psaný Císařovou rukou.

Mahoney se zarazil v očekávání, že mu ani jeden z nich nebude věřit. Nepletl se, přestože to oba muži zamaskovali výrazem povzbudivého zájmu - a Stenovým pomalým pohledem na ruku, kterou Mahoney střílí.

„To je velice zajímavé, flotilní maršále. Pane. Jak myslíš, že se tam ten vzkaz dostal? Chceš snad naznačit, že zavražděný muž byl dvojník?“

„Ne. Byl to Císař.“

„Jak si tedy vysvětluješ, že přežil tucet výstřelů a poté ještě explozi?“

„Neplácej kraviny, Stene. Byl mrtvej.“

„Aha. Takže vstal z hrobu, aby napsal kámošovi vzkaz, nebo co?“

„Znovu odpovídám ne. Musel nechat instrukce jednomu z Gurkhů. Nebo některému z palácových sluhů. Ptal jsem se. Nikdo nic nevěděl.“

„Zapomeňme tedy na to, jak se tam ten vzkaz dostal, lane. Poslouchal jsi vůbec, co jsi nám právě řekl? Budťo jsi zešílel, nebo ses dal k tomu kultu, co tvrdí, že Císař je skutečně věčný. A uznej, že šest let je dost dlouhá doba na to, aby někdo zůstal nablízku. Přesně tolik to totiž je.“

„Ani jedno z toho - nebo jsem snad opravdu magor. Jste ochotni mě aspoň vyslechnout?“

„Ale klidňáno. Času máme víc než dost,“ ujišťoval hned Kilgour. Nalil si do sklenky kořalku - ale nespouštěl z Mahoneyho své pozorné oko.

Mahoney pokračoval. Toho dne učinil rezolutní rozhodnutí. Půjde po radě důvěrníků.

„Nenapadlo tě, že bys mohl být považován za člověka, který jim bude závidět?“ zeptal se Sten.

„Napadlo. Taky jsem si kryl prdel.“

Mahoney se rozhodl odejít do předčasného důchodu. Rada důvěrníků, která se po Tahnských válkách zoufale toužila zbavit nabubřelé a neskutečně drahé armády, ráda svolila k odchodu kohokoliv, kdo o to požádal, aniž by se na něco ptala. Sten souhlasně přitakal - přesně tak se jemu i Kilgourovi podařilo uniknout ze spárů armády a zmizet do ústraní.

Mahoneyho se rada zbavila obzvláště ráda, protože to byl nejen Císařův nejoblíbenější flotilní maršál, architekt nedávného vítězství, ale také byl po mnoho, mnoho let šéfem jednotek Mercury - imperiální tajné služby.

„Ale nechtěl jsem, aby si mysleli, že hodlám páchat neplechu. A napadlo mě krytí ze všech nejlepších.“

Mahoneyho krytí, jež bylo veřejně oznámeno, spočívalo v tom, že hodlá napsat kompletní biografii Věčného Císaře, největšího člověka, který kdy žil. Jeho záměr docela dobře zapadal do plánu rady udělat z Císaře mučedníka.

„Ve skutečnosti jsem samozřejmě takzvaně sbíral kamení do kbelíku. Ale fakt je, že jsem neměl ani tušení, co s nim budu dělat.“

Mahoney brouzдал v archivech - hodlal pečlivě prozkoumat Rané období. V té době už se o něj rada dávno přestala zajímat a on se mohl vydat za skutečným cílem. Trochu ostýchavě sdělil Stenovi a Alexovi, že odjakživa zbožňoval průzkum. Možná - kdyby bylo všechno jinak a on nepocházel z vojenské rodiny - skončil by ponořen do archívů v pátrání po ucelené historii vidlí. Nebo něco takového.

Nebyl prvním ani stým či miliontým člověkem, který by se rozhodl napsat životopis Věčného Císaře. Objevil však něco velmi zajímavého. Všechny předchozí životopisy byly podvržené.

„No a co?“ povzdychl si bez zájmu Sten. „Kdybys žil Bohu po pravici, nechtěl bys, aby se o tobě říkaly jen samé hezké věci?“

„To jsem neměl na mysli,“ vysvětloval Mahoney. Údajně v tom spatřil jakýsi model. Životopisci byli v psaní o Císaři podporováni, nicméně to byly převážně typy, které by pilně pracovaly třeba na tom, aby našly hluboko usídlené lidství v Tamerlanech, nebo aby napsali psychologický životopis

básníka Homéra.

„Řekněme tedy, že v tom figuroval velký počet špatných historiků. Ale z nějakého důvodu byli pobízeni k další práci. Získali královské smlouvy. Na motivy jejich karet se dokonce točily živobijáky. A tak dále a tak dále.

Povídám vám, hoši, nikdo nebyl ve skutečnosti nabádán, aby se podíval na výchozí materiály - které z nějakého neznámého důvodu, a teď cituji, nezmizely v mlhách času, konec citátu."

„A co se tedy náš bývalý vůdce pokoušel skrývat? "

„Téměř všechno, tím, odkud přišel počínaje, a tím, jak se dostal tam, kde je, konče. Pátráním v sedmnácti či osmnácti tisících verzí těchto událostí byste mohli strávit celý život a přijít o rozum. Každá z nich je evidentně autorizovaná Císařem.

Zmíním se pouze o dvou nejtajemnějších faktech kromě toho, kde je to podělaný AM₂. První se týká toho, že náš starej opravdu je - nebo přinejmenším byl - nesmrtelný."

„Kecy. Takový zvíře neexistuje."

„Věřte mi. A to druhé - v minulosti už byl několikrát zabit."

„Ale vždyť jsi právě řekl, že -"

„Já vím dobře, co jsem právě řekl. V minulosti už několikrát zemřel. Byl zabit. Rozmanitými způsoby. Několik nehod. Přinejmenším dvakrát při atentátu."

„A ty nejsi ochoten přijmout teorii dvojníka."

„Přesně tak, nejsem. Ale povím vám, jak to bylo ve všech případech, které jsem byl schopen zdokumentovat: První fáze, Císař umírá. Druhá, okamžitě poté následuje zatraceně silná exploze, která zničí tělo i všechno kolem, stejně jako ta bomba, která explodovala poté, co Chappelle Císaře zabil."

„Ve všech případech?"

„Ve všech, které jsem našel. A nato se zastaví dodávky AM₂. Prásk. Prostě jako rána z čistého nebe.

Císař se vrací. A s ním i AM₂. Všechno je rázem zase jako předtím."

„Iane, ty s námi hraješ nějakou šílenou hru na vlastním trávníku," prohlásil Sten. „Oukej. Na jak dlouho obvykle zmizí? Ne že bych věřil tvému jedinému slovu."

Mahoney se tvářil ustaraně. „U nehod - asi tak tři až čtyři měsíce. Vražda - někdy taky dva roky. Možná je doba stanovena tím, kolik času lidé potřebují na to, aby si uvědomili, jak moc ho potřebují."

„Ale teď už ufrnklo víc než šest let," připomněl Alex.

„Já vím."

„Ale přesto pořád věříš, že Věčný Císař se zčistajasna objeví zahalen oblakem růžového dýmu nebo se vyloupne z nějaké mořské lastury v příboji a svět bude zase krásný jako předtím a všechny jeho bytosti šťastné?" poznamenal posměšně Sten.

„Vy mi nevěříte," prohlásil Mahoney, když si naléval další sklenku. „Pomohlo by, kdybych vám ty složky dal přečíst? Mám je schované."

„Ne. Ani tak bych ti nevěřil. Ale to nechme stranou. Co dalšího jsi zjistil?"

„Pracoval jsem dál. A měl jsem zatracené štěstí. Pamatuješ si na svou přítelkyni Hainesovou?"

Sten si na ni pamatoval velmi dobře. Pohledná policistka z oddělení vražd, která byla spolu se Stenem až po uši namočená do vyšetřování záhadného pokusu o atentát, který zcela mimoděk odstartoval nedávné Tahnské války. Ona a Sten se také stali milenci.

„Je pořád u policie. A pořád na Původním světě. Momentálně šéfuje oddělení vražd," oznámil Mahoney Stenovi.

Navštívil ji, aby dostal svolení k přístupu do záznamů o Chappellem, Císařově vrahovi. Dostal nejvyšší povolení přístupu k tajným informacím - první svazek biografie byl s velkým úspěchem publikován. „Samozřejmě, samé žvásty," ujistil je.

„Ale abych pokračoval. Ta tvá Hainesová je pořád stejně milá jako kdysi, hochu."

Mahoney jí položil pár otázek - a jednoho dne Hainesová usoudila, že bývalý šéf tajné služby netrpí stařeckou senilitou a neopájí se nějakou soukromou posedlostí.

„Řekla, že jediný důvod, proč to dělá, je, že jsi o mně vždycky moc pěkně mluvil. Jako o svém, ehm, podělaným generálovi. Vzpomínáte si na mladíka jménem Volmer?"

Sten si vzpomínal. Volmer byl vydavatelský baron - nebo přesněji řečeno, nerozhodný dědic mediálního impéria. I on patřil k radě důvěrníků. Byl zavražděn jedné noci před bisexuálním

podnikem v přístavním městě Sowardu. Oficiální zpráva hovořila o tom, že plánoval seriál o korupci ve zbrojení. Mnohem cyničtější a populárnější verze hovoří o tom, že Volmer měl rád drsný sex a vybral si špatného pasáka.

Hainesová měla něco jiného. Stopovala nájemného vraha nejméně rok - profesionál. Koncový člověk ji ve skutečnosti vůbec nezajímal, ale chtěla se dopídit toho, kdo ho najal. Našla jej - a s tolika důkazy souvisejícími se zmizením bose jednoho gangu, aby to stačilo přinejmenším na obžalobu.

Mladík se s Hainesovou evidentně shodl na ceně těchto důkazů. Nabídl jí obchod. Hainesová to považovala za skvělý nápad. Bylo jí jedno, jestli se týpkové z podsvětí dennodenně navzájem zabíjejí. Ale když nechávají na ulici těla a děsí tím obyčejné občany - je nutno zakročit.

Dotyčný jí nabídl něco lepšího. Přiznal se, že zabil Volmera. Prý se o něm tvrdilo, že je to tajnej. Dostal otevřený kontrakt. Zabiják přijal - a až později zjistil, na koho vztáhl ruku.

Hainesová chtěla vědět, kdo ho platil. Muž udal jistého bose z podsvětí, nyní samozřejmě zesnulého. Hainesová ho zavřela zpět do cely, doporučila mu, aby si promyslel svou svědeckou výpověď a snažila se vykoumat, co to všechno znamená. Té noci spáchal dotyčný ve své cele „sebevraždu“.

„To je všechno, co měla?“

„To je všechno, co měla.“

„Kdo tedy Volmera poslal pod kytky?“

„Třeba jeho bratři z rady důvěrníků? Možná, že Volmer nevyhovoval jejich plánům? Nevím - tedy zatím. Ale byl to první mrtvý z řad rady.“

„Potom Sullamora. Vyletěl do vzduchu spolu s Císařem.“

Na tom osamělém vrahovi jménem Chapelle je něco zvláštního. Byl to bývalý letový dispečer. I jeho jsem podrobil menšímu průzkumu. Zdá se, že byl přesvědčen, že Císař jde po něm osobně.“

„Jo. Taky jsem ty živovidy viděl. Evidentní magor.“

„Ano, to byl. Ale k tomu, aby se jím stal, mu někdo vydatně dopomohl. Někdo, kdo si mohl pohrát s jeho kariérou, zařídil, aby dostal pěstí pokaždé, když pootočil hlavu. Do dnešního dne například nikdo neví, proč zčistajasna přišel o zaměstnání a skončil jako pobuda.“

Skvělý letový dispečer. Přístavy, lodní doprava - to všechno měl na starosti Sullamora. A ten je teď také mrtvý.“

Sten si už chtěl nalít další drink, potom si to ale rozmyslel, přešel k panelu s výhledem a zíral ven.

„Dobrá, Mahoney. Objevil jsi pár velice zajímavých věcí. Možná. A možná jsi stejnej magor jako tenhle Chapelle. Možná, že jediný, co to z toho vypadne, bude nějaká velká zlodějina. To by ti na druhý pohled řekl každé agent od Kudlanek.“

Doplň si prázdná místa. Co následovalo potom? A když nad tím tak uvažuji, co *bude* následovat?“

Mahoney jim to prozradil. Přibližně v době, kdy mluvil s Hainesovou, začínal pociťovat jakousi nejistotu. Uvědomil si, že rada nemá o zdroji AM₂ ani potuchy. Mahoney se domníval, že je pouze otázkou času, než začnou sbírat ty nejpodezřelejší a skenovat jim mozky, aby našli tajemství, které přece někde musí být.

Mozkosken je nepříjemná věc, pokud vím. Často dokonce smrtelná. A tak jsem zemřel. Nějakým způsobem jsem se zamotal do podvodů s investicemi. Jednomu podvodníkovi jsem zaplatil deset procent z peněz, které mi ukradl. Potom jsem se utopil. Hloupá nehoda při vyjíždce na člunu. Šuškal se, že to bylo proto, že jsem přišel o veškeré své jmění.“

Mrtvý a neviditelný Mahoney se pustil do práce. Součástí jeho průzkumu bylo vyhledat staré kamarády od tajné služby, kohokoliv, kdo mohl o Císaři něco vědět.

„Mnoho z nich ještě stále slouží. A většina z nich se domnívá, že se řítíme do absolutního chaosu, pokud někdo radu neodstraní...“

Sten s Kilgourem na sebe pohlédli. Odstranit radu? Ano.

„Takže... takže máme přístup ke všemu, co Císař zanechal na Původním světě. Známe - znal jsem - toho člověka. Někde by to tajemství schoval. Ale kde, do háje. Možná v některém tom hrnci s klíhem, kterým lepil ty své kitory.“

„Kytary,“ opravil ho nepřítomně Sten.

„Protože to je jediná šance, kterou máme,“ dodal Mahoney. „Asi máš pravdu. Možná jsem opravdu blázen, když věřím, že se Císař vrátí. Ale možná, že to opravdu udělá a momentálně jen ukájí svoji stařeckou výtřednost.“

Ale jestli někdo rychle něco neudělá, tak tahle Říše, která možná udělala něco špatně, dokonce i možná napáchala nějaké zlo, přesto po více než dvě milénia držela civilizaci pohromadě, za několik generací zmizí."

Sten upřeně hleděl na Mahoneyho - nebyl to příliš přátelský pohled.

„Takže ty mi zachrániš kůži, varuješ Kilgoura. A jediné, co chceš na oplátku, je zabít pět bytostí, které vládnou nám známému vesmíru."

Mahoney se rozhodl nevnímat ironii Stenových slov.

„Přesně tak. Žádné impeachmenty. Žádné procesy. Žádný zmatek. A právě proto jsem chtěl tebe, Stene. Tohle je stěžejní bod celé operace. Už jsi to v minulosti několikrát zmáknul. Nepozorovaně dovnitř, nepozorovaně ven - s pěti mrtvolami za sebou."

Sten s Alexem mlčky seděli a hleděli skrz štít do hlubokého prostoru. Řekli Mahoneymu, že si musí promluvit a vyhodili ho z jejich apartmá. Moc toho ovšem nenamluvili. Nalili si do hrnků alk a objednali si silný kaff.

Sten si uspořádal své myšlenky. Může nějakým způsobem dostat radu důvěrníků? Ano, odpověděla jeho kudlankovská arogance. Možná. Trápilo ho hlavně to „nepozorovaně ven". Sten vždy souhlasil se seržantem v základním výcviku, který říkal, že chce vojáky, kteří „vojákům na druhé straně pomáhají umírat za svoji vlast".

Rada důvěrníků se ho pokusila zabít - a pravděpodobně se zmocnila jeho veškerého majetku a ožebračila ho. Takže? O kredity nešlo. Ty je možno získat stejně jako o ně přijít. A pokud jde o vraždění - vždy hned jak ustala střelba, Sten, který se pyšnil tím, že je profesionál, koupil narkopivo mnoha svým bývalým nepřátelům.

Jsou členové rady důvěrníků špatní - což by jaksi ospravedlnilo jejich smrt? Co je definice špatnosti, pomyslel si. Špatné je to... co nefunguje.

Takže, další seznam:

Je rada důvěrníků nekompetentní? Určitě. Zvláště pokud člověk věří tomu, co říká Mahoney. Takže znovu, no a co? Světy, na kterých Sten žil, od Vulkánu až po světy imperiální armády, byly velmi často řízeny nekompetentními jedinci.

Říše se rozpadá. Do třetice, no a co? Sten, válečný veterán ze stovky bitev na více než tisíce světů, si v mysli nedokázal představit tu amorfní věc jménem Říše.

Další seznam. Tentokrát krátký.

Jediný vládce, kterého Sten znal - stejně jako jeho otec a otec jeho otce - je Věčný Císař. Tento nezvratný fakt se Stenovi vybavil pokaždé, když pomyslel na Říši.

Složil přísahu, vlastně dokonce dvakrát, že bude: „...chránit Císaře a Říši vlastním životem...", že bude: „poslouchat zákonné rozkazy a ctít tradici imperiální gardy tak, jak to Říše žádá." Tu první složil poté, co byl před mnoha lety ještě na Vulkánu uspán Mahoneym. Ale podruhé přísahu skládal dobrovolně, když dostal pověření.

A myslel ji vážně.

Kdyby se rada důvěrníků pokusila zabít Císaře -a neuspěla by - nepovažoval by v takovém případě za svoji povinnost lapit je, a pokud by to bylo nutné, třeba je i zabít? Samozřejmě, že ano. A je přesvědčen, že Věčného Císaře zabila rada důvěrníků? Ano. Stoprocentně.

Vzpomněl si na staré tahnské přísloví: „Povinnost je těžší než olovo, smrt lehčí než peří."

Nijak to nepomohlo.

Přísaha zůstávala, stejně jako povinnost. Sten se cítil poněkud zahanben. Pohlédl na Kilgoura a odkašlal si. Takové věci se těžko vyslovují nahlas.

Kilgour se vyhýbal Stenovu pohledu. „Jasně, že tu je možnost najít si nějakou hlubokou díru a zamést za sebou stopy, ať se celej vesmír třeba zfamfrní," promluvil najednou.

„Nerad bych strávil zbytek života ohlížením se přes rameno."

„Chybí ti sebedůvěra, hochu. My bysme to zvládli. Bez problémů. Ale kdybysme to neudělali, má máti by se vo jarmarku neměla čím vychloubat. Takže. Svrhneme Říši? Stene?"

Sten se křečovitě usmál. „Takhle to bude lepší. Skutečné důvody nechme stranou." Natáhl ruku.

„Tak a tedka a teď se můžem s čistým svědomím střískat," vzdychl Kilgour a sáhl po láhvi.

„Už vim, proč jsem nikdy nemiloval živobijáky. Tohle je hrdinský rozhodnutí. V hotelovém pokoji ho učinil jeden tlustoch v hadrech obchodního cestujícího a střízlík, co vypadá jako nějaký džigolo."

Žádný meče, nablejskaný brnění nebo mávání korouhvema. Báječnej svět."

Napil se.

„Jasně. Naděláme z těch sviní fašírku?"

A tak Sten s Kilgourem vstoupili do partnerství s bývalým flotilním maršálem Ianem Mahoneym, kterému, jak se v duchu oba domnívali, tak trochu kapalo na maják.

KAPITOLA SEDMÁ

MUŽ TUPĚ ZÍRAL na obrazovku. Ruce měl složené v klíně.

„Ještě jste nezahájil test," obvinil jej Hlas - tak si ho v duchu nazval.

„Co se stane, když neuposlechnu?"

„Informace nebude poskytnuta. Zahajte test."

„Nezahájím."

„Máte k tomu důvod?"

„Já už jsem test složil. Před třemi - ne před čtyřmi spacími periodami."

„Správně. Test kompletní."

Obrazovka potemněla.

„Všechny výsledky vyhodnoceny. Dotyčný odpovídá požadovaným parametrům," oznámil Hlas. Velmi zvláštní. Bylo to poprvé, kdy promluvil zdánlivě k někomu jinému než k muži.

„Jste připraven pro další fázi," oznámil mu hlas.

„Mám nějaké otázky."

„Můžete se ptát. Je možné, že nedostanete všechny odpovědi."

„Jsem na lodi. Je na palubě ještě někdo jiný?"

„Ne."

„Jsi syntetizovaný hlas?"

„Samodůkazné."

„Před chvílí jsi říkal, že splňuji... požadované parametry. Co by se stalo, kdyby tomu bylo jinak?"

„Odpověď není ve vašem nejlepším zájmu."

„Zkusím to tedy jinak. Jaká omezení ti tvůj programátor zadal?"

„Odpověď není ve vašem nejlepším zájmu."

„Děkuji. Tak jako tak jsi odpověděl. Další otázka. Kdo tě naprogramoval?"

Až na hučení lodi ticho.

„Za velmi krátkou dobu se odpověď dostaví sama," odvětil nakonec Hlas. „Dost s otázkami."

Dosud uzavřený panel ve stěně se otevřel.

„Vstoupíte do této chodby. Na jejím konci bude loď. Nastoupíte a připravíte se ke startu. Můžete vydat dva rozkazy, pokud budete mít pocit, že znáte odpovědi na následující otázky. Pokud ne, nabídne se vám doporučení."

Za prvé. Mají být stroje aktivovány?"

„Jaké stroje?"

„Doporučení zní, že by měly být aktivovány -ovšem jen za určitých okolností."

„Hádám, že doporučení se přijímá."

„Druhé. Mělo by dojít k přepravě? Doporučení zní, že ne do té doby, než pokročíte dále."

„Přijato. K přepravě čeho? A ať už jsi cokoliv, jak s tebou budu komunikovat?"

„Obě odpovědi se zodpoví samy. Nyní jděte k lodi."

Muž kráčel chodbou. Na konci, přesně jak hlas slíbil, byl vchod do malé lodi. Vstoupil.

Loď byla zkonstruována pro jednoho člověka.

Usadil se do naklopeného křesla. Za ním se zasunul poklop. Ucítil pohyb: hvězdný let.

„Toto je naše poslední komunikace," ozval se najednou Hlas. „Loď disponuje čtyřmi oddělenými navigačními systémy. Každý je přednastaven na jiné místo určení. Při dosažení daného místa určení se systém sám zničí a bude aktivován další."

Ničeho se neobávejte.

Nesnažte se zasahovat do systému.

Váš konečný cíl a výstupní stanice budou zřejmé.

Sbohem. Mnoho štěstí."

Muž sebou trhl. Naskočila mu husí kůže.

Stroj mu přeje mnoho štěstí?

KAPITOLA OSMÁ

HONJOVÉ byli malý, ale pevně odhodlaný národ obchodníků. Jejich historie sahala až do raného období Říše. Osídlili soustavu několik světelných let od Dureru, místa slavné bitvy v průběhu Tahnských válek. Jejich domovskou základnou bylo naprosto nezajímavé sročení hvězd a planet s velmi malými, obchodně využitelnými zdroji.

Národ Honjů to však nikterak neodradilo. Jejich vzdálení předkové, mořeplavci a ostrovní obchodníci, byli dávnými mistry ve zprostředkování jakýchkoliv produktů. Své lodě, třebaže stavěné v loděnicích, které kdysi vlastnil Sullamora, si navrhovali sami. Byly lehké, trochu hranaté a nedostatek rychlosti plně kompenzovala schopnost vyrovnat se s jakoukoliv atmosférou, kde by bylo možno zakoupit nebo prodat nějaké zboží.

Honjové byli také jedněmi z nejskromnějších bytostí v celé Říši. Vzhledem k tomu, že měli tak malé zdroje surovin, hromadili je a úzkostlivě je střežili. Zvláště pak AM₂.

To občas trochu popudilo Věčného Císaře. Vzhledem k tomu, že stabilní cena závisela na plynulých dodávkách - které sám řídil - nerad viděl, když se někde shromažďovaly velké objemy tohoto paliva. Pokaždé, když nechal cenu spadnout, Honjové byli prvními, kdo si koupili další. Šlo ovšem jen o malichernost a po několika ostřejších slovních výměnách s tvrdohlavými bytostmi nechal celou záležitost plavat. Císař se dávno poučil, že excentriky je obvykle nejlepší nechat na pokoji. Honjové si jako obchodníci vedli dobře, povětšinou jednali poctivě a jejich soustava byla tak malá, že neměla téměř žádný význam.

Ještě jedna věc byla na Honjích zajímavá. Poměrně snadno se urazili. Zvláště když šlo o něco, co považovali za své vlastnictví. A pokud se dostali pod tlak, byli ochotni bojovat. O tom, jaké jsou jejich šance proti zjevné přesile, vůbec neuvažovali.

Když rada důvěrníků došla k Honjům, všichni souhlasili: Pokud šlo o zcizování majetku, uměly sestry Kraaovy dobře vybírat.

„Já a tady ségra sme si je už vočihly," spustila tlustá Kraaová. „Ty pitomí skrblici to všechno sulcujou na jednom místě. Stačí tam prostě jen poslat flotilu. Rozstřílet je na hadry. A pak pěkně polehoučku, potichoučku domů s AM₂, který nám na nákej čas zažene vrásky z čela."

„Domnívám se, že bychom neměli jednat takto přímočaře," namítla Malperinová.

„Ne? A proč sakra ne? Honjové jsou parchanti a všichni to ví!"

„Je to dobrý plán, jen bych řekl, že postrádá špetku diplomacie," uchichtl se Lovett.

Kyes zaznamenal, že v místnosti panovala mnohem lepší nálada než při minulé schůzce. Bylo to jen díky tomu, že se připravuje nějaká akce - že se *vůbec* něco děje? Nebo je tak probudila myšlenka na ozbrojenou loupež? Kyes a jeho obchodní kolegové se za svoji dlouhou kariéru mnohokrát účastnili všemožných forem krádeže. Ale ty se odehrávaly vždy jen na papíře - někde v dáli a pod rouškou důvěryhodnosti rozprostřenou legiemi právních expertů. Tato byla ovšem skutečná. A Kyes musel přiznat, že velmi vzrušující. A vzrušení jej přitahovalo stejně jako ostatní.

„Zkusme to takhle," promluvil. „Pošleme dostatek lodí, aby provedly práci přesně tak, jak to tady kolegyně navrhuje. Až na to, že s velkým předstihem vyšleme malý stroj. Něco s lehkou výzbrojí. A ne příliš drahého..."

Potom naše loď záměrně naruší vzdušnou hranici Honjské hvězdokupy."

„To je tutově nasere," ozvala se hubená Kraaová. Jeho záměr se jí líbil. „Stačí, když jen zatřepeme prdelí, a začnou střílet..."

„A my provedeme odvetný útok! Bum prásk! A všechno je naše!" dokončil Lovett.

Plán se zamlouval všem. Kupodivu právě Kraaovy přišly s důležitým varováním.

„Potřebujeme neprůstřelný alibi," řekla ta tlustá. „Aby to nevypadalo moc plánovaně, jestli mi rozumíte."

Samozřejmě jí rozuměli.

„Možná bychom mohli uspořádat nějakou vrcholnou ekonomickou schůzku?" navrhla Malperinová. Nikdy předtím se nic podobného nekonalo - v ekonomice toho nebylo příliš o čem rozjímat - ale té spojitosti všichni porozuměli.

„Přesně to uděláme," dodala Malperinová, „a zabijeme tím dvě mouchy jednou ranou. Myslím, že nazrál čas pro nějaké ty dobré zprávy."

Kolem stolu to souhlasně zašumělo. Situace se zhoršovala tak rapidně, že se jí nikdo neodvažoval pohlédnout zpřímá do očí. Jak jim však jedna soustava za druhou unikala ze spárů, vždy jim utkvěla v myslech jako neodbytná noční můra.

Malperinová navrhla, aby vypustili do světa smyšlenou studii poukazující na to, že rychle padající ekonomická křivka se odrazila ode dna a konečně se obrací vzhůru. Zároveň dojde k vrcholné schůzce rady důvěrníků na téma budoucí ekonomika, která jak budou svorně hlásat, by mohla znamenat obrat a nastavení kurzu Říše na příštích šest či sedm let.

Budou předstírat, že konference je nejdůležitější událostí od Císařovy smrti. Přímý přenos do médií a tak. Také navrhla, kde by takový summit mohl být v zájmu maximálního napětí uspořádán.

Zinscenují jej na Zemi, v Sullamorově starém rybářském letovisku, nově revitalizovaném k potřebě rady a k jejich nejsoukromějším schůzkám.

Tam se sejdou a budou nevinně rozjímat na veledůležité téma - veřejné blaho. V ten moment Honjové bezdůvodně zaútočí na bezbrannou imperiální loď.

Kraaovy spočítaly, že se kořist vejde do vesmírného konvoje o délce deseti až patnácti kilometrů.

„To je zatracená spousta AM₂,“ dodala ta vychrtlá.

Kyes souhlasil. To zajisté je zatracená spousta AM₂.

Mahoney vtrhl do Stenova apartmánu a vesele si broukal cosi, co znal pod pojmem středověká balada: „Až jednou nechám oči... la.. .la.. .la, la, la, na zeleném vršku spočít...“

Přešel ke Stenovu videodispleji a nahlédl do menu zpráv:

NOVÝ SMÉR PRO ŘÍŠI

Pod tím:

SCHŮZKA VELKÉ PĚTKY VRCHOLNÁ EKONOMICKÁ SCHŮZKA V HISTORICKÉM LETOVISKU

Sten pozorně četl a přes rameno se mu díval Alex Kilgour.

„Zdá se,“ procedil Sten mezi zuby, „že se nám naskytla kýžená příležitost zasáhnout cíl.“

Mahoney zářil. „Nevím, z jakého důvodu se domnívají, že budou v přírodě bezpečnější. Snad proto, že celej život nevytáhli paty z města?“

„Taky nevím,“ reagoval Kilgour. „Ale já se na ty blata rád vydám jako řezník s palicí v ruce.“

„Přesně tak,“ souhlasil Sten. „Takže... hurá na lov politiků!“

KAPITOLA DEVÁTÁ

OZNÁMENÍ rady důvěrníků iniciovalo schůzku Mahoneyho „spoluspiklenců“. Konečně měli jednotný cíl a čas, kdy jej zasáhnou.

'Spiknutí' se na Mahoneyho vkus příliš vleкло. Hlavním pravidlem je, že čím méně času uběhne a čím méněkrát se zainteresované osoby musí tajně sejít, tím menší je pravděpodobnost, že bude akce vyražena a zmařena. Slova spiknutí a spiklenci dával v duchu do uvozovek, protože zatímco jeho plán by každému ze zainteresovaných osob zajistil oprátku, úspěšnost akce jim, co se týče osobního prospěchu, mnoho nenabízela.

Tak jak Mahoney řekl Stenovi, při svém průzkumu vyhledal nejednoho ze svých někdejších kolegů. Jakmile byl prohlášen za mrtvého, jeho tajné cesty z galaxie do galaxie nabyly na intenzitě. Cíl byl prostý. Jakmile navázal kontakt s některým z bývalých známých, vtělil se do své formální role. Mahoney se pustil do úporné dřiny dovést je po pěšině s petrklíči až k odhodlání vraždit. Ptal se jich, jestli si také myslí, že se Říše řítí do pekel? A jestliže ano, myslí si, že by se s tím dalo něco dělat? Respektive *mělo* by se s tím něco dělat? Měl by s tím dělat něco dotýčný známý? Byl(a) by ochoten pomoci?

Taková manipulace chtěla svůj čas. Spoustu času. Mahoneymu v hlavě často zarezonovaly varovné signály a musel kontakt přerušit.

Žádal po těchto vysokých vojenských a civilních hodnostářích v podstatě to samé. Kdyby byla rada důvěrníků náhle připravena o moc, co by udělali? V ideálním případě si Mahoney představoval, že dotýčný zmobilizuje veškeré jednotky pod jeho velením, aby:

1. Zachovaly veřejný pořádek

2. Odzbrojily či jinak deaktivovaly jakékoliv ozbrojené síly stále loajální k radě důvěrníků, počínaje bezpečnostním aparátem rady a soukromými armádami konče.

3. Ovládly média a zabránily loajalistům rady důvěrníků v přístupu k nim.

4. Poskytly podporu pro vytvoření dočasné udržovací vlády. V otázce toho, jaká by měla tato vláda být, se Mahoney přesně nevyjádřil - měl na mysli pravděpodobně volnou federaci těch poslanců parlamentu, kteří nebyli zkorumpováni radou důvěrníků, představitele disidentských soustav/galaxií, a ostatních, kteří mají být teprve objeveni. Takovou federaci by mohli vést zcela nezkorumpovatelní Manabiové.

Možná. Mahoney neustále opakoval rčení „nejdřív musíme chytit zajíce“. V tomto bodě konverzace často končila - málokdo chtěl znát přesný mechanismus toho, jak bude rada „zbavena moci“. Vzhledem k tomu, že Mahoneyho znali jako špióna s krvavými rukama, mohli se docela dobře dovědět, že to nebude nic tak civilizovaného, jako je například domácí vězení.

Jakmile - a pokud - bude rada odstraněna, jakákoliv následující vláda bude mít dva velmi jasné úkoly: za první, zpomalit pád Říše do chaosu; za druhé, nalézt AM₂.

Pokud šlo o podobu udržovací vlády, měl Mahoney jedinou podmínku: nesmí být vojenská. Na druhé straně si nemyslel, že Ian Mahoney by byl špatným králem, což platilo i o některých jeho dávných přátelích. Vlastně právě proto nesměla mít armáda s novou vládou nic společného, ne v situaci, kdy ucítil, že ta horečnatá touha po moci se vkrádá dokonce i do jeho duše.

To všechno však zabralo spoustu času. Nejen kvůli tomu, že to, co je ve skutečnosti velezradou, se musí provádět opatrně, ale také kvůli neuvěřitelným byrokratickým bariérám mezi lídrem a jeho lidmi. Mahoney se vždy pyšnil svým efektivním a akčním velením. Kdokoliv, kdo pod ním sloužil, měl přímý přístup až k šéfovi. Nyní, poté co strávil hodiny a dny čekáním v předpokojích, aby jen uvědomil svého přítele, že tam je, přemýšlel, jestli byla jeho vlastní mašinérie tak efektivní.

S ubíhajícím časem přibývalo nebezpečí stejně jako Mahoneyho nezdarů. Snažil se nemít nikomu za zlé, že se operace nechce zúčastnit. Někteří lidé byli přesvědčeni, že v politice není pro armádu

místo. Jiní věřili, že problémy jsou dočasné - že rada důvěrníků se časem polepší. Současný stav byl pouze výsledkem nevyhnutelného poválečného chaosu umocněného Císařovou smrtí. Další si naopak nemysleli, že by rada dělala svoji práci nějak špatně. A ti ještě další s radou spolupracovali. A našli se i tací, pomyslel si sklesle Mahoney - dokonce i v řadách profesionálních vojáků - kteří prostě byli morální či fyzičtí zbabělci.

Nikomu jinému než Stenovi s Kilgourem se Mahoney o své soukromé víře, že se Císař vrátí, nesvěřil. Jejich podnik vypadal šíleně i bez důkazů pokročilé psychózy.

Zůstala mu zhruba tisícovka bytostí, o nichž byl přesvědčen, že se na ně může spolehnout. Poté přišla poslední - a pro většinu jediná - příležitost sejít se k sestavení finálního plánu.

Taková sešlost představovala obrovské riziko, ale Mahoney věděl, že svým druhům musí dokázat, že spiknutí se nesestává jen z šifrovaných zpráv a jednoho nebezpečného starce. Riziko odhalení snížil nejen tím, že schůzku uspořádal zcela veřejně, ale také v těsné blízkosti tlukoucího srdce bestie. Stalo se tak na soustavě Klisura, skrz naskrz vojenské skupině světů. Sám Sten před mnoha lety prošel gardistickým výcvikem na hlavním světě této soustavy.

Jeden menší svět byl před několika stoletími vyčleněn výhradně k válečným hrám. K válečným hrám bez vojáků, bez lodí - kterým se, jak se Mahoney doslechl, přezdívalo „kriegsspiel“. Mapová cvičení, která se v současnosti provádějí na počítačích a v bitevních síních. Tato určitá hra byla navržena maršálem Wenthworthem, lanovým dlouholetým a spolehlivým kolegou.

Samozřejmě, aby se Ianovi souputníci mohli slétnout ze svých postů roztroušených po celé Říši, aniž by vzbudili sebemenší podezření, musela být hra celovesmírná. Přesně taková také byla.

PŘEDPOKLAD: současný stav vojenských jednotek (radikální odzbrojení v důsledku konce Tahnských válek); současné ekonomické prostředí (omezené nedostatkem paliva AM₂) a současná politická situace (mírně řečeno, velké procento Říše nabylo dojmu, že rada důvěrníků není schopna dovést kozu na smetiště).

SITUACE: Náhlá, rozsáhlá hrozba pro Říši s možností vyústění v regulérní válku.

POŽADAVKY: Adekvátní vojenská reakce v prvních dvou letech takového konfliktu.

V krátkém časovém úseku se při cvičení měl přehrát začátek Tahnských válek, jako kdyby Císař nebyl přítomen a AM₂ bylo k dispozici pouze v omezeném množství.

Takové rozsáhlé cvičení, ačkoliv se týkalo pouze velitelů jednotlivých vojsk, vzbudilo pozornost rady důvěrníků. Považovali tuto myšlenku za nového, obřího strašáka, který se poněkud absurdně vynořil z čistého nebe, ale v ochotě vojenských vůdců přijmout do budoucna ještě větší omezení spatřovali jistá pozitiva. Zpočátku se jim nelíbilo, že cvičení bude probíhat podle realistického logistického scénáře, ale postupně si uvědomili, že jejich vojáci by měli vědět - ačkoliv to bylo nepříjemné - jak moc jsou zdroje AM₂ ve skutečnosti omezené.

To znamenalo, že potřebovali, aby se setkání a hra samotná konala za přísných bezpečnostních opatření, což přesně nahrávalo Mahoneyho záměrům. Kyes se dokonce domníval, že při hře mohou být vyvinuty některé zajímavé, třebaže nepatrné koncepty.

Jejich naděje ještě stouply, když se dozvěděli, že Wentworth navrhoval použít spolu s armádou i civilisty. Civilisté - všichni samozřejmě důkladně prověřeni - se skládali z bývalých vojenských expertů na logistiku a dokonce i z hrstky zasněných technoproroků. Kyese tak trochu překvapil a zároveň potěšil fakt, že armáda, které vždy přisuzoval nepružné uvažování jako běžnému počítači, uvítala vnější podněty.

A tak se admirálové, generálové, flotilní maršálové a specialisté od tajných služeb setkali na světě Klisura XII. Stejně jako civilisté, včetně jednoho postaršího lidského jedince mužského pohlaví, který se vydával za specialistu na morálku. Mahoney si zvolil krycí jméno Stephen Potter.

Hra měla být *vlastně* skutečně sehraána - dokonce dvakrát, třikrát nebo i víckrát, s různými účastníky. První parta se bude skládat z Mahoneyho spiklenců, následujících kol už se budou účastnit nevinní jedinci, kteří se nikdy nedozví, že Mahoneyho plánu poskytl dokonalé krytí. Bylo by mnohem lepší, kdyby se hra mohla přehrát jen jednou s nevinnými ovečkami skýtajícími úkryt vlkům. Ale lana Mahoneyho znalo příliš mnoho lidí a on věděl, že neexistuje možnost, aby součástí spiknutí byli i ti, kteří jednali evidentně váhavě, skepticky či nejistě, kdyby nebyl osobně přítomen a nesdílel s nimi veškeré riziko.

Hrnuli se další návštěvníci, nevýrazné, tiché bytosti bez tváře.

Byli to bývalí agenti od jednotek Mercury, které Mahoney rekrutoval. Ti měli zajistit bezpečnost.

Mahoney předpokládal, že když rada důvěrníků prověřovala svět, součástí bylo i zavedení odposlouchávání téměř všude, kde to bylo možné. Nemýlil se. Jeho techům však nečinilo žádný

problém štěnice najít a napíchnout se na ně. Žádná nebyla zlikvidovaná - ačkoliv Mahoney uznal za vhodné, aby byly některé z nich ohlášeny příslušným úřadům. Příslušné úřady projeví odpovídající znepokojení a ohlášené štěnice odpojily.

Zbývající byly ponechány na svých místech s tím, že jim byl dodáván falešný signál. Občas dostávaly takzvaný prázdný čas, jako kdyby se v té či oné místnosti právě nic nedělo. Ostatní dostávaly zvuk schůzek, které byly předem naplánovány a poté ztvárněny pomocí syntetického hlasu tak, aby generál X probíral se svým štábem, zdali bude mít k dispozici transport pro přesun svých jednotek či ne a kolik z jejich základního vybavení si budou moci vzít s sebou; zatímco ve skutečnosti generál X seděl s lanem Mahoneym a mluvili o tom, s kolika jeho vojáky bude moci počítat, jakmile bude oznámen den D, aby zabrali kasárna soukromých hromotluků sester Kraaových, a kolik jich bude muset být posláno na dovolenku nebo zůstat uvězněno v kasárnách.

Schůzky se účastnilo i několik expertů od kontrarozvědky. Byli rychle identifikováni, vybaveni čipy a neustále sledováni. Pouze jediný agent našel něco podezřelého a byl umně usmrčen dřív, než mohl podat hlášení nebo se dostat do mimosvěta.

Mahoney byl svými nepřáteli zklamán - horší kontrašpionážní akci neviděl ani jako asistent velitele hlídky u Mladých imperiálních jednotek.

Sten s Alexem se drželi hodně v ústraní. Oba byli hledanými osobami - zvláště Sten.

Všichni spiklenci dostali přesné informace o zahájení operace. Dále dostali instrukce, aby toho data byli jejich vojáci v pohotovosti s tím, že k vydání rozkazu dojde v co nejkratší možné době.

Našlo se jen pár takových, kteří chtěli vědět víc. Měli sice v Mahoneyho důvěru, to ano, ale všechno to byly bytosti, které na důvěru příliš nedají. Kvůli takovým musel na jeviště předstoupit Sten. Pro některé neznamenal víc než hrdinu počátečních stádií Tahnských válek. Skutečnost, že tento admirál je ochoten osobně na Zemi vést útok, je podle všeho uspokojila.

Nejpodezřivavější byli převážně ti vysocí důstojníci, kteří měli špionážní minulost či výcvik. Z toho důvodu také znali Stena nebo o něm alespoň slyšeli - když už ne z nějaké karty tak podle pověsti. V jejich očích byl zcela přijatelným vůdcem vražedného komanda.

Ke konci cvičení vzal Sten Mahoneyho a odvedl jej do „ultračisté“ místnosti. Docela odvázně se flotilního maršála zeptal, jestli skutečně věří, že se všechny ty bytosti dají do pohybu, jakmile dostanou rozkaz.

„Samozřejmě že ne,“ vyštěkl Mahoney. „Jak by řekl tvůj hromotluckej kámoš, možná jsem cvok, ale ne zas takovej.“

„Za předpokladu, že svůj úkol úspěšně splníš... prognóza zní: pětasedmdesát procent uposlechne rozkaz a nejen to, že vrazi budou mrtví, ale převzetí moci bude bezbolestné.“

Když zůstane padesát procent... tak to bude trochu krvavé. Ale přesto si myslím, že to vyjde. To za předpokladu, že se nás ti, kteří dostanou strach, nepokusí zastavit.

Méně než to...

A když to bude méně, hochu, tak budeš potřebovat všechno štěstí světa a vynikající běžeckou kondici.

Takže, admirále. Pusť se do toho. Seber své asistenty a zahaj veškerý potřebný výcvik.“

A když spolu s Alexem potajmu opouštěli zmíněný vojenský svět, Sten zahájil svou vlastní prognostiku. Měl snad ještě menší víru než Mahoney v to, že jejich spiknutí bude beze zbytku úspěšné. Figurovalo v něm příliš mnoho osob, uběhlo příliš mnoho času a Sten měl pramalou důvěru v jakékoliv spiknutí v situaci, kdy spiklenci mají nezczitelný - jakkoliv hlasitě popíraný - zájem ve státu. Generálové a admirálové jsou špatní disidenti.

Ale pokud šlo o něj a o Alexe... vražda ze zákopu?

Spočítal si, že šance jsou méně než fifty-fifty.

Pro operátora od Kudlanek jistá věc. Takže dobrá. Eliminujeme radu důvěrníků, a co se má stát, stane se. O tom již rozhodnou jiní - hned jak se těla přestanou škubat.

Velká škoda, že se Sten nikdy nesetkal s brigádýrem Mavis Simsovou - a nikdy se s ní ani nesetká.

KAPITOLA DESÁTÁ

STEN MĚL náladu pod psa. Vypnul funkci PLAY a stáhl si helmu. Zápasil s nutkáním mrštit s ní přes celou místnost, zatímco zíral na déšť venku.

Zatraceně bídny brífink, pomyslel si. Určitě to bude sebevražedná akce. Sten měl zatraceně špatnou náladu - údaje, které zadal interaktivnímu živovidovému přístroji, mu neposkytly žádné detaily, krom toho, že ani jedna z misí, které již vyzkoušel, nebyla úspěšná.

Jeho špatnou náladu měl možná na svědomí ten déšť. Tady v lesnaté provincii jménem Oregon bylo slunce podle všeho zapovězeno. Počasí situace se měnily od zatažení s hrozícím deštěm, přes mrholení a totální liják k oznámení o další blížící se bouři. Něčeho by se napil. Ale on i ostatní členové jeho týmu museli až do stažení z lokality zachovat střídmost.

Kilgour vytrhl Stena z rozjímání. Rozrazil dveře jejich pronajatého srubu - (podle všeho postaveného z opravdového dřeva) - a vesele zvolal: „Vstávat a mazat ven, šéfičku. Začínáš lenivět a tučnět, když tu pořád takhle dřepíš. Je čas si trochu zahekat.“

Sten si obul běžecské boty, oblékl se do nepromokavého obleku a vyběhli do ulic Coos Bay. Vesnice sama o sobě mohla být původcem Stenových depresí. Tisícileté ruiny byla jedna věc. Ale budovy, které byly staré jen několik set let, byly jiné. V těch žili lidé, než se z nich stala víska hniјících, hroutících se stavení a rozbitých ulic.

Město, jak se Sten dozvěděl, kdysi mělo dvacet tisíc obyvatel - farmářů, dřevorubců a loďářů. To muselo být hodně dávno. Nyní jich bylo méně než tisíc. Jen hrstka jich rybařila, jiní se stali umělci a vydělávali kredity mimo Zemi; zůstalo jen pár kmenových skupinek, jež existovaly na základě vlastní, interní ekonomiky. Ostatní obyvatelé se starali o blaho hrstky turistů, kteří sem jezdili za jejich největší lovnou zvěří, rybou zvanou losos. Šíleli nadšením z její mazanosti a bojových schopností.

Sten si nejprve myslel, že mluví o nějaké lesní šelmě, než mu to došlo. Losos mu ovšem chutnal, stejně jako místní krabi, ústřice, okouni a velmi ošklivá ryba zvaná jeseter. Domníval se, že rybaření by tu stálo za to. Rozbuška s náloží, šup s ní do tůně a máte večeři pro celou četú. Ale to tihle lidé ne. Namísto toho používali vlasce tenké jako lezecké vlákno, ručně vyrobené plastové nástrahy, jež měly připomínat hmyz, a jakousi vrhací tyč. Se svým úlovkem se obvykle jen nechali vyfotografovat a potom rybu pustili na svobodu. Velmi podivné.

„Tak kudy dneska, šéfe?“

„To je úplně fuk. Tady jsou všemi směry jen ruiny, skály a stromy.“

Kilgour náhodně mávnul nějakým směrem a oba se rozběhli - samozřejmě do kopce.

Uběhnout kiláček, potom půl kilometru ujít a pak si jich dát deset. Půl hodiny cvičení, potom běh zpátky. Standardní imperiální rozcvička pro bojové jednotky.

Sten se hlouběji zamýšlel nad depresivní provincií jménem Oregon. I v historii to bývala oblast budoucích snů a současných krizí. Ovšem její současný úpadek měl tři zřejmé důvody: nelidské klima - alespoň pro Stena; neustálý odliv mladých lidí, kteří zde nemohou najít práci, do mimosvěta a tím posledním byl Věčný Císař.

Ten poslední faktor byl starý jen tři sta let. Asi pětadvacet kilometrů severně od Coos Bay se nacházelo ústí řeky Umpqua. Císař se rozhodl, že chce lovit lososy. Uplatnil svůj vliv na místní politiky a oni mu řeku navěky darovali - od pramene až po místo, kde se vlévala do oceánu. To jej stálo nejedno jmění na úplatcích a příslibech.

Teprve tehdy to začalo být opravdu nákladné. Obyvatelé z měst podél řeky a jejích přítoků byli postupně přemlouváni a upláceni, aby se odstěhovali. Kompenzace byla štedrá - ale přesto...

U ústí řeky Umpqua kdysi existovalo jedno městečko - jakýsi Redspurt, Reedsport či tak nějak. Nyní to bylo město duchů. Podél řeky se nacházely i další ruiny domů, v nichž kdysi bydleli lidé - Scottsburg, Umpqua, Roseburg a tak dále.

Císař byl prostě Císař, to Sten věděl. I když mu z nějakého důvodu při pohledu na následky byzantinské moci naskakovala husí kůže. Není tu však od toho, aby se ptal proč, pomyslel si, když dobíhali na vrcholek kopce. Mnohem důležitější mu připadala skutečnost, že nedaleko proti proudu se nacházelo Císařovo rybářské letovisko. A pár kilometrů za ním Stenův cíl.

V dobách, kdy Tanz Sullamora spatřoval ve Věčném Císaři svůj idol, snažil se napodobit téměř vše, co k jeho vládci patřilo. Císař lovil ryby... dobrá, pak je bude lovit i Tanz. Ale tam, kde se Císař

těšil ze samoty uprostřed pustých lesů, Sullamora propadal zoufalství. Jeho lovecký tábor se stal luxusním venkovským sídlem se všemi existujícími výdobytky, které si plutokrat mohl dovolit. Sullamora nehodlal riskovat posměch, který by následoval, kdyby prostě a jednoduše usoudil, že Země, rybaření a divočina byly hloupost. Již na počátku spiknutí rady důvěrníků poskytl Sullamorovo sídlo ideální neutrální půdu/útočiště pro spřádání plánů.

Sullamora byl sice rozmetán na molekulární břečku, ale jeho sídlo udrželo svoji cenu. To také bylo již zmíněným cílem - a do příjezdu rady důvěrníků zbývalo jen několik dní. Sten byl připraven.

Ted, když znal cíl i jeho okolí, začal sestavovat svůj tým. S naprosto důvěryhodnými imperiálními gangstery to nebyl žádný problém. Po skončení Tahnských válek byl oddíl Kudlanek příliš silný. A tyto bytosti se ke Kudlankám nedávaly kvůli svým pacifistickým povahám. Hledaly dobrodružství. Mahoneymu stačilo pouze protáhnout sítím všechny, kteří byli k dispozici. Z těch pak vybral samé důvěrně známé veličiny. Kdyby mělo dojít ke zradě, nebude to nikdo z nich. Všichni znali Mahoneyho jako bývalého šéfa jednotek Mercury, přesněji Kudlanek. Vzhledem k tomu, že velké procento z nich mělo předválečné zkušenosti ze služby u Kudlanek a přežilo decimaci ve válce proti Tahnům, znali Stena jako legendárního velitele.

První otázka pro údajné specialisty na problematiku Země, které Stenovi Mahoney přidělil, zněla: kdo nebo jací jsou místní obyvatelé. Pozemšťané. Také mimozemšťané? Nezískal žádné skutečně podstatné informace. Sten se ušklíbl. To silně zredukovalo údajnou talentovanost lidí, které měl k dispozici.

Jednoho specialisty se zeptal na místní faunu a dostal odpověď „běžný potravinový řetězec na bázi kyslíku“. Sten „experta“ vykopl ven ze srubu a pověřil Kilgoura průzkumem. Kromě vraždění měl Kilgour i mnoho dalších schopností. Nijak mu neuškodilo, že kdysi sloužil u ceremoniální, detašované jednotky gardy na Zemi, než našel svůj šťastný domov u tajné služby.

Zatímco Sten čekal na Kilgoura, přemítal o křehkém umění vraždy a jeho pestrosti. Nejsnazší způsob, jak se s radou vypořádat, by byla střela. Nukleární či konvenční - to mu bylo jedno - hlavice s omezeným uvolněním energie. Ani jedno z toho ovšem nepřicházelo v úvahu. Zaprvé, rada důvěrníků bude mít vzdušný prostor i oblohu vykrytou bezpočtem bojových lodí. Pravděpodobnost, že by nějaká střela prošla, byla mizivá. A i kdyby se to podařilo, Sullamorovo letoviště bude téměř jistě opatřeno štítem. Navíc si Mahoney nepřeje žádné přeživší.

A co takhle raketa zem-zem? Odpálit střelu z bezpečné vzdálenosti, umožnit střelci infiltraci na dohled od cíle a nechat jej střelu navést na cíl. Neprůchodné. Bylo nemyslitelné, aby rada uspořádala veřejnou show, aniž by si nekryla záda veškerou elektronikou, která je k dispozici.

Takže to budou muset být klasická čtyři R: Rána, Risk, Ruční granát a Rychlý ústup. Nebo Kilgourova čtyři Z: Zátah, Zásek a Zvedat Zadnice.

To už se ale ozvala Kudlankovská psychopříprava. Sten začal prohlížet kartu s titulem *Starodávné zbraně a Taktiky* a jako již mnohokrát předtím objevil svůj plán. Doslova úder z minulosti. Bezpečnostní specialisté jeho éry znali všechny současné složité techniky a uměli se proti nim bránit - obvykle se ovšem nestačili divit, když se někdo namísto laseru vytasil s lukem a šípem.

Ohlásil se Kilgour s náručí plnou mikrokaret, pásků a dokonce několika starodávných přírodopisných knih. Pustili se do práce. Během dvou dnů měl Sten dostatek vědomostí o místní zvěři na to, aby mohl začít vybírat svůj tým. Nyní tedy byli na místě, roztroušeni po celém oregonském pobřeží. Deset bytostí zabijáckého týmu, tři pro rozvědku a průzkum.

Jako první přicestovali dva humanoidi E-typu (pozemského typu), muž a žena. Předstírajíce, že jsou manželé, kteří právě odešli do důchodu, zakoupili přístavní bar. Krycí jména Larry a Faye Archulerovi.

Třetí člověk, který se prohlašoval za potulného umělce, se přistěhoval do Coos Bay a našel si místo na jedné gravilodi najímané pro sportovní rybaření, kde pracoval, pokud se zrovna netoulal po kopcích s paletou a malířským stojanem. Ve skutečnosti to byl opravdu téměř kompetentní malíř fascinovaný flórou a faunou kolem řeky. Krycí jméno: Havell.

Poté dorazili Sten s Alexem. Sten byl nyní upracovaným podnikatelem, který se nervově zhroutil. Doprovázel jej mužský ošetřovatel - Kilgour. Příběh, který Alex šířil po místních nálevnách, vyprávěl o přesvědčení svého šéfa, že jeho předkové pocházeli ze staré Země. Kilgour ještě s oblibou dodával, že on osobně považuje tuto posedlost za součást jeho kolapsu. Dříve nebo později usoudí, že jeho předkové pochází odněkud jinud a budou se stěhovat jinam.

Když někdo šéfuje úspěšnému koncernu, znamená to, že dokonce i na zdravotní dovolené musí

být v neustálém kontaktu se svou společností. To ospravedlňovalo jeho poměrně složitý kom. Tajuplnost podnikatelského chování pak vysvětlovala používání šifer. Šifry byly poměrně běžné obchodní zprávy, o nichž Sten předpokládal, že je dešifrovali rady rozkodovali. Ale prostřednictvím uspořádání šifrovaných skupin, stejně jako skupin samotných, Sten zůstal v kontaktu s Mahoneym a s centrálou celého spiknutí. Kom neměl správnou anténu, takže se Stenovy signály - naštěstí jen krátké - rozprostíraly po celém území, kde je mohli přijímat i další členové jeho týmu.

Zmíněný koncern skutečně existoval. Všechno, co Sten nařizoval, bylo úředníky společnosti opravdu vykonáno. Šifry byla také obratně napsány tak, aby vypadaly důvěryhodně. Sten, stejně jako kdokoliv jiný, kdo někdy prošel šifrovacím výcvikem, slyšel příběh o šifře, která byla vyzrazena tím, že dotyčný zločinec v ní žádal o zaslání pěti a půl slona.

Kilgour, zatímco roztruboval po obci svůj krycí příběh, také identifikoval dva muže, kteří patřili k imperiální bezpečnosti. Jedním z nich byl obecní strážník, příliš informovaný na to, aby byl tím, za koho se prohlašoval. Druhý byl hospodský, který prokazoval nezvyklou zvědavost. Ani u jednoho z nich nebyla likvidace nutná.

Čtyři další muži a ženy úderného týmu žili v troskách městečka u ústí řeky Umpqua. Byli hodně viditelní: Montoya, Valdiva, Corum a Akashi. Tvrdili, že jsou členy Kultu Věčného Císaře a podstupují pouť do všech míst, která Věčná bytost počítala přítomností svého vznešeného ducha. A tak samozřejmě musí putovat proti proudu řeky do jeho rybářského tábora. Učinili tak. O několik dní později byli spatřeni, jak táboří v místech, kde Věčný Císař nahazoval svou mušku poblíž jednoho stanoviště imperiální ostrahy povodí. Odmítali odejít. Hlídač přivedl posily. Kultisté v róbách se jen usmívali a uklonili se a na znamení, že se hlídačům vzdávají, nastoupili do gravisaní a naprosto neobřadně byli v Reedsportu vykopnuti.

Za pár dní nato se vrátili i se svými obřady. Hlídač, který začínal mít trochu obavy, provedl pár vidotelefonátů. Zjistil, že kult je vlastně naprosto neškodný. Bývalý Císař je navzdory jejich výstřednosti považoval za užitečné, protože jejich víra vybízela k dobročinnosti a lásce, stejně jako to v roli poloboha činil Císař. Prostě je vyžeň, zněl rozkaz. Když se vrátí, vyžeň je znovu. Můžeš je i uvěznit, jestli chceš - ale pochybuju, že bys v těch končinách našel nějaký vězení. Já osobně bych se s tím neobtěžoval. Podle toho, co jsem slyšel, se po skončení svých obřadů sami přesunou někam jinam. Hlídač, kterému se přičila myšlenka, že by měl dělat nějakého policajta, se rozhodl kultisty ignorovat.

Následoval dotaz ze stanice imperiální ochranky u Sullamorova letoviska. Při vzdušném průzkumu byli kultisté zpozorováni. Důstojník od ochranky si vyslechl vysvětlení, zasmál se tomu a ukončil spojení.

Hlídač si na ty čtyři lidi zvykl. Slušně na něj mávali, když je na své pochůzce míjel. Jednou spatřil, jak rybářský tábor opouští otlučené gravisaně, ale byly prázdné a on nespapal žádné známky toho, že by saně přivezly zásoby či stavební materiál, které by poukazovaly na záměr kultistů usadit se zde na nějaké delší období.

Potom náhle zmizeli. Hlídači ti muži a ženy v róbách málem chyběli, ale mnohem více je zajímalo fotografování zvířete, které nikdy předtím neviděl. Tuleň? Lvoun? Neměl tušení a těch pár referenčních materiálů, ke kterým se dostal, mu nedávalo žádné vysvětlení. Strávil tím spoustu času - bezúspěšně. Snažil se pořídit fotografii, kterou by mohl poslat do muzea k identifikaci.

Savec se podle všeho pohyboval od ústí řeky až nahoru k místům, kde začínaly pozemky usedlosti, kam měl zakázaný vstup. Doufal jen, že „ji“ (romanticky předpokládal, že bytost je ona) ti zbrklí idioti od ochranky nezabijí dřív, než se mu to podaří. Věřil, že je natolik mazaná, aby zmizela, jakmile je zbystří.

Tato mnohopohlavní bytost ve skutečnosti disponovala zhruba dvojnásobně vyšší inteligencí než hlídač. Krycí jméno: F'lesa.

Hlídače létající stvoření nezajímala, ať již to byli savci nebo ptáci. Dvou netopýrovitých bytostí, které kroužily nedaleko Sullamorova sídla, si ani nevšiml. Ze stejného důvodu tedy nezaregistroval ani miniaturní vidkamery, které měly připevněné na krku. Tito dva „netopýři“ byly bytosti, které Kudlanky často využívaly jako vzdušnou rozvědku a rády jim odpouštěly jejich vrozenou hloupost. Uměly mluvit, ale jejich jazyk se skládal zpola z verbálních a zpola instinktivních skřeků. Vyslovování jejich jmen samozřejmě všem činilo značné problémy. Na imperiálních výplatních páskách figurovala jejich služební čísla. Vojáci od Kudlanek je oslovovali párovými přezdívkami - Frik a Frak, Gor a Magor, atp. Sten již s jedním takovým párem v minulosti pracoval. Tito dva byli: Dum a Dee.

Jejich informací Sten využil ke stavbě „modelu“ cílové oblasti. Ten však nebude nikdy existovat v

pravém slova smyslu, ale stane se jen součástí výcvikového systému na bázi interaktivní helmy. Ještě než odstartovali směrem k Zemi, našel nějaký vid o zmíněné usedlosti. Nebylo toho mnoho.

Kilgourovi se podařilo vyčmukat některé staré rybáře, kteří pracovali pro Sullamoru ještě v dobách, kdy se snažil sám sebe přesvědčit, že ho rybařina nesmírně baví. Získali další podrobnosti. Model sice ještě nebyl kompletní, ale stačilo to k tomu, aby si každý člen týmu mohl nasadit helmu, která byla nastavena tak, aby reagovala pouze na něj, a „procvičovat“ svůj útok. Pohyby každé bytosti byly zaznamenány, předány do Stenova centrálního registru a poslány zpět ven. Přestože helmy přenášely multismyslové podněty, připadalo mu to divné. Doběhnout k plotu... ucítit, jak se do rukou zarývá ostnatý drát. Přelézt ho. Zastřelit hlídku. Běžet za roh... a najednou všechno zmizelo. ZÁZNAM NENÍ K DISPOZICI. O několik metrů dál se simulace vracela. Bylo to frustrující. Operátoři od Kudlanek zkušenosti v bitvách se naštěstí naučili tyto částečně nefunkční výcvikové programy používat. Bylo to to nejlepší, co mohli v dané situaci získat, a navíc se to s přibývajícím údaji zlepšilo, protože Flesa i Dum a Dee se činili, a bylo to stále mnohem bezpečnější než stavět fyzický model ve skutečné velikosti.

Kultisty však tyto zkoušky nasucho brzy začaly nudit. Na druhou stranu neměli nic jiného na práci. Ve skutečnosti byli neviditelní - neviditelní pro kteréhokoliv nadzemního či vzdušného pozorovatele, který zkoumal krajinu na jakékoliv známé vlnové délce. Obřady „kultistů“ byly zdoluhavé. Vykopali šikmou chodbu vedoucí deset metrů pod zem a na jejím konci zbudovali obrovskou síň. Tam ukryli všechny zbraně a vybavy ze zásilky doručené gravisaněmi. Nikoho příliš nenadchla skutečnost, že hlídač saně spatřil, ale k takovým nehodám občas dochází.

Nyní všichni čtyři čekali.

Podzemní komnata se měla stát místem shromáždění před útokem.

Zbývali ještě dva členové týmu: N'Ranyové, obrovské - průměrně tři sta kilogramové - poněkud antropoidní bytosti, kteří byli nejlepšími dělostřelci Říše. V průběhu Tahnských válek se někteří zvědavci a dobrodruzi z jejich řad stali Kudlankami. Sten byl moc rád, že je tu měl. Nejen že dokázali hravě zvládnout První fázi jeho akce, ale hlavně z nich udělá své dělostřelce.

Mahoney se sice zalekl, když mu Sten oznámil, že hodlá použít dva N'Ranye. „Opice? Ne, hochu. Ty si s medvědem nikdo nesplete.“

Sten mu vysvětlil jejich krycí identitu. Před mnoha a mnoha staletími se objevovaly absurdní legendy o bytosti zvané Yetti. Kdyby je někdo opravdu zahlédl, stala by se z nich legendární stvoření. Když Sten dorazil do Coos Bay, postaral se, aby byla legenda oprášená a nařídil svým mýtickým příšerám, aby se držely v ústraní, ale aby v zemi nechávaly hluboké otisky svých masivních tlap. Oba N'Ranyové čekali a žili divoce v zalesněných horách kolem řeky Umpqua.

Z rozcvičky se Sten vracel s mnohem lepší náladou - nebo alespoň s přijatelnou náladou. V duchu si připomněl, že jejich naděje na úspěch může být dokonce o něco málo větší než fifty-fifty. Byl připraven. Potom ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz a oklepal se. Že by z toho počasí? Možná. Ale okamžitě začal znovu podrobně probírat své plány.

Čtyři noci před dnem D dorazili i ostatní Stenovi komplicové - ty poskytla samotná rada důvěrníků.

Stenovými spojenci byla imperiální média. Rada důvěrníků si od nich slibovala maximální publicitu. Členové rady osobně vybrali nejhluchnější a nejhloupější pseudožurnalisty, jaké mohli najít, žurnalisty, kteří usnesení rady zhltnou jako gospel. Žádosti legitimních reportérů neměly dostatečnou podporu.

Rada byla obrovským zájmem potěšena. Její členové to považovali za známky toho, že vlna veřejného mínění se obrací v jejich prospěch. Neuvědomovali si, že zvýšený zájem pramenil pouze z jejich tajnůstkářství. Když se vůdce zavře do čehosi, čemu mediální zpravodajové přezdívali „Růžová zahrada“, cokoliv, co řekne, či udělá je významné a nemá to nic společného s tím, jestli v něm veřejnost spatřuje anděla nebo Atilu.

„Tisk“ se proudem valil na Zemi. Novináři však byli hned od počátku zklamáni. Na pozemek sídla nesměli. Byli ubytováni v narychlo postavených vojenských chatrčích. Jejich nadřazeným začala docházet trpělivost. Reportáže. Reportáže o čem? Rada ještě nedorazila. Reportáže o čemkoliv.

Skutečný reportér nebo analytik by spustil na téma „Co by tohle všechno mohlo znamenat“, nebo by barvitě popsal prostředí vrcholné schůzky. Pisálkové, kteří se na Zemi ocitli, ovšem ne. Náměty pro ně začínaly a končily blahosklonností nebožtíka Tanze Sullamory; málo známým sídlem, které si vydržoval na Zemi, kde se sbližoval s přírodou a s Věčným Císařem; Smutek z jeho smrti.

Témata však brzy došla a pisálkové začínali propadat zoufalství. Krásy Oregonu (turistika zajisté pokvete). Stvoření žijící na Zemi. Sympatičtí lidé z drsného přímořského resortu. A tak dále a tak dále. Nějaký osel dokonce požádal Stena o rozhovor bez sebemenší představy, o čem by měl být. Byl s úsměvem odmítnut.

Každé gravisaně, které bylo lze pronajmout, byly pronajaté - od rozbouraného města jménem San Francisco, až na sever k ledovcovým oblastem. Naložené vidkamerami, techniky a reportéry byly prakticky všude.

Imperiální bezpečnost zastrčila rohy a ignorovala jakoukoliv satelitní, anténní či senzorickou zprávu odkudkoliv, kromě samotného komplexu budov. Příjezd rady důvěrníků všechno urovná. Ty zatracené davy se shluknou na jedno místo, kde je budou mít zase pěkně pod kontrolou a budou je krmit takovými zprávami, jakými si rada bude přát. Zajisté nebyl důvod přetěžovat bezpečnostní počítače nesmyslnými údaji.

Šestatřicet hodin...

Sten učinil první krok.

Vyslal naprosto nesmyslnou šifrovanou zprávu. Mahoney ji dostal - a věděl, že tým je na cestě. Od této chvíle nedojde k dalšímu kontaktu, dokud mise neskončí. Signál byl zachycen i v kopcích a ruinách a jeho tým se dal do pohybu. Až na jednu výjimku: Kilgoura. To podivné mrazení v zádech Stena neopouštělo. Vydal rozkaz.

Kilgour se oddělí od skupiny. Namísto jedenácti bytostí jich na zteč půjde deset.

Alex předvedl dobrou imitaci epicentra po výbuchu mnohakilotunové jaderné hlavice. Udeřil do stolu - a dva palce tlustá dubová deska se rozlétla na kusy. Kilgour se vzpomatoval. Tvář se vrátila z fialové zpět k normálnímu barevnému spektru.

„Proč?“

„Chci, abys hlídal zadní vrátka. To je rozkaz.“

„Hele. Tady nejsi žádný admirál a já žádný poručík, jasný. Lord Kilgour z Kilgouru si žádá vysvětlení. A taky že ho dostane.“

Sten mu ho poskytl. Svěřil se mu, že má pocit, jako kdyby se mu někdo díval přes rameno.

„V takovém případě bysme to radši měli zabalit,“ navrhl Kilgour. „S neviditelněma duchama já se nikdy nehádám. Změníme plán.“

„Na to už není čas,“ prohlásil Sten. „A nic lepšího mě stejně nenapadá. Z logického hlediska na tom současném nevidím nic špatného. Odvolat akci? Kdy se naskytne další šance?“

„Ty mi po všech těch letech ani nedáš příležitost, abych tě uchránil před smrtí,“ povzdychl si ublíženě Kilgour. Rozhodl se to zkusit jinak. „Má pistole je užitečnější v boji než na nějakým podělaným velitelském stanovišti.“

Sten neodpovídal.

Alex na Stena dlouho jen zíral. „A co ten tvůj pocit? Je silnej?“

Sten přitakal.

Kilgour vzdychl. „Tak se modli, aby byl správněj, hochu. Protože jestli se pleteš, tak si to s tebou po stažení z bojový lokality vyřídím,“ pohrozil zdviženým ukazováčkem.

A vykročil do deště.

Sten spolu s ostatními postupoval k bunkru v Císařově táboře. Za sebou nechávali jen laciné krycí báčorky. Během osmačtyřiceti hodin by měli být pryč, takže nějaký složitý příběh ani nebyl zapotřebí. Nebo...

Den předtím vstoupila do atmosféry Země loď, jejíž přistání bylo vypočítáno tak, aby k němu došlo v jedné z nevyhnutelných, momentálních skulin v satelitním systému. Slovo „loď“ nebylo příliš přesné. Jednalo se o dvě takloďe spřažené dohromady.

Těsně nad oregonským pobřežím se lodě oddělily. Jedna měla za úkol spočinout na dně, padesát sáhů pod hladinou. Její ovládání bylo nastaveno tak, aby reagovala na transpondéry v rukou rozzlobeného, ustaraného a nyní i vystrašeného Kilgoura, který se skrýval nedaleko pláže.

Pilot druhé lodi dostal signál. Vynořil se a otevřel poklop. Dovnitř vlétli Dum a Dee a několik vteřin nato skočila dovnitř i F'lesa. F'lesa zjistila vše, co se z vody zjistit dalo, a Sten nemohl riskovat, že bude při akci odhaleno vysílání vidkamer Duma a Dee, bez ohledu na to, jak moc by se jim hodili jako varovná vzdušná zařízení.

Takloď se ponořila. Někdy v. noci loď využije další díry ve funkci satelitních senzorů a opustí atmosféru Země.

Mise byla v plném proudu.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

SENZOR/VYSÍLAČ BYL ekvivalentem pitomce s megafonem. Spolu se zdrojem byl umístěn na eony staré družici, která létala po vysoké oběžné dráze nad Zemí jako součást vesmírného odpadu, který činil z navigace při přistávání a odlétání z planety takovou skvělou zábavu. Jen pár dní po oznámení vrcholné schůzky vstoupil na palubu družice těch. Umístil zde štěnici, zapnul ji, chvíli se kochal pohledem na primitivní přístroje - neuvěřitelné optické počítače - a zase zmizel.

Vysílač čekal a ignoroval změť lodí přibližující se k planetě. Byly příliš malé. A hlavně jich bylo málo.

Vtom se probudil. *Lodě... mnoho lodí... mnoho velkých lodí.*

Dvakrát zamečel na přidělené frekvenci a spekl se v jediný špalek plastu.

Sten vypnul přijímač a hodil jej na hromadu uprostřed bunkru. „Naši zákazníci jsou na cestě. Jdeme na to?“

Členové skupiny popadli své batohy a namířili si to ke svažité chodbě. Všichni měli na sobě fototropické uniformy, které jim skýtaly i určitou ochranu proti zachycení termálními senzory. Vytáhli na světlo své zařízení, včetně těžkých, dlouhých válců ve vypolstrovaných pouzdrech s popruhy na ramena.

Havell stiskl tlačítko a v poznámkovém bloku zazářilo chabé světlo, když kontroloval satelitní zabezpečení prostoru. „Na hodinu a půl čisto,“ oznámil. „Takže teď máme nad hlavou díru.“

„Přesto - použijte svrchní kamufláž,“ nařídil Sten.

Valdiva se šeptem zeptal: „Tihle, ehm, medvědi, o kterých jste mluvil? Jsou to noční živočichové?“

Jeden N'tanya se pobaveně rozesmál. „Ne... ale umí krásně objímat... zajímavé.“

Objímat? Medvěd by prohrál. Nemluvě o všech těch vražedných zbraních, které s sebou ponesou. Hlavně s hledími a stojany - navíc měla každá bytost ještě bojový nůž, jednu projektilovou, naprosto utlumenou střelnou zbraň, tři typy granátů a silné „brokovnice“ s krátkými hlavními, z bubínku nabíjené zbraně, které namísto olověných broků chrly vysoce výbušné kuličky z AM₂. Vynikající zbraň pro hospodské hádky.

Sten se ohlédl za jejich úkrytem a nebylo to poprvé, kdy usoudil, že jako norová bytost je nemožný. Jestli to má koupit, pak by byl radši, kdyby se tak stalo na otevřeném prostranství.

Za deset hodin exploduje zápalná nálož pod kupou odloženého civilního oblečení a konzerv od proviantu. Všichni členové týmu, vyjma N'Ranyů, nosili již od přistání na Zemi membránové rukavice, aby za sebou nezanechali ani tak primitivní identifikační důkaz, jakým jsou otisky prstů. Veškeré stopy v jejich obydlí v Coos Bay byly zahlazeny po kudlankovsku. Během vyšetřování, které se po jejich útoku zajisté rozběhne, nebude nalezeno žádné DNA ani jiné identifikační materiály.

Každý člen týmu nosil u opasku balíček monitorující životní funkce. Stačí nějaká zásadní změna těchto funkcí - jako třeba smrt - a balíček se odpálí. Nezbude ani tělo k pitvě.

Až na hlavně bylo všechno naprosto běžné vybavení kudlankovských misí.

Brigádýr Mavis Simsová složila stejnou přísahu jako Sten. Ale vysvětlila si ji trochu jinak.

Nepamatovala si, že by zamhouřila oka od chvíle, co se vrátila z toho falešného cvičení, kde byla získána pro spiknutí.

Říši sloužilo již pět generací Simsů. Rodinné motto, ač ve své přímočarosti znělo tak trochu trapně, bylo: „Věrnost až do smrti.“ Nikdo ze Simsů se mu ještě nezpronevěřil.

Nyní, uprostřed další probdělé noci brigádýr Simsová dospěla k rozhodnutí, že se mu nezpronevěří ani ona.

V komunikační místnosti hlavní lože se vzrušení střídalo s nervózní nudou. Celou tu dobu kolem pobíhali vojenští techové, zatímco imperiální flotila se přibližovala Honjské soustavě. Členové rady sledovali manévry doslova z první řady. Velitel flotily byl zavalen kanonádou impozantních rozkazů. Z reproduktorů se ozývaly jen strohé odpovědi bojovníka. Celá jedna stěna blikajících červených a zelených světel detailně zobrazovala postup.

Předně všeho to byla zatraceně dobrá show. Po chvíli však rutinní postupy, nutné pro jakoukoliv větší akci, začaly být nudné a vleklé. Zahájení každé fáze provázelo nekonečné odpočítávání a hned poté byly odpočítávací hodiny nastaveny na další mezník.

Než flotila zaparkovala na orbitě, přetáhla přes sebe krycí závoj a napíchla na háček návnadu na Honjy, rada důvěrníků zvažovala, že projekci pro nedostatek zájmu zruší.

Již poněkolkáté za poslední dvě hodiny Kyes v duchu srovnával postup s těmi několika málo bojovými živobijáky, které kdy viděl. Konečně pochopil, proč se tvůrci vidů tak úzkostlivě snaží vystříhat jakékoli podobnosti s realitou. K vytyčení cíle v živobijáku stačila maximálně třiminutová porada s vysokým důstojníkem. Následovala scéna na téma „co to pro nás všechno znamená“, ve které každá postava přemítá o svých dlouhodobých cílech a předsevzetích. Pokud je dotyčný srdečný a milý, postava je obvykle odsouzena k záhubě. Je-li naopak cynický a drsný, postava spatří východisko v krveprolití, které bude následovat. Poté budou k rychlé akci povolány legie flotil. Obvyklý model zpravidla znamená momentální vítězství následované zdáním, že všechno je nadobro ztraceno, ale statečnost a vtip hrdinů nakonec všechno napraví.

Kyes neměl vidy rád. Tohle představení se mu však líbilo ještě méně.

Trochu ožil, když malá takloď prořala pomyslnou čáru, která znamenala začátek honjského teritoria. Každou chvíli se musí ozvat hlasitý protest kořisti, podpořený po zuby ozbrojenou hlídkovou letkou, která takloď zažene.

Podle plánu měla takloď toto varování ignorovat. Když to bude trvat dostatečně dlouho, honjská loď zaručeně zahájí palbu. Poté však bezbranní Honjové zakusí zlobu imperiální flotily ve formě odplaty za tuto troufalost.

Po dlouhou dobu se nic nedělo.

Sestry Kraaovy si poslaly pro další jídlo. Velký hodovní stůl byl již dvakrát vyprázdněn. Většinu toho zkonsumovala dvojčata. Jedly tak dlouho, až se dokonce i té tlusté napíjala kůže k prasknutí. Nakonec se omluvily, aby ta obézní mohla doprovodit „ségru“ na recyklovač. Obě odešly. Hubenější ze sester byla rudá námahou, ale z jejího výrazu vyzařovala jakási podivná rozkoš z očekávání blížící se nápravy této nestřídmosti.

Malperinová, Kyes a Lovett byli nejprve znechuceni, ale při druhém kole se již neubránili fascinovanému úžasu. Výkon bulimičky zajisté přinášel více vzruchu než události odvíjející se na obří obrazovce před nimi.

Zatímco číšníci nosili další zásoby, v reproduktorech zapraskal hlas. Patřil nějakému Honjovi!

„Tady je honjské řídicí centrum. Voláme neznámou loď. Prosíme, identifikujte se.“

Takloď mlčela a v komunikační místnosti přeskočila jiskra vzruchu. Všech pět členů rady se netrpělivě předklonilo a čekalo.

„Honjské centrum volá neznámou loď. Narušili jste naše teritorium. Vraťte se. Opakuji, vraťte se!“

Žádná odezva, přesně podle plánu. Na velké obrazovce viděli neodvratně se přibližující takloď. Následovala další změt' varování ze strany Honjů se stejně negativním výsledkem. Nyní už malou patrolu viděli. Tech pošeptal Kyesovi, že přešli z pohotovostního stavu do stavu plné bojové připravenosti. Každou chvíli bude vypálena střela.

Následovaly bezděčné, zklamané vzdechy. Honjská hlídka se navzdory všem očekáváním dala na ústup.

„Voláme neznámou takloď,“ ozval se honjský velitel. „Varujeme vás! Toto hrubé narušení naší suverenity jsme pečlivě zaznamenali a neprodleně jej oznámíme příslušným orgánům.“

„Co se to sakra děje?“ vybuchla jedna z Kraaových. „Proč ty hajzlové nestřílejí?“

„Sou podělaný až za ušima,“ křikla druhá. „No tak bojujte, vy sráči. Bojujte!“

Honjové na toto podivné povzbuzování zareagovali zcela opačně. Letka se rozvážně obrátila, stáhla ocas a dala se na útěk.

Členové rady byli konsternováni. Techové v místnosti uhýbali před jejich rozezlenými pohledy hledajícími někoho, koho pohnat k odpovědnosti.

„Co budeme dělat?“ sykl Lovett.

„Kašleme na ně. Pudeme do nich tak jako tak!“ navrhla obézní Kraaová.

„No, to nevím,“ namítla Malperinová. „Jste si jisti, že bychom měli? Chci říci, nemáte pocit, že to zásadně mění situaci?“

Kyes se domníval, že ano - ale nebyl si jist. Jsou tak blízko. Hlídka je malá. Flotila připravená. Všechno to AM₂ čeká jen a jen na ně. Stačí si ho vzít. Možná...

V tu chvíli obrazovka komu potemněla. Polekaní členové rady civěli na Poyndexe, současného šéfa jednotek Mercury.

Plukovník se za vyrušení ani neomluvil. Měl bledou tvář. A vypadal jako opařený. „Právě jsem byl informován, že na místo schůzky pronikl tým atentátníků a je připraven k útoku.

Velectěné bytosti, neprodleně se odevzdejte do rukou svého bezpečnostního personálu. Není důvod ke zbytečné panice. Když se podvolíte postupu bezpečnostních složek, všechno bude v pořádku."

Členové rady se prudce otočili, jak se rozlétly dveře a do místnosti vtrhli bezpečnostní bytosti se zachmuřenými výrazy. Následně se všech pět vládců toho, nad čím kdysi bděl Věčný Císař, nechalo odnést do bezpečí jako malé děti ztracené v pustině.

Někde daleko v Honjské soustavě imperiální flotila čekala na rozkaz.

Tým se přiblížil k sídlu zesnulého Tanze Sullamory. Zpočátku postupovali rychle. Nad hlavou měli gravisaně, které evidentně nepatřily k vozidlům bezpečnosti. Za rozbřesku se ukryli v jeskyni na břehu řeky, kterou F'lesa objevila. Snědli nemastný neslaný příděl jídla a snažili se usnout, ale hned je zase probudil hluk zemětřesení. Vyměnili si rychlé signály znakovou řečí -reflexivně, bez rozkazu přešli na komunikaci bez jakýchkoliv slov, včetně šepotu. Signály sdělovaly zbytečné, zcela zřejmě informace týkající se „cíle útoku", ale překonávaly izolaci mlčení.

Od teď bude jakýkoliv nadzemní prostředek považován za nepřátelský.

Za soumraku znovu vyrazili. Deset kilometrů před sídlem narazili na první pasivní senzory. Briskně jim zadali elektronický příkaz „nic nevidíš" a tým postupoval dál.

Senzory se začaly objevovat ve větší hustotě. Znovu však byly úspěšně oklamány. Potom skupina narazila na starou cestu, kde hlídkovali vojáci. Jejich pochůzky časově přesně odpovídaly tomu, co Dum a Dee nafilmovali. Rutinní a správná bezpečnost jsou ve své podstatě odporující si pojmy. Křížující hlídky o pěti bytostech. Velmi pravděpodobně Kudlanky. Opět se jim vyhnuli. Jeden N'Ran se naklonil ke Stenovi a pohrdavě zasignalizoval: „Tady by se dalo tančit."

Šli dál.

Zhruba kilometr před sídlem Sten našel kopec se solidním výhledem a dobrým krytím shora. „Zde. Příprava, " oznámil pohybem prstů.

Otevřeli pouzdra. Vytáhli z nich dvě střely. Vypadaly jako standardní samonaváděcí imperiální střely krátkého doletu typu zem-zem a s programem odpal a zapomeň. Opak byl pravdou. Běžný pohon byl nahrazen redukováným množstvím pomalu hořícího tuhého paliva. Střely budou odpáleny na velmi krátkou, přesně stanovenou vzdálenost. Dovnitř byla napěchována druhá nálož. Samonaváděcí mechanismus taktéž putoval do šrotu. Ten nahradila další dávka trhaviny. Zůstalo místo pouze pro primitivní navigační systém na zádi střely. Do základny byla přivařena malá Pitotova trubice.

Teleskopické tyče byly roztaženy, překříženy a spojeny do jednoduchých odpalovacích stojanů ve tvaru x. Archuleroi sundali ruksaky. Každý obsahoval cívkou se dvěma kilometry pevného molekulárního drátu. Jeden konec drátu byl připojen ke střele, druhý k infračervenému puškovému dalekohledu na stojanu s jediným malým joystickem.

N'Ranové byli připraveni.

Zbytek týmu ze sebe strhal fototropické uniformy. Pod nimi měli imperiální bojové uniformy, úplně stejné jako na sobě měly strážé uvnitř sídla. Sten pokynul dolů z kopce.

Další senzory. Fyzické bezpečnostní bariéry včetně archaického žiletkového drátu. Nástrahy pasivní i aktivní. Strážé.

Hračka. Žádný problém. Podezřele jednoduché?

Mlčet. Údolí. Signál plochou dlaně, k zemi. Zbytečný. Tým zalehl. Před nimi stál poslední drátěný plot -a komplex budov.

Začátek krveprolití - doufejme že pouze na druhé straně.

Zahajovací fáze, kterou mělo spustit Stenovo stisknutí tlačítka komu, znamenala odpálení první střely. Druhá bude následovat několik vteřin poté. Sten se velmi správně domníval, že funkce jakéhokoliv moderního naváděcího systému v areálu je elektronicky rušena nebo přímo zablokována. A tak zvolil zcela primitivní způsob. Střela byla navigována prostřednictvím drátu, který Archuleroi dotáhli.

Drátová navigace byla již před několika tisíci let zavržena jako naprostá absurdita. Měla mnoho

nevýhod: Operátor musel zůstat na jednom místě a navést střelu na svůj cíl. Musel mít přímý výhled na cíl. Cíl měl tudíž výhled na něj a mohl proti zásahu raketou něco namítat. To však Stenovi nevadilo - útočil do týla, nehrál si na hrdinu.

Drát se může přetrhnout nebo zamotat. Ne však tento drát.

Největším problémem však zůstávala opravdová hlava 22. Jestliže střela letí jakoukoliv rychlostí, je k zásahu cíle zapotřebí navigátora, aby došlo k jistému zásahu cíle a ne k jeho přestřelení nebo naopak k podstřelení, čímž by se střela vymkla jakékoliv kontrole. Museli ji zpomalit. Tím ovšem nabídli cíli dostatek času střelu zaregistrovat a zničit, stejně jako jejího navigátora, ale to nebyl hlavní faktor. Sten doufal, že přepychové vily obvykle palbu neopětují.

Nejprve střely v rychlém sledu zasáhnou cílovou oblast, což způsobí chaos, oheň a křik. Sten a jeho tým se do tohoto chaosu vřítí jako zachránci, ovšem s vražednými úmysly. Usmrtí všechny přeživší členy rady, potom se stáhnou, zruší kontakt a namíří si to k bodu nalodění.

Tónový minikom navíc Kilgourovi předá signál, aby letěl proti proudu řeky do předem určeného místa schůzky.

Potom se mohou všichni vrátit domů a opít se.

Tak žádné otálení. Do toho, hochu.

Sten stiskl tlačítko.

Jedna vteřina...

První střela byla odpálena a těsně nad zemí vedena na hlavní budovu sídla.

Tři vteřiny...

Faye Archulerovala vrhla přes dráty nálož a trhla šňůrou rozbušky.

Šest...

První střela se „ploužila“ vpřed rychlostí jen nepatrně přesahující 200km/h.

Osm...

Nálož explodovala a otevřela plot jako nějaká vrata.

Deset...

Odpálena druhá střela.

Jedenáct...

„Granáty!“ vykřikl Sten. Tým odjistil časovače a vrhal granáty na komplex budov.

Třináct...

Sten už stál na nohou a jako první proběhl dírou v plotu. To mu možná zachránilo život.

Patnáct...

Granáty vybuchly a jejich obrovské záblesky šířily zmatek viditelným i neviditelným světelným spektrem.

Osmnáct vteřin...

Imperiální bezpečnost skočila do pastí.

Objevily se dvojce ozbrojené gravisaně a jejich nesčetné kulometry se rozštěkaly. Ze sil se vysunula hlaveň raketometu a začala pátrat po cíli.

Jednadvacet...

Stenově první střele chybělo do zásahu cíle pouhých několik vteřin. Senzory kulometů na gravisaních však zaregistrovaly blížící se střelu. Vzduchem prolétly střely z masivního ochuzeného uranu - a střela se rozprskla!

Čtyřadvacet...

Raketomet zaměřil svůj cíl. Do noci vplulo dvacet protidělostřeleckých raket.

Osmadvacet vteřin...

Střely zasáhly Stenův palebný post. Oba N'Ranové zmizeli v mohutných explozích.

Druhá střela, již nikým neřízena, se vertikálně vznesla do vzduchu.

Devěadvacet vteřin...

Akashi šlápl na minu, která byla na místo položena teprve před necelou hodinou. Exploze mu utrhla nohy v rozkroku a šrapnel zasáhl Montoyu.

Tlaková vlna odhodila Stena na drátěný plot. Zvadle na něm zůstal viset.

Temnotu osvětlil fialový výbuch Montoyova balíčku kontroly životních funkcí.

Jednatřicet...

Vysoko ve vzduchu neškodně explodovala Stenova druhá střela.

Šestatřicet...

Hlavně trčící z gravisaní dál vyhledávaly nové terče. .. bubny s municí rachotily, jak se automaticky vyměňovaly a kulomety řinčely dál.

Larry a Faye Archulerovi byli téměř rozstříleni vejpl.

Devětatřicet...

Odstřelovač našel ve svém hledí utíkajícího Havella... ztratil jej ve výbuchu granátu... nato stiskl spoušť. Kulka z AM₂ roztrhla Havellovi hrud.

Dvaatřicet.

Corum a Valdiva kličkovali... kutáleli se... stříleli... Kulomety je našly a rozstřílely.

Sten se ocitl na zemi. Omráčen. Dezorientován. Už se chtěl vyškrábat na nohy - když vtom zafungoval kudlankovský reflex. Začal se kutálet a kutálet se dál a dál a nějakým zázrakem stále držel svoji brokovnici s rozbitou pažbou. Pár centimetrů nad hlavou mu prosvištěly výbušné kulky a on se ocitl zpět v dolíku. Bezpečí. Zůstaň tu, radil mu rozum. Nikdo tě nevidí. Nenajdou tě.

Tělo však neuposlechlo. Bleskově se vyprostil z bojového postroje, zmáčkl tlačítko granátu a vrhl celou vestu zpátky na dráty.

První granát explodoval - a zakrátko následoval zbytek.

Sten vstal a belhal se pryč. Pryč. Jsi prozrazen. Pohyb! Ostatní! Zapomeň na ostatní - jsou mrtví! Poslouchej sakra rozkazy, které ti dávám!

Z dýmu se vynořila pětičlenná hlídka. Puška vzhůru, stisknutá spoušť a namísto mužů rudý gejzír, AM₂ kulky rozprášily i žiletkový plot za nimi a jeho senzory.

Prolezl skrz něj, cítil, jak se mu trhá kůže.

Hučení vody. Běž, do háje. To tě nebolí.

Břeh. Po šipce do vody - obava z kamenů, snad bude hloubka dostatečná. Náraz do něčeho pružného... do pichlavého klubka zrezivělého ostnatého drátu.

Nůž z ruky ven, člověče.

Řezání.

Není do čeho řezat. Nějakým způsobem se nůž ocitl zpět v „pouzdrě“, a Sten utíkal dál, brodil se mělčinou do hlubší vody.

Někdo po něm střílí.

Kulky žbluňkají kolem něj.

Hlouběji. Potop se. Jdi pod vodu. Zadrž dech. Nepotřebuješ kyslík.

A teď. Vynořit. Jeden nádech a zpátky pod vodu. Plav, jestli můžeš. Nech se unášet proudem. Pryč. Dolů po řece.

Jednou rukou zašmátral v uniformě a našel malou krabičku, odkryl víčko a stiskl tlačítko.

Plav. Jestli můžeš.

Bezpečí.

Dolů po proudu. Alex. Nalodění.

Sten věděl, že to nezvládne.

Kilgour přecházel po řídicí kabině taklodi a čekal. Nebylo to žádné velké přecházení - maximálně čtyři kroky, než do něčeho narazil.

Loď kotvila na říční pláži, kterou předem určili k nalodění. Alex měl otevřený poklop. Jeho rozkaz byl přesný a jasný: zůstat na místě do hodiny před rozbřeskem nebo do objevení. Pokud se k nalodění nikdo nedostaví, má se vrátit do oceánu a pokusit se setrvat poblíž ústí řeky. V případě vyzrazení se tým pokusí přemístit do místa schůzky v ruinách Reedsportu. Pokud nedorazí k žádnému kontaktu, má opustit planetu a podat hlášení.

Znedaleka k Alexovi doléhaly zvuky bojového pekla. Doufal jen, že jeho lidé rozdávají a ne dostávají.

Znovu proklínal Stena, ale uprostřed nadávek jej zarazil ječící reproduktor.

Na obrazovce se objevila projekce cílového prostoru. Jen kousek stranou blikal červený bod - z řeky. Zprostředka řeky, prozradila mu mapa.

„Do řiti!“ zaklení bylo od srdce. Světlo - a signál - přicházely ze standardního nouzového vysílače. Každý člen týmu měl jeden u sebe s rozkazem aktivovat ho *jedině* v případě, že se nestihnou dostavit k nalodění. Určitě to není příliš blízko cílové zóny.

A to světlo. Jediné.

Kilgour projekci opět zmenšil, jestli neuvidí další. Nic.

Jeho prsty nahmatl mikrofon. „Tady je loď. Pojd’.“

Nic než mrtvolné ticho. Světlo blikalo dál.

Kilgourovi trvalo zhruba nanosekundu, než mu došlo, že ten jasný a přesný rozkaz si někdo může strčit někam. Za pár vteřin už zažehl motory Yukawa - bylo mu jedno, jestli někdo uvidí plameny, které z nich šlehal - a vyrazil proti proudu.

Zablikala na něj obrazovka. Šestery gravisaně.

Alex sundal ruku z ovládání a plácl do nějakého spínače. Kulometry taklodi zarachotily. Takloď vybočila z dráhy a prodírala se vrcholky sekvojového háje. Málem do něj zalétla, než se Alex stačil znovu chopit řízení. Střílel přes padající suť na gravisaně a hlas z reproduktoru na něj ječel:

„Neidentifikovaná lodi Přistaňte, nebo zahájíme palbu!“

Alex byl nucen odlepit se z údolí. Navedl loď do těsné spirály, udělal tři kroky od ovládacího pultu a na dlouhém střeleckém panelu zmáčkl ODPAL VŠE. Osm střel Goblin XIX opustilo loď. Ještě stačil zadoufat, že jsou mozky těchto protilodních raket středního doletu vzhůru, a vrátil se k řízení, řítě se dolů do rokle; skály se kolem něj míhaly a Kilgour málem přelétl blikající světlo - až do poplašné bezpečnostní zóny.

Otočil loď stále na plný výkon, až její stabilizátory a navigační gyroskopy kvílely, vypnul pohon a přeřadil na McLeanovu energii.

Vysoko nad ním vykvetl nukleární oheň.

Kilgour plácl s lodí do vody a už stál u poklopu. Jen kousek proti proudu k němu plulo nějaké nehybné tělo. Poté zaregistroval pohyb jedné ruky, jako kdyby se dotyčný pokoušel plavat.

Kilgour se natáhl... málem spadl do vody... a uchopil tělo za kombinézu. Vytáhl muže na palubu lodi a už opět seděl za ovládáním a přepínal motory na maximum. Sotvaže měl dost času zavřít zámek, jak takloď šplhala do výšky, rovnou vzhůru k nukleární explozi, která kdysi bývala imperiální válečnou lodí.

Možná to způsobila Kilgourova momentální zuřivost z vývoje situace nebo prosté štěstí Skotů, ale podařilo se mu opustit planetu - a v tichosti zmizet plnou AM_2 rychlostí.

Za ním ležel v bezvědomí Sten. Měl otřes mozku a tělo, které vykonalo svoji povinnost a zachránilo organismus, se samo vypnulo až do doby, než budou provedeny potřebné opravy.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KNIHOVNICE a její personál zvažovali svoji budoucnost poté - nebo spíš pokud - jejich šéf odejde. Jeden vážně přemýšlel o sebevraždě, druhý si plánoval celkové zhroucení. Knihovnice samotná váhala mezi dvěma potenciálními druhými kariérami: personalistka u produkce živovidů zaměřených na sexuální orgie nebo dráha masové vražedkyně.

Její práce se znenadání proměnila v noční můru.

Začalo to však docela jinak a posledních pět let bylo všechno jako v pohádce. Vlastně jí to místo všichni nesmírně záviděli.

V době, kdy se na předchozím postu ředitelky univerzitní knihovny cítila tak trochu nespokojená, zaručeně nadměrně kvalifikovaná a nedostávalo se jí času na vlastní vědeckou práci a publikování, ji zčistajasna kontaktovala služba vyhledávání exekutivních pracovníků. Nabídli jí skvělé místo, jaké se neodmítá - třikrát vyšší plat než dosud. Vadí jí přestěhování do jiné soustavy? Ne. Náboráře zjevně nic nepřekvapilo, jako kdyby o ní vše věděl. Zařazení - soukromá knihovnice. Žena se zdráhala - neměla nejmenší chuť hrabat se v nějakých zaprášených archivech a nechat si život protékat mezi prsty.

Nic takového, vysvětlil jí ten muž. Navrhl, aby navštívila planetu Yongjukl a své budoucí působiště si nejprve prohlédla. Dostane letenku kolem celé planety. Nabídl se, že ji doprovodí. Odmítla. Knihovnice byla poměrně atraktivní - náborář pak evidentně zklamaný.

Knihovna měla téměř rozměry panského sídla a bylo to jediné stavení na rozlehlém pozemku. Hlavní dům byl proti knihovně malinký. Stál o samotě na více než tisíci čtverečních kilometrech zabezpečeného pozemku. Její vlastní příbytek byl přepychový. Měla k ruce veškeré služebnictvo: kuchaře, služky, zahradníky.

Ne že by byla knihovnice v domě uvězněna. Dostala vlastní graviauto a do velkého města to bylo ani ne hodinu cesty. Pracovní dobu si směla určit sama. Jediným kritériem bylo bezpodmínečné zachování aktuálnosti celého systému. Kdyby potřebovala pomocníky, mohla si najmout pracovníků, kolik uznala za vhodné.

Počítače? Skenery? Katalogoví roboti? Všechno špičková technika - s pravidelnými dodávkami nových modelů.

Zeptala se, jestli smí pokračovat ve svém studiu a ve vědecké práci. Zajisté. Smí mít návštěvy? Pokud si to přeje, tak ano. Nicméně, pokud opustí budovu, musí mít u sebe mobilní kom. Musí počítat s tím, že bude k dispozici čtyřadvacet hodin denně. Ačkoliv taková nálehavost je nepravděpodobná.

Vypadalo to příliš dobře, než aby to mohla být pravda. Připadala si jako postava v nějakém pohádkovém živovidu, které opustila, někdy když jí bylo dvanáct, ačkoliv k nim s jistým pocitem provinění stále tíhla.

Připadala si tak zvlášť proto, že ve vile nikdo nebyl. Nikdo kromě personálu.

A nikdo z nich se nikdy nesetkal s majitelem vily.

Když se vrátila na svůj vlastní svět, její první otázka k náboráři zněla: Pro koho budu pracovat?

Muž jí to vysvětlil. Vila a její pozemky jsou součástí rodinného vlastnictví. Které rodiny? To nemohl prozradit. Ale vila musí zůstat v rodině a být udržována. Pokud se tak nestane - a to je otázka trochu složitá a výstřední důvěry - zhroutí se celá jedna komerční říše.

V čele rodiny stojí mladý dědic, pokračoval muž. Nikdy jste se s ním nesetkala. Je velmi zaneprázdněn a dává přednost životu blíže centru Říše. Je to velmi nezvyklý člověk. Jednoho dne by se tu mohl objevit. Sám nebo s družinou - v kterémžto případě bude vyžadovat naprosté soukromí. Muž pokrčil rameny. Musí to být krásné, když je člověk tak bohatý, aby si mohl uspořádat život přesně podle svých přání.

Když to místo přijmu, ptala se žena - lze samozřejmě uzavřít smlouvu na určitý počet týdnů, měsíců, či let, přerušil ji náborář - musí to zůstat tajemstvím? Ne, ne nezbytně, uklidnil ji muž. Jednou či dvakrát za rok se sídlo stane terčem vidového vysílání dotyčné planety. Říkejte si, co chcete - není tady co skrývat.

S mlžnými myšlenkami na větrem ovívané hrady a královské milence v převlecích místo přijala.

Po jedenáct let to byl ráj. Denně se do knihovny hrnulo nezměrné množství materiálu. Neznámý dědic si podle všeho předplácel veškeré vědecké, vojenské i politické časopisy, co jich v Říši vycházelo. Materiály byly oskenovány, zaarchivovány do počítače s vyloženě vybraným vkusem a skartovány. Knihovnici připadalo, jako by byl stroj naprogramován tak, aby poskytoval okamžitou aktualizaci stavu společnosti pro někoho, kdo právě vstal z hrobu. Počítač měl dvě stanice operačního systému. Jedna se nacházela v zapečetěné místnosti, druhá náležela knihovnici. Jednou, když byla jen tak z nudy zvědavější, než je obvyklé, dozvěděla se, že zapečetěná místnost obsahuje složky, které jsou zbytku systému nedostupné.

Nahromaděné soubory byly v průběhu roku periodicky mazány a stroj je nahrazoval novými. Sbíral, sumarizoval a ukládal informace.

Až do doby někdy před šesti lety.

Tehdy počítač nějakým záhadným způsobem přepnul na jiný režim a začal ukládat úplně vše. Knihovnice si toho všimla až na konci roku. Nejprve zpanikařila - i když jen nepatrně. Udělala snad někde chybu? Nechtěla o své místo přijít. Nejenže byla na tomto světě šťastná, protože tu již poznala nedozírnou řadu milenců, ale dařilo se jí pravidelně vydávat své analýzy, což se stalo předmětem zájmu jejích hůře placených a dle jejího soudu přepracovaných kolegů v oboru. Muž na druhém konci pohotovostní linky její obavy rozptýlil. Nabádal ji, aby zachovala klid a pokračovala ve své práci. A tak pokračovala.

Momentálně se ovšem nacházela na pokraji zoufalství, protože k údivu všech, dědic - muž, kterého považovala spíše za smyšlenku, mýtus - se znenadání objevil. Na nedaleké přistávací ploše dosedla malá loď. Vystoupil z ní jediný člověk a loď okamžitě odlétla.

Přivítala ho bezpečnostní služba. „Pane, toto je soukromý -“

Muž něco řekl - slova, která jak byli všichni v domě uvědomeni, pronese jejich šéf, jestli se někdy objeví.

Nikdo nevěděl co dělat, a tak se všichni vrátili ke své práci.

Muž požádal, aby jej zavedli do jeho apartmá. Osprchoval se, převlékl se a řekl si o prosté jídlo. Potom zmáčkl zvonek a dožadoval se uvedení do knihovny.

V obrovské hale zdvořile oznámil knihovnici, že by ocenil, kdyby mu zůstala při ruce. Odemkl dveře do druhé, zapečetěné operační místnosti a vypuklo opravdové šílenství. Vypadalo to, že prohlíží úplně všechno - a chce víc. Poprvé si musela najmout asistenty. Připadal jí neukojitelně zvědavý. Knihovnici znovu napadla teorie o zmrtvýchvstání. Ne, opravila se. Někdo, kdo dlouho spal, jako na mezihvězdných lodích ještě před objevem paliva AM₂.

Situace se neměnila. Muž jedl skromně, málo spal, ale nasával informace jako houba. Jednou, když se na chvíli otevřely dveře, zahlédla, že se dívá současně na pět obrazovek, na kterých rolovala jedna stránka za druhou a syntetický hlas mu podával šestý proud dat.

Knihovnice zoufale toužila po spánku.

Jednoho dne vše rázem skončilo. Muž vyšel z místnosti a nechal za sebou otevřené dveře.

Řekl, že je ospalý.

Knihovnice unaveně souhlasila.

Oznámil jí, že zavře systém.

Ano. Žena a její stejně vyčerpaní asistenti se odebrali do svých příbytků. Když knihovnice mījela druhou stanici operačního systému, všimla si - ale došlo jí to až několik dní poté - že počítač postupně načítá všechny soubory a masově je jeden po druhém maže.

Bylo jí to jedno.

Jediné, co ji momentálně zajímalo, byl spánek.

Muž nepozorovaně vyklouzl z areálu sídla zapomenutou brankou rovnou na silnici. Svižným krokem po ní vykročil k městu. Měl na sobě nic neprozrazující šaty - jako jeden z mnoha technických pracovníků toho světa.

Jedenkrát se zastavil. Zdi sídla se táhly podél celé cesty.

Tak trochu pociťoval lítost.

Počítač mu sdělil, že až odejde, personál dostane štědré prémie a s ještě štedřejším odstupným budou vyzváni, aby se odstěhovali na jiný svět. Sídlo, knihovna a všechny přilehlé budovy budou během dvou týdnů srovnány se zemí. Pak bude pozemek věnován planetární vládě, aby jej využila k

účelům, které uzná za vhodné.

Škoda. Bylo to krásné místo.

Počítač mu také sdělil, že po celé Říši je roztroušeno ještě deset takových.

Nyní znal historii uplynulých šesti let. Své plány však ne. Zatím. Dostal ovšem informace o dalším cílovém bodu.

Za ním se rozsvítila světla. Skřípějící gravisaně se nesly přímo k němu. Byly naložené produkcí z farmy, určenou k prodeji na jednom časně otevírajícím trhu ve městě. Muž natáhl ruku.

Supící gravisaně zastavily. Řidič se naklonil přes sedačky a otevřel dveře.

Muž si nastoupil a gravisaně se zvedly.

„Zatraceně brzo na stopování," nadhodil řidič.

Muž se usmál, ale neodpověděl.

„Vy pracujete pro toho zbohatlíka, co vlastní tenhle palác?"

Muže to rozesmálo. „Ne. Já si se zbohatlíky příliš nerozumím. Jen projíždím kolem. Uvízl jsem tu. Jsem vám moc vděčný, že jste mi zastavil."

„Kam máte namířeno? "

„Do kosmopřístavu."

„Na cestujícího máte zatraceně lehký zavazadla."

„Hledám práci."

Řidič se chrochtavě rozesmál. „Tak to přeju hodně štěstí, příteli. Při tom nuzným provozu vo tom dost pochybuju. Pro personál meziplanetární dopravy jsou tohle moc těžké časy."

„Já už si něco najdu."

„Ste si ňák moc jistej. Ale mě se takovej přístup líbí. Jmenuju se Weenchlors." Řidič mu nabídl tlapu. Muž si s ním potřásl rukou. „A vy?"

„Já používám jméno Raschid," odvětil muž.

Opřel se do ošuntělého plastového sedadla a pohlédl na rozjasňující se oblohu - nad kosmopřístavem.

KNIHA DRUHÁ

IMPERATOR

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

HODINU PO úsvitu propustila ochranka všech pět členů rady důvěrníků z pancéřových bunkrů do mlhou zahaleného areálu. Dívali se na krátery v místech, kde explodovali umírající útočníci, dvě řady přikrytých mrtvol vojáků bezpečnosti, roztrhaný plot a budovy poničené od šrapnelů. Neviděli nahoru na kopeček, kde dým stoupal z odpalovacích postů N'Ranyů. Z bojové lodě, kterou Alex usmažil svými dvaceti Goblíny, zbyl pouze radioaktivní mrak nesoucí se do vnitrozemí a zamořující ovzduší.

Čtyři z nich kypěli vztekem - jak se něco takového mohlo stát? Ten pátý, Kyes, se snažil přijít na to, jaké pocity to v něm zanechalo. Za celý život se mu nikdo nepokusil fyzicky ublížit. Zničit mu kariéru a život možná - ale to vše jen v nekrvavých exekutivních intencích.

Všichni ostatní zuřili. Kdo a proč to udělal?

Sestry Kraaovy, kterým fyzické násilí nebylo cizí, supěly, ale jejich výraz odhaloval ještě cosi jiného: instinktivní lstivost.

„Chceme hlavy. Tohle není žádná partyzánština, ale normální spiknutí.“

„Souhlasím,“ přikyvoval Kyes.

„Skutečný bosové můžou počkat,“ řekla ta vychrtlá. Přesně rozuměla sestřiným náznakům. „Aspoň do pondělka. Momentálně chceme hlavně ty zlé bytosti, co mají na svědomí tuhle výtržnost. Nemoh to být nikdo jiný než Honjové.“

„Do hajzlu s tou podělanou taklodí,“ dodala obézní Kraaová. „Konečně máme neprůstřelnou záminku.“

Lovett to jako vždy podtrhl. „Vskutku. Spiknutí. Mnohem horší než narušení teritoria nějakou taklodí.“

„Vydám flotile rozkaz,“ vyhrkla Malperinová a už byla uvnitř.

„Jasan,“ hořela nadšením jedna z Kraaových. „Nejdřív štípne to AM₂. A potom v tichosti pozabíjíme ty, co po nás šli.“

„A k tomu ještě pár dalších,“ souhlasila její sestra. „Už dlouho potřebujeme udělat generální úklid.“

Je velmi zvláštní, že společenské subjekty si dokáží vytvářet vlastní osobitost - osobitost, která po mnoho let zůstává stejná, přestože bytosti, které jako první ustanovily politiku subjektu a tuto osobitost, jsou dávno mrtvy a zapomenuty. Pro psychohistoriky byla takovou organizací například „lisner“. Stejně pravidlo platilo i o vojenských formacích. Jedním z nejslavnějších příkladů byla jedna malá jednotka zvaná Sedmá kavalerie. Jednotka od samého počátku slula špatným velením a obrovskými ztrátami v bitvách, což vyvrcholilo skutečností, že byla v jedné bitvě vybita do posledního muže. V následujících sto E-letech, ve třech po sobě jdoucích válkách, ačkoliv byla modernizována kolovým či proatmosférickým transportem, měla jednotka stále žalostné velení a nezřídka docházelo k její totální likvidaci.

Modernějším příkladem byla imperiální 23. flotila, která právě dostala za úkol napadnout Honjské světy a zabavit jejich zásoby AM₂. Na počátku Tahnských válek byla právě 23. flotila vyhlazena, převážně díky neschopnosti jejího admirála, který měl to štěstí, že byl v průběhu vyhlazovací akce zabít.

Říše flotilu zformovala znovu. Ta se svým liknavým vedením po celý zbytek války fungovala jako skvělé zařízení pro ty, kteří se chtěli dozvědět více o reinkarnaci.

Z nějakého naprosto neznámého důvodu zůstala 23. flotila v základní sestavě armády, zatímco mnohem lepší, slavnější a „šťastlivější“ formace byly rozpuštěny, jejich vlajky sbaleny a uloženy do armádních depozitářů.

Jejím admirálem se stal jistý Gregor - donedávna viceadmirál flotily. Ten vystřídal na velitelském postu Masona, který odmítl uposlechnout rozkazu rady důvěrníků a požádal o svolení k odchodu na zasloužený odpočinek.

Kupodivu jak odcházející admirál tak i jeho nástupce v minulosti zkřížili Stenovu dráhu. Mason byl Stenovou brutální Nemesis po celý jeho pilotní výcvik, ale také velmi nekompromisním a nebezpečným velitelem torpédoborců v průběhu Tahnských válek. Ten člověk neměl žádný žaludek

ani soucit k nepříteli či k vlastním vojákům, ale byl to jeden z nejschopnějších velitelů, které kdy Říše měla.

Na druhé straně Gregor svoji vojenskou kariéru zahájil neúspěchem. Sten jej poznal ve své skupině základního výcviku u imperiální gardy, odkud byl vylit za podlézavé velení, když měl při cvičení na povel skupinu rekrutů. Sice provedl útok přesně podle návodu, ale byla to jasná sebevražda. Vrátil se na turistický svět, kde byl jeho otec velké zvíře - ovšem ne takové, jak se Gregor kasal. Přesto měl značný vliv. Otec si povzdychl, zapsal další položku do seznamu Gregorových neúspěchů a přidělil mu práci, při které nemohl nic pokazit. Gregorův otec byl optimista. Ještě než začaly Tahnské války, Gregor chtěl pryč - pryč z oboru, který přivedl na mizinu, pryč ze vztahu, který zruinoval, a hodně daleko.

V době války přijímala imperiální armáda téměř kohokoliv. Vzali i Gregora - a okamžitě jej zařadili do důstojnického káдру. Tentokrát Gregor objevil návod k úspěchu: Nejprve si promysli svůj rozkaz. Jestliže v něm nenajdeš žádnou nástrahu, otrocky ho vyplň. Vytvoř si pověst drsníka. V době války se nikdo nebude obtěžovat s represemi. Gregor byl povýšen.

Usoudil, že imperiální služba - zvláště pak s politickými styky, které si nezapomněl udělat - je přesně jeho parketa. Zvláště při nedostatku AM₂. Turistické světy bez turistů pro něj nebyly právě neoptimističtějším modelem budoucnosti.

Dorazil v těsném závěsu za svou pověstí. Masonovi, *skutečnému* drsníkovi, trvalo dva týdny, než se přesvědčil, že Gregor je nejen neschopný, ale také že je předurčen k tomu stanout v čele budoucí verze Cortezova vyhlazení Aztéků.

Nemýlil se. Bohužel, Masonův čas vypršel.

Rada důvěrníků opatrně hledala správný typ admirála, který by vedl útok proti Honjské soustavě. Svým způsobem vybrali správně. Mason byl ochoten uposlechnout rozkazu a všemi možnými operativními prostředky přesvědčit Honjy, že stojí proti naprosté přesile mužů i zbraní.

Rada však zašla příliš daleko. Sestry Kraaovy si myslely, že ke svým četným schopnostem právě objevily nadání pro vojenskou taktiku. Jejich koncept „dobré taktiky“ byl stejně citlivý jako způsob, kterým se vypořádávaly se stávkami v dolech.

Mason požádal o uvolnění ze služby. Stalo se. Znechucen se rozhodl zmizet na dlouhou dovolenou, kdy hodlal pomáhat nějakému příteli při rekonstrukci starého bojového letadla pro muzeum. Zachránil si tím život.

Několik vteřin poté, co došlo ke změně rozkazu ze strany rady důvěrníků, poslal Gregor 23. flotilu do akce. Jeho flotila stále působila dobrým dojmem, ačkoliv některé její zbraňové systémy byly nefunkční, protože čekaly na náhradní díly, které nikdy neprijdou; lodě samotné byly osazeny sedmdesáti procenty posádky a velitelských kádrů. „Plný pohotovostní výkon“ byl kterýmkoliv energetickým inženýrem považován za „nejvyšší hřích“.

Doba míru zasadila imperiální armádě těžkou ránu, zvláště pokud šlo o personál. Rada důvěrníků nabízela podporu komukoliv, kdo chtěl armádu opustit. Mnozí tak učinili. Ve flotile však stále zůstávala hrstka oddaných jedinců. Navíc těžkosti v civilním životě přihrály další kvalifikované kosmoplavce. Ovšem převážná většina personálu 23. flotily byla taková, jak se dalo čekat: jedinci, kteří odpadli nebo byli vytěsněni z veřejného života.

A co hůře, většina z nich o sobě věděla, že jsou omezení. Žoldy se vyplácely sporadicky, tresty udělovaly svévolně a privilegia náhodně. Morálka bylo jen slovo, které se ve slovníku nacházelo někde mezi minulostí a mučírnou.

Pro první útok bylo jako „odstrašující příklad“ vybráno deset světů. Na dvou z nich se nacházela skladiště AM₂. Zbýlých osm tvořily hlavní světy soustavy. Pro oba typy cílů byly zbraně a jejich použití stejné.

Neutronové bomby se kobercově sypaly na centra měst a na řídicí střediska skladištních světů. To znamenalo okamžité ukončení jakéhokoliv života, zatímco skladiště zůstala nedotčena - výbuchy neodpálily žádné AM₂. Rada důvěrníků ani Gregor nepovažovali žádná vyhlášení ani deklarace za potřebné k zahájení války.

Teprve po první razii zahájil Gregor širokopásmové vysílání, nabádající Honjy ke kapitulaci. První omyl: Domníval se, že vyhladil všechny honjské vůdce, kteří by kapitulaci mohli teoreticky vyhlásit. Druhý omyl: Domníval se, že Honjy vystrašil natolik, že je paralyzoval.

Zběsilá zuřivost může být ve svém počátku mylně zaměňována za strach.

Gregorova flotila zaujala parkovací orbity a její velitel rozestavěl kolem světů s AM₂ hlídky. Poté se dostavily transportéry, které měly vytvořit „vesmírný konvoj“.

Rada podcenila zásoby Honjů. Konvoj by měl nejméně dvacet kilometrů od prvního k poslednímu transportéru.

Dostavila se však noční můra. Honjové explodovali.

Vypadalo to, jako by neměli žádné vůdce, žádné generály. Byl to prostě jen tuhý odpor. Pracovníci, kteří byli na místo dopraveni za účelem naložení AM₂, dokázali stejně dobře utlouct strážníka k smrti jako pracovat. Zničili každý jeřáb či pásový dopravník, ke kterému se dostali. Byly rozbíjeny robotické systémy a počítače.

Gregor se pokusil zatknout nějaká rukojmí a pohrozit represemi.

Honjy to však evidentně nezajímalo.

Císař by býval mohl radu důvěrníků varovat. Honjové jsou tvrdohlaví obchodníci, a dřív než se poučili, že kontrakt je účinnější než meč, s oblibou používali ostré předměty k urovnávání všemožných sporů.

Otročtí dělníci z řad Honjů - ti, kteří přežili - se vrátili na své domovské světy. Posádky flotily se vyloďily na planetě s tím, že nakládací práce vykonají oni.

Situace se zhoršila.

Malé úderné jednotky - komanda, čtyři skupiny dobrovolníků - přistály na skladištních světech. Začala jednostranná partyzánská válka. Imperiální vojáci a kosmoplavci nemohli v bludišti budov otevřít palbu, protože každá z nich byla monstrózní, megatunová bomba. Honjové ovšem jejich zábrany nesdíleli.

Flotila samotná byla napadena hlídkovými stroji, které měli Honjové k dispozici, těmi lehkými, hranatými transportéry se třemi statečnými muži či ženami u kormidla a s bombou v nákladním prostoru. Kamikadze jsou účinné.

Vypadalo to, jako kdyby celý národ Honjů na moment zadržel dech a uslyšel šepot z dávné minulosti, slova historického vojevůdce: „Vždy můžete vzít jednoho s sebou...”

Bylo to obléhání neobléhání. Obléhatelé dorazili na místo - a zemřeli. Ať už bojovali, nebo ne. Zdálo se, že neexistuje způsob jak to zastavit. Roztáhnout štít torpédoborců, aby je ochránily? Dobrá. Honjové zaútočili na torpédoborce. Dokonce i vesmírná jachta plná trhavin stačila k vyřazení torpédoborce z boje. Tři... nebo čtyři... nebo deset takových trpaslíků... a řítily se na bojové vagóny.

Gregor žádonil o posily.

Nebylo možno mu je poslat.

Samozřejmě, že nedaleko Al-Sufi čekali v záloze lodě - a muži. Lodě však potřebovaly palivo. Jakmile natankují, mohou Gregora podpořit. Ale palivo měl Gregor...

Lidé - i lodě - umírali.

Gregor věděl, že nemá cenu operaci vzdávat. Flotila se *musí* vrátit s AM₂.

Zhruba v té době zaslechli Gregorovi důstojníci a zkušení vojáci zvěsti přicházející z Říše. Něco se děje. Lidé - vůdcové - jsou zbavováni svých postů a stavěni před soud. Šuškal se i cosi o popravách. Jediné, co mohli kosmoplavci na palubách 23. flotily dělat, bylo urychlit svoji práci a modlit se, aby byl náklad naložen dřív, než všichni zemřou. Nikdo se neodvažoval přemýšlet o jejich vyhlídkách, ať již v tom či onom smyslu...

Mavis Simsová neočekávala žádné vyznamenání za to, že spiknutí svých kolegů důstojníků vyrazí, protože její jednání plynulo z věrnosti, kterou Říši přísahala.

Věděla, že v nejlepším případě ukončí svoji vojenskou dráhu a přátelé ji pošlou do Coventry.

Bylo to horší.

Mělo jí to dojít. Královražda, dokonce i nezdařený pokus o ni má svá pravidla, od způsobu vyšetřování až po trest, a zákony jsou omezené pouze tím, jakou míru humánnosti se král rozhodne přijmout. Robert Francois Damiens, umučen a roztržen koňskými spřeženími na čtyři kusy, by jí o tom mohl říci své. Věčný Císař samotný při své čistce po Hakonově spiknutí věnoval zákonům jen zanedbatelnou pozornost. A rada důvěrníků neměla ani tu špetku svátosti, co jí v sobě nosil Věčný Císař - či ten pokleslý monarcha Ludvík XV., když už jsme u toho.

Jakmile se Simsová rozhodla, že musí Mahoneyho spiknutí vyrazit, kontaktovala nejvyššího důstojníka tajné služby, kterého znala, a uvědomila jej o plánovaném atentátu, kdy a kde. Nic víc.

To, co mělo následovat... by jí ani ve snu nenapadlo.

To, co *následovalo*, bylo, že Simsová byla zatčena a její mysl systematicky rozpitvána pod mozkoskenem. Specialisté na „výslechy" neměli žádný zájem na tom, aby Simsová přežila ať již jako

myslící osoba nebo jako schránka s vypáleným mozkiem.

Ano... deset dalších důstojníků u stolu. Zaznamenat tváře. Zná Simsová jejich jména? Zaznamenat je. Další schůzka. Ano. Amfiteátr. Na toto detailní záběr. Kdo to mluví?

Jeden z vyslychajících to věděl.

„Do hajzlu, Mahoney! Ale vždyť má být mrtvý!“

Pokračujte ve skenování... všechno důležité budeme hlásit. Takže. Skupina... zatraceně... ta skupinka v rohu se na ni ani na chvíli nepodívala. Nevadí. Velmi pravděpodobně budou duplikováni jinde.

„Sakra práce! Znovu Mahoney.“

„Kdo je ten menší chlapík v civilu po jeho boku?“

„Nevím. Podívej se. Mluví - a Mahoney poslouchá.“

„Máme zvuk?“

„Negativní. Simsová místnost pouze mýjela, když někdo přišel ke dveřím a zavřel je.“

„Procvakněte toho chlapíka. Jestliže při jeho slovech Mahoney mlčí a poslouchá, je to člověk, o kterého bude rada hodně stát.“

Když skončili, téměř osm set z tisíce spiklenců a jejich pobočníků účastnících se kriegsspielu bylo pozitivně identifikováno. Mezi nimi - Mahoney a Sten.

Po skončení „výslechu“ bylo tělo Simsové zpopelněno. Její karta zmizela z imperiálních záznamů. Pět generací imperiální služby se rozplynulo... v noční mlze.

Tak znělo krycí jméno hromadné zatykači operace: Noční mlha. Byly vyhotoveny a rozeslány seznamy cílových osob. Akce se měli účastnit nejen vojáci od jednotek Mercury a od Kudlanek, ale i soukromé armády členů rady.

Někteří z konspirátorů byli zatčeni a veřejně souzeni.

Jiní byli pod hrozbou újmy na jejich rodinách, převážně však za pomoci drog, naprogramováni tak, aby dosvědčili, že to byli doopravdy Honjové, kteří prostřednictvím nezákonného vojevůdce Mahoney ho spiknutí zorganizovali. Až potom směli zemřít.

Ostatní prostě jen zmizeli, vinní či nevinní.

Imperiální důstojnictvo bylo rozvráceno - rozvráceno strachem, rozvráceno stihomamem. Všichni věděli, že bude následovat Noční mlha II... nebo III... nebo?

Původní seznam získaný mozkoskenem Simsové obsahoval osm set jmen.

Pozdější odhady se lišily, ale celkem bylo popraveno přinejmenším sedm tisíc bytostí.

Každý má nějaké ty osobní nepřátele. Všichni členové rady důvěrníků, vyjma Kyese, si tak zároveň vyřešili své osobní problémy, jak mezi nimi seznam koloval - a rozrůstal se.

Když dorazil na stůl bezpečnostních složek, které měly zátať provést, pro důstojníky či gorily armád nebyl problém, aby do něj někoho připsali. Jednoho. Dva. Nebo rovnou šest.

Samozřejmě, že došlo i k omylům.

Tak například velmi uznávaný a zbožňovaný autor krásných mikrokaret pro děti White měl tu smůlu, že žil ve stejné čtvrti jako jistý major generál v penzi jménem Whytte. Bezpečnost vtrhla do spisovatelova domu uprostřed noci. Muž byl vyvečen doprostřed obývacího pokoje a zastřelen. Jeho žena se v tom vrahům pokoušela zabránit. Také byla zastřelena.

Když se na omyl přišlo, náčelníka vražedného komanda, agenta jednotek Mercury, jistého Cleina, to velmi pobavilo.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

ALEX SLEDOVAL zvíře, jak zvedá hlavu od misky s masem a upírá na Stena své krví podlité oči. Obrovské obočí se naježilo ve vražedné grimase. Tvor si dlouhými vousy otřel krev ze rtů, ušklíbl se nějaké nechutné myšlence a odhalil silné, žluté zuby.

Tvor vstal a postroj mu zavrzel pod váhou mnoha zbraní. Udělal tři kroky vpřed, přičemž sunul chlupaté packy po zemi. Od krku dolů byl metr široký a vážil 130 kilogramů. Ačkoliv měřil jen metr padesát, byla to síla v malém balení. Svalové buňky měl tvor dost možná stejně hutné jako Kilgour, navzdory jeho těžkosvětanským genům. Páteř měl tvor zahnutou a jeho mohutné tělo stálo na nohách vypadajících jako ohnuté kmeny stromů.

Tvor se vztyčil do celé své výšky, v ruce obrovský roh streggana. Jeho výkřik jako mohutná exploze naplnil rozlehlou halu.

„Pro matčiny vousy!“ zahulákal na Stena. „To je nesnesitelné.“

Tvor se dokolébál ke stolu a naklonil se ke Stenovi. Z obrovských děr, kterým Bhorové říkali oči, kanuly opilecké slzy. Otho sebou žuchl vedle Stena a stále drmolil jako nějaký kojenec. Dech mu čpěl streggem natolik, že by to propálilo i plášť hlubokoprostorového transportéru.

„Miluju tě jako vlastního bratra,“ plakal Otho.

Bhorský náčelník se obrátil ke svým hodujícím poddaným. Pokynul jim svým rohem, až z něj vyšplouchla louže, ve které by se utopil menší člověk.

„Všichni tě zbožňujeme jako svého bratra!“ řičel. „Povězte mu, bratři a sestry. Nejsme snad Bhorové? Skrýváme snad své upřímné city?“

„Ne!“ ozval se výkřik více než stovky shromážděných bojovníků.

„Přísahajte, bratři a sestry,“ rozkázal Otho. „Na zmrzlé řitě našich otců...“ ozvalo se sborem z více než stovky horských tlam. Otho se vrhl Stenovi kolem krku a rozvzlykal se.

Alex se oklepal. Vůbec svému příteli nezáviděl popularitu, které se mu u těchto bytostí dostávalo.

V hale se mezi Bhory tu a tam objevil nějaký lidský bojovník. Ze všech obdivných očí pozorujících Stena -navráťivšího se hrdinu - si ho jeden pár prohlížel s obzvláště silným zájmem. Jmenovala se Cind. Byla velmi, velmi mladá a velmi, velmi krásná. Byla to taková ta zvláštní krása, která člověka okamžitě chytne za srdce stejně jako za rozkrok. Cind také velmi dobře provozovala nejvraždnější umění ze všech - odstřelování.

Její osobní zbraň přišla na svět jako exotický imperiální model odstřelovačské pušky. Střílela normální imperiální kulku odpalovanou AM₂ s pláštěm z Impéria X, ale jako výmetné síly používala namísto laseru lineární akcelérátor. Hledí s variabilním automatickým odhadem pomáhalo zaměřit cíl. Mířidlo pak bylo možno horizontálně posouvat na zbraní - pro případ, že byl zvolený terč za něčím ukryt. Tato zbraň totiž dokázala střílet za roh. Puška nebyla nikdy nabízena na volném trhu; dokonce ani spojencům, kteří měli přístup k imperiální výzbroji. Cind tu svoji získala na Černém trhu a nechala si ji upravit podle vlastních představ - pažba s otvorem pro palec, zvýšená hmotnost hlavně za účelem lepšího vyvážení a menšího zpětného rázu, dvojí spoušť, stojánek a tak dále. Puška byla již ve své původní podobě dost těžká. Cindiny úpravy ji učinily ještě těžší. Navzdory své štíhlé postavě ji však dokázala celé hodiny tahat po nejkopcovitějším terénu s minimální námahou. A pak že se lidské ženy bez hormonálních implantátů silově nevyrovnejí mužům.

Hlavní problém této zbraně spočíval v tom, že její munice, stejně jako kterákoliv forma AM₂, bylo nedostatkové zboží. A tak Cind trénovala se všemi možnými zbraněmi, ke kterým se dostala a které dokázaly odpravit živou bytost, kuší počínaje a projektilovými zbraněmi konče.

Tak jako většina bhorských bojovníků byla vycvičena ve všech druzích bojového umění. Tak například na lodi plnila funkci specialistky pro vstup na palubu zadrženého subjektu a při nejedné ošemetné šarvátce prokázala své schopnosti.

Mladá žena pocházela z řad Janičářů, přesněji řečeno bývalých Janičářů. Janičáři byl sebevraždně oddaný vojenský řád, pravá ruka Talameinovy teokracie, která kdysi vládla Lupuské hvězdokupě železnou rukou páchající jednu genocidu za druhou. Věčný Císař dlouho vnímal Vlčí světy, jak Bhorové přezdívali soustavě, již nyní vládli, jako menší trn v patě. Malý byl jen proto, že soustava se nacházela na okraji Říše. V očích Bhorů však tak malý nebyl. Bojovný kupecký národ pod rukama xenofobních Janičářů pomalu, ale jistě vymíral a jejich rasa jako taková málem vyhynula.

Mnoho let předtím, než se Cind narodila, došlo dokonce ještě za Vlčími světy k objevu naleziště veledůležitýho materiálu - Impéria X. Tato substance se používala k schraňování a tím pádem i k ovládnutí AM₂. Stoupenci Talameinova kultu a zabijáci Janičáři se však nacházeli na křižovatce, přes kterou musely putovat lodě naložené Impériem X. Povzbuzování svým vražedným náboženstvím - uctíváním Talameina - se Janičáři brzy stali špuntem na extrémně důležité láhvi.

Sten s Alexem veleli týmu Kudlanek, který byl vyslán, aby tento špunt vytáhl. Uprostřed krvavé řeže, která následovala, Sten nakonec využil hluboké propasti talameinské teopolitiky a poslal dva soupeřící velekněze na krvavý souboj. Oba zemřeli. Ke Stenově nevelké radosti to umožnilo vzestup třetího náboženského vůdce, stejně mocného jako proradného. Také to byl pohledný hrdina - pověstný „Muž na koňském hřbetě“ - který přitahoval fanatiky snad ještě víc než jeho posedlost Talameinem. Ale znenadání tento vůdce došel k závěru, že do něj vstoupil duch samotného Talameina, zřekl se vlastní hříšné víry, která jej svedla na špatnou cestu, požádal své stoupence, aby zachovali mír, a spáchal sebevraždu. Toto nečekané štěstí však bylo důsledkem útoku na prorokovu pevnost, Stenovým promyšleným pohovorem s dotyčným a injekcí hypnotika do jeho žil. Následoval naprogramovaný proslov a mučednická smrt skokem z balkónu v nejvyšších patrech budovy.

S nelibým souhlasem Věčného Císaře byli Otho a jeho bhorští poddaní pozvednuti do stavu vládců Vlčích světů.

Většina historiků se shodovala, že tato původně nepreferovaná varianta nakonec funguje docela dobře. Bhorové měli sklony nechávat ostatní bytosti dělat a myslet si, co chtějí, dokud tím nijak nenarušují chod Lupuské hvězdokupy nebo nevyvolávají nové nepokoje.

Talameinova víra se překvapivě zhroutila s její mocí. Navzdory dávným kořenům se stala tak represivní, že i její přeživší věřící byli rádi, že jim nadále nikdo ne-otlouká nos o hrubý kámen mlýnského kola Talameinu. Tomu napomohla i skutečnost, že pohled na dva soupeřící velekněze byl tak směšný, že z něj bylo trapně i rolníkům obdělávajícím vzdálené země.

Janičáři samotní se stali křížáky bez kříže. Našli si jiné, poklidné živobytí, ale žili zahanbeni, leč zůstali pyšní na svůj odkaz.

V takové domácnosti vyrostla i Cind. V soukromí rodinného krbu, nad kterým visely staré zbraně, jí byly vyprávěny příběhy z minulosti, nebo se tak dělo naopak veřejně, při rodinných/klanových srazech konaných na velmi tajných místech.

Cind vyrůstala v minulosti - byla jednou z bývalých janičářů, kteří milovali boj. Odmalička pohrdala obyčejnými hrami ostatních mladých Janičářů. Jejími nejoblíbenějšími hračkami byly makety zbraní a později i ty pravé. Vidknihy o velkých heroických bitvách ji vzrušovaly mnohem více než nějaké naivní pohádky. A tak bylo jen přirozené, že když dospěla, dobrovolně nastoupila do bhorské armády. Do armády dávných nepřátel jejího národa - ale do jediné armády ve městě.

Svým instinktivním uměním zacházení s puškou si brzy vysloužila přízeň Bhorů. Kdykoliv nyní došlo ke konfliktu vyžadujícímu zbraně, Cind figurovala mezi prvními dobrovolníky, kteří byli přijati. Její mládí neznamenaloby vůbec žádný handicap. Vlastně to pravděpodobně bylo její plus, protože Bhorové milovali válčení snad ještě víc než stregg, ten mocný lektvar, na který si Sten záhy vytvořil návyk a posléze jej přenesl i na Věčného Císaře. Bhorové u svých mladých podporovali instinkty podobné těm Cindiným a vychloubali se jimi při velkých hostinách a pitkách.

Zatímco Otho opile brebentil a poplácával svého přítele, kterému bylo očividně trapně, Cind pohledem hltala velkého Stena. Tohle je ten tvor, jehož činy Bhorové přetřásají ve svých hodovních síních častěji než jakékoliv jiné. Žádný z Bhorů, kdo se stal třeba jen okrajově svědkem těchto činů, nemohl projít na veřejnosti, aniž by nepřilákal obdivné pohledy. Tyto příběhy se vyprávěly pořád dokola a pokaždé Sten s Alexem zářili větší a větší slávou. Zvláště pak Sten. Byl mladší, než si ho představovala. Očekávala nějakého ctihodného, prosedivělého muže. Také jí připadal velmi pohledný.

To už ale Otho odtáhl Alexe stranou a o něčem s ním konverzoval. Cind zbystřila, že se Sten nepřítomně rozhlíží po místnosti. Pomyslela si, že v životě neviděla tak osamělou bytost. Srdcem byla u všech těch hrůz, které Sten musí nosit v srdci. Toužila, aby je mohla zahnat, utěšit jej. Stenovy oči k ní zabloudily... Ach, můj bože... On se sem dívá! Na mě! Nepříjemně ji to rozhicovalo, ale to už jeho oči pokračovaly dál. Ach, bože, kéž by na mně svými zraky chvíli spočinul. Shledal by ji hodnou? Porozuměl by její vášni pro jejího jediného opravdového přítele - dalekonosnou pušku? Takový velký bojovník jako Sten by okamžitě poznal její vztah k podobným věcem. Cind došla k odhodlání, že se s ním nějakým způsobem musí seznámit.

Otočila se ke své misce s jidlem, nevědomá si skutečnosti, jaké utrpení může mládí přinášet.

Alex vyprázdnil roh a Otho mu dolil. Bhorský náčelník si ho odtáhl stranou a opile se jej vyptával. Stenovo chování mu dělalo velké starosti, sděloval mu Otho. Je zarmoucený a Otho jeho chmury nedokáže zahnat. Svěřil se Alexovi, že z něj dostal jen chabý úsměv, když mu připomněl jejich první setkání, časy, kdy Bhorové nakládali janičárské zajatce na všechny své lodě a popravovali je při starém bhorském rituálu požehnání.

„Pamatuješ na výraz toho janičárského idiota, když jsme ho cpali do přetlakové komory? “ dodal Otho. Alex si vzpomínal. „Pro matčiny kudrnaté vousy, to byla švanda. Byl tak vyděšený, že vypadal, jako kdybysme mu tucetkrát zakroutili nosem.“

Přitom to bylo jen dvakrát nebo třikrát - a skoro jsme ho ani nemučili. A potom jsme ho odpálili, aby mu zmrzly vnitřnosti, a připili jsme jeho duši na cestu do pekel! Jó, to byly časy.“

Poplácal Alexe po zádech tlapou jako pŭltunový kyj. Jeho síla překvapila i Kilgoura. „Jo,“ bylo jediné, co řekl Alex, ale dřív než si Otho stačil pomyslet, že je nakažen stejnou nemocí jako Sten, raději se rozchechtal na celé kolo jakoby při vzpomínce na ty krvavé časy.

„Co se to s tím našim Steníkem stalo?“ ptal se Otho. „Není v něm žádné život. Ukaž mi na stvoření, které ublížilo našemu bratrovi a já přísahám, že ho zabij u!“

Alex by byl nadšením bez sebe, kdyby to bylo tak jednoduché a Stenovo dilema by se dalo vyřešit třeba tím starodávným bhorským požehnáním. Momentálně mu představa vnitřností vyvržených do vesmíru připadala mnohem zábavnější než ty, kterými se zabýval od chvíle, kdy se Stenem opustili Zemi.

Kilgour prchal, jako kdyby někdo odemkl pekelné brány a všichni démoni mu pelášili v patách. Tento příměr v podstatě ani nebyl příliš přehnaný. Kdyby Kilgour nejednal rychle, určitě by byli nejen pronásledováni, ale i polapeni. Alex hodil veškerou opatrnost a fyzikální zákony za hlavu. Kroužil, uhýbal a rotoval s malou taklodí sem a tam, až všechny spoje mučivě naříkaly. Použil všechny triky, které se naučil, a vymyslel i pár vlastních, aby se vyhnuli detekci. Jakmile byl vzduch čistý, poslal Mahoneymu strohé varování „utíkej jako o život“, načež vypnul přístroj a hrál si na ducha.

Mahoney se o sebe bude muset postarat sám. Koneckonců je na to ten starej vůl zvyklej, pomyslel si Alex, ačkoliv to nemyslel nijak zle. Kilgour měl Mahoneyho rád. Považoval ho za svého keltského příbuzného. Alex doufal, že to lan zvládne bez úhony. Mohl proto však ještě něco malého udělat. Pokud všichni přežijí

- a to „pokud“ bylo to velmi éterické - stanovili si další tajné místo pro nouzovou schůzku. Ne však Poppajoe. Shodli se na tom, že pokud jejich mise ztroskotá, nebudou tam znovu pokoušet osud. Ale to všechno byla otázka velmi nejasné budoucnosti.

Kilgour předpokládal, že rada důvěrníků bude natolik zuřit, že vynaloží všechny prostředky na to, aby je dostali pod drny. Nepletl se. Takže - kde se schovají? Kde mohou přistát? Pro jejich budoucí úkryt existovaly dva základní požadavky. Tím prvním byla malá pravděpodobnost, že je tam někdo bude hledat. Druhý

- a mnohem důležitější - aby, kdyby je někdo přece jen hledal, nebyli vyzrazeni.

Chvilí mu trvalo, než si to poskládal dohromady.

Sten mu nebyl nijak nápomocný. Jak také? Byl na tom zatraceně bledě. Alex Stena připoutal k medistolu v malé zdravotní kabině taklodí a navolil program trauma. Slyšel slabý sykot a crčení, jak terapeutičtí roboti proudili na svá místa. Byly to příliš naléhavé zvuky na to, aby ho nějak uklidnily. Po čase, právě když zapadl do nějakého zakřiveného prostoru, aby setřásl pronásledovatele, se to uklidnilo. Pohlédl do malé kabinky a spatřil Stena ležícího na medistole. Už nebyl tak bledý. Ale stále v bezvědomí - ubohý hoch.

Konečně ho trklo, kde najdou dokonalý úkryt. Znamenalo to vybrat si jistý dluh, ačkoliv existovaly i bytosti, které Stenovi dlužily víc. Naťukal do palubního počítače kurz do Lupuské hvězdokupy - a k Bhorům.

Nacházeli se někde za polovinou cesty, když se Sten konečně zmohl na nějaký pohyb. Společník to byl ale prachbídny. Kamenná tvář. Naprosté mlčení. Komunikoval jen zřídka a i tak si vystačil s pár vzdechy. Nejprve si Alex myslel, že se ještě stále zotavuje, ale následně jej počítač z traumaticko-terapeutické kabiny uvědomil, že není zapotřebí další léčby a vystavil Stenovi čistý zdravotní rejstřík. Kilgour si konečně musel přiznat, že jeho přítel utrpěl mnohem těžší zranění, než ta, která jej dočasně vyřadila z činnosti.

Neměl nejmenší ponětí, jak se s tím vypořádat, dokonce ani jak na toto téma zavést hovor. A tak jen zaskřípal zuby a nechal to plavat.

Jednoho dne toto téma načal sám Sten. V naprosté tichosti večeřeli. Sten si v poslední době navykl zírat při jídle do svého talíře. Nepromluvil, nikdy se ani nepodíval na jednu či na druhou stranu. A určitě nezvedl oči, když do sebe ládoval jídlo - spíše jako nějaké potřebné palivo než něco potenciálně chutného.

Kilgour ho úkosem pozoroval.

Sten si nabral kus čehosi. Rozžvýkal to. Polkl. Další kus. Další mechanické opakování. Najednou se uprostřed žvýkání zarazil. Tvář mu zbrunátněla vnitřním hněvem. Vyplivl jídlo, jako kdyby bylo otrávené, vyskočil od stolu a stejně hlasitě opustil místnost. Alex se ovšem tentokrát pevně rozhodl, že incident nebude ignorovat. Chvilí počkal a pak se vypravil za Stenem do jeho kajuty. Dveře byly otevřené a Sten přecházel sem a tam, aby ze sebe dostal energii hněvu. Alex čekal ve dveřích, dokud nebyl zaregistrován. Sten ho uviděl, zastavil se a potřásl hlavou.

„Omlouvám se, Alexi,“ řekl. Kilgour byl odhodlaný pořádně se Stenem zatřást, pokud to půjde.

„Taky máš za co,“ řekl a snažil se, aby to vyznělo popuzeně. „Máš zatraceně za co.“

Pokračoval v kázání. Sten se opět dozvěděl, že zkazil Alexovi večeři. A že je tak hrozný společník, že Kilgoura dohnal až k myšlenkám na vraždu nebo aspoň na sebevraždu. Chová se jako adolescent, vytýkal mu Alex a je na čase, aby sebral všechnu svou zbývající hrdost a konečně si uvědomil, co tím působí druhým, například jeho nejstaršímu a nejdražšímu příteli Alexovi Kilgourovi.

Alex si připadal jako idiot, když spustil - kopat do kamaráda, když je na dně. Ale jak pokračoval, postupně se zahřál na provozní teplotu. Sten mu začíná lézt na nervy! A je třeba, aby mu to řekl. Potom si ale všiml, že ho Sten neposlouchá - nebo jen na půl ucha. Hlavu měl svěšenou a pěsti zaťaté, až mu bělaly klouby.

„Podělal jsem to!“ procedil Sten mezi zuby. „Do hajzlu. To já to podělal!“

„Jo,“ řekl Alex. „*Podělali* sme to, hochu. A pěkně.

Ale sám víš, že to není poprvé. A určitě ani naposled.“

Celou dobu dobře věděl, co Stena trápí. A v prostoru, který právě dostal, se to snažil nějak zasadit do perspektivy. Mluvil o mrtvolách, které za nimi zůstaly. V minulosti zažili mnohem horší věci, společně se stali svědky a částečně i viníky mnohem více úmrtí. Alex věděl, že je to jako močit proti větru, ale zkusit to musel.

Tohle nebyl náhlý nával pocitu viny. Kořeny problému sahaly až k samotnému důvodu, pro který se Sten před více než šesti lety rozhodl opustit armádu. Co se týče životů i kreditů, byl konflikt s Tahny zajisté nejnákladnější válkou všech dob. Dokonce i na jejich nekonečně bezvýznamné úrovni. Sten s Alexem byli nuceni obětovat tolik životů, že ze sebe už nikdy nesmyjí pach krve. Stenovi se zajíдалo dělat řezníka - což byl hlavní důvod, proč nejen rezignoval na funkci, ale navíc se otočil zády k jediné rodině, kterou měl. Tedy k žijící rodině.

Samozřejmě, že to do jisté míry souviselo i s Kilgourovým rozhodnutím odejít. Ale on měl svůj Edinburgh, s rodinou a příbuzenstvem, domov zděděný po předcích.

Tentokrát mu vše komplikoval ještě jeho dobrovolný exil.

Neexistoval způsob, jakkoliv se o to pokoušel, aby neúspěch akce nesvaloval na svou neschopnost a zlenivělost. Z morálního hlediska, jestliže se tak cítil, měl odmítnout Mahoneyho naléhání, aby vedl misi, a pomoci Ianovi najít někoho jiného - někoho čerstvějšího, někoho, kdo není tak opotřebovaný a zatrpklý.

Alex to všechno Stenovi vyložil. Chlácholil ho. Proklínal ho. Ale nic nepomáhalo. Jak by také mohlo? Alex věděl, že by se ve Stenově pozici pravděpodobně cítil stejně.

Opět se rozhostilo ticho. Trvalo po celý zbytek cesty. A i poté.

Cind poctivě navštěvovala všechny ty hostiny, které Bhorové pořádávali na počest navrátilších se hrdinů z válek s Janičáry. Nemohla tušit, že jedním z hlavních důvodů, proč Otho bankety pořádal, byly jeho neohrabané pokusy vytrhnout Stena z depresí a sebeobviňování. Nemohla si však nevšimnout, jak pohublý Sten je, že nejeví zájem o své okolí, jako kdyby se utápěl v nějakých mukách, která si normální bytost ani nedokáže představit. Připadalo jí to hrozně tragické -a romantické.

Nakonec sebrala odvahu, aby se vloudila do Stenovy vznešené přítomnosti. Když zvážila, jak se

nejlépe uvést, zakoupila takový kostým, že se rděla jen při představě, že visí v její skříni. Když si ho oblékla a pohlédla na sebe do zrcadla, málem si před sebe přitáhla prostěradlo, jak se styděla. Cind si upravila svůj již beztak neposkvřený obličej velmi drahým a exotickým make-upem, poté se postříkala parfémem, který jak prodavač tvrdil, přitahuje silné lidské samce ke všem ženám, které jsou tak moudré a toto speciální pižmo kupují.

Cind se znovu osmělila a znovu pohlédla do zrcadla. Hned ji napadlo, že vypadá jako nějaká nahlouplá potěšitelka. Jestli tohle muži doopravdy chtějí... tak si mohou rovnou... nenapadlo ji, co by asi muži mohli udělat, ale byla si jista, že časem přijde něco přiměřeně odporného. To se samozřejmě týkalo i Stena. Do háje s tím vším! Bude ji muset přijmout takovou, jaká je.

Osprchovala se, smyla ze sebe ten nechutný parfém a zahodila tu hambatou věc, která znesvěcovala její šatník. Namísto toho se rozhodla pro jednu ze svých nejlepších uniforem. Byla vyrobena z jakési napodobeniny kůže, jako kdyby zvíře, které tuto kůži nosilo, bylo geneticky vypěstováno přesně pro Cindino tělo. Obličej měla svěží a zarudlý od toho, jak si jej drhnula, tváře zalité ruměncem smělých představ.

Cind na sebe znovu pohlédla do zrcadla. No, co. Tohle bude muset stačit.

Nemohla učinit rozumnější volbu.

Sten kdysi v těchto končinách Říše jednu milenku měl. Jmenovala se Sofie. Madam Sofie byla žena, která pomýšlela na místo u císařského dvora. Sten jí pomohl tento sen zrealizovat. Uběhla spousta času, než Sofii znovu potkal. Bylo to na večíрку pořádaném nejslavnějšími imperiálními hostiteli, Marrem a Sennem.

Make-up a parfém, který tehdy Sofie použila, se příliš nelišily od těch Cindiných - ačkoliv byly nezměrně dražší. A pokud šlo o šaty - Sofie na sobě tehdy krom třpytivého prachu neměla vůbec nic.

Tváří v tvář její fyzické kráse Sten udělal cosi, co od něj Sofie ani v nejmenším nečekala. Utíkal od ní jako o život - do náruče jisté Lisy Hainesové, poručíka z oddělení vražd, ženy, která mnohem více odpovídala Stenovu stylu.

Cind věděla, že dnešní hostina nebude úplně formální - alespoň ne pro Bhory. Obvyklé žranici bude předcházet oficiální uvítání velectěných hostů. U jedné své bhorské přítelkyně si i s úroky vybrala kdysi prokázanou službičku a dostala tak místo na konci řady.

Otho uvedl Kilgoura a Stena do sálu a krácel s nimi podél řady bytostí, které je vítaly. Po službě ve funkci šéfa Císařovy ochranky toho bylo jen málo, co by Sten nevěděl o podobných zdvořilostních přijetích. Potrásl si s každou bytostí rukou, pohlédl jim do očí a usmál se. Nebyl to sice příliš široký úsměv, ale muselo to stačit. Poté přešel k dalšímu. Avšak když dorazil k Cind, už se nemohl dočkat, až se odebere do bezpečí a soukromí svého apartmá, a tak jí jen ledabyly stiskl ruku, usmál se a vykročil.

Cind mu však pevně sevřela dlaň. Byla to jen chvilka, ale stačilo to na to, aby si Sten svůj neomalený záměr rozmyslel. Nato pohlédl do tváře nesmírně krásné ženy s okouzující postavou v obtažené uniformě, tvář svěží jako příroda sama, oči zářivé a nevinné a ten vážný pohled, který může okouzlit jen u někoho tak mladého.

Cind ze sebe začala chrlit jednotlivá slova, aby Stenovi vše stačila vypovědět dřív, než se odebere dál. „Admirále Stene, chci, abyste věděl, že tohle je největší pocta, jaké se mi v životě dostalo. Studovala jsem každý detail vašich akcí v průběhu válečného konfliktu s Janičáry a chtěla bych vám poděkovat za to, jak jste mě inspiroval.“

Sten se neudržel. Musel se rozesmát. Ale byl to laskavý smích, který nemohl nikoho - zvláště pak Cind - urazit.

„Děkuji vám,“ řekl a myslel to vážně. Už chtěl jít dál. Ale Cind zjevně ještě neskončila.

„Kdyby vám zbývala chvilka volného času,“ pokračovala, „moc bych ocenila, kdyby se mi ho trochu podařilo ukradnout pro sebe. Chtěla bych vám položit tolik otázek. Ale to by chtěl ostatně každý bojovník. Ale obávám se, že bych vás tím nudila.“

Potom nasadila co nejoslnivější úsměv. Měl však daleko do zdvořilostní unylosti. Byl to takový ten úsměv, co dokáže rozzářit celou místnost. Člověk v něm nemusel příliš dlouho pátrat, aby vytušil, že se v něm skrývá i určitý příslib.

Sten by musel být mrtvý, aby mu nedošlo, že jej tato mladá dáma považuje za velmi přitažlivého a dává mu najevo, že by ráda sdílela jeho lože. Tentokrát se nezasmál. Namísto toho jí velmi srdečně poděkoval a zeptal se jí na jméno. Když je dostal, slíbil, že si ji určitě zapamatuje a že se bude těšit na její společnost - pokud mu zbude čas. Při této poslední větě se na ni smutně usmál. Chtěl tím

samozřejmě říci, že k tomu bohužel nikdy nedojde. Ale, škoda...

Teprve poté vykročil dál. Než dorazil ke svému stolu, v podstatě na ni zapomněl - ne však docela. Ačkoliv byla Cind velmi mladá, Sten nebyl z ledu. Epizodka mu velmi polichotila. Kráčel teď trochu víc zpřímá a lehčeji.

Cind jej sledovala. Z jejího pohledu setkání proběhlo výborně. Byla tak potěšena, že by nejraději objala sama sebe. Zblízka jí Sten připadal mnohem krásnější. Úkol splněn. Pozvánka předána. Pozvánka přijata.

Nyní už je na ní zajistit, aby Sten nějaký ten volný čas přece jen měl.

Sten se převaloval ze spaní a tenká přikrývka mu omotávala nohy. Byl zpět na Vulkánu, sedmnáctiletý delinq, který se ukrýval před sociostrážci barona Thoresena. Sten našel útočiště u Orona, krále Delinqů, který měl vypálený mozek. Byl unaven věčným utíkáním. Ucítit, jak k němu na měkkou matraci vklouzlo nějaké štíhlé tělo. Byla to Bet. Také jí bylo sedmnáct. Nahá a krásná. Toužila po něm. Krásná. Tak krásná.

Probudil se ze sna a zjistil, že má v náručí poddajné, pružné tělo. Do hajzlu? Něžně od sebe ženu odstrčil. Tohle určitě není Bet! Ale je stejně krásná. Mladá žena zasténala a znovu se mu vrhla do náručí. Sten na chvíli málem podlehl. Byl stále tak omámen svým snem - který byl velmi živý - že jí nedokázal klást odpor.

Vtom se zamyslel. Co je to vlastně za dívku? Hmmm. Další polibky a všechno to ostatní. Pak si vzpomněl na tu milou mladou ženu, se kterou se dnes setkal. Jak se zase... ach ano, Cind. Bože! Opatrně, admirále. Tohle není typ ošustit a opustit. Jakmile se s ní jednou vyspíš, budeš ji mít na krku. Hmmm. Další krásné věci. Další líbání. Ano, ale... Žádná ale, ty idiote! Tohle je vážná věc. Jak by sis mohl vzít na svědomí někoho tak krásného? Ale... no tak. Co je na trošce...

Nakonec Cind odstrčil. Protestovala, ale on jí něžně přikryl ústa dlaní. Snažil se jí vysvětlit, že to zaručeně není dobrý nápad. Samozřejmě mu to lichotí a tak dále a je přesvědčen, že je tou nejkrásnější bytostí v celé Říši, ale že on se nenachází v situaci vhodné pro vytváření nějakých vztahů. A tak ačkoliv toho bude po zbytek života litovat, Cind snažně prosí, aby se oblékla a odešla.

Chvíli to trvalo, ale Cind nakonec udělala, co jí řekl. Když se Sten ocitl sám, jako pominutý začal mlátit do polštáře a nadávat si do hlupáků. Té noci už neusnul. Pro jednu to nemělo nic společného s noční můrou nevydařené mise.

Cind byla samozřejmě nešťastná. A také mnohem zamilovanější než kdykoliv předtím. To, že si jí vážil natolik, aby dokázal odmítnout její náklonnost, Stena povýšilo z hrdiny na boha.

Cind se utěšovala, že se jistě naskytne další příležitost. A s docela jiným výsledkem. Budiž!

Kilgour se schůzky neúčastnil, ačkoliv ji sám zorganizoval. Otho teprve začal pít, takže byl téměř úplně střízlivý.

Bhorský náčelník požádal Stena, aby se s ním šel projít k jezírku nedaleko od jeho velitelství. Nebylo náhodou, že jezero, jež vybral, bylo pomníkem bhorských padlých při konfliktu s Janičáry.

Jak se tak kolem něj procházeli, Otho předstíral, že mu jde o Stenovu radu ohledně budoucnosti Lupuské hvězdokupy. Nebylo také náhodou, že tyto plány počítaly s budoucností předpokládající hojnost AM₂. Otho mluvil dlouze, přesně tak, jak mu Alex poradil. Jeho samotného pak napadlo, aby se detailně zmínil o utrpeních, které vláda té „idiotské rady důvěrníků“ přinesla Vlčím světům. Nejen o extrémních ztrátách, které společnosti přinesl nedostatek AM₂ - což Otho považoval za záměr rady - ale i o tom, že veškerý obchod související s těžbou a exportem Impéria X ustal. Také nijak nepřeháněl, když mu sdělil, že v horizontu jednoho roku Lupuská hvězdokupa přestane existovat jako jednolitý celek. Postupně bude ztrácet jeden planetární systém za druhým, až zůstanou všichni zase osamělí jako v primitivní době, kdy si nikdo nebyl jist, jestli nad jejich atmosférou existují ještě nějaké další bytosti.

Sten mu naslouchal a ne pouze ze zdvořilosti. Všechno to, co Otho říkal, byla pravda. Netušil, co by proti tomu mohl udělat, ale poslouchat samozřejmě mohl. Jak se procházeli kolem jezírka, začal si všímat, že se jeho hladina třpytí, jak to ještě u žádné vodní hladiny nezpozoroval. Uvědomil si, že dno se skládá z obrovské kamenné desky zbroušené do zrcadlového lesku. Na desce zahlédl drobné nerovnosti. Nejprve je neviděl příliš jasně. Myslel si, že to můžou být vodní řasy. Po chvíli mu ale došlo, že jsou to jména padlých Bhorů, kterým tímto jejich bratři, sestry, matky a otcové, milenky a

přátelé vzdali hold.

Když pochopil význam jezírka, málem mu vyhrkly slzy.

Otho předstíral, že nic nepostřehl.

„Musím k tobě být otevřený, drahý příteli," spustil bhorský náčelník. Aniž by čekal na reakci, jal se hovořit dál. „Je veřejným tajemstvím, že strádáš. Tvzení, že jde jen o starý vojenský neduh nijak nepomůže. Chápu to. Tvrdit ti, že to není nic horšího než farmářovy oteklé klouby z let strávených u pluhu, je stejně plané.

Mám ještě jedno hloupé přirovnám. To však zahrnuje doznání. Jistě víš, že *všichni* Bhorové si zvolili, ehm, cestu bojovníků."

Sten zvedl obočí, ale vlastní názor si nechal pro sebe.

„Měl jsem strýce - byl to krejčí. Nesměj se! Pro otcovu zmrzlou řiť, neznal jsem bytost, která by milovala práci s látkou jako tenhle můj strýček. Uběhlo mnoho let. Spokojených a úspěšných let. A potom ho najednou rozbolely ruce. Klouby se mu zvětšily. Bylo to tak bolestivé, že sotva hýbal prsty. Asi chápeš, jaká to pro něj byla tragédie."

Sten přitakal. Samozřejmě, že chápal.

„A myslíš, že to vzdal? Že ustal v práci, která mu přinášela takové potěšení? Nebo že proklínal oči stregganského ďábla za to, co ho postihlo a pil, dokud necítil žádnou bolest? A teprve potom pokračoval ve své práci?"

Sten spíše předpokládal druhou variantu. Věřil, že stregg, pojmenovaný po odvěké bhorské Nemesis, je mocný prostředek k tišení bolesti.

„Šeredně by ses mýlil!" zvolal Otho. „Neudělal to. Přestal pracovat. Zemřel jako zatrpklá a zlomená bytost. Je to ostuda celé rodiny a já se kdysi zapřísáhl, že se o ní nikomu nezmíním. Snad jediné když budu opilý. Ale přísahám, že střizlivý jsem o tom v životě nemluvil. Nikdy, rozumíš!"

Sten si začínal připadat trochu hloupě. Přátelé se k němu chovali jako k nějakému bezmocnému děcku. No, možná mají pravdu. Možná potřebuje pořádný kopanec. A ubohý Otho se tak snažil.

„Co vlastně chceš?" vyhrkl na něj znenadání Otho.

„Cože?"

„Co chceš? Přece těm... lumpům, co vládnou místo Císaře, něco dlužíš, ne? Nejsou to snad tvoji nepřátelé? Nezaslouží si snad tvůj hněv? Proč jsi k nim tak skoupý? Udělej jim radost. Zabij je!"

„Zkoušel jsem to," odpověděl Sten polohlasem.

„Tak to zkus znovu. Nebuď jako můj strýc."

Sten chtěl namítnout, že jejich zabití by nic nevyřešilo. Alespoň ne pro něj, ale nevěděl, jak něco takového svému prostému, obhroublému příteli vysvětlit.

„Chceš snad něco víc než smrt? A co?" otázal se jeho prostý, obhroublý přítel.

Sten se na chvíli zamyslel. Čím hlouběji se nořil do svých myšlenek, tím víc v něm kypěl vztek.

„Jsou to vrazi," procedil mezi zuby. „Ještě něco horšího. Vraždou Císaře dost možná zavraždili i nás. Brzy budeme všichni žít jako zvířata. Sedět před jeskyněmi. Křesat o sebe kameny, abychom se ohřáli u ohně."

„Výborně. Už jsi rozzlobený," zaburácel Otho, „ale teď přemítej, jak se s tím vyrovnat."

„Nechci se s ničím ani s nikým vyrovnávat," odpověděl Sten.

„Pro matčiny vousy. A jsme zase tam, kde jsme byli. Co tedy chceš? Vyslov to a já ti slibuji, že naskáče do mých lodí a pošleme jejich duše do horoucích pekel."

„Já chci... spravedlnost," řekl nakonec Sten. „Zatraceně. Chci, aby se všechny bytosti v Říši dozvěděly o zločinu, který rada spáchala. Mají ruce od krve. Spravedlnost, zatraceně. Chci spravedlnost!"

„Já osobně ve spravedlnost nevěřím," prohlásil mírně Otho. „Žádný skutečný Bhor v ni nevěří. Je to pohádka, kterou si vymysleli jiné, slabší bytosti, hledající vyšší pravdu, protože ta jejich je hrozně mizerná.

Ale jsem tolerantní bytost. Jestliže je spravedlnost tvou krmí, nalož mi na talíř, příteli, nechť se jí oba nasytíme.

Tak, a teď rozhodni. Jakou formou má být podle tebe tato spravedlnost vykonána? Přísahám, na otcovu zmrzlou řiť, že jestli se znovu stáhneš do toho emocionálního bahna, osobně ti utrham všechny údy. Pěkně jeden po druhém."

Takové přemlouvání Sten nepotřeboval. Najednou mu bylo zcela jasné, jaký druh spravedlnosti by mu postačil.

„Nalož lodě, příteli," poručil Sten.

Otho radostně zavyl. „Pro matčiny dlouhatánské, kudrnaté vousy, jaké požehnání. Přece jen připijeme jejich zpropadeným duším na cestě do pekel!"

KAPITOLA PATNÁCTÁ

O TAKOVÉM POČÍTAČI snil každý úředník. Čistě jako centru pro data se mu vyrovnalo jen pár přístrojů na civilním trhu. Ale klíčem k jeho skvělosti byl naprosto unikátní způsob vyhledávání.

Před deseti lety přišel za Kyesem vedoucí vývojového týmu s novým projektem. Kyes strávil s týmem deset měsíců, kdy se snažili eliminovat veškeré argumenty proti a záplavu „pochybností“, a testovali teoretická omezení. Nenašel jedinou skulinu, kterou by nebylo možné ucpat pár symboly a rovnicemi zakomponovanými do systému.

Nařídil spuštění projektu. Byl natolik nákladný, že v kterékoliv jiné době by Kyes automaticky vyhledal finanční partnery, aby se riziko rozložilo. Samozřejmě, že si s touto myšlenkou pohrával i nyní, ale počítač -jestliže ho jednou dostanou do stavu on-line - přinese takové zisky, že ji rázem zavrhl.

Mnohem větší význam nežli zisk však pro něj byl potenciální vliv, který by mu zařízení mohlo získat.

Počítač byl jediným přístrojem svého druhu a využíval tak základních patentů, že nebylo myslitelné, aby se někdy nějaká bytost mohla pokusit sestavit jeho kopii, aniž by riskovala ztrátu jmění, rodiny, pověsti a duševního klidu v souboji s bataliony Kyesových právníků. Od chvíle, kdy byl počítač poprvé navržen, Kyes věděl, že nahradí všechny systémy používané vládami v celé Říši. A podmínky prodeje stanoví jen a jen on.

Jakmile budou přístroje nainstalovány, jeho vliv poroste stejně rychle jako bohatství. Koneckonců, montáž, údržbu a pravidelnou modernizaci bude smět provádět jediná firma - ta jeho. Zakrátko začne platit, že kdo si pohrává s Kyesem, jeho úřední infrastruktura zkolabuje. A záhy i dotýčný stát.

Téměř každý čin kterékoliv společenské bytosti produkuje záznam. První problém je, jak s tímto záznamem naložit, aby byl přístupný ostatním. Kdyby šlo pouze o ten jediný, nebyl by to problém. Mohl by být kamsi uložen, označen a někdo s patřičnými referencemi by si ho mohl v případě potřeby najít. Ale záznamy se množí rychleji než švábi. Lovcům trofejí na stěnách jejich jeskyní brzy došlo místo; písaři naplnili knihovny pergameny; úředníci nacpali kartotéky k prasknutí, a dokonce v době největšího rozkvětu Říše hrozilo, že data zavalí i ty nejvýkonnější počítače.

Ale to již v podstatě nebyl takový problém. Vždy mohly být přidány další řady mechanik a zálohovacích médií. Moderní systémy dávno překonaly technologii optických vláken, takže rychlost pro ně nebyla překážkou.

Existovala však jedna mez, za kterou se zatím nikdo nedostal. Jak v takové mase nalézt jeden maličký informační byte. Legendární obří knihovna v Alexandrii údajně zaměstnávala několik set úředníků na to, aby v policích hledali svitky, které si jejich klienti z řad učenců vyžádali. Někdy uběhly dny i týdny, než byl daný svitek nalezen. To se učencům s obvykle velmi nuzným rozpočtem nelíbilo. Jejich rozhořčené stížnosti přežily i oheň, který knihovnu zničil. A to bylo v dávné minulosti, když toho ještě nebylo tolik k vědění.

Ve Stenově době problém vzrostl do takového rozměru, že působil problémy i teoretickému matematikovi snažícímu se vypočítat střed vesmíru.

Zvažte tento malý příklad: Jeden kritizovaný proviantní seržant dostal příkaz zlepšit nabídku v klubu pro vybrané bytosti. Morálka poklesla až do té míry, že sama velitelka se ocitla pod tlakem svých nadřízených. Jsou učiněny návrhy, jak proti tomu zakročit -mnoho různých návrhů. Jeden z těchto návrhů se týká narkopiva. Ale ne jen tak ledajakého narkopiva. Velitelka má na mysli jednu určitou značku - jejíž jméno si bohužel nepamatuje - kterou před necelým stoletím popíjela s vojáky na dávno zapomenutém bojišti.

To je jediné vodítko. Nic víc.

Seržant se pouští do akce. Zapne svůj spolehlivý počítač a dá mu úkol nalézt to zatracené pivo. Seznam, který dostává, téměř zaručeně obsahuje značku, která jeho velitelce tak chutnala. Ovšem ta bude téměř jistě pohřbena mezi miliónem dalších možností a bez jakýchkoliv prostředků, jak výběr zúžit - natož pak všechna piva objednat a strávit několik životů jejich ochutnáváním. Takové řešení, ač velmi příjemné, mělo jisté mezery.

S Kyesovým počítačem by to však nepředstavovalo vůbec žádný problém. Byl totiž koncipován tak, aby chápal, že živoucí mozky mají přesně ohraničené limity. Počítač pracoval na bázi křivolakých

cestiček a velkých i malých logických skoků. Jakékoliv jednoduché vysvětlení fungování tohoto počítače by bylo zcela mylné.

Nicméně, v podstatě mu bylo zadáno, aby se považoval za hráče šachu, který svádí bitvu s talentovaným protivníkem. Šachový velmistr ví, že může provést mnoho tahů v jakýchkoliv kombinacích daleko dopředu před svým oponentem. Ale v jediné hře má amatér velkou naději na výhru. Jeho omezená schopnost se za takových okolností může stát vkladem. Šachový velmistr by si klidně mohl hodit kostkou namísto hádání, jaký stupidní plán na něj ten hlupák chystá.

Kyesův počítač by si v dané situaci zavolal zmíněnou velitelku - nebo by si alespoň objednal její záznamy. Dostala by řadu otázek: krátký životopis, třeba i pár detailů o té dávné pitce a určité lékařské vyšetření za účelem stanovení chemické reakce chuťových pohárků dotyčné bytosti. A abrakadabra! Narkopivo by bylo určeno, objednáno a morálka by se zlepšila. Seržantovi a veliteli by se vrátila někdejší důstojnost. Šťastný konec díky elektronickému zázraku.

Když Kyes představil panu Lagguthovi, šéfovi komise pro AM₂, své dítě, muž se do něj okamžitě zamiloval. S takovým přístrojem by mohl vypátrat dráhu zbloudilého elektronu na cestě hvězdnou bouří.

Po další informaci však od své lásky zase honem rychle upustil.

„Zapomeňte na AM₂!“ řekl mu Kyes. „Není důležité.“

Lagguth blekotal něco o tom, že je to úkol, který dostal od rady důvěrníků - že celá budoucnost Říše spočívá v nalezení Císařova zlatého rouna v podobě AM₂. Navzdory skutečněné razii na Honjy dokáže výsledné množství AM₂ oddálit neodvratnou krizi tak maximálně o dalších sedm měsíců - o nezměrném množství paliva, které Říše spotřebovala na to, aby krádež uskutečnila, ani nemluvě.

„Takže vám to ještě nedošlo?“ povzdychl si Kyes. „Císař si své tajemství vzal do hrobu. Nikdy ho nenajdeme. Alespoň ne tím způsobem, jakým jsme je hledali doposud.“

Poté Lagguthovi vyložil svůj plán.

Lagguth zuřivě protestoval. Neřekl sice Kyesovi přímo, že se zbláznil - ačkoliv na to zajisté poukazoval. Varoval jej ovšem, že bude muset okamžitě podat hlášení zbytku rady a že je bude muset požádat o svolení ustát ve svém hledání a pustit se do nového.

Kyes nevybuchl vztekem, nepohrozil mu ani jej nenazval hlupákem. Namísto toho zavolal sekretářce a ta se během dvou minut objevila s vozíkem plným svazků a výtisků. Byly to kopie dokumentů, jež Lagguth před nedávnem předložil radě důvěrníků, těch, ve kterých se tvrdí, že AM₂ bude nalezeno za třináct měsíců.

Kyes přecházel po místnosti, zatímco Lagguth jen zíral na hlášení a zpytoval svědomí zatížené nejedním hříchem.

„Chcete snad změnit závěry svého hlášení?“ otázal se nakonec Kyes.

Lagguth dál mlčel.

„Nechal jsem vaše hlášení prověřit týmem vlastních lidí. Připadalo jim... velmi zajímavé,“ dodal Kyes.

Lagguth zůstal sedět s otevřenými ústy. Chtěl promluvit, ale jen znovu zaklapl čelisti. Co mohl říkat? To hlášení bylo od první do poslední stránky naprostá fikce. Mohl také klidně udat dva měsíce, šest měsíců nebo - nikdy.

„Takže? Neměli bychom to přece jen zkusit?“ zavrnl Kyes.

Jeho logika byla neúprosná. Laggutha se tedy podařilo přesvědčit.

Stařenka působila velmi přívětivě. Dlouhé šedé vlasy jí spadaly až k pasu. Zářily zdravím. Její pištivý smích Kyese okouzloval, zvláště když v něj propukala při jeho nejchabějších vtipech. Přesto v něm ale nenacházel žádnou faleš. Navzdory pokročilému věku, který vyšetřovatelé odhadli na 155 let, měla pěknou postavu a byla oděna do slušivých oranžových šatů. Podle toho, co o podobných věcech věděl, by mu - kdyby byl člověk - připadala stále atraktivní. Jmenovala se Zoran. Zastávala funkci volené hlavy kultu Věčného Císaře, alespoň do té míry, do které nějaké vedení uznávali.

Zoran a její skupinu již nějaký čas sledovali jeho vyšetřovatelé. Byla to nevyzpytatelná cháska. Většina z nich žila obyčejným životem a pracovala u obyčejných zaměstnavatelů. V zaměstnání se odívali a chovali jako všichni ostatní. Měli však značně rozdílný přístup. Byly to nezměrně veselé bytosti. Zdálo se, že žádné neúspěchy ani zklamání je nemohou rozházet. Jeho vrchní vyšetřovatel mu sdělil, že kdyby byl oznámen bezprostřední konec světa, hlasitě by se zachichotali a šli by si po svých povinnostech. Pravděpodobně by jen dodali, že je to „Poslední šance pro svět“, oblékli si svá

roucha, z nohou shodili boty a toulali by se po ulicích hlásající svoji podivnou víru.

Zoran Kyesovi líčila některá zásadní nepochopení jejich názorů a celou dobu se přitom chichotala. „Ach, samozřejmě, že Věčného Císaře nepovažujeme za nějakého boha." Následoval smích. „Nebo alespoň za boha jako takového." Další smích. „On je spíš něco jako emisar - víte -" smích- „představitel Svatých sfér."

Kyes chtěl vědět, co to taková Svatá sféra vlastně je-

„Velmi správná otázka," odvětila. „No, bude to asi sférické, že? (smích) A svaté, (třicet vteřin neutichajícího smíchu) Vlastně je to jen takový pojem. A člověk ho buďto prostě přijme, nebo ne. Když ho přijmete - vidíte ho. Ve vlastní mysli. A když ne (mohutný smích)... no, pak samozřejmě neuvidíte nic."

Kyes se také rozesmál - po mnoha letech skutečně od srdce. „Předpokládám tedy, že jsem jedním z těch slepých."

„Ale kdepak. Vůbec ne. Nebo alespoň ne úplně," namítla Zoran. „To byste si tu se mnou nepovídali."

Ted' se Kyes zarazil. Jak může být tak důvěřivá? Jeho motivy měly daleko od nějaké ryzosti. V jedné slabší chvíli - která přišla díky tomu smíchu - se jí k tomu málem sám přiznal. Nakonec to však neudělal.

„Samozřejmě, že se asi najdou tací, kteří si myslí, že nás chcete využít," prohlásila stařenka. Když se i tentokrát rozesmála, Kyes sebou trhl. „Ale jak byste mohli? Vše, co mám, je jen tahle vetřáká schránka." Dramaticky si přejela rukama po šatech obepínajících její pěkné tělo. „A ta je naplněna radostí Svatých sfér. (malé uchichtnutí) Použijte ji ke splnění svých přání, (větší uchichtnutí) Je tam pro každého radosti víc než dost."

„Ale nebyla by ta radost ještě větší," odvětil Kyes ve snaze nebýt až *příliš* uhlazený, „kdyby vaši víru sdílelo více bytostí? "

Tentokrát se od Zoran žádného smíchu nedočkal. Zkoumala jej pronikavýma, bezelstnýma očima. Kyes cítil, že si ho měří.

„Ve svém předpokladu, že mé pocity nejsou těm vašim příliš vzdáleny, jste se samozřejmě nepletla," spustil. „Nevím sice nic o Svatých sférách. Nebo o bozích. Či o božských představitelích. Ale o jedné věci jsem skálopevně přesvědčen. A to o tom, že Věčný Císař je stále s námi."

Zoran mlčela. Pak rychle dodala: „Proč byste v něco takového potřeboval věřit? "

Kyes neodpověděl - alespoň ne přímo. Musí být před tou ženou opatrný. „Přestala jste se smát," řekl pouze.

„Cím hodláte pomáhat ostatním chápat naše myšlenky? " zeptala se žena. „Penězi? " Kyes řekl, že jejímu řádu přidělí nějaké peníze. „Dočasná podpora?" Kyes řekl, že jako člen rady důvěrníků ani jiný druh podpory slibovat nemůže.

„Co budete chtít na oplátku?" zeptala se.

„Jen to, co byste mi dali dokonce i bez nabízené podpory," prohlásil Kyes. „Chci informace. Chci, abyste mě uvědomili, jakmile nějaký z vašich členů - bez ohledu na to, kde v Říši žije - oznámí, že spatřil Věčného Císaře."

„Máte pravdu," souhlasila Zoran. „Takovou informaci by nikdo z nás nezatajil. Vždyť je to to hlavní, o čem se snažíme ostatní přesvědčit, nemám pravdu?"

Kyes ani nemusel odpovídat.

„Budete zaplaven zprávami," řekla po chvíli. „Naše náboženství - dá-li se to tak nazvat - přitahuje i mnoho podivínů."

„Toho jsem si vědom."

Zoran na něj dlouho upřeně hleděla. Potom propukla v ten svůj divoký, zvonivý smích.

Dohoda byla zpečetěna.

Kyes pokračoval v rozprostírání své sítě do temných vod. Zatímco tak činil, neubráníl se pohledům do hlubin v naději, že spatří velký, stříbrný záblesk Věčného Císaře číhajícího ve tmě. Jeho snaha byla bezvýsledná a ničivá. Připadal si jako hladovějící bytost, která si koupila los do loterie. Naděje, kterou tento čin vzbuzoval, mu připadala neškodná. Alespoň měl něco, o čem mohl na nějaký čas snít. Tato naděje byla ovšem jen tenkým povlakem na hořké pilulce.

Kyes byl ale mistrem v sebeovládání. Rozpoznal pravou podstatu svých chmur a pokračoval v běhu. Zatímco jeho kolegové horečně pouštěli doma i v Honjských světech obyvatelstvu žilou, on

vsadil všechny své žetony do tajné loterie.

Zbýval mu už jen jediný, jistá klíčová bytost, kterou si musí podrobit. Pravděpodobně nejtěžší a nejnebezpečnější ze všech: plukovník Poyndex, šéf jednotek Mercury. Když si ale konečně uvědomil, jaká bude cena, Kyes ani na vteřinu nezaváhal.

Plukovník byl v osobním styku stejně chladný jako tehdy na obrazovce, když oznamoval odhalení plánovaného atentátu. Poyndex napjatě naslouchal každému Kyesovu slovu. Ani jednou se neusmál, nezamrkal, dokonce se ani nepohnul v křesle, jakmile se jednou usadil.

Kyes se opatrně vyhýbal předkládáním vlastních názorů a opakoval pouze logicky nevyvratitelná fakta. Císař podle všeho v minulosti již několikrát zmizel - záměrně neřekl „zemřel“. A vždy se vrátil. Zásobování AM₂ vždy probíhalo podle stejného scénáře: během hlášeného zmizení nedostatek, po návratu hojnost. Z těchto skutečností by snad bylo možné sestavit nějakou tabulku - a to také Lagguthův personál s pomocí Kyesova počítače prováděl. Velké historické změny posuny v zásobování palivem AM₂ se shodovaly s dobou, kdy zvěsti a mýty hovořily o tom, že Věčný Císař zmizel.

Kyes domluvil. Opřel se v křesle a zachovával stejně neutrální výraz jako šéfšpión.

„Velmi mě zajímalo, proč jste se setkal s tou ženou,“ reagoval Poyndex. „Nyní mi to dává smysl. Když mi o tom agenti poprvé podali zprávu, nevěděl jsem, co si o tom mám myslet.“

Kyes zápasil s instinktivním otevřením úst dokořán jako projevem šoku z toho, že Poyndex pravděpodobně z preventivních důvodů nechává sledovat všechny členy rady důvěrníků. Byl varován, že podobné poznámky jsou plukovníkovým oblíbeným tahem - získat si převahu zdánlivě ležérním slovním výpadem.

„Napadlo mě, že vás to překvapí,“ oplácel stejnou mincí Kyes. „Proto jsem se domníval, že bychom si měli pohovořit.“

Naznačoval, že Poyndexovým špehům se na paty lepí jeho vlastní lidé a špehují je. Byla to lež, ale velmi dobrá lež. Poyndex uznale přikývl.

„Bohužel...“ Záměrně se odmlčel. „Nechápu, jak mohu sloužit. Možnosti mého oddělení...“ Znovu promyšlená pauza, která měla naznačit nedostatek toho samého. „Navíc se obávám, že tím překročím svoji pravomoc.“

Nebylo zapotřebí, aby Poyndex detailně vyjmenovával zodpovědnost své agentury a další břemena, která nyní nesla jako důsledek toho, že Honji označila za poměrně snadný cíl.

Lovett by Poyndexovo prohlášení okamžitě shrnul. Dohoda - jestli k nějaké dojde - začne u navýšení zdrojů a rozšíření pravomoci. Kyes nebyl o nic pomalejší. Přišel připraven učinit určitou nabídku. Věřil, že cena je vyšponovaná do takové výše, že jí nikdo - zvláště pak šéfšpión - nemůže odolat.

„Mí kolegové a já jsme o celé záležitosti dost dlouho uvažovali,“ spustil Kyes. „A všichni máme dojem, že určité informace se k nám nikdy nedostanou - velmi důležité informace. Není divu, že pak v radě důvěrníků pociťujeme nedostatečnou hloubku vědomostí.“

Poyndex zvedl obočí. První projev emocí! Zvláště proto, že šéfšpión neměl ponětí, kam Kyes míří. Viděl, jak se obočí silou vůle vrací na své místo - trochu podrážděně, jako když kočka vzteky naježí chlupy. Kyes byl potěšen. Poyndex je zvládnutelný. Nebude to vůbec žádný problém.

„Co byste řekl na to,“ otázal se Kyes, „kdybych vám navrhl, abyste se k nám přidal? Abyste se stal šestým členem rady důvěrníků?“

Kyes se málem rozplynul radostí, když se Poyndex zatvářil jako čerstvě vyoraná myš!

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

PAN ECU SE VZNÁŠEL nad okrajem jezera. Slunce hřálo a pára stoupající z hladiny bhorského pomníku mu umožňovala poletovat kolem bez nějakého většího úsilí: mávnutí křídlem, aby získal rovnováhu; natočení špičky třímetrového ocasu, aby stále viděl na tu malou bytost, která k němu kráčela po trávě.

Za jiných okolností by si Manabi takovou chvíli náležitě vychutnal. Teplý vzduch a slunce byly příjemné, prostředí dokonalé. Oceňoval - jak to mohl pouze Manabi - kontrast svého tmavého těla s křídly, jež měly červené zakončení, a čistě bílými vnímavými vousky, na pozadí zrcadlově se lesknoucího jezera s malou kamenitou pláží a sytě zeleného, zdravého trávníku.

Jen velmi nerad se schůzkou souhlasil. Pro něj byla spolupráce s kterýmkoliv z přeživších spiklenců nejen nesmyslná - po nemilém selhání flotilního maršála lana Mahoneyho - ale i extrémně nebezpečná. Ignorovat takové pozvání by nicméně mohlo nastolit stejné nebo dokonce větší riziko.

Jediné zbloudilé slůvko ze strany spiklenců - ať již záměrné či nechtěné - by tohoto Manabie zcela zkompromitovalo, bez ohledu na to, jak váhavě k celé věci přistoupil. Nebylo zapotřebí příliš bujné fantazie, aby si člověk dokázal spočítat, jak by asi vypadala reakce rady. Představitivost nebyla jedinou schopností, kterou byli Manabiové požehnáni - či prokleti.

Sten se ze všech sil snažil kráčet uvolněně. Nechtěl naznačit sebemenší známku vlastních pochybností, ačkoliv jich měl víc, než je zdravo. Již investoval týden do příprav na předběžné diskuse s panem Ecu. Diplomatie umění by člověka dohnalo k šílenství. Přesto však do svého úsilí zapojil vše, co se kdy naučil. Začíná se vytáčkami, kdy si jedna bytost měří druhou, zkouší ji a poznává. Následuje řada počátečních diskusí - ani jednou se nedotýkají, ba ani nepřibližují hlavní otázce.

Byl si vědom, že se setkává s nejzkušenějším diplomatem z rasy éterických bytostí, které se stávají v tomto směru experty dřív, než je s mléčným žihadlem opustí dětství.

Před příjezdem pana Ecu se sáhodlouze radil s Kilgourem a s Mahoneym. Ještě nyní oba jeho přátelé hořeli úsilím uvést do pohybu hlavní bod jeho plánu. Bhorové již prováděli nácvik a Othova trpělivost se chýlila ke konci. Když mu Sten řekl „nalož lodě“, myslel to jen symbolicky. Než to stačil přímočarému bhorskému náčelníkovi, který bral vše doslovně, nějak vysvětlit, Otho už byl i s nesourodou posádkou připraven na palubě pochybné bojové lodě připraven ke startu. Sebevražda *není* bezbolestná, opakoval Sten Othovi. Nakonec ho přece jen nějak přesvědčil.

Stenovi se moc ulevilo, když s Kilgourem konečně dohonili Mahoneyho. Po pětasedmdesáti letech v čele jednotek Mercury neměl lan příliš potíží udržet si před svými pronásledovateli pár kroků náskok.

Mahoney prostě jen utíkal. Občas na pár dní zalezl do pečlivě zvolené skrýše, poté vystrčil hlavu, aby zjistil, co se kolem něj děje, a dřív, než vzbudil nějaké podezření, znovu vyrazil. Ve chvíli, kdy jej Sten s Alexem kontaktovali prostřednictvím Jona Wilda, jejich starého pašeráckého přítele, měl za sebou ukrývání na tuctu divoce nesourodých míst, za použití stejného množství identit. Ian vždy tvrdil, že čím rychleji a častěji se přemísťuje, tím menší dokonalosti je zapotřebí, pokud jde o falešné doklady. Úspěch spočíval v tom, jak dobře dokázal sehrát své jednotlivé role. A také ve schopnosti být kdykoliv připraven tuto roli shodit jako starou, svrbící kůži.

Stenův bývalý velitel okamžitě spatřil sílu jeho plánu a všichni se pustili do díla. Klíčem byli Manabiové a jejich neposkvrněná, bezúhonná pověst. Bez jejich souhlasu by měl plán mnohem menší naději na úspěch. Nicméně s přihlédnutím ke svému poslednímu kapitálnímu propadáků Mahoney pobízel Stena, aby se diskuse chopil on. Slíbil, že sám vstoupí do hry později, bude-li to třeba. Sten souhlasil. Ale zdaleka si nebyl jistý. Jedno však zůstávalo neměnné: ať již to dopadne jakkoliv, Sten byl odhodlán pokračovat. Přesto však stál o přízeň pana Ecu. Moc o ni stál.

Ten den konečně přišel. Všechno nebo nic. Jeho cíl byl prostý a nepožadoval naprosté vítězství. Musel jen do mračen na obloze zarazit dostatečně velký klín, aby se objevila trocha slunečního svitu.

Viděl jen jediný způsob jak toho docílit. Musí Manabie přitlačit ke zdi. Ale nejdřív, jak to říkával jeho otec, musí upoutat Manabiovu pozornost. Jeho otec však navíc dodával, že kyj k tomu není právě tím nejvhodnějším prostředkem.

Několik metrů před Manabiem zamával na pozdrav a poklekl do trávy. Postavil na zem malou krychli, dotkl se její stěny a ustoupil. Krychle se začala rozbalovat. Mezitím Sten postřehl slabé

zachvění ve vzduchu a ucítil zvědavost toho stvoření. Sten se na něj nepodíval. Namísto toho se pozorně věnoval rozbalující se kostce. Představení začíná.

Krychle se proměnila v základnu malého holografického obrazu: pohyblivého, živého umění, kterým Sten po většinu života trávil všechn svůj volný čas. Hologram, který si zvolil jako dar pro manabijského diplomata, nebyl zdaleka tak složitý. Sten stavěl repliky starodávných mlýnů, továren i celých měst, všechny s aktivními pracovníky a obyvateli, kteří vykonávají své naprogramované každodenní úkony. Tento hologram byl však velmi nezvyklý a jeho sestavení mu trvalo pouze necelých šest hodin. Samozřejmě, že byl již ve svém oboru velmi zkušený.

Jeho osobně však nepřitahovala pouze složitost obrazu. Někdy byl prostě jen krásný na pohled nebo se podivně pohyboval či něco říkal. Dar pro pana Ecu měl od všeho kousek.

Krychle zmizela a na jejím místě se objevila louka proměněná v jakousi arénu obklopenou provizorními dřevěnými tribunami, které byly plné jásajících lidí. Oblečení je zařazovalo někam do první poloviny dvacátého století na Zemi, a kdyby se někdo pozorněji zaposlouchal, poznal by, že ze stejné doby jsou i jejich poznámky. Prodávači se prodírali davem a prodávali všemožné pochutiny a cetky. Bandy malých chlapců pobíhaly po stadionu a prováděly alotria. Když se všechno ustálilo, pozorovatel ve středu arény spatřil podivný malý předmět.

Najednou se ten předmět zatřásl, škytl a vylétl z něj miniobláček dýmu. Následovalo ostré *vrumtatata*. Sten cítil, že se zvědavý Manabi ještě více přiblížil. O rameno se mu otřela hmatová tykadla, jak pan Ecu manévroval, aby získal lepší výhled. Jako na povel při tom zvuku tlupy chlapců ustaly v lumpárnách a běžely k plotu, který pole obklopoval.

Při dalším *vrumtatata* již bylo vše zřetelnější. Oba se dívali na starodávný létací stroj. Křídla spojovaly vzpěry. Stroj byl mohutný. Silná, malá vrtule vpředu. V kokpitu seděl malinký pilot. Stejně malý mužíček v kombinéze roztáčel vrtuli. Uskočil stranou, když se znovu ozval ten výbušný zvuk. Až na to, že tentokrát se vrtule točila dál, nejprve váhavě, s malými obláčky dýmu, které - jak tvrdil výrobce modelu - zaručeně páchnou po ricinovém oleji. Potom začal být zvuk motoru pravidelný a mechanik se jal odkopávat bloky zpod kol. Malé letadlo se rozjelo po poli.

Najednou se ozval ohlušující řev a letoun prudce vyrazil vpřed. V žádném případě nemohl mít dost dlouhou rozjezdovou dráhu, aby se vznesl ze stadionu. Sten cítil napětí okřídlené bytosti po jeho boku. Pilot přitáhl páku k sobě a letadlo se prudce zvedlo do vzduchu. Dav zalapal po dechu. Sten měl dojem, že za sebou zaslechl něco podobného.

Zůstaňte ve střehu, pane Ecu, ještě zdaleka jste neviděl to hlavní.

Dvojplošník otevřel své číslo krkolomnou sérií výkrutů, obrátů a spirál.

„Tohle takový stroj nemůže zvládnout,“ zaslechl šepot pana Ecu. On dál mlčel.

Poté letadlo přešlo v dlouhý střemhlavý pád - přímo k zemi. Dav šílel hrůzou. Pan Ecu, který věděl o gravitaci úplně všechno, se neudržel a zareagoval zaplácáním křídel. Jeho tělo poskočilo o pár centimetrů nahoru. Dvojplošník se však stále nebezpečně řítí dolů. V posledním okamžiku, když už pan Ecu napětím nemohl vydržet, si to pilot namířil pryč - málem se dotkl země, což by způsobilo holografickou leteckou katastrofu. Dav si hlasitě vydechl a povstal k divokému potlesku.

„Neuvěřitelné,“ zamumlal Stenův společník.

Pilot pozdravil své obdivovatele další dlouhou sérií výkrutů, pádů a otáček. Potom ustálil svůj let a změnil se i zvuk motoru. Letadlo vzosně kroužilo po obloze. Postupně se za ním z kouře zformoval vzor jeho dráhy.

Psal na oblohu!

„Co tam píše?“ pan Ecu se stal Stenovým emocionálním zajatcem - alespoň ke konci představení. Sten znovu mlčel.

Pilot byl u konce. Nad polem visela písmena z kouře jako plápolající prapor. A tohle tam stálo:

V AVIATICKÉM CIRKUSE...

Může létat...

Každý...

Sten rychle přistoupil k obrazu a po obou jeho stranách něco zmáčkl; scéna se proměnila v malou černou krychli. Zvedl ji a nabídl ji panu Ecu. „Co vy na to?“

„Tohle lidé opravdu dělali?“ otázal se pan Ecu. Nečekal na odpověď. Byla zřejmá. „Víte, nikdy předtím jsem si neuvědomil, jaké to je, být jen díky genům upoután k zemi. Můj bože, jak zoufale toužili létat.“

„Pro trochu svobody jsou bytosti ochotny hodně riskovat," poznamenal Sten.

Manabi jen dlouze mlčel. Máchnutí křídlem vyneslo pana Ecu nad jezero, kde pomalu, ladně kroužil. Sten věděl, že si prohlíží jména Bhorů permanentně upoutaných k zemi. Další mávnutí a plachtil nazpět.

„Kde jste to sehnal?" ptal se Manabi.

„Vyrobil jsem to," odvětil Sten. „Je to vlastně model. Ale bavilo mě to."

„Kdy?"

„Včera večer."

„Pak jste to doopravdy dělal pro mě." Nebyla to otázka, ale konstatování faktu.

„Ano."

Manabi mlčel.

„Ach..." spustil po chvíli. „Takže můžeme začít... Skvělý úvod, admirále."

„Díky. A musím říct, že máte pravdu. Můžeme začít. Jestli dovolíte, mám na začátek takovou kratší předmluvu. Měl jsem to všechno připravené v té nejlepší diplomatické formě, jaká mě napadala, ale potom jsem si řekl, do háje s tím! Měl bych říci, co mám na srdci a mluvit zcela otevřeně."

„Jen do toho."

„Mezi námi panuje spousta pochybností. Již celý týden dumám nad tím, jak vám předložit svůj plán. Vy naopak přemýšlíte o nejlepším způsobu, jak mi říci ne a skončit to se mnou. Jinými slovy, oba stojíme pevně na zemi. Nikdo z nás není schopen nějakého pohybu vpřed, natož se pak zvednout nad stadion."

„Poměrně přesné."

„Problém je v tom," pokračoval Sten, „že vy jste upoután k zemi ještě více než já."

Manabi se překvapeně ošil.

Sten si vyplnil další prázdné kolonky. „Víte, z mého pohledu jste myšlenkami stále ještě u toho předchozího činu. U toho, o kterém se nyní domníváte, že nebyl příliš moudrý. Ale problém je v tom, že už se nedá vzít zpátky. I když ne tak docela. Určitě se v duchu ptáte, jestli mám v úmyslu nějaké vydírání. Jestli chceme pozvednout zrádnou hůl, abychom vás přiměli k pokračující podpoře?"

„No a? Hodláte tak učinit?"

Sten nechal dychtivý dotaz pana Ecu na chvíli viset ve vzduchu.

„Ne. Nehodláme," přislíbil konečně a rozhodně.

„Nemůžete přece mluvit za všechny?"

„Mohu."

„Proč jste takový.. velkodušný? Nebo je to pouze dočasný stav?"

„Když selžeme, jsou všichni ztraceni. A to včetně přívrženců rady důvěrníků. Jestli až to všechno skončí, zbude něco, co by se dalo sebrat a poslepuvat dohromady, bude se mi snáze odpočívát v hrobě, když budu vědět, že zůstalo pár Manabiů, kteří mohou pomoci. A k té druhé otázce. Ne, toto rozhodnutí není dočasné. Ze stejného důvodu.

Ale můj skutečný důvod je loajalita. Sám jste kdysi opustil svůj neutrální kout, abyste podpořil Císaře. Z toho důvodu jste také hovořil s Mahoneym, když vás vyhledal. Z té stejné loajality. Slovo logika je vlastně mnohem výstižnější. Stejná logika, která vás kdysi přivedla na Císařovu stranu - to jest nulové vyhlídky pro jakoukoliv budoucnost bez něj - umožnila, abyste se nechal přemluvit lanem. Nemám pravdu?"

„Opět... Ano."

„Nyní jste se stal svědkem neúspěchu Mahoneyho plánu. Bohužel. Mezitím jsou po celé Říši zatýkány bytosti, transportovány na mozkosken - a následně na jatka. Není divu, že se k nám nechcete hlásit. Sám bych nejednal jinak."

„Ale vždyť vy předkládáte lepší argumenty pro můj postoj než pro ten svůj," poznamenal Ecu. „V mém oboru to znamená, že ta hlavní část má teprve přijít."

„Správně," souhlasil Sten. „Předně všeho, to, co se stalo, byla moje chyba, ne lanová. On tomu pouze velel - ale já jsem tam byl... osobně, a naprosto evidentně jsem se nestáhnul včas. Byl jsem to já, kdo zbořil to krásné letadlo, ne Mahoney."

„Je obdivuhodné, že na sebe berete břemeno viny, ale to jen podtrhuje moji nejistotu - dokonce i pokud jde o setkání s vámi. Máte snad nějaké - jaké přirovnání to zase vy lidé upřednostňujete - eso v rukávu? "

„Možná. Dost možná také ne. Momentálně ale *mám* vaši pozornost. Dovolte mi, abych vám nastínil, co bude následovat, pokud se vrátíte ke svému vyčkávání.

My samozřejmě nic nepodnikneme. Ale co rada důvěrníků? Jak dlouho si myslíte, že bude trvat, než je paranoia přivede na Manabie? A když ne, vzhledem k tomu, že situace s AM₂ bude vždy jen horší, začnou hledat další příležitosti. Honjové byli pouze první. Na řadu přijdou další.

Kolik AM₂ máte ve skladištích na vaší hvězdokupě? Dost na to, aby je to zajímalo?"

Pan Ecu ani nemusel odpovídat.

Oba věděli, že Manabiové mají vzácného paliva víc než dost.

„Dokážete jim v tom zabránit? Máte na to prostředky, o povaze raději ani nemluvíme? Nemám na mysli žádnou statečnost. Mluvíme o bohapusté podlosti. Kopat kolem sebe jako Honjové. Být ochotni zemřít za každý čtvereční centimetr země. Dokážete to? Jste ochotni něco takového podstoupit?"

Opět existovala jen jediná odpověď. Manabiové jsou diplomaté a ne bojovníci.

„Co navrhuje?" otázal se pan Ecu. To neznamenal, že je pro, ale jen to, že je ochoten Stenovi naslouchat. Ten ovšem věděl, že Manabi je fixovaný na jeho vějičku a chtěl mu s ní ještě chvíli mávat před nosem. V žádném případě si tuto velkou létající rybu nenechá utéci z háčku.

„Chci jen, abyste přihlížel a čekal," odpověděl Sten. „Je tu zapotřebí něco dokončit, abych vám dal důkaz, že *máme* vůli a prostředky. Na oplátku..."

„Ano." Pan Ecu po návnadě okamžitě skočil.

„Na oplátku... chci mít příležitost znovu s vámi promluvit. Nebo Mahoney, jestli to tak bude lepší. Já budu pravděpodobně zaneprázdněn. Takže zřejmě přijde Ian. Pokud souhlasíte. Jste schopni udělat alespoň to?"

Mohl jej pan Ecu odmítnout? Samozřejmě, že tak neučinil. Namísto toho požádal, jestli se smí znovu podívat na svůj dar. Chtěl navštívit aviatický cirkus -cirkus, kde může létat každý.

Fungovalo to přesně tak, jak Sten předpověděl. Sotva se pan Ecu vrátil domů, našel žádost o setkání s některým z členů rady důvěrníků. Vlastně se to ani nedalo považovat za žádost. Bylo to předvolání.

Členové rady sáhodlouze diskutovali o tom, kdo by měl s Manabii jednat. Zatím je z ničeho nepodezírali. Ale jejich čistka, a zvláště ta dlouhá invaze do suverénního teritoria Honjů, vyvolaly po celé Říši hlasité protesty. Zoufale potřebovali, aby alespoň na nějaký čas udrželi situaci pod kontrolou. K tomu však potřebovali podporu Manabiů. Také zoufale.

Diskutovali o tom, koho vyslat. Nejvhodnější by byla Malperinová, protože měla nejlepší diplomatické schopnosti, tedy samozřejmě na byznysmenku. Ale dokonce i ona v této volbě spatřovala jisté překážky. Kdyby pan Ecu upozoroval sebemenší skulinku, byli by ztraceni. Musí jednat z pozice síly. K tomu potřebovali mistra strohosti.

Poslali Lovetta.

To znamenalo, že se nebudou konat žádné předmluvy.

Lovett záměrně zvolil malý, zanedbaný park, kde majestátní Manabi neměl dost prostoru ke svým manévřům. Sotva se spustil z plotu níž, částčky prachu a špíny mu ucpávaly citlivá tykadélka. Lovett si počkal, až se bude pan Ecu cítit hodně nepohodlně. Zdravý, černý lesk Manabie se proměnil v šed'. Krásné červené lemování křídel vybledlo do oranžova. Teprve tehdy mu to naservíroval.

„Chceme od vás prohlášení," spustil. „Mám s sebou jeho kopii. Stačí, když ho teď schválíte. Přečíst si ho můžete později. Ve svém volném čase."

„To je od vás velmi nápadité," odpověděl pan Ecu. „Ovšem nejprve bych si snad měl přečíst, co přesně mám schválit. Téma... by bylo obzvláště osvětlující."

„Jde o ten atentát," odsekl Lovett. „No... říkáte tu, že ho odsuzujete - a tak dále, a tak dále."

„Také že ho odsuzujeme," souhlasil pan Ecu. „Je to spíše to vaše *a tak dále*, které mi dělá starosti."

„Ále... vlastně tam o nic moc nejde. Je to jen seznam těch, kteří jsou za to odpovědní. Volání po trestu a tak podobně. Jo... a ještě něco. Honjové. Jsme přesvědčeni, že nás každá rozumně uvažující bytost musí podpořit v otázce zabavení toho AM₂- Takoví divoši přece nemohou mít tolik paliva, ne? A dělat si s ním, co se jim zlíbí. Kdy se jim zlíbí.

Chci říct... že to bylo naprosto legální. Myslím tu naši akci. My přece rozdělujeme AM₂. Tudíž máme právo postarat se, aby bylo správně využíváno."

„Už chápu," řekl Manabi. A myslel to vážně.

„Takže to by bylo asi tak všechno. Spatřujete v tom z vaší strany nějaký problém?" Lovett mluvil, jak nejbojovněji dokázal. Chtěl, aby nebylo pochyb o tom, co by následovalo, kdyby pan Ecu cokoliv namítal, a tak ještě dodal. „Víte, jestli ano, problémy máme všichni. Moji přátelé v radě si musí být jisti, na čí straně ten či onen stojí. Doba je zlá. Je zapotřebí tvrdých činů. Buďte s námi - nebo s Honji. Oukej?"

Pan Ecu si nemyslel, že je to oukej. Nicméně nebyl v žádném případě tak bláhový, aby to dal nějak najevo. Namísto toho jen vysvětlil, že tak pospíchal na schůzku, že od své vlády nestihl získat jakési bílomožné zplnomocnění. Za toto hrozné opomenutí se velice omlouvá. Je to však nezbytná formalita. Jinak nemůže právoplatně mluvit za všechny Manabie. A zřejmě právě to po něm Lovett chce?

„Ne. Chci, aby to bylo urovnáno. Nechci žádné kličky a smyčky, kterými by později nějaké právnícké bytosti hledaly únik. Dobrá. Sežeňte si to potřebné zplnomocnění. Ale ať je to rychle. Jasně?"

Pan Ecu odvětil, že Lovettova slova jsou mu zcela jasná a zřetelná.

Ultimátum rady usadilo Mahoneyho do křesla, které Kilgour označil výrazem trůn kočoptáka. Ian jen matně chápal, co by takový kočopták mohl být, ale neměl nejmenší tušení, jakému křeslu by taková bytost dávala přednost. Něco ve značné výšce, předpokládal. Mahoney věděl, že jeho úsudek byl správný, když byl ušetřen dlouhých tanečků, které si před vyjednáváním s Manabiem musel vytrpět Sten.

Pan Ecu šel rovnou k věci. Bez předmluvy Ianovi vyobrazil kout v drsné skalní úžině, do kterého jej Lovett zahnal. Ani jedna z variant nebyla tolerovatelná.

Ian se velmi galantně neuchýlil k žádnému „My jsme vám to říkali". Stejně tak neplýtvat drahocenným časem pana Ecu nějakým utěšováním. Namísto toho byl stejně přímočarý jako Manabi. Načrtl mu Stenův hlavní plán.

Sdělil mu, že mladý admirál hodlá zprostředkovat soudní proces s vrahy. Proces povede nezávislý tribunál sestávající z nejprestižnějších bytostí v Říši. Předchozí loajalita každého představitele musí být naprosto nezpochybnitelná. Aby byla zajištěna neprůstřelnost opatření, Sten navrhl, že pan Ecu bude fungovat jako nezávislý arbitr. On sám bude zplnomocněn dohlížet na to, aby všechny důkazy a svědectví byly předkládány naprosto poctivě.

V průběhu procesu udělají Sten s Mahoneym absolutně vše, co bude v jejich silách, aby zaručili bezpečnost každého člena tribunálu.

„Do jaké míry je to možné?" otázal se pan Ecu.

„Absolutně to možné není. Proto jsem také řekl, že uděláme, co je v našich silách. Víc ne."

„Docela pochopitelné," dodal pan Ecu. „A férové."

Mahoneyho odpověď nepřekvapila. Byl to mnohem přijatelnější závazek než kterýkoli z těch, jež mu nabízela rada důvěrníků. Pokračoval o tom, že on a Sten zajistí, aby byl celý průběh vyslán v co největší šíři. Stenovým záměrem bylo, aby každá bytost Říše -jakkoliv vzdálená či bezvýznamná - měla možnost dozvědět se o nestranných podrobnostech procesu. Nemusel ani připomínat, že rada důvěrníků udělá vše pro to, aby takové publicitě zabránila.

„Pozvete je, aby se obhajovali?" otázal se pan Ecu.

„Samozřejmě."

„Odmítnou."

„No a?"

Pan Ecu se na chvíli zamyslel. „Jistě, no a?"

Nebylo zapotřebí vysvětlovat, že kdyby tribunál dospěl k verdiktu „vinni", neznamenalo to, že by se jim rada důvěrníků krotce vydala jako svým žaláři. Stenovi šlo o morální váhu výroku, která by pohnula miskami vah. Když by se s rozhodnutím správně naložilo, mohlo by radě nadělat tolik děr do vědra moci, že by jim z něj postupně začali utíkat spojenci. Co jiného jim mohou nabídnout kromě AM₂? A ani to jim už nedokáže zajistit.

„Kdo bude pověřen výběrem zasedajícího tribunálu?" zněl další dotaz pana Ecu. Mahoney mu sdělil, že něco takového může být svěřeno pouze Manabiům. To platilo i o mechanismu setkání s potencionálními kandidáty. Pan Ecu bude muset zahájit supertajnou akci, přelétat z jedné soustavy na druhou a celou dobu se mít na pozoru, aby za sebou nenechal stopy. V tomto měl mít naprostou volnost, a to nejen z důvodů důvěry a utajení, ale i z těch praktických. Kdo jiný kromě Věčného

Císaře něco takového dokáže?

Pan Ecu měl na Císaře vlastní názor, ale s Mahoneym se o něj nepodělil. Byl by velmi překvapen, že lanovy myšlenky putovaly po velmi podobných dráhách. A Mahoney by byl stejně překvapen, že uvažování této bytosti jeho úsudku znatelně dodává na závažnosti.

Jak se Manabi pomalu blížil dohodě, Mahoney se bleskově zamyslel nad druhou částí Stenova plánu. Neodhalil jediný detail týkající se Stenovy absence. K pomlčení o této věci jej však nenutil nedostatek důvěry, ale staré nedotknutelné pravidlo jednotek Mercury „Není třeba, aby to kdokoliv věděl“. Mimoto, kdyby se o misi zmínil, nebyl si jist, na kterou stranu by se pan Ecu přiklonil. Jestli Sten selže i tentokrát, všechny sázky se ruší. Nezávislý tribunál bude jen prázdným gestem.

„Ještě poslední otázka," řekl pan Ecu. „Jaký legální základ bude tribunál mít? Jaký to má význam, kdybychom neměli na své straně moc zákona?"

„Žádnou mít nebudeme," odvětil po pravdě Mahoney. „Sten si však myslel, že se na to zeptáte. A taky mi řekl, abych vám sdělil, že nemá šajn. Nedá se říci, že bychom měli k dispozici právě regimenty právních expertů."

„Ne, to nemáte," souhlasil pan Ecu. „Problém vidím pouze v tom, že si nedokáží představit situaci, za které by Císař něco takového dovolil. Nikdy by nikomu nedovolil vzít na sebe takovou pravomoc. Pravomoc větší než má on sám. A problém je v tom, že rada momentálně jedná v jeho jménu. Ve jménu té samé tradice a mocí zákona."

„No, tím si nejsem jist," odvětil Mahoney. „Ale tak jak je Říše stará, alespoň jednou se něco podobného muselo přihodit."

„Myslím, že máte pravdu," souhlasil Ecu. „A jeden precedens nám bohatě stačí... Výborně. Zjistím to."

Flotilní maršál Ian Mahoney si zhluboka oddychl. Dohodli se s Manabiem na několika dalších detailech, než byl čas se rozejít. Pan Ecu měl na rozloučenou ještě jednu poznámku, která Mahoneyho na dost dlouho zmátla.

„Ach... ano... mám zprávu pro našeho mladého admirála," řekl pan Ecu.

„Ano?"

„Vzkažte mu, že ať už teď dělá cokoli - kdyby mu to nevyšlo..."

„Ano?" Z Mahoneyho hlasu Čišelo napětí.

„Vzkažte mu, že ať už to dopadne, jak chce, očekávám další setkání s ním. A jen doufám, že to bude někde, kde *všechny* bytosti mohou létat."

„Bude tomu rozumět?" otázal se Mahoney.

„Ano... zajisté bude."

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

MUŽ, KTERÝ si říkal Raschid, pohlédl na nápis: PŘIJMEME ZKUŠENÉHO KUCHARĚ. DLOUHÉ SMĚNY, NÍZKÝ PLAT, ŽÁDNÉ VELKÉ VÝHODY, HODNĚ PRÁCE, STRAVA ZDARMA. Muž se pousmál. Alespoň jsou tu upřímní.

Nad zchátralou budovou blikal nápis několika barev, až z nich bolely oči: ČAJOVNA LAST BLAST S RESTAURACÍ. Pod tím: MAJITEL: DINGYS-WAYO PATTIPONG.

Ze sousedního baru se vypotácel hlouček značně podroušených kosmoplavců a namířil si to po rozvrzaném plastovém chodníku. Raschid se shovívavě usmál a ustoupil jim z cesty. Jednoho z opilců to zjevně zamrzelo, ale šel dál.

Raschid se znovu usmál a oči mu zazářily, když uslyšel bzukot Yukaw na nějaké lodi, která se zvedala z plochy jen kousek za plotem. Řidič gravisaní se zemědělskými produkty měl pravdu - kosmopřístav byl plný lodí, které se už pěkně dlouho neodlepily od povrchu a velmi pravděpodobně se z něj už nikdy nezvednou. Nějaký provoz tam však přece jen byl.

Raschid vstoupil do restaurace.

Přivítal jej velmi malý a velmi snědý muž. Restaurace měla asi deset stolů a pult. Mužiček byl jedinou další bytostí uvnitř.

„Pan Pattipong?“

„Vy policie?“

„Ne. Chci práci.“

„Vy kuchař?“

„Ano.“

„Ne. Vy nekuchař. Nebo aspoň ne tam, kde lidi používat nůž, když objednávka nedobrá. Vy moc milej, aby tady vařit.“

Raschid neodpověděl.

„Kde vy vařit naposled?“

Raschid zamumlal něco nesrozumitelného.

Pattipong jednou přikývl. „Možná že být kuchař. Kuchaři nikdy neříkat, kde vařit naposledy. Příliš mnoho ženských... alku... dětí... policie. Pojďte. Uvidět.“

Pattipong vedl Raschida dveřmi do kuchyně, přičemž velmi pozorně sledoval jeho reakce. Pattipong přikývl, když se dostavilo překvapené zájmutí.

„Ano. Nebyt dobré. Já postavit stanici pro výborný kuchař. Cnidarian. Mít tu dva, téměř tři roky. Potom... odešli. Nechat mě tu s vanou namísto kuchyně.“

Cnidariané byli inteligentní vodní polypy podobní korálům, v dospělosti srůstali k sobě... a vzájemně se nenáviděli. Museli být opravdu velmi, velmi dobří, když pro ně Pattipong nechal postavit zvláštní kuchyň. Nyní to byla prázdná vana obklopená potřebným zařízením a kruhovým pultem.

„Nedobré. Zapotřebí dobrá kuchař, aby uměl použít.“

Raschid sestoupil do bazénku.

„Dvě volská oka. Dobře upečená,“ poručil Pattipong.

Raschid zapnul hořák a položil pánev na oheň. Nabral z nedaleké dózy máslo na smažení a dal je na pánev, jednou rukou vzal z misky dvě vejce a jediným pohybem je rozbil, vylil na pánev a skořápky zahodil. Pattipong nechtěně přitakal. Raschid stáhl plamen a čekal, zatímco vejce syčela na pánvi. Pattipong pozorně sledoval jeho zápěstí. Přesně v pravý okamžik Raschid vejci pohodil, naklopil pánvičku a volská oka se slepou stranou ladně svezla na připravený talíř.

Pattipong se usmál. „Vy kuchař. Nikdo jiný to neudělat správně.“

„Chcete ty vejce k něčemu?“

„Ne. Nechtít vejce. Nesnášet vejce. Vejce mě...“ Pattipong si zamával rukou u zadnice. „Všichni ostatní mít vejce rádi. Já vejce servírovat. Vy mít práci. Teď být kuchař.“

Raschid se rozhlédl po dost zašpiněné kuchyni: „Vařit později. Oběd až za hodinu. Nyní uklidit.“ Pattipongův strohý způsob vyjadřování byl, jak se zdálo, nakažlivý.

Pattipong se zamyslel, potom pokývl hlavou. „Uklidit teď. Vařit později. Já pomoci.“

A to byl začátek Legendy Pattipongových vajec.

Pattipong je na jídelníčku uvedl jako Imperiální vejce Benedict. Raschidovi to jméno z nějakého důvodu vadilo. Marně cosi namítl. Pattipong mu řekl, aby šel zpátky do kuchyně. „Imperiální dobré jméno. V Thajsku. .. největší sloni, imperiální sloni. Aspoň tak nějak to slyšet.“

Začalo to nudou. Na oběd téměř nikdo nepřišel a do večere zbývala spousta hodin. Raschid nebyl natolik ospalý, aby se vrátil do své malé místnosti, kterou si pronajal, neměl chuť pít a po procházce také netoužil. A tak se dal do pečení. Raschid měl k pečení stejný vztah jako Pattipong k vejcím. Bylo zatraceně nevyzpytatelné a on nikdy přesně nepochopil, jaké ingredience změnit, aby odpovídaly teplotě, vlhkosti, atmosférickému tlaku či čemukoliv, co jeho bochníky činilo najednou nedokvašenými. Ale našly se výjimky a toto byla jedna z nich.

Zhruba týden předtím si připravil kvásek - teplá voda, stejné množství mouky, trochu cukru a kvasnic. Nalít do nekovové, zakryté nádoby a čekat, dokud to nezasmrádne.

Kvásek použil jako základ pro jídlo, kterému se stále říkalo Anglické vdolky. Ty se dělaly poměrně jednoduše. Na zhruba osm vdolků přivedl k varu hrnek mléka, potom jej sundal ze sporáku a nasypal do mléka trochu soli, kávovou lžičku cukru a dva plné hrnky předmíchané piškotové mouky. Poté to všechno ušlehal a nechal vykynout zhruba do dvojnásobného objemu; následně do směsi vhnětl další hrnek mouky a ještě jednou nechal těsto vzejít.

Jakési bubínky s otevřenými konci naplnil do poloviny těstem. Raschid se nikomu nezmínil, že tyto nízké válečky byly původně konzervy s jídlem pro domácí mazlíčky, ze kterých odřízl obě dna. Dokonce i v této čtvrti by se mohl najít nějaký netykavka.

Natřel máslem středně rozpálený plát grilu a položil na něj bubínky. Jakmile otevřený konec po pár vteřinách zhnědl, otočil bubínek, osmahl druhou stranu a bubínek zvedl, přičemž si téměř vždy popálil prsty.

Přidal další máslo a nechal vdolky opéct téměř do černa, než je dal na stojan vychladnout. Před použitím

- nejdéle za hodinu - je rozřízne a osmahne jako toust.

Potom vzal nejlepší uzenou šunku, kterou si Pattipong mohl dovolit. Byla tence nakrájená a osmahnutá v marinádě z vína, másla a kuminu.

„Nejlepší by byla šunka ze Země. Z Virginie. Nebo z Kerry.“

Pattipong na něj valil oči. „Netušil jsem, že jste byl někdy na Zemi!“ Raschid vypadal zmateně. „Já tam nebyl. Tedy myslím.“

Nyní byl na oplátku udiven Raschid. „Dingiswayo

- jak jste to teď mluvil?“

„Myslíš normálně? To já se zapomenout. Mluvit normálně, moc problémů. Příliš řečí, příliš problémů. Jako s vejcem. Jen horkej vzduch. Navíc... mluvit krátce, lidi myslet, že nerozumíš. A aspoň pak dávat větší pozor, když říkat, co chtějí. Navíc jak mluví, netají, co si myslet, když nerozumíš.“

A věz, že tady," dodal Pattipong už zcela normálně, „potřebuješ každou sebemenší výhodu, kterou můžeš získat.“

To byla pravda. Provoz v kosmopřístavu byl sice slabý, ale stále tady byli lodní nakladači, kosmoplavci, děvky a každodenní darebáci hledající zábavu - která často zahrnovala sázky na to, jak dlouho bude někomu trvat, než vykrvácí v příkopu. Pattipong si pod pokladním pultem nechával dlouhý nůž bez pochvy.

Raschid se vrátil ke svému receptu. Osmahnutou šunku dal do vyhřáté trouby. V mixéru měl připravenou citrónovou šťávu, pálivou papriku, trochu soli a tři žloutky. Na malé pánvi rozehtal máslo. Potom se spustil jeho mentální budík. Ogriloval vdolky... do horké vody dal vařit vejce... vdolky byly připravené... přesně dvě minuty a vajíčka byla vyklopena na šunku.

Zapnul mixér a nalil do směsi rozehtané máslo. Když napočítal do dvaceti, otočil mixér a vylil holandskou omáčku na vejce.

„Abrakadabra, pane Pattipongu.“

Pattipong váhavě ochutnal.

„To nebýt špatné," přiznal s nevolí. „Ale vejce.“

Raschid vdolky vyzkoušel na jednom zákazníkovi, který byl dostatečně opilý na to, aby chtěl experimentovat. Muž nejprve ochutnal, vypadal překvapeně, potom vyluxoval celý talíř a objednal si druhý. Přísahal, že mu to pomohlo vystřízlivět - byl připraven začít nanovo.

„Jako pilulky na střízlivost? Možná skvělý objev. Léčba chorob. Prodej poštou.“

„Blbost,“ ušklíbl se Raschid na Pattipongovy závěry.

Kosmoplavec se příštího dne vrátil - se šesti přáteli.

Brzy k nim začala chodit na oběd i přístavní policie. Raschidovi to z nějakého důvodu nebylo příjemné - netušil ovšem proč. Samozřejmě se tam najedli za facku. V době oběda začalo být nabito.

Raschid přišel s dalšími jídly: cosi, čemu říkal chilli a pak jídlo nazývané „nukleární slepice“. Přesvědčil Pattiponga, že zákazníci chtějí něco víc než jen standardní přístavní jídla nevalné chuti, jež měl dosud Pattipong na svém menu.

„Ty mluvíš. Já poslouchám. Tak uděláme kari. Pálivé kari, jako vařivat má maminka. Zákazníci ochutnat - já se smát. Pomsta za jejich neustálé bla-bla-bla kecy.“

Pattipongovo kari možná nebylo úplně vražedné -ale blížilo se tomu.

„Víš proč tebe poslouchat?“ zeptal se Pattipong.

Mávl rukou ven ze servírovacího okénka. Raschid pohlédl do prostoru jídelny. Bylo nabito. Pattipong dal židle a stoly dokonce ven na chodník. Raschid věděl, že má neustále víc práce, ale netušil, do jaké míry se zvedl obrat. Osazenstvo bylo různorodé. Stále sem chodili rváči a výtržníci, ale Raschid nyní viděl i obleky a některé uniformované úředníky z kosmopřístavu. V restauraci seděli dokonce dva členové kultu Věčného Císaře ve svých oranžových róbách. Z nějakého neznámého důvodu mu byli stejně nepříjemní jako policie.

„Last Blast teď populární místo. Zajít do divoký čtvrti... dobře najíst. Chvilí nám to vydržet. Pak zase najdou nový místo. Stalo předtím. Stane znova. To nutno pamatovat. Neexpandovat. Neodhánět staré zákazníci.“

Lidi jako hmyz... jako přelétavý hmyz... bzzz bzzz bzzz... z kytky na kytku. Pak zmizet.“

„Jako motýli?“

„Žádné motýli, Raschide. Pracovat. Žádné další vtipy-“

Raschid se vrátil ke svému sporáku. Další zatracená objednávka zatracených Imperiálních vajec. Pomalu začínal sdílet Pattipongovu nenávist k vejcím.

Raschid byl rád, že Pattipong vydělává. Ale pro něj to nic neznamenalo.

Připadal si... jako kdyby čekal. Na někoho? Na něco? Nevěděl.

Prosperující jídelny si začali všimnout i jiní. Bylo už velmi pozdě.

Last Blast otevíral časně a zavíral pozdě - ale už to začínalo být absurdní. Kolem půlnoci se přivalila horda hostů ve společenských oblecích. Všichni z divadla.

Raschid byl vyčerpaný. Jakmile vydrhne a naolejuje gril, půjde do svého pokoje, kde ho čeká sprcha, jeden panák a bezvědomí. Přišel nový pomocník - pekař, jeden z Pattipongova rozvětveného příbuzenstva. Raschid jej měl zaučovat - podobalo se to baletní škole pro člověka s dvojnásobnou amputací končetin.

Nyní však zaslechl z restaurace nějaký vzruch a dohadování. Další zatracená loupež. Pattipong měl vedle pokladny šachtu - téměř všechny peníze padaly do zapečetěného sejfu s časovaným zámekem. Vzhledem k tomu, že při loupežném přepadení přijdou jen o pár kreditů, bude jednodušší dát lupičům celou pokladnu než se s nimi prát. Navíc i bezpečnější. Příštího rána uvědomí Pattipong policii, ta zloděje najde a buďto ho donutí k náhradě škody, nebo mu alespoň poláme prsty.

Tohle ale vypadalo na něco jiného.

Raschid popadl těžký sekáček na maso a postavil se do dveří vedoucích z kuchyně do jídelny. Položil si sekáček na policičku hned za dveřmi a vykoukl ven. Okamžitě věděl, co se děje - i když netušil, jak to mohl vědět. Čtyři vazouni. Oslivé obleky, falešné úsměvy a skutečné nebezpečí. Došel k Pattipongovi.

„Vrať se zpátky, kuchtíku. To se tě netejká,“ řekl jeden hromotluk.

„Nabízí ochranu?“ otázal se Raschid, ignoruje nemístnou poznámku.

Pattipong přitakal.

„Zaplatíme. Žádná bitka. Nábytek celý. Zákazníci v bezpečí.“

„Jste ve spojení?“

„Hej ty. Říkal sem ti přece, aby ses do toho neplet.“

„Já nevidět předtím. Noví. Nebýt ve spojení. Žádné napojení teď. Starej bos v lochu. Mladý bosové pořád bojovat.“

„Nech těch keců. Dali jsme ti nabídku. Slušný lidi na ní reagují.“

Pattipong pohlédl na Raschida. „Myslíš, že zaplatit?“

Raschid rozvázně zavrtěl hlavou - a mrštil těžkou skleněnou mísou z pultu jednomu z mužů do obličeje.

Pattipong s výskokem kopl druhého, téměř dva metry vysokého muže pod bradu. Ten se jen zapotácel a skácel se k zemi.

Třetí muž popadl židli. Napřáhl se... Raschid k němu přiskočil a zasadil mu zdrcující úder hlavou. Nato hromotluk upustil židli a poroučel se k zemi. Raschid mu ještě přidal ránu oběma pěstmi do zátylku a muž ztratil vědomí.

Pattipong už měl napůl vytažen svůj dlouhý nůž, když se změnila pravidla. Poslední z mužů sahal k pouzdru na opasku. Pistole.

Raschid měl spoustu času na to, aby se otočil napravo, udělal dva kroky do kuchyně a rukou sáhl dovnitř. Prudce se otočil... už na něj skoro mířila pistole. Prst na spoušti. Raschid mrštil sekáčkem. Ten se muži zasekl do hlavy a zvuk, který to provázel, nebyl nepodobný zaseknutí sekery do ztrouchnivělého dřeva.

Pattipong přispěchal ke dveřím. „Žádná policie.“

Vrátil se dovnitř a kroutil hlavou nad tou spouští a masakrem.

„To nebyť dobré.“

„Promiňte. Ale vždyť už chtěl -“

„Ty nechápat. Ne špatná ta hlava. Špatné, že ne mrtvý čistě. Trvat dvě nebo tři hodiny než uklidit. Já být ospalý.“ Namířil si to ke komu. „Zavolat bratranec.“

On naložit těla. Nechat je před policejní stanicí. Ať vysvětlit ti tři, až procitnout.“

Stiskl sérii tlačítek.

„Nebýt špatný bojovník. Na kuchař.“

Raschid se díval na sténající a bezvědomé muže a na jednu mrtvolu. Měl pocit, jako kdyby za ním stál nějaký zvědavý pozorovatel. Měl pocit... pocit, že... odehnal ho... nebylo to nic určitého. Nezbytný akt.

Raději se spolu s Pattipongem pustil do uklízení.

U Pattipongova baru seděli dva muži. Oba měli na sobě cosi, co by po důkladném odmaštění, vyprání, vyžehlení a vyspravení mohlo vypadat jako uniformy.

Vedle jednoho z nich ležela kapitánská čapka s kdysi zlatým prýmkem. Raschid už viděl prýmky, které zezelenaly nebo dokonce zčernaly stářím, ale tohle bylo poprvé, kdy viděl prýmek jakoby zamořený blechami. Čepice poukazovala na mužovo postavení - narozdíl od ostatních součástí oděvu. Nešlo však jen o špínu: byl to malý člověk s králíčím obličejem a s cukavými grimasami zmíněného tvora.

Druhému muži, pěknému vazounovi, se z rukávu odlupoval prýmek lodního důstojníka a na hrudi měl stuhu KVALIFIKOVANÝ VELITEL. Na rameni muže Raschid rozeznával kulatou nášivku: PŘEPRAVA AGROTRANSPORT.

Oba muži popíjeli kaff a o něčem debatovali. „Kapitán“ - jestli jím byl - se zalíbením hleděl na láhve seřazené nad pultem. Druhý muž - lodní důstojník? - jen vrtěl hlavou. Králík vzdychl a naříkal dál. Raschid rozeznával útržky jeho monologu.

„Posádka podstav. Špatný zprostředkovatel... konvertor uchází... zapečetěný náklad... tajné místo určení... klient, o kterém jsem v životě neslyšel. To nevěstí nic dobrého, lodní důstojníku. Vůbec nic dobrého.“

Raschid předstíral, že utírá pult, a nepozorovaně se k nim přiblížil.

„A kontrakt je dobrej?“ otázal se lodní důstojník.

„Dneska ráno jsem dostal hotovost,“ odvětil nevrle králík.

„Tak o co vám jde? Co je na pár zásilkách, když je garantovaný palivo, kapitáne. Je přece jedno, co vezeme, ne?“

„Velmi nerad bych zakončil dlouholetou kariéru jako nějaký pašerák.“

Lodní důstojník si mužíčka změřil od hlavy k patě. „Kariéru? Pattipongu, ještě kaff.“

Pattipong jim bez úsměvu znovu nalil.

„Kde by se nejlíp sháněli nějaký brigádníci?“ zeptal se důstojník.

„Pro vás? Pro Agrotransport? Zkusit přístavní věznici.“

„Díky Patty. Taky tě mám rád.“

Ozval se Raschid. „Jaká místa máte volná?“

Muž si Raschida opatrně změřil. „Mazač. Kuchař. Kom. Druhý technik. Pokud máš papíry.“

„Jakou máte komovou soupravu?“

„Nejstarší na světě. VX-314. Tvůj dědeček by ji možná znal. My jí říkáme koktavá Suzie.“

„Jaký je plat?“

„Standard. Tři sta měsíčně. Ubytování, strava zdarma. Máme tajnej cíl. Tam můžeš dostat zaplacené, nebo zůstat a počkat na náklad do dalšího přístavu.“

„Tři sta je plat pro poslíčka.“

„Taková je nabídka.“

Pattipong na něj mával z kuchyně.

„Sorry,“ prohodil jeho směrem Raschid. Z nějakého důvodu měl pocit, že měl říci ano.

Kapitán již chtěl něco zablekotat. Palubní důstojník ho zastavil.

„Jste dobrý kuchař?“

„Objednejte si něco.“

„A rozumíš komům?“

„Měli byste zkontrolovat, jestli váš poslední idiotský technik tu kraksnu neuzemnil na třech místech,“ řekl Raschid. „To pak Véiksky hrozně škytají.“ Vrátil se do kuchyně.

„Ty opilý? Drogy? Něco se ti a tahle práce nelíbí?“ ptal se Pattipong.

„Nic takového, Dingyswayo. Prostě... je čas odejít.“

„Poslyš. Dám ti lepší peníze. Dám ti... čtvrtinu byznysu. Ne, osminu. Zůstaň,“ zapomněl na chvíli Pattipong svoji řeč.

Oba obchodní důstojníci se o něčem neslyšně dohadovali.

„Ti dva... Jarvis, Moran. Špatní. On slaboch. Pijan. Moran... degradace z kapitána. Loď... *Santana*. Vrak. Recyklace. Všechny agrolodě stejné. Šrot. Certifikáty falešné. Prošlé datum. Nabírat náklady, kde možno. Jedou, kam dojedou. Jedno jestli zabít posádka, ztratit loď. Pojišťovna vždycky rychle platit.“

„To zní jako zajímavé dobrodružství.“

„Ty naivní. Dobrodružství jinde, v živobiják. Na dobrodružství jen dívat. Když ho prožívat - průšvih, velký průšvih.“

„Hej, kuchaři,“ zavrčel Moran. „Ve 4:50 startujeme.“

„A mundúr?“ naléhal Raschid. „Nechal jsem si věci na poslední lodi.“

„Všechno dostaneš na lodi. Ale určitě tam buď.“ Čekání skončilo.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAŽDÝ ZLÝ sen jednou skončí. Po nějaké době bylo naloženo do transportérů poslední AM₂ a 23. flotila se mohla zvednout směrem k Al-Sufi a poté k domovské základně.

Ale muži umírali i na útěku. Nějaký Honjo na ně nastražil past se spínačem umístěným pod jedním nákladním strojem. Nálož vybuchla, když se transportér zvedl ze země. Výbuch zneškodnil další dvě nákladní lodě a jeden torpédoborec, který je kryl shora.

Jakmile se imperiální korveta dostala mimo atmosféru, byla na ni zahájena palba. Mimoplanetární honjský bojový člun, jenž ve svém nákladním prostoru vezl jedinou střelu, úspěšně infiltroval ochranu flotily a čekal. Střela zlikvidovala korvetu, načež jeden z Gregorových křižníků rozstřílel člun i s posádkou na prach. Ale v té době už zabíjení Honjů - ať již v menší či větší míře - nebylo považováno za žádné vítězství. Dělal to pouze z povinnosti, která mohla - ale pravděpodobně ne - na několik hodin oddálit vlastní smrt.

Admirál Gregor nařídil, aby flotila zaujala standardní formaci. Odpovídala předpisům a z taktického hlediska nebyla nikterak špatná. Vypadala jako trojrozměrný hřib i s nohou. „Nohu“ hřibu tvořil konvoj transportérů s lehkou ochranou vně hlavní formace.

„Klobouk“ hřibu tvořily těžké stroje s torpédoborci a křižníky clonícími na čele. Na konci vlály dvě skvadrony těžkých křižníků, zajišťující chvost. Zřejmě byly zbytečné - ačkoliv potenciálně veledůležité.

To byla jen část špatných zpráv, když se Gregor hrbil nad svým bojovým počítačem. Všechny údaje, které dostával, byly špatné s výjimkou paliva.

Komory s AM₂ všech strojů jeho flotily byly naplněné až po okraj - momentálně pravděpodobně jediné takové lodě ve vesmíru, pomyslel si Gregor. Teoreticky mohl klidně ignorovat ekonomické ustanovení rady a nařídít, aby konvoj zamířil k Al-Sufi plnou bojovou rychlostí. A když ne plnou bojovou, tak alespoň jakoukoliv maximální rychlostí, které jsou transportéry schopny.

To však nemohl. Při partyzánských výpadech Honjů byla jeho flotila značně poškozena. Poškození se různila od integrity trupu přes zdeformované pohonné komory až po spálené trubice. Prostě všechno, s čím vynalézaví Honjové přišli, aby Imperiály zničili a zmrazili. Dva křižníky bylo dokonce nutné spřáhnout a musel jim být namontován jeden přídatný pohotovostní pohon z Gregorovy lodě.

Jeho flotila se belhala vesmírem - toto belhání sice mnohonásobně překračovalo rychlost světla, ale 23. flotila se přesto belhala, což znamenalo, že byla zranitelná útokem na zád. Gregor zvažoval zanechat za sebou veškeré jednotky, které nejsou schopny udržet plnou transportní rychlost. Potom se oklepal a rozhodl se proti tomuto kroku. Už takhle bude čelit dost ostré kritice.

Usoudil, že jedinou spásou pro jeho kariéru je vrátit se na Al-Sufi s AM₂ - se vším AM₂.

To by ho mohlo udržet v křesle. Možná.

Zamračeně se tedy šoural dál. Obléhání, které se neuskutečnilo, bylo neskutečně nákladné:

Ztráty v řadách posádky všech kategorií: dvacet sedm procent.

Ztráty na lodích všech kategorií: třicet pět procent.

Kdyby to započítal do beztak nepříznivého faktoru bojové připravenosti před invazí...

Gregor ani nechtěl znát výslednou cifru.

Druhý admirál nebyl se stavem vesmíru o nic spokojenější.

Admirál Fraserová čekala na pevnině spolu s celou flotilou na třech al-sufských světech. Její rozkaz zněl jasně: Zůstat na místě, dokud nedorazí 23. flotila. Natankovat z transportérů s AM₂. Spojit síly s 23. flotilou, převzít velení nad oběma flotilami a pokračovat v cestě do sektoru Původního světa. Poté dostane další rozkazy.

Měla poměrně dobrou představu o tom, v jakém stavu se 23. flotila nachází. Gregor se snažil, aby jeho hlášení znělo co nepříznivěji. Vzhledem k tomu, že naprosté lži nebyly přípustné, Fraserová očekávala odrbanou snůšku belhajících se strojů.

Fraserová, agresivní vůdce, věřila ve staré nelsonovské rčení, že tomu, kdo míří za zvukem rachotících děl, nemůže být nikdy příliš zle. Moc ráda by pozměnila výklad svého rozkazu a vypravila

se Gregorově pochroumané flotile v ústřety.

To ovšem nemohla. Kvůli nedostatečnému množství AM₂: neměla na více než na půl E-dne výletní rychlosti - pro všechny své lodě.

Fraserová nebyla šťastný admirál.

23. flotila se vracela domů. Gregorova navigační sekce navrhla okružní dráhu ze sektoru Honjů do Al-Sufi. Gregor ji zamítl.

Měl k tomu pádné důvody: stav svých lodí, nezkušenost většiny navigátorů se sledováním kurzu o mnoha bodech a konečně i obavy z palubních důstojníků bez jakýchkoliv zkušeností s udržováním pozice v konvoji. Ne, řekl si. Nepotřeboval další pomluvy, které by následovaly, kdyby například dvě lodi nastavily vzájemně kolizní kurz.

Mimoto, Gregor se pomalu vracel ke své obvyklé póze. Nazýval ji sebedůvěrou; jeho štáb „arogancí“.

Kdo by si v takové době dovolil napadnout imperiální flotilu? Dokonce i v současném stavu bojové polopřipravenosti? Téměř nikdo. Kdo má palivo, aby mohl podobnou bitvu uskutečnit? K loupení energie je zapotřebí další energie. Kurz bude lineární - nebo „lineární“ alespoň do té míry, do jaké je to za pohonu AM₂ možné.

Minuli hlídky. Gregorovi se potvrdilo, že rozhodl správně. Kontakt negativní. S výjimkou dvou.

Jeden byl ohlášen jako skvadrona lehkých útočných strojů. Hlídka soustavy? Útočníci? Gregor neměl tušení a ani ho mít nechtěl. 23. flotila byla příliš silná na to, aby na ni zaútočili.

Druhý kontakt byl směšný.

Obchodní loď zkřížila dráhu 23. flotily. Torpédoborec srovnal orbitu s lodí. Nic, čeho by se měli bát - jenom obchodníci, z neznámé kultury Bhorů. Důstojník lodní rozvědky - mimo jiné i referent pro poštu, cenzuru, sport a rekreační fondy - se zapotil, než loď zkontroloval v katalogu. Bhorové? Hvízdal si pro sebe. To se za byznysem vypravili hodně daleko od domova.

Sten pohlédl na projekci hříbu. Několikrát si ji otočil o 360 stupňů, zamumlal, potom zaostřil na nejbližší vzdálenost, na kterou to jeho „obchodní“ výzvědná loď dokázala. Ignoroval okamžitý rozbor odhadovaných sil na dalším monitoru. Ten měl už uložený v paměti.

Rozsvítla se třetí obrazovka: BOJOVÁ ANALÝZA KOMPLETNÍ.

Sten ignoroval i tuto obrazovku.

Vstal a začal přecházet sem a tam. Za stávající rychlosti imperiální flotily měl odhadem čtyři E-dny na to, aby vymyslel plán, rozmístil vojska a zaútočil.

Kilgour s Othem seděli poblíž. Alex byl zaneprázdněn u svého počítače; Otho si hladil vousy a pozoroval obrovský hříb.

„Poletíme přímo do nich, rovnou za nosem. To nebudou čekat,“ řekl bhorský náčelník.

„Ne,“ souhlasil Sten. „Ani já bych to nečekal. Ale vsadím se, že bych vymyslel odpovídající reakci dřív, než bychom se dostali na dostřel.“

„Byl to jen návrh.“

„Jako takový ho beru a jako takový ho také zavrhuji.“

Pohlédl na Kilgourovu obrazovku. Kilgour stránkoval aktualizovaným hlášením o stavu Stenovy flotily.

Flotila. Osmdesát tři lodí. Většina z nich bojových, ale žádná lehčí než ekvivalent imperiální třídy křižníků, všechny určené pro bezpečnost/obranu hvězdokupy, ostatní jsou vyzbrojené obchodní lodě a vyzbrojené tankery. Zbraně, elektronika a elektronická protipatření zaostávají alespoň o jednu ale spíše o pět generací za vybavením imperiálních bojových lodí. Nic moc.

STAV PALIVA. Maximální dolet při plné rychlosti: jedenáct E-dnů. Po natankování za účelem útoku zůstala Lupuská hvězdokupa téměř „na suchu“. Momentálně flotila „parkovala“ se všemi nepodstatnými systémy mimo provoz. Před odhadovanou drahou Imperiálů jsou maskováni zhroutivší se hvězdou.

Obrazovka se smazala a objevily se nezbytné doplňující údaje:

MAXIMÁLNÍ DOBA POTŘEBNÁ KE ZRUŠENÍ AKCE... ZA STÁVAJÍCÍCH PODMÍNEK... To znamenalo, že pokud zůstanou v „parkovací“ orbitě, mají ekvivalent dvou E-století. PŘI NORMÁLNÍM POHONU. .. jedenáct lodních hodin... PŘI BOJOVÉ RYCHLOSTI...

Sten se na to děsivé číslo raději ani nepodíval. Soustředil se na hříb. On sám by si ho za formaci pro konvoj nevybral - těžké stroje se koncentrovaly na čele. Nejlepší je, aby letěly mimo formaci

někde poblíž středu a byly připraveny reagovat na útok z kterékoliv strany, kdyby útočník provedl klamný manévr. Klamný manévr. Hmmm. Ano, admirále. A s čím svoji lest hodláš zahájit? Pamatuj, máš třiaosmdesát lodí. Proti... proti velkému množství.

Klobouk hříbu na obrazovce se začal houpat na „noze“ flotily tam a zpět, jako kdyby si někdo hrál s gyroskopem. Kilgour na něj blýskal očima.

„Zatraceně, Alexi! Přestaň si s tím hrát!“

„To mý hraní, jak tomu říkáš, je jen další návrh, šéfe. Nebo snad nesmím žádný předkládat?“

Otho vstal. „Pro matčiny zavšivené vousy, musíme vyléčit tuhle hašteřivou chorobu.“ Pohlédl na monitor vzdálenosti. „Do nejbližšího kontaktu zbývá věčnost. Máme dost času na stregg a dokonce i na kocovinu. Přinesu rohy.“ Stiskl tlačítko a dveře se rozestoupily.

„Promiň, Alexi,“ omluvil se Sten.

„Ale to nic. Chceš slyšet, co mě napadlo? Je to sice jen taková kravinka. Žádnej velkej plán. Ten hříb se posouvá,“ pokračoval Alex a plánoval téměř simultánní útok na Imperiály z různých směrů. „Píchni je tam a dlouhni je sem a dřív nebo pozdějc jejich formace ztratí soudržnost. Ale k tomu, aby z toho byl opravdovej plán, mi chybí nákejch dvě stě nebo tři sta lodí.“

Otho se vrátil se streggem. Stenovi něco vrtalo v hlavě. Postavil nedotčený roh do stojánku.

„Teď je řada na mně,“ prohlásil. „Zprvé, vím, kam je máme udeřit.“ Ukázal na inkriminovaný bod na obrazovce s celkovým pohledem na nepřátelskou formaci. „Sem.“

„Dobrý. Ale to bude dost těžký.“

„Dost možná ano. Ale zapomeňte na lodě. Zapomeňte na zbraně. Zapomeňte na všechno to podělaný AM₂ ve vesmíru. Mysleme na vojáky. Proti komu vlastně půjdeme?“

„Ty to nevíš?“ podivil se Otho. „Bojujeme proti Imperiálům a tobě chybí stregg. Raději se napij, drahý Stene.“

Sten dělal, jako by ho neslyšel, a pokračoval. „Proti jakým Imperiálům stojíme? Je těžká doba, navíc mírová. Lodě budou velmi pravděpodobně obsazeny značně nesourodými posádkami - zkušený váleční veteráni kariéristé a noví nebo poměrně noví dobrovolníci.“

„Tvou teorii potvrzují historický fakta,“ souhlasil po chvíli Alex.

„Za druhé. Jejich admirál, ať už je to kdokoliv, bude postupovat podle předpisů. Existuje správný postup, špatný postup a postup válečného loďstva.“

„To soudíš podle té formace? Odhad založen na nedostatečném množství informací. Pouhá teorie.“

Sten se zazubil na svého podsaditého přítele, který našel novou zálibu v napodobování strohé mluvy bojového počítače.

„Z formace, ano. A také z reakce na obchodní loď. Obrazovky torpédoorbce se pohnuly... Velké stroje se přemístily do prostoru hrozby... Reakce - jedna loď provede přiblížení neznámému stroji, dvě zůstanou na špici jako opora. Přesně jak ti to říkají karty ve štábní škole.“

„Stále jen teorie.“

Byla to teorie.

„Další věc. Poslyš Alexi, kdybych ti dal... čtyři lodě, dokázal bys zkonstruovat dvě volavky?“

Alex se zamyslel. „Jo, to by šlo. Ale nebude to žádná světová třída. Není dost času, ani dost vybavení pro vopravdu dobrou iluzi.“

„Ještě jednou se zamysli nad těmi vojáky.“

„Jo.“

„Nevidíš teď, jak se klobouk hříbu rozjíždí a rozpadá?“

„Možná.“ Kilgour do sebe kopl obsah svého rohu. „Ale útok bude muset bejt prudkej a rychlej. Teď mám nepředpokládanou schůzku s vrchním techem. Jestli mě omluvíte?“ A zmizel.

Otho zamrkal. Rychle a tvrdě. Znamenalo to, že poletí na plný výkon, takže pokud nezaberou transportéry, zůstanou uvěznění v prostoru.

Sten přečetl jeho výraz. „Neměj strach. Když to projedeme - a zůstaneme na živu - Kilgour nechá udělat díry do boků, rozdá nám pádla a doveslujeme domů.“

Otho se zasmál a hlasitě mlaskl. Blížící se bitva slibovala, že bude rychlá a krutá. Měl menší dodatek zatím ještě neformulovaného plánu. Bude mít nepřátelská flotila společnou frekvenci pro spojení s admirálem? Velmi pravděpodobně ano. Může být rychle detekována? Téměř jistě ano. Může být provedena její analýza, abychom se na ni napíchli a zůstali před ní ukryti? S komem, jenž má dostatečný výkon... ano.

„Přinejmenším čtyři z mých lodí mají dostatečně silné komy na to, abychom se odtud dovolali až

do záhrobí pekel. To ovšem není rozhodující faktor," dodal Otho.

Sten si nelámal hlavu Othovým přirovnáním a rovnou se ho zeptal, co tím má na mysli. Otho pokračoval. Když skončil, Sten se posadil, napil se streggu a celý nápad si v duchu probíral. Byl brutální. Krvavý. Praktický. Zhruba to, co lze očekávat od bhorského bojovníka - nebo od příslušníka Kudlanek.

„Obyčejní vojáci," přemítal Sten nahlas, „se budou chtít pomstít... Zvláště jestli si s Honji užili své, jak jsme slyšeli. Ano.

Dolij rohy, příteli. Můj mozek začíná pracovat. K tvému nápadu mám ovšem jednu menší modifikaci. Budeme potřebovat šest, možná osm tvých nejkrvavějších bojovníků...

Když Cind obdržela rozkaz od svého velícího důstojníka, cloumala s ní zlost. Byla převelena na speciální služby a dostala příkaz, aby odevzdala své zbraně vyjma pistole a bojového nože. Měla pozvednout hlavní zbraň této bitvy - bitvy vedené samotným admirálem Stenem. Bitvy, která jim všem dobude slávu.

Její zbraní bude malá kamera s připojeným vysílačem. Žert? Ne. Je přece jediný člověk a ti podělaní Bhorové by nikdy... No to je jedno. Prostě je jediný člověk. Ostatních sedm bytostí v tomto speciálním oddíle jsou Bhorové - všichni stejně vražedně naladěni jako Cind.

Nejprve rozkaz odmítla. Důstojník pokrčil rameny a nařídil, že zůstane uvězněna ve své kajutě. Podvolila se, ale chtěla proti přidělenému úkolu protestovat.

„Nijak si tím nepomůžeš, ženo."

„Jak to že ne? Mám přece svá práva!"

„Klidně si napiš stížnost, jestli chceš. Dostal jsem příkaz vybrat osm nejlepších bojovníků. Osm takových, kteří přežijí boje, uprostřed kterých se velmi pravděpodobně ocitnou. Vybíral jsem zodpovědně."

„Do háje s celou akcí! Chci protestovat."

„Jak jsem již řekl, protestuj si, jak chceš. Nařízení přišlo přímo od velkého Otha a od samotného admirála Stena."

Cind zvedla bradu z hrudi. Od Stena? Proč takové zahanbení?

Ne. Přestaň uvažovat jako dítě. Sten je prostě Sten.

Ke svému rozhodnutí má určitě nějaký důvod.

Teprve až porozumíš Stenovu uvažování, uklidňovala se, nastoupíš dráhu Skutečného bojovníka.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

23. IMPERIÁLNÍ flotila byla napadena ve chvíli, kdy jí do bezpečí zbýval necelý den letu.

Jakmile navázali kontakt s posilami na Al-Sufi, Gregorovi se ulevilo. Nařídil rozchod ze společenských místností. Modifikovaná pohotovost - třetina posádky na bojových postech. Ostatní imperiální kosmoplavci dostali za úkol zcivilizovat loď a sebe samotné.

Gregor se považoval za humánního velitele a věděl, že jeho vojáci nebudou chtít vypadat v okénkách lodi jako nějáci pobudové. Navíc, kdyby tam byly nějaké kamery od vidu, formace zpustlíků by nebyla dobrou vizitkou ani pro něj.

První útok přišel, když si Gregor lebedil pod sprchou v osvěžovně: „Všichni na svá místa... Zaujmout bojové pozice... Nečekaný útok!”

Gregor se ocitl na můstku ve slavnostní bílé uniformě, kterou si právě připravoval - a ve spodkách. Rychle analyzoval informace na obrazovkách.

„Pane, nařídil jsem, aby formace zamířila proti směru nepřátelského útoku podle vašich dosavadních instrukcí.”

Gregor zaklel na palubního důstojníka a spojil se s důstojníkem pro elektronická protiopatření.

„Odstínit útočníky.”

Muž chvíli nechápavě zíral, poté vláčně stiskl nějaká tlačítka, jako kdyby neměl postup reflexně zapamatovaný. Nic se nestalo. Útočící k nim neustále sestupovali odněkud z pravého kvadrantu. Spustil další program... útočníci zmizeli! Na obrazovce zůstaly pouze dvě lodě.

Gregor se právě chystal křiknout na svého palubního důstojníka a zrušit spojení s důstojníkem pro elektronická protiopatření, když začal houkat další alarm. Středem se na ně řítila další formace - skutečný útok. Gregor zavelel a nařídil, aby se bojová formace přesunula dolů k nepříteli.

Klobouk hříbu se podivně roztočil, když bitevní lodě změnily formaci a jejich krycí křižníky a torpédoborce je následovaly. Došlo ke dvěma kolizím - jeden křižník se fyzicky „otřel” o torpédoborec. Výsledkem byla srážka dvou torpédoborců. Několik vojáků na křižníku přežilo.

Ve středisku elektronických protiopatření důstojník nadále poslouchal rozkazy a snažil se zmást útočníky krycími manévry. Při jeho čtvrtém pokusu, právě když už byl přesvědčen, že tohle je skutečná hrozba, druhá skupinka útočníků zmizela. Znovu zbyly jen ty dvě lodě - zřejmé volavky.

Na můstku zavládlo hrobové ticho. Znovu se rozezněly alarmy a začal útok třetí, mnohem početnější skupiny téměř o velikosti flotily.

„Palubní!”

„Pane.”

„Chci vás mít ve středisku elektronických protiopatření. A dejte si zatraceně dobrý pozor, aby nás znovu neoklamali.”

Důstojník se rozběhl. Gregor byl odhodlán vyčkat několik vteřin, než nařídí další změny. Mezitím jeho dva předchozí rozkazy a jejich následné odvolání dál otrřásaly kloboukem hříbu, jak se kapitáni a velitelé letek pokoušeli obnovit útočnou kopuli. Třetí útok byl ten skutečný.

Sten pustil z hlavy cvrkot bojových povelů a zaměřil se na hlavní bojovou obrazovku na můstku.

Vedl útok ve formaci pŕlměsíce. Byl by býval potřeboval o pár set lodí navíc - srpek byl velmi řídký. Na základě minulých zkušeností Sten doufal, že Imperiálové budou natolik hloupí, aby si mysleli, že je chce obklíčit, že chce, aby se špičky pŕlměsíce dostaly až do oblasti obrany imperiální kopule.

Hřib imperiálních lodí vypadal trochu otrhaně. Část jeho klobouku se přesouvala směrem k útočníkům. Jeden segment však zjevně nedostal správný rozkaz a pokoušel se zařadit do normální pozice v konvoji.

Křižníky tvořící nohu hříbu se poměrně účinně rozprostíraly k obraně transportérů.

„Komunikace! Jsme ve spojení?” zeptal se Sten.

„Všechny lodě na příjmu.”

„Tady Sten. Všem lodím. Připravte se na odpálení střel - na můj povel.”

„Čekáme... čekáme... všechny lodě připraveny, pane.”

„Protiopatření,” oslovil dalšího důstojníka. „Co dělají?”

„Mají nás na detektorech... vyslány dvě... ne šest střel. Pět neúčinných... jedna zásah.“

„Kilgoure. Ozvi se mi.“

„Blížíme se na dostřel... sedm vteřin... tři... zamířit!“

„Všechny lodě. Pal!“

Bhorské lodě chrly střely jako o závod - ovšem ne ve stejnou chvíli. Sten nařídil vlnovou palbu od nejposlednější lodě po první. Když střely opouštěly bhorské lodě, které se nacházely na čele, raketoví důstojníci nabili a zamířili své lodní zabijáky. Ve skutečnosti příliš střel neodpálili, ale všechny měly dorazit do cíle ve stejnou chvíli.

„Alexi. Chci zarazit ten klín mezi těžké stroje. První sekce... individuální velení... zaměřte, a až budete připraveni, palte.“

Protiopatření. Co dělají?“

„B'kholoric... nic moc!“

„Podejte hlášení, zatraceně!“

Bhor se ze všech sil pokoušel zvládnout roli efektivního, nevzrušeného imperiálního důstojníka. „Menší střely... většinou přímé, blížící se střely. Oprava. Je tu masový odpal. Centrální řízení je přetíženo.“

Na obrazovce mezi dvěma blížícími se flotilami cosi zablesklo: operátorem navigované protilodní střely, velmi pravděpodobně Kali II. Buďto je sestřelíme, nebo zasáhnou svůj cíl. To však momentálně nemělo být Stenovou starostí.

Vypnul tu polovinu mysli, která si říkala: „Ale co když se těmi méně šťastnými staneme právě my,“ a snažil se dohlédnout za ty záblesky. Najednou se uculil a poznamenal cosi, nad čím se v základní admirálské škole mračil.

„Kilgoure! Dlužíš mi panáka streggu! Ten pitomec postupuje přesně podle předpisů!“

Gregor skutečně postupoval podle příručky. Na obklíčení existovala spousta potencionálních reakcí. Nejlepší variantou by pro Gregora bylo proměnit hřeb v hrot oštěpu nebo dokonce seřadit všechny lodě za sebe a zaútočit do středu Stenovy flotily, probojovat se půlměsícem, který byl pouze dvě lodi hluboký, a následně obklíčit a rozmetat Stenovu flotilu.

To by však znamenalo nechat náklad až na křižníky nechráněný. Nebylo pochyb o tom, že tento imperiální admirál četl o Cannae. Zůstával tu však jeden zásadní rozdíl: Sten nebyl žádný Hanibal, stejně jako neměl žádné těžké dělostřelectvo, aby mohl cípy půlměsíce spojit a protivníka tak uvěznit.

Imperiální admirál však poslal své lodě v řadě za sebou. Evidentně měl v plánu útok protiobchvatem, takovým, jaký měli Turci použít u Lepanta. To nebylo špatné. Za nějakou dobu by tak zlikvidoval celou bhorskou flotilu. Za nějakou dobu.

Mezera, která se vytvořila, když imperiální formace ještě tvořila kopuli, ovšem nabídla Stenovi skvělou příležitost.

„Všem lodím!“ zavelel Sten. Vysílal naostro, protože na nějaké šifry či množství jazyků, kterými se mluvilo na bhorských lodích, nebyl čas. Doufal jen, že imperiální admirál bude reagovat se stejným zpožděním jako dosud.

„Připraveny, pane.“

„Chci záběr na tu skulinu v imperiální formaci,“ nařídil dalšímu komunikačnímu důstojníkovi. „Na všechny lodní obrazovky. Hned teď.“

„Provedeno, pane.“

„Výborně. Všem lodím... manévrovací bod na displejích... hlase svoji připravenost.“

„Všechny jednotky připraveny, pane.“

„Zahájit manévr... teď!“

Bhorští kapitáni, všichni ti, kteří dokázali vmanévrovat svůj transportér s jedinou střelou do vzniklé skuliny, vydali rozkaz posádkám. Stenův půlměsíc se stáhl špicemi do sebe a stal se z něj klín. Vypadali jako nějaká akrobatická letka - ale na obrazovce bylo vidět něco docela jiného. Jeho flotila dostávala jeden zásah za druhým. Malé ikony představující jednotlivé lodě postupně měnily barvu - *Zásah... Ztracená navigace... Zásah... poškozený motor* ~ nebo prostě mizely.

Sten si toho nevšímal. Nevnímal ani tiché brebentění dělostřeleckého důstojníka u hlavního pultu lodi. „Jsme zaměřeni raketou... přibližuje se... střet během devíti vteřin... vypustili jsme protiraketovou střelu...“

Spadl mu však kámen ze srdce, když zaslechl: „Zásah! Blížící se střela zničena.“

Imperiální formace byla velmi rozháraná a chrly střely na všechny strany. Sten by se velmi nerad

ocitl uprostřed toho kaleidoskopu, který měnil svůj tvar a dále se štěpil.

„Hlaste stav flotily," vyhrkl.

„Jedenapadesát lodí stále hlásí úplnou bojeschopnost -"

„To stačí." O raněné se bude zajímat a vyzvedávat je z vraků později - možná.

„Otho. Máš frekvenci jejich velení? "

„Monitoruju ji. Jsem připraven se na ni napíchnout."

Stranou hlavního řídicího pultu se nacházela velká obrazovka. Na ní imperiální admirál rozdával jeden rozkaz za druhým. Otho nechal vypnutý zvuk. Sten měl pocit, že admirála poznává... nesmysl. Nemožné.

„Tým Sarla... vpřed!" nařídil.

„Potvrzují."

„Tým Janchydd... vpřed!"

„Janchydd... útočíme."

„Všem jednotkám flotily. Přejít na individuální řízení. Zaměřujte cíle a palte na ně. Končím."

Teprve tehdy začala opravdová bitva.

Bhorové vpluli do vřavy jako pirátští Drakeové proti španělské armádě. Toto bylo nejlepší možné zužitkování jejich schopností. Většina obchodníků měla dobré zkušenosti v boji jednoho proti třem útočníkům. V takových soubojích většinou vítězili hlavně díky své nevyzpytatelnosti, kdy střelami i elektronikou útočili na všechny strany stejně šíleně, jako to uměli jejich dědové.

Podle Gregorových rozkazů a bojových zkušeností z Tahnských válek většina imperiálních lodí očekávala konvenční bitvu proti konvenčně rozestavěnému nepříteli.

Tato bitva se však odvíjela zcela v režii bhorské logiky a krvelačnosti. Sten věděl, že Bhorové nemohou vyhrát, ale to ostatně nebyl jejich cíl.

Měl k dispozici dva bojové týmy: Sarla, dva křižníky, které nechal narychlo přestavět na útočné transportéry; Janchydd, jedenáct lehkých eskortních strojů - korvety a hlídkové lodě. Přesně tolik lodí, kolik Sten spočítal, že bude zapotřebí k ovládnutí připravených transportérů. Dobře věděl, že Říše své konvoje řídí prostřednictvím eskortních lodí vybavené elektronickými senzory hlubokoprostorových tahačů.

Z morálních důvodů své týmy pojmenoval po starých, téměř zapomenutých bhorských bozích. Pokud se dožijí vítězství, zaslouží se o ně právě tyto dvě skupiny.

Nyní jen čekal.

Tým Sarla: Dvě útočné lodě se přiblížily k již poničené bitevní lodi na dostřel s minimální bezpečností.

Bhorská střela utrhla imperiální lodi většinu zádi a poklopy útočného stroje se otevřely dokořán. Dálkově řízené průzkumné rakety natáhly lana a všechny tři lodě byly rázem spojeny.

Po lanech se spustili Bhorové v obrněných skafandrech - a vstoupili na palubu imperiální válečné lodí.

„První vlna na místě," ozvalo se z komu.

„Otho!"

Z obrazovky zmizela tvář imperiálního admirála a vystřídala ji oslepující série výjevů, které by ohromily i nejzvrhlejšího režiséra válečných živobijáků.

Imperiální bojová loď byla již zdemolována zásahy střel. Další Imperiálové zemřeli, když střely útočných transportérů zrušily atmosféru lodí. Měli na sobě sice skafandry, ale mnozí z nich si nestačili zavřít průzorové štíty či nasadit rukavice. Bylo těžké bojovat na lodi v brnění.

Vzápětí se lodí prohnala skupinka Bhorů. Jejich rozkaz byl jasný: žádní zajatci. Je to představení pro kamery.

Imperiální důstojníci i členové posádky zemřeli do poslední bytosti. Cind a další kameramani natáčeli jejich smrt v přímém přenosu. Záběry byly za účelem maximálního efektu sestříhány na speciálním mixážním pultu ve Stenově řídicí kabině a vzápětí odvysílány na imperiální velitelské frekvenci.

Morálku mladých kosmoplavců určitě nepozvedne pohled do velícího střediska, kde se vojáci, jako jsou oni, vzdávají s rukama nad hlavou a vzápětí jsou popravováni jako jateční dobytek. Některým lodím se podařilo frekvenci zrušit - a na mnoho vteřin tak ztratily spojení s velením, dokud se jim nepodařilo navázat nové. Ostatní lodě nechaly obrazovku zapnutou, aby se každá z těch ohavných

vražď zapsala do mozků jejich posádky.

Tým Janchydd: Řídící lodě imperiálních transportérů disponovaly jen slabou výzbrojí a lehkými pancíři. Bhorským eskortním lodím tedy nemohly příliš vzdorovat. Šest z jedenácti po prvním zásahu zastavilo palbu. Dvě pokračovaly ve střelbě ze všech zbraní, které na palubě měly. Tři další se explozí proměnily v suť. Bhorové ztratili jedinou loď.

Techové vstoupili na palubu šesti řídicích lodí a zasedli k navigačním pultům transportérů s AM₂. Jejich eskorty se přiblížily a spojily se s těmito loděmi. To ovšem nestačilo. Kdyby se jim už nepodařilo „uloupit“ další transportéry - a tím i AM₂ - Stenova mise by v podstatě byla neúspěšná. Členové týmu Janchydd však přišli s vlastní iniciativou.

Dvě zuřivě pálící velitelské lodě byly donuceny ke kapitulaci. I na jejich paluby vstoupili nepřátelští vojáci. Bhorští elektroničtí kouzelníci nějakým způsobem odhalili řídicí frekvence dvou poničených imperiálních velitelských lodí.

Velitel týmu Janchydd vyslal falešný rozkaz. Konvoj - noha hříbu - se pomalu roztrhal, jak bhorské lodě odklonily transportéry, stejně jako tahač přebírá linkovou loď blížící se do doků.

Skvadrony těžkých imperiálních křižníků na útok zareagovaly pozdě - ale zareagovaly. Zformovaly se k protiútoku.

Sten sledoval směr protiútoků na obrazovce, označil formaci barevným indikátorem a poslal signál svým lodím.

„Všem jednotkám flotily!“ zněl jeho rozkaz. „Cíle jsou označeny. Individuální řízení. Vpřed!“

Ani nečekal na potvrzení.

„Otho. Zahájit druhou fázi,“ nařídil.

Otho stiskl tlačítko spínače. Zahájil tak vysílání předem připraveného záznamu na napíchnuté velitelské frekvenci. Na obrazovce se objevil těžce ozbrojený Otho se Stenem a dalším vražedně vyhlížejícím Bhořem po boku, jak zírá do kamery. Hlavní roli mohl teoreticky vzít i Sten, ale ten dobře věděl, že zdaleka nevypadá tak děsivě jako Otho.

Ozval se zvukný hlas bhorského náčelníka: „Všem imperiálním jednotkám! Je zbytečné nadále klást jakýkoliv odpor. Nařizuji, abyste se vzdali. Vystřelte světlice v pořadí žlutá, modrá, žlutá, abyste si zachránili životy. Lodím, které se vzdají, nebude ublíženo.“

Sten nebyl tak naivní, aby si myslel, že tímto laciným trikem přiměje celou imperiální flotilu ke kapitulaci. Šlo mu v podstatě jen o to, vyvolat ještě větší zmatek.

To se také povedlo.

Několik lodí uposlechl. Jiné imperiální lodě začaly po těchto strojích střílet. Na ostatních lodích došlo k minivzpourám panikařících kosmoplavců, což jejich důstojníkům způsobilo mnohem větší problémy než to, co se odehrávalo venku.

Devětatřicet bhorských lodí zaútočilo na formaci křižníků a odstartovalo tak další šílenství. Uloupené transportéry vyklidily bitevní pole. Jejich navigátoři zařadili plný výkon.

Teď, pomyslel si Sten. „Všem jednotkám. Zrušte kontakt!“

Toto je bod zlomu, přemítal. Uloupil jsem jim všechno zlato. Imperiálové mají dvě možnosti. Modlím se ke všem bohům, kteří mi momentálně věnují svou pozornost... aby mi byli nakloněni a aby byl ten idiotský admirál důsledný.

Gregor byl. Když konečně ustavil druhé bezpečné spojení se svou flotilou, měl všem nařídít pronásledování útočníků pod velením jednotlivých skvadron. Neučinil tak. Možná že slyšel o Hattin, kde kdysi Saladin vylákal křižáckou armádu do pouště a tam je rozsekal na fašírku. Ve skutečnosti však tušil jen tolik, že by tam někde ve tmě mohla číhat další útočná formace.

Nařídil jednotlivým složkám své flotily, aby se seřadily do jednotek, skvadron a poté do hlavní flotilní formace. Přeskupení však vyžadovalo přinejmenším nějaký viditelný bod, ke kterému by piloti zamířili. Toto bitevní pole však bylo prosto jakýchkoliv ukazatelů. Lodě honily své velitele. Komlinky se zmateně překřikovaly. A ani neutuchající proud Gregorových rozkazů, jež nebylo možné splnit, nijak nepomáhal.

Stenovy jednotky se stáhly.

Tým Sarla, který už neměl co zabíjet, se vrátil na své útočné stroje. Cind stála na nástupu a nevnímala klasický šum po bitvě. Toho dne se od Stena přiučila něco velice zajímavého. Dala si předsevzetí, že od této chvíle mu bude neustále nablízku, aby se od něj mohla učit a aby... V duchu se usmála.

Sten se pokusil o jakýsi projev lidskosti a nechal z poničených bhorských lodí posbírat přeživší

bojovníky. Bylo-li to jen trochu možné, měli se pokusit lodě nastartovat, ale opustit každou, která nebyla schopna plného výkonu.

Nyní je čekala choulostivá situace. Při plné rychlosti jim brzy dojde palivo.

Vydal další rozkazy. Bhorské lodě se přiblížily k uloupenému konvoji. Na každé z nich čekali jejich nejlepší tankovací techové. Pouze dvěma bhorským plavidlům došlo palivo úplně - a Sten měl připraveny plně natankované lodě, aby je připřáhly a propůjčily jim vlastní energii.

„Dost možná, žes právě uskutečnil největší lup všech dob, admirále.“

Sten se na Alexe jen ušklíbl a přemohl se k dalšímu kroku. „Ztráty?“

Jeho vítězství nebylo příliš veselé. Ztratil téměř polovinu své armády. Přistoupil k němu Otho a pohlédl na čísla na obrazovce. „Lepší než jsem čekal. Horší, než jsem doufal. O tom rozhodují bohové.“

Sten přitakal. Možná. Ale proč musí být sakra tak krvelační?

„Jen si vzpomeň na to jezírko, Stene.“

Sten si vzpomněl. Konečně má dost paliva, aby mohl zahájit svoji válku.

KNIHA TŘETÍ

PATER PATRIAE

KAPITOLA DVACÁTÁ

PĚT MINUT poté, co nastoupil na palubu *Santany*, Raschid usoudil, že Pattipong mohl přidat ještě několik „hlubokých, hlubokých“, když mu líčil, do jakých sraček se to chystá vstoupit. Podivil se, proč mu toto zjištění trvalo tak dlouho.

Pravděpodobně to byla jen zbrkllost. Kapitán Jarvis i první lodní důstojník Moran se rozhodli vynechat čas poskytnutý pro rozhodování před startem, jakmile se dostali na plochu. Mohlo to být proto, pomyslel si Raschid, že kdyby zvolili něco jiného než okamžitý start, mohly by do hry vstoupit nepříjemné alternativy.

Santanovi už o několik generací unikla příležitost, aby se kvalifikoval pouze jako potulná loď. Musel být už několikrát odepsán, než jeho majitel usoudil, že se z toho vraku dá vyždímat ještě trochu života a nějaký zisk.

Krása mu byla odjakživa cizí. Když přístavní gravisaně vezly Jarvise, Morana a jejich nového kuchaře ke schůdkům do lodi, Raschid se usilovně snažil uhádnout, k čemu byl *Santana* původně zkonstruován. Na nic nepřicházel. Loď se skládala ze tří protáhlých tubulů ve tvaru žaludu, vpředu a vzadu spojených křížovými vzpěrami. Uprostřed mezi žaludy se táhl dlouhý válec. Motory a pohonná jednotka, hádal Raschid. Ale proč vpředu? Je možné, že ty necky původně používaly jiné palivo než AM₂? Vyloučeno. Přestavbou takového dinosaura by se nikdo neobtěžoval. Stejně tak by mu nikdo nevystavil licenci. Nebo ano?

Jeden žalud obsahoval řídicí kabinu a kajuty pro posádku, druhé dva náklad. Prostor pro posádku byl stejně nepochopitelný jako exteriér lodi. Raschid se několikrát ztratil, než našel lodní kuchyň a svoji kajutu. Chodby byly v minulosti libovolně utěšňovány a opět otevírány na jiných místech na přání každého nového majitele. Míjel oddělení plná dávno opuštěných strojů, které bylo levnější jen odříznout od systému než se s nimi tahat do šrotu. Když Raschid dorazil do svého království, připravil se na nejhorší. Byl optimista. Oba sporáky vypadaly tak zastarale, že se v nich snad topilo dřívím. Ale k těmto problémům se vrátí později. Našel svoji kajutu. Byl tam nepořádek jako v prasečím chlívku, ale Raschid byl rád, že pracovní doba bude přiměřená a že mu postavení kuchaře zajišťuje vlastní kajutu.

Lůžko - jestli si ta propadlá matrace u jedné stěny zasloužila takový název - mělo bezpečnostní pásy. Raschid zcela vážně, jakkoliv nelogicky, zamýšlel, že se před startem připoutá. To aby po něm v případě, že se *Santana* rozpadne, čemuž vše nasvědčovalo, zbyla rozeznatelná mrtvola, kterou by pohřbili na hřbitově pro chudáky.

Raschid si ironicky pomyslel, že to bude každým coulem takové dobrodružství, jaké mu Pattipong slíbil, a jen čekal, až se loď odlepí od povrchu Yongjuklu.

Lodě nevzlétají do prostoru s vířiskotem. To možná jen v dokumentárních filmech z doby kamenné či v trapných amatérských živovidech. Přesně to však *Santana* udělal - možná to bylo důsledkem jeho antropomorfizace. Sám Raschid neměl ke křiku daleko. McLeanovy generátory mu tvrdily, že „dole“ se nachází tuctem různých směrů, než se zapnuly Yukawy. Mústek nechal Yukawy zapnuté, dokud se loď nedostala ven z atmosféry. Hříšné plýtvání energií - ale přejít v atmosféře na AM₂ by se u tohoto vraku pravděpodobně rovnalo žádosti o sešrotování.

Kom zabzučel.

„Kuchtíku. Přestaň se tam flákat. Za hodinu večerí důstojníci. Posádka hned po nich.“

Raschid se vrátil do kuchyňky, kde se střetl s Moranem. Raschid si všiml, že palubní důstojník má u boku zbraň. Moran vzal Raschida ke spíži, odemkl ji a řekl mu, aby si vybral, co potřebuje.

„Pro kolik lidí vařím?“

„Z těchhle zásob - pro mě, pro kapitána a pro prvního technika. Zásoby pro posádku jsou mimo kuchyni. Těch musíš nakrmit dvanáct.“

Zjištění, že proviant v uzamčené spíži není zdaleka stejný, jako ve skladu pro posádku, Raschida nijak zvlášť nepřekvapilo. Důstojnický proviant tvořily standardní lodní zásoby, ale potraviny pro posádku byl jen nějaký dlouho skladovaný vojenský proviant nějaké armády, která se před mnoha generacemi sama zničila vzpourou. Ano. Vzpoura.

Raschid tedy plánoval menu s tím, co měl. Cítil se jako génus, který dokáže udělat cordon-bleu z jakéhokoliv blevajsu, který mu dají. Génus možná, ale ne bůh. Koření? Někaký nasládlý sirup ryze

syntetické chuti. Sůl... ten starý vojenský proviant byl podle všeho konzervován solí. Veškerá další koření ve spíži byla dávno vyčichlá a bez chuti. Záhadnou kombinací namíchal směs, o které byl přesvědčen, že připomíná omáčku, dal ji na sporák a udělal důstojníkům večeři.

Ani se nemusel tolik namáhat. Jarvis se bez večeře uchýlil do své kajuty, aby se odměnil za to, že *Santanu* opět úspěšně dostal do prostoru. Moran snědl - pokud lze považovat hltání běžícího pásu za normální konzumaci - co dostal na talíř a chrabře si otřel ústa ubrouskem. První technik, nevrlá žena jménem D'veenová spořádala polovinu porce a zmizela do sekce motoru. Stejně jako Moran byla i ona ozbrojena.

Po důstojnících si musel poradit s posádkou. Byl na to připraven.

Zbytečně - alespoň po dobu šesti směn, než kosmoplavci vystřízlivěli natolik, aby se objevili u stolu a udrželi v žaludku to, co před ně postavil.

Tuto dobu Raschid strávil úklidem kuchyně a přemítáním. Co tady vlastně dělá? A hlavně, kde se v něm bere ten pocit, že je na správném místě? Odpověď nenacházel. Uklidit kuchyň. Moran zavrhl Raschidovu žádost, aby se směl obléci do skafandru, hermeticky uzavřít kuchyň, vypustit z ní atmosféru a nechat všechn tuk beze zbytku vyhořet.

„Zaprvé... Nevím, jestli funguje vypouštěcí ventil. Za druhé, nehodlám riskovat integritu lodě. Za třetí, nemáme žádnou záruku, že budeme moci kuchyni znovu utěsnit, až s tím skončíš. Za čtvrté, žádné z těch prasat na palubě by to ani neocenilo. A vypadni z můstku. Příště odtud neodejdeš po svých.“

Raschid uposlechl.

Toho večera mu Moran s nelibostí složil kompliment. Jídlo chutnalo lépe než kdy jindy. Raschid mu vysvětlil, že použil nějaké nové koření. Glukóza, acetónové organismy, tuky, kreatin... Moran mu nařídil, aby zmlkl, než ve svém výčtu dojde k močové kyselině.

Posádka dostatečně vystřízlivěla na to, aby se mohla soustředit na svého nového nepřítele: Raschida. S lodí se nedalo dělat nic než se modlit, aby vydržela do přistání, kdy jedině přichází v úvahu dezerce. Zapečetěný náklad určitě způsobí nějaké problémy. Stále nevěděli, do kterého přístavu směřují. Bude to další díra - *Santana* bral jen náklady směřující na světy, kde přistávají jen největší zoufalci, takže o ně nikdo nestál.

Důstojníci? Jarvise znal buďto opilého a neviditelného, opilého a viditelného, nebo jako střízlivý přízrak krčící se na můstku.

Moran? Hajzl, který se domníval, že na takzvané marodce jsou ještě nějaké zdravotnické potřeby. Raschid čistě teoreticky obdivoval jeho násilnickou povahu. Ten člověk zřejmě nebyl schopen udělit rozkaz, aniž by přitom dotyčnému neuštědřil ránu, a ta rána *vždy* bolela, někdy jen chvilku, jindy hodinu i den, ale nikdy ne natolik, aby inkasujícího jedince vyřadila ze služby.

D'veenová? Hlavně že udržovala *Santanovy* motory v chodu. Navíc je stejná jako my ostatní. Využila jen možnosti dostat se na druhou stranu. Pro každého hlubokoprostorového námořníka je to těžká doba.

Raschid ignoroval stížnosti, urážky a nakonec i nějaké výhrůžky. Potom se však odehrála následující sekvence událostí: někdo praštil mísou polévky o stěnu. Dotyčný letěl hned za ní. Kdosi vytáhl nůž. Z nože byly rázem dva kusy a Raschid se pokusil udělat to samé s člověkem, který jím mával. Další dva členové posádky skočili po Raschidovi a přistáli na stěně oslzlé od vývaru.

Tohle je obzvlášť hloupé, usoudil Raschid, když při noční směně uslyšel, jak se na něj někdo dobývá. Když rvačka skončila, vzbudil noční hlídku a nechal všechny pomstychtivce odnést na marodku. Zavázal je, jak nejlíp uměl. Neměl potřebné pomůcky ani dost znalostí na to, aby druhému muži narovnal zlomený nos, ale v duchu se utěšoval zjištěním, že nebyl první a dokonce ani desátý, kdo mu ho rozbil. Třetímu přivázal na nohu dlahu a příštího dne, když Moran hrozil, že takto nefunkčního kosmoplavce hodí přes palubu, přemluvil palubního důstojníka s tím, že by mu raněný mohl nějak vypomoci v kuchyni.

Mezi startem a přistáním vlastně nebylo co na práci. Na normální lodi by se prováděla údržba, přesouvání nákladu a tak dále. Na *Santanovi* však nebylo důvodu k aktivitě? Ještě někdo oškrábe rez... a dostane se naskrz trupem.

Tato situace jen posilovala remcání - když posádka zrovna neměla hlídku, neměla co na práci. Moran byl špatný dokonce i jako tyranský důstojník - dokud mu posádka nelezla na oči a její členové se dostavovali na hlídky, bylo mu všechno jedno.

Velmi, velmi lehkomyslné, pomyslel si Raschid. Na lodi začínalo být dusno. Posádka přešla od stížností do stadia, kdy se začínala vzpouzet. Raschid je občas zahlédl, jak si spolu ve skupinkách

po dvou, po třech něco šuškaří na opuštěné chodbě nebo v prázdných kajutách. Předmětem jejich hovorů mohly být jen dvě věci: vražda či vzpoura. Nebo obojí.

Raschid byl velmi ostražitý a pozorně naslouchal, kdykoliv jen to bylo možné. Měl dojem, že odhalil tři vůdčí osobnosti. Ke spojení s trojkou využil svého nového kuchyňského pomocníka.

Potom je vyhledal. Jeden z nich patřil k noční přepadové skupině. T'Orsten však chtěl pouze problémy, a dokonce slíbil, že v rámci těchto problémů Raschida při nejbližší příležitosti vlastnoručně naplátkuje.

Druhá byla obyčejná násilnice. Cady. Tu pro změnu trápilo pouze to, že Moran je úspěšnější a nebezpečnější tyran než ona.

Třetí byla však mnohem racionálnější. Motorová opravářka Pitcarinová. Snažila se vypadat jako ostatní a povětšinou se jí to dařilo, ale Raschid z jejího vyjadřování vytušil nějaké vzdělání. Věnoval jí větší pozornost - a ona si toho všimla.

Přišla za ním do jeho kajuty.

„Chtěla jsem se jen zeptat na něco kvůli večeři," spustila a ukázala na kom.

„Je čistej," řekl Raschid. „Moran nebo někdo v něm má indukční štěnici. Už nefunguje."

„Na kuchtíka si dost mazanej."

„Vůbec ne mazanej. Jen opatrněj."

„Jsi čmuchal?"

Raschid zavrtěl hlavou.

„Nemyslela sem si to. Agrolinky zásadně najímají jen neorganizovaný lidi. Nebo ty, co si zapomněli vyzvednout odborářskou kartu."

„Jako třeba ty? "

„Je těžký zůstat militantní, když je člověk pár let na dlažbě. Navíc tam, kde jsem se nalodžovala, bylo organizování odborů dost riskantní."

Raschidova zvědavost týkající se Pitcarinové byla ukojena. Lodní, dokařské a dopravní odbory prožívaly těžké časy. Organizace byla známá svou militantností a pochopitelně i agresivitou; propad ekonomiky Říše usnadňoval bosům vnutit kterémukoliv kosmopřístavnímu dělníkovi ty nejhorší smlouvy a každý odborový hodnostář či organizátor se ocitl na černé listině.

„Chtěla sem si promluvit proto, že... tahle absurdita nemůže pokračovat donekonečna," řekla Pitcarinová. „Jestli Moran někoho neumlátí k smrti, Jarvis se naje a vletí do nějaký zhroucený hvězdy."

„Vzpoura je dost komplikovaný řešení."

„O tom nikdo nemluví. Zatím."

„Jaký další řešení máte - tedy máme? Nevidím tu žádný výbor pro pracovní právní stížnosti."

„Jsi rychlej," řekla Pitcarinová. „Samozřejmě, ostatním to zatím ještě nedošlo."

„Kolik lidí v tom jede? "

„Deset. Ty budeš jedenáctej."

„To je jen začátek. Ale není to moc riskantní. Když vytáhneme černý prapor, sami si tím uzavřeme cestu. Zvlášť když přitom někdo zabije důstojníka. Všechny nás najdou, i kdyby to mělo trvat věčnost, a zašijou."

„Mluvíš, jako kdybys někdy v něčem podobným jel."

Raschid již chtěl odpovědět, že to je pěkných pár tisíc let, ale zarazil se. Kde se to v něm sakra bere? Není přece žádný Methuselah.

„Četl jsem o tom," řekl namísto zamýšlené odpovědi. „Ale vím, že jakmile se to jednou rozjede, většina zúčastněných přestane logicky uvažovat. Co potom? Získáme loď. Asi s poloviční nádrží. S nákladem. A co z toho všeho plyne? Tenhle střep se na pašování nehodí a jediný místo, kde se provozuje pirátství, jsou živobijáky."

Řekněme, že si to namíříme do prvního pašeráckého hnízda, který se nám podaří najít. Co můžeme dostat za zboží v nákladním prostoru?

Nebo lépe. Kam zamíříme? Do nějaký řitě? Do pouště plný kanibalů nebo někam, kde můžeme bacit Morana po hlavě, vyskočit z lodě a žít s tím, co máme?"

„Dobrá otázka," řekla po chvíli Pitcarinová. „Potřebujeme víc informací. S tím, co máme, se nedá pracovat. Problém bude zabránit ostatním v tom, aby nezačali blbnout, jinak máme všude krev."

„Jsi přece odborářská předačka a tady jde jen o pět lidí. Měla by pro tebe být hračka udržet je pod palcem," řekl Raschid.

„Chvíli to zvládnu," souhlasila Pitcarinová, „ale určitě nevydrží čekat věčně. Musíme co nejdřív

sehnat další informace."

O čtyři lodní dny později je měli. Místem jejich přistání byla soustava Cairenes - přesněji její hlavní svět Dusable.

„To nevěstí nic dobrýho," poznamenala Pitcarinová. „Jednou sem tam asi dvacet minut agitovala. Jestli v celý tý zatracený soustavě žije nějaký dobrý člověk, nikdy sem ho nepotkala. Navíc tam probíhá opravdová krize. Když tam přistaneme, zůstaneme hodně dlouho na suchu.

Víš něco o Dusable?"

Raschid už chtěl říci, že ne, ale rozmyslel si to. Najednou si totiž uvědomil, že toho ví o zmíněné soustavě velkou spoustu, ale nevzpomínal si, jestli někdy Cairenes navštívil nebo o něm něco četl.

„Něco málo jo," zalhal. „To je jedna věc. A teď by bylo dobrý zjistit něco o nákladu."

„Zeptala jsem se Morana. Zfackoval mě."

„Herkules přeje těm, kdo si umí pomoci sami."

„Ty se modli ke svým bohům. Já zůstanu u Jacka Londona," řekla Pitcarinová. „Jako se vydáme ven atmosférickým zámkem, Moran uvidí, že se spustil alarm, a my dva si tam počkáme, dokud nenajdeme způsob, jak dej chat v prostoru."

„Alarm zámku už je tejden odpojenej. Našel jsem aspoň jeden skafandr, co nepropouští. Další zkontroluju hned teď."

„Báječný. Nejdřív štěnice, teď alarm. Nato, že jsi kuchař, bys byl dobrý špión. Fajn. První hlídka. Moran chrápe jako zabitej, dokud mu někdo nevleze do kajuty."

Vylezli atmosférickým zámkem tak potichu, jak jen to bylo možné. Raschid sebou cukl, když to zasyčelo a zaskřípěl mechanismus zdymadla. Oba se vytáhli z otevřeného poklopu tak, aby přidržovací mechanismus na podrážkách jejich bot nemohl klapnout o trup. Pitcarinová zamířila vrhač lana a vystřelila. Kotva na konci lana prolétla nosníkem ve tvaru písmene x.

Oba přeručkovali k nákladnímu prostoru a vlezli dovnitř. Tam si odkryli obličejové štíty a pustili se do práce.

„Panenko skákavá," zvolala Pitcarinová po chvíli. „Tak jeden člověk na Dusable určitě žádnou nouzi nemá."

Náklad tvořilo výhradně luxusní a úzkoprofilové zboží. Exotická jídla. Likéry. Vína. V jedné truhle byly šperky.

„My tu žereme pomyje a přitom máme tohle všechno skoro u nosu. Budu mít co dělat, abych Moranovi nerozmlátila čumák a nenechala ho vyhodit do prostoru. Co dál?"

„Moc zajímavý," zhodnotil Raschid. „Všimni si, že na štítu žádnýho balíku není jméno ani značka zákazníka. Stojí tam jen: *Instrukce předány kapitánovi.* "

„Takže znovu. Co dál."

„Myslím... že vzpoura."

„Ta bude snadná. Ale co pak uděláme se všim tím zbožím? Za to, co je tady, by pašeráci zaplatili haldu kreditů."

„To by možná bylo řešení. Nejdřív vzpoura, potom další otázky."

Vzpoura proběhla bezbolestně, v určitém smyslu toho slova. Raschid vydal přesné rozkazy, aby ji provedli jen tři nebo čtyři vzbouřenci - ti, o kterých se Raschid domníval, že nezpánikaří.

S Jarvisem to bylo snadné. Když měla Cady hlídku na můstku, počkala si, až kapitána unaví mít na sobě zbraní obtěžkané sako od uniformy a pověsí si ho na věšák. Když ji Jarvis znovu míjel, dostal kostkou mýdla v punčoše poměrně tvrdou ránu přímo do zátylku. Byl odnesen do své kajuty a poté, co vzbouřenci prohledali kajutu, jestli v ní nejsou další zbraně, a zabavili tajné instrukce k nákladu, zamkli ho v ní.

Moran vyžadoval poněkud více zručnosti. Jedna členka posádky, která byla vybrána pro výjimečnou útlost, ovinula potrubí nad vchodem do Moranovy kajuty. Moran byl bzučákem zavolán na hlídku. Jakmile vylezl ze dveří, žena se pomodlila a spadla.

Následující zmatek a tvrdá rána, která odhodila ženu přes celou chodbu, poskytly Raschidovi, Pitcarinové a T'Orsenovi dost času na to, aby přiběhli a přehodili Moranovi pytel přes hlavu. Potom násilníka utloukli do bezvědomí.

Věděli, že bude mít ve své kajutě ukryté nějaké zbraně, a tak ho zamkli do prázdné, nepoužívané místnosti. Toaleta fungovala a jídlo mu mohli podávat úzkou štěrbinou pod dveřmi.

Raschid si sáhl na roztržený ret a vykročil do motorového oddělení za D'veenovou. Jako naprosto zbytečnou hrozbu si vzal Moranovu zbraň. D'veenovou však nebylo třeba nijak zastrašovat. Jediné, oč žádala, bylo, aby vzbouřenci, až budou polapeni a souzeni, tvrdili, že jim kladla zuřivý odpor.

„Nemáme v úmyslu dostat se před soud," ujistil ji Raschid. „Ale pokud se to stane, ušetříme vaši kůži."

Vzbouřenci uspořádali válečnou poradu ve velké důstojnické kajutě poté, co Raschid s Pitcarinovou pečlivě vybrali zboží k oslavě vítězství. Povolili půl láhve alku na každého kosmoplavce; Raschid se domníval, že je to příliš.

Měl pravdu, ale Pitcarinová se postarala, aby ona a kuchař byli jedinými, kdo má zbraně. T'Orsten vztekle řval, když se dozvěděl, že *nemůže* vyhodit Morana atmosférickým zámekem z lodi. Také se *nemohl* vyžít s luxusním nákladem. A *nemohl* se pomstít na D'Veenové.

Raschid jej nechal hulákat, ale když zpozoroval, že T'Orsten neupouští páru a naopak se uvádí do stavu stále větší zuřivosti, uzemnil jej úderem do spánku. Zavřeli ho vedle Morana a vrátili se do důstojnické kajuty.

Raschid otevřel a přečetl tajné instrukce k nákladu, zvedl jedno obočí a podal papíry Pitcarinové.

„Hádám, že to vysvětluje, co bude následovat," řekla. Trochu zbledla. „Najdeme nějaký pašeráky, zbavíme se nákladu i lodi a co nejrychleji se zdekujeme."

Citovala z instrukcí:

„Přistaňte v oblasti té a té, vyšlete signál ten a ten. Náklad bude vyložen personálem s průkazem osobně podepsaným Tyrene Yeladem, podpisový vzor níže."

„Maximafioso celý podělaný soustavy. A právě jsme mu sebrali jeho hračky. To nám to pěkně začíná."

Někde vzadu v Raschidově hlavě se cosi dalo do pohybu. Yelad... Yelad...

„Pracovníci lodě *Santana*, pohněte kosterou! Jde o všechno, včetně vaší svobody," dokončila Pitcarinová.

„Ne," řekl Raschid. „Ne. Myslím, že to zboží doručíme. "

Aniž by registroval její nechápavý pohled, popadl láhev a nalil si oslavný drink. Události se vyvíjely vskutku báječně.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

REAKCE RADY DŮVĚRNÍKŮ na přepadení konvoje byla velmi zuřivá a zmatená. Tento zločin proti Říši - proti *jejich* Říši - byl, jak se zdálo, o to těžší, že palivo sami ukradli. Připočtete si k tomu nezměrné investice kreditů a krve, nesmírné naděje, které vkládali do mnoha dalších měsíců s dostatkem AM₂ pro své potřeby, a nakonec ponížení, že nějaká banda pirátů přemohla Imperiální jednotky.

Uspořádání celé razie odhalovalo spiknutí uvnitř spiknutí. Jsou v tom snad nějak zainteresováni samotní Honjové? To nikdo nevěděl. Kraaovy přišly s tím, že se možná příliš nemýlily, když obvinily Honjy z pravděpodobné účasti na připravovaném atentátu proti nim. Přestrojení útočníků nastolilo další záhadu. Co dělali Bhorové tak daleko od domova? Malperinová byla přesvědčena, že jsou to jen žoldáci. Její argument podpíral fakt, že člověk, který se uprostřed toho bhorského teroru objevil na obrazovce, byl identifikován: Sten. Kyesův někdejší cíl, který byl při kriegspielu spiklenců identifikován jako menší muž v civilu. Bývalý voják od Kudlanek a dlouholetý společník a pravděpodobně i přítel muže, kterého dříve považovali za mrtvého, flotilního maršála Iana Mahoneyho, muže, který stál za zmařeným atentátem na Zemi. Jakmile vyšlo najevo, že je Sten společen s Mahoneym, většina členů rady nabyla přesvědčení, že Mahoney stojí za všemi jejich problémy.

Dali si ovšem velký pozor, aby se nezmínili o svých skutečných důvodech - jako například, že je Mahoney podezřívá z vraždy Věčného Císaře. A tak byli velmi pozorní, když mu spílali, zvláště pak v přítomnosti jejich nového člena, plukovníka Poyndexe.

Jestliže Poyndexovi připadal jejich stihomam podivný, nechával si to pro sebe. Připojil se k nim s cílem rozšířit svůj vliv do největší možné míry. S tímto odhodláním na zřeteli se nijak nepokoušel jejich zlobu mírnit.

Rada důvěrníků chtěla hlavy - a chtěla je hned.

Poyndex jim nabídl všechn svůj um a schopnosti k rozšíření stále probíhající čistky.

Tým vyhotovil nový, mnohem obsáhlejší seznam podezřelých. Za těmi byli vysláni lovci, aby je briskně předali spravedlnosti. Poyndex si dával pozor na to, aby se jeho podpis na těchto rozkazech objevoval co možná nejméně, a když už se tak stalo, vždy stál až za podpisy ostatních.

Čistka nepůsobila příliš dobře na váhající spojence rady. Mnoho obětí mělo v těchto rozhodujících oblastech přátele či příbuzné. Poyndex věděl, že se s tím nedá nic dělat. Ujišťoval se, že rada bude uspokojena dříve, než se začne koupat v krvi, kterou sama prolila - a ze všech sil se snažil, aby seznam podezřelých obsahoval pouze bytosti, které pro nikoho nemají příliš velký význam. Pouze v jedné věci je musel mírně přibrzdit. Když začali hledat nového kandidáta, kterého by oloupili o AM₂, udělal tlustou čáru.

„Myslím, že bychom tuto záležitost měli na nějaký čas odložit.“

„Udejte jediný rozumný důvod proč,“ vyhrkl Lovett.

„Po incidentu s Honjy,“ vysvětlil Poyndex, „by se i blázen dovtípl, že hlavním motivem útoku bylo AM₂. A že se Honjové žádného spiknutí nedopustili.“

„Máte pravdu,“ souhlasila Malperinová.

„Do hajzlu!“ explodovala jedna ze sester Kraaových. „Co komu záleží na pár blbejch Honjích? Je to banda skrblíků, jo skrblíků. A všichni to ví! Ani by je nikdo nelitoval.“

„Možná,“ připustil Poyndex. „Ale pokud bychom bez prodlevy zaútočili na další soustavu s hojnou zásobou AM₂ - je jedno pod jakou záminkou - naši spojenci by nabyli dojmu, že terčem příštího útoku mohou být právě oni.“

„Taky že jo,“ podtrhla jeho slova obézní Kraaová. „Už máme se ségrou pár dobřejch adeptů.“

„No nevím,“ řekl na to Poyndex, „ale myslím si, že je tyto možnosti nutno pečlivě zvážit. Ovšem ne teď. Momentálně na to není nejlepší chvíle. Mohli bychom tím ztratit příliš mnoho našich stoupenců.“

Museli uznat pádnost jeho argumentů. Poyndex však jen tak pro jistotu navrhl několik obzvláště krvavých akcí jako součást probíhající čistky. Pomohlo mu to udržet členy rady v relativním klidu. Také projevil maximální snahu dopadnout osoby zodpovědné za krádež AM₂ a předat je spravedlnosti. Poyndex vyčmuchal shnilou rybu, kterou se rada snažila ukrýt: Ian Mahoney, někdejší

šéf oddělení, kterému momentálně velel Poyndex.

Velmi zajímavé. Že by byl Mahoney jen obyčejný ničema? Možná. Dost možná také ne. Proč se ho tedy rada tak bojí?

Poyndex si byl jist, že ať už za tím vězí cokoliv, zanedlouho se to dozví, a že ta odpověď pro něj bude velmi užitečná. Zatím se jako nejmladší člen rady důvěrníků bude snažit svým kolegům vyhovět.

A byl tu ještě jeden člen rady, který byl relativně spokojen. Kyes měl co dělat, aby zamaskoval své znudění. Vůbec ho nezajímalo, co z toho všeho vzejde. Ze všech sil se snažil vypadat zainteresovaně, a kdykoliv to bylo zapotřebí, zapojil se do diskuse. Tohoto bouřlivého dne však dostal nezvykle skvělou zprávu.

Datové banky jeho jedinečného počítače byly díky Lagguthovi, Poyndexovi a celé řadě historiků a čmuchalů plné. Počítač celé týdny chroupal data a nyní měl konečně k dispozici všechna fakta, zvěsti a polopravdy, které mu mohou pomoci najít Věčného Císaře.

Kyes se tu otázku téměř bál vyslovit. Věřil, že všechny okolnosti hovoří v jeho prospěch, ale víra sama o sobě ještě nic neznamena. To Kyes jako vědec a vynálezce věděl nejlépe. Je snad blázen, když se domnívá, že Věčný Císař není mrtvý? Navzdory všem důkazům? Svědectvím? Navzdory samotnému zdokumentovanému atentátu?

Na to může odpovědět pouze jeho počítač. Předložil mu veškeré podrobnosti o předchozích pokusech o atentát na Císaře. Ale co když se nakonec počítače zeptá a výsledek bude nepřesvědčivý? Kyes byl přesvědčen, že jestliže není šílený teď, taková odpověď by jej jistě postrčila za poslední mez. Ale když se nezeptá, nikdy se to nedozví. Kyes se ocital v pozici bytosti, které bylo řečeno, že to, jestli bude nebo nebude žít, je známá hodnota. Stačí se jen podívat do křišťálové koule a vyčíst to z ní. A je stejně těžké do ní pohlédnout jako ji ignorovat.

Nakonec se přece jen podíval.

Prognóza byla taková, že Věčný Císař je na devadesát procent naživu.

Tato informace Kyese pobídla k dalšímu kroku.

Daleko, stranou této debaty se nacházela další nesmírně šťastná bytost.

Od setkání s Mahoneym pan Ecu usilovně pracoval. Zatímco jeho asistenti bloumali nad legálními traktáty, starověkými i moderními, začal opatrně probírat Stenův návrh uspořádat nestranný tribunál, který by soudil radu důvěrníků pro podezření ze spáchání atentátu na Věčného Císaře.

Samozřejmě že takovou otázku nemohl potencionálnímu členovi tribunálu položit přímo. Ale jak postupoval podle úzkého výběru soustav, které nevykazovaly sebemenší známky neloajality, natož pak aby utíkaly v panice z jeho přítomnosti, se pomalu prokousával slupkou k jádru svého cíle.

Věděl, že když navrhne konání takového tribunálu, najde bytosti, které se k týmu připojí. Bude to velmi obtížné, ale zdaleka ne nemožné. Než však se Manabi mohl kohokoliv zeptat, potřeboval pro takový orgán nějakou legální základnu. Jinak by bylo celé úsilí zbytečné.

Pan Ecu našel svůj historický precedent.

Podle očekávání odpověď přišla z raných dnů Říše. Bylo to v období - dobré dva tisíce let zpátky - kdy většina toho, co nyní tvoří Říši, neexistovalo. Soustavy, které byly v současnosti silně obydlené a považovány za srdce Říše, v té době byly jen divoké hraniční oblasti, kde neplatil téměř žádný zákon a ve stejně nepatrné míře v nich vládl řád. Byla to doba, kdy se stávalo, že uběhlo třeba i šest let, než imperiální soudce navštívil některé regiony, aby urovnal místní rozepře.

Věčný Císař si velmi dobře uvědomoval, že pokud nechá problémy hnít, mnoho věcí se může pokazit. A tak podpořil ustavení místních úředních soudů, v jejichž pravomoci bylo soudit téměř všechny občanské spory. Jejich rozhodnutí mohlo být postoupeno imperiálnímu guvernérovi, ale délka čekací doby ke slyšení u něj, natož pak k jeho přítomnosti, byla tak hrozivá, že jen málokdo této možnosti využil.

Pokud šlo o těžké, život ohrožující zločiny, byl Císař mnohem ostražitější. Pan Ecu na těch řádcích nacházel své vlastní výhrady. Věznění a popravy se velmi snadno mohou stát nástrojem msty. Nebylo pravděpodobné, že by se Věčný Císař tolik obával o morálku takových činů, jako spíš o skutečnost, že nepotrestané zločiny vytvářejí další nestabilitu, krevní mstu a války.

A proto byla pravomoc porot v těchto případech mírně omezena. Pokud byl podezřelý násilný zločinec předveden před porotu, jejím úkolem bylo pouze určit, zda-li existuje velká pravděpodobnost, že byl zločin doopravdy spáchán, jaký druh zločinu to byl a jestli je za něj bytost (ti) stojící před nimi pravděpodobně zodpovědná. K určení důkazů byli zmocněni předvolávat svědky

- v případě nutnosti i silou - věznit podezřelého a obvinít z urážky soudu kohokoliv, kdo se jim stavěl na odpor.

Pokud důkazy poukazovaly na podezřelého stojícího před soudem, mohli jej obvinít ze zločinu. Jestliže byl jedinec považován za extrémně nebezpečného, mohli obvinění podpořit jeho uvězněním, dokud se nedostavil imperiální soudce, aby případ rozsoudil.

Systém fungoval tak dobře, že jej Císař nechával fungovat mnoho set let. A tak pan Ecu nenašel jeden, ale celé miliony procesů, o které mohl opřít svůj případ.

Konečně našel prostředek jak učinit spravedlnosti zadost. Nyní už potřeboval jen nějaké soudce.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

ROBUSTNÍ POLICISTKA měla špatnou náladu, když přecházela sem a tam po doku. Ošumělý *Santana* tiše seděl ve svém kotvišti. Poklopy zůstávaly pevně zavřeny navzdory opakované snaze přimět někoho *-kohokoliv-* aby zareagoval.

Poručík Skinnerová tiše přemýšlela všemožné oplzlosti a vrhala nevraživé pohledy na líné pracovníky, kteří se uculovali jejím nesnázím. Skupina jejich stávkokazů mlčela. Kdyby se zábava davu proměnila v násilnost, byli příliš daleko od domovského okrsku, aby mohli očekávat nějakou pomoc. Žádné represe by se nekonal. Lodní, dokařské a dopravní obory byly příliš silné a jejich kapsy příliš hluboké dokonce i v časech této příšerné nezaměstnanosti.

Skinnerová ne a ne přijít na to, co se pokazilo. Kapitán okrsku jí sdělil, že tohle je jasná práce. Malá služba Tyrenne Yeladovi, kterou si Skinnerová zapíše do své knihy zásluh.

Jediné, co musí udělat, je získat náklad ze *Santany*. Pár *osobních* věcí pro Tyrenneho. Tento úkol měla Skinnerová provést s obvyklou diskretností.

Použití stávkokazů nebylo nikterak neobvyklé či provokující. V takových případech se člověk spojil s příslušným odborovým stewardem, který určí množství lidí potřebných k práci. Úplatek je stanoven na dvojnásobek jejich eventuelních platů - poté je stávkokazům dovoleno vyložit náklad, zatímco steward rozdělí peníze mezi ty, kdo by se s balíky za normálních okolností lopotili. Samozřejmě si nechal pěknou sumičku pro sebe. To bylo jediné správné. Ochránce zákona Skinnerová sama na *Dusable* podobné „poplatky“ vybírala.

Jasně, takže co se to tu do hajzlu podělovalo? Dokolébali se k nákladní lodi, ale nikdo z ní nevycházel. Skinnerová netrpělivě zatroubila na sirénu, aby zjistila, co se děje. Žádná odpověď. Zkusila to znovu. Zase nic. Co je tohle za hru? Měla v kapse dost na to, aby zaplatila každému, od kapitána *Santany*, až po posledního člena posádky, pokud to bude nezbytné,

Steward vyšel ze své kanceláře. Podle jeho výrazu to vypadalo na velký průšvih. „Vypadněte odtud,“ zavrčel.

„A proč, do hajzlu? Uzavřeli jsme snad spolu dohodu. *Pamatujete?*“

„Dohoda se ruší. Jediný důvod, proč vám to říkám, namísto abych na vás poslal partu chasníků, je, že už jsme spolu v minulosti pár kšeftů dělali. Takže vám dlužím varování. A teď se klidte!“

Skinnerová se napřímila do svých největších policejních proporcí - a ty byly značné. Avšak dříve než na tohoto poskoka stačila vypustit svůj vztek, uslyšela jásot. Otočila se, aby pohlédla do tváře hrozbě - a zůstala stát s otevřenými ústy.

Byl to Solon Kenna! Blížil se k nim s hordou lidí od odborů a s vidozpravodajským štábem. Bože můj.

Skinnerová věděla, že je načase zmizet. Měla to tušit. Je přece volební rok. Volby se vlastně měly konat až za dva týdny, což věci ještě komplikuje. Zvláště pak když je soken Tyrenne Yelada samotný Kenna. Do hajzlu s kapitánem okrsku! Dala se na ústup.

Solon Kenna zaujal pozici před lodí.

Byl to obrovský, postarší muž, který svůj pupek nosil jako vyžrálý politik, kterým byl. Nos měl červený z mnoha vypitých láhví, ale oči měl pronikavé. Smál se tak, že by dokázal spolknout zvíře z bažin. Při pohledu do kamer vidového štábu vyšponoval svůj úsměv na maximum.

„Nebudu tu detailně rozebírat zrádnost mého oponenta,“ promluvil Solon Kenna. „Raději nechám hovořit fakta. Brzy se sama odhalí, když ujistím ubohé, zneužívané a poctivé dělníky uvnitř, že se ocitli mezi přáteli - a oni vyjdou ven s hrůzným důkazem Tyrenne Yeladovy chamtivosti.“

„Vteřinku, šéfe,“ ozval se jeden ze zpravodajů. „Jste si jist, že chcete použít slovo zrádnost? Obávám se, že označit toho pitomce prolhaným šejdířem by mohlo být příliš. Ale - nevím. To slovo je poněkud silné. Lidi by si mohli myslet, že jste v úzkých.“

„Žádný problém,“ odvětil Kenna. „Opravte to, jak uznáte za vhodné. Důvěřuji vašemu profesionálnímu citu pro věc.“

„Druhá otázka, jak nazveme tydle lidi?“ zeptal se zpravodaj. „Nechceme říkat, že jsou to vzbouřenci, ne? Pokud se nemýlím, tak to není záměrem tohodle šotu?“

„Samozřejmě, že ne," potvrdil Solon Kenna. „Máme zde nespravedlnost neskutečných rozměrů."

Než stačil pokračovat ve svém proslovu, ozval se jásot pracovníků v docích, když se se skřípotem otevřel hlavní nákladní poklop lodi a z něj vystoupila otrhaná posádka.

Raschid se držel v ústraní a se zvláštním profesionálním zájmem pozoroval vývoj události. Pitcarinová se ukázala jako skvělý typ pro komunikaci s médii. Ostatní vzbouřenci si vzali k srdci její rady a podle Raschida si vedli skvěle. Věděl však, že zlatým hřebem dne bude jejich ilegální náklad. Kenna zvládal situaci jako vyzrálý profesionál. Jeho výraz přecházel ze zármutku ke vzteku až zuřivosti nad chamtivostí Tyrenne Yelada, když utrácí ztenčující se zásoby AM₂ kredity za luxusní zboží, zatímco jeho lidé hladoví.

To není zlé, pomyslel si Raschid. Ačkoliv má Solon nešťastný zvyk trousit líbivá slova ve chvíli, kdy nejsou na místě. Nevadilo, že je špatně používá. Lidé, kterým měla patřit, to stejně nepoznají. Mohou se urazit spíš proto, že se chová příliš pompézně. Přesto však většina jeho střel končila v černém.

Znovu se musel v duchu ptát jak to, že toho o podobných věcech tolik ví. Otázku však odsunul stranou spolu s tím podivným, neodbytným pocitem, že jej někdo nebo něco mimo jeho zorný úhel sleduje.

Uviděl, jak na něj Pitcarinová ukazuje. Kenna se na něj podíval a nasadil mohutný lišácký úsměv. Raschid nevěděl, co to má znamenat, ale brzy to zjistí. Solon Kenna kynul vidovému štábu, aby se držel v pozdálí, a vykročil k němu. Raschid usoudil, že bude nejlepší zůstat stát a vynést karty tak, jak jsou rozdány.

Kenna se zastavil před Raschidem a svým úsměvem oslnil polovinu doků.

„Jak se daří, příteli?" zvolal. „Jsem Solon Kenna. Pokorný zástupce těchto ubohých pracujících lidí."

Raschid přijal podávanou ruku a potřásl s ní. Kenna se k němu naklonil, aby mu pošeptal: „Dostal jsem zprávu, že sem míříte. Musíme si promluvit - později." Raschid se zarazil, ale pak souhlasně přikývl. „Máte pravdu. Musíme si promluvit."

Soustava Cairenes se skládala přibližně z tuctu řídké osídlených agrosvětů a z jedné velké, hustě osídlené přístavní planety Dusable. Zde nebožtík Tanz Sullamora vydělal své druhé jmění - stavbou lodí. Továrny, které za války úpěly pod tíhou trojsměnného provozu, nyní zely prázdnotou. Krize vyvolaná nedostatkem AM₂ postihla téměř všechny části Dusable.

Něco takového by bylo špatné pro každou planetu, ale pro Dusable to znamenalo katastrofu, protože soustava Cairenes byla jakousi politickou retrospektivou. Na Dusable ve skutečnosti existoval jediný průmysl: politika. Na celé planetě se snad nenalezla jediná bytost, která by za svoji existenci nevděčila blahovůli nějakého politika, od myče nádobí, přes žumpaře až po majitele obchodu, potěšitelku, šéfa okrsku a konečně i Tyrenne Yelada samotného.

Vládl zde neobratný systém a skrzaskrz zkorumpovaný, ale tak už to fungovalo po staletí. Fungovalo to velmi dobře i po celých čtyřicet let, co byl Tyrenne Yelad u moci. Byl tak štedrý, že neexistovala téměř žádná naděje, že bude někdy poražen. Nicméně skutečnost, že každý čtvrtý rok hladce vyhrál, neznamenal, že by jeho oponenti byli bezmocní.

V tomto systému existovala řada kontrolních mechanismů. Co na tom, že byly všechny zkorumpované. Tyrenne stál nadřazen Radě Solonů. Každý její člen spravoval několik okrsků, jejichž voliče odměňoval pracovními místy, poradenstvím a svým vlivem. Dobrý Solon se staral, aby nikdo nepřišel zkrátka. Když měl někdo problém s penězi na nákupy, šel za kapitánem svého okrsku. Stejně to bylo se snoubenci, jejichž protějšek projevoval sklony k alkoholismu či domácímu násilí. O platby za pobyt v nemocnicích se staral Solon. Díky němu byly redukovány nebo dokonce zcela odpouštěny i některé pokuty.

V důsledku toho úplatky proudily všemi směry.

Potěšitelky platily pasákům, ti platili policistům. Policisté naopak platili za pochůzky ve výnosných rajónech, jakým bylo například podsvětí či dopravní služba v bohatých letoviscích. Kromě toho platili i za hodnosti, což je posouvalo výš na úplatkářském žebříčku. Odborářští bosové upláceli na obě strany: policisty na jedné a politiky na druhé. A všichni tito lidé platili kapitánům okrsků, kteří pro změnu sypali všechny kredity do pokladnic Solonů ovládajících jejich okrsky.

Solonové se na oplátku dělili o úplatky s klíčovými lídry, kteří vlastně všechno řídili. Tyrenne Yelad byl dobrým příkladem takového lídra. Dostal se k moci jako reformátor, stejně jako jeho předchůdce na postu Tyrenneho. V těchto volbách se jako nový nadějný reformátor prezentoval Solon Kenna,

předseda Rady Solonů a Yeladův úhlavní nepřítel. Kennova moc měla kořeny v odborech, zejména v LDT. Zejména díky podpoře této odborové organizace byl Kenna i po třech neúspěšných kandidaturách přesvědčen, že letos má vůbec největší šanci. Hordy nezaměstnaných bytostí mu na ruce nasadily kované rukavice s velkými mosaznými klouby. Už se s Yeladem přetahoval více než šest měsíců, ale nyní, dva týdny před volbami, ho nedokázal nijak knokautovat. Když se to Kennovi nepodaří, jeho běh na dlouhou trať ztroskotá - pokud se nestane zázrak. Doufal, že tím zázrakem je Raschid. Čím déle spolu hovořili, tím jeho přesvědčení sílilo.

V jednom okamžiku se ho Raschid zeptal na finanční situaci. Jsou pokladnice pro Kennovu kampaň plné? Kenna odvětil, že má kreditů dost. Raschid zavrtěl hlavou a doporučil mu, aby sehnal víc, mnohem víc. Kenna se otázel proč.

„První Unruhův zákon," vysvětlil Raschid. „Peníze jsou mateřským mlékem politiky."

Odpověď hovořila v číslech. Tenhle člověk není žádný obyčejný suchar s politickým vzděláním. S takovými již Kenna zažil mnoho prohraných voleb. Raschid je evidentně expert na pouliční politiku, který ví, jak celou hru hrát od začátku až do konce.

Kennovi nedělalo problém mluvit s Raschidem od samého začátku zcela otevřeně a se vším se mu svěřil, protože... on přece všechno tohle *zná*, zatraceně. Ten chlap to prostě *zná*! Ovšem následující otázka jím na chvíli pořádně otřásla.

„Proč mi to všechno říkáte?" zeptal se Raschid. „Co čekáte, že s tím udělám? Jsem jen prostý lodní kuchař. A v něčích očích dokonce vzbuřenec."

„Ale no tak," vyprskl Kenna. „Nechte toho. Tady jste mezi přáteli. A mimoto jsem již dostal zprávu. Věděl jsem, že jste na cestě."

„Kdo vám to řekl?" zajímal se Raschid.

Kenna se dovtípl, že to je zkouška. „Nebyl to nikdo, kohobych mohl jen tak jmenovat. To víte stejně dobře jako já. Zprávu jsem dostal... postranními kanály. Stálo v ní, že se *Santana* blíží. A že bych byl hlupák, kdybych neproověřil jeho náklad. A co víc, byl jsem informován, že na palubě lodi se nachází muž, který se vydává za lodního kuchaře, ale ve skutečnosti to je špičkový odborník na politickou strategii.

Nevěřil byste, jak tady na to všichni reagovali. Jenom vědomí, že jsou s námi i někteří velmi vlivní lidé z vnějšku. A že náš spasitel je na cestě."

Raschid si to v duchu probíral. Z nějakého neznámého důvodu mu to všechno dávalo smysl. Ačkoliv mu bylo záhadou, proč ti lidé z vnějšku neinformovali také jeho? Pustil to z hlavy. Je to jen další test, možná konečný. „Fajn," prohlásil. „Máte svého člověka. Jsem váš."

Kennovi spadl kámen ze srdce.

„Kdo další je ve hře?" zeptal se Raschid.

„Jen jediný kandidát," řekl Kenna. „Solon Walsh. Ten však nemá sebemenší šanci. Ačkoliv je to nejpohlednější politik za celé věky. Ale je mladý. A hloupý."

„Co je jeho parketa?"

„Reforma," odvětil suše Kenna. „Asi se mi snaží sebrat vítr z plachet. Protože právě to je moje hlavní platforma. Walsh zjevně nemá žádné vlastní myšlenky."

„Velmi pravděpodobně za ním stojí Yelad," řekl Raschid. „Ale velmi tajně. Jeho úkolem je odčerpat vám hlasy."

Kennu to vylekalo, ale rychle se uklidnil. Vlastně to tak viděl i on.

„Dobrá... takže postup bude následující," spustil Raschid. „Potřebujeme tři věci.

Tou první je loutka. Druhou, problém."

Dlouze si přihnul ze sklenky s brandy, které mu Kenna neustále doléval už od počátku schůzky.

„A co je to třetí?"

„To bude hračka," ujistil jej Raschid. „Potom už stačí jenom zfalšovat volby."

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

SLABÍ A POKORNÍ jedinci nikdy nemohou zdědit půdu - ale občas jí mohou otřást hůř než to nejkatastrofičtější zemětřesení.

Napoleonovy hemeroidy. Noc před bitvou nemohl zamhouřit oka, takže si zdříml až příštího dne. Pětadvacet tisíc jeho vojáků zemřelo a on již nebyl císařem.

Tři účetní pracovnice se spiknuly. Tajemství pozemské Třetí říše bylo vyzraženo. Zemřelo přinejmenším deset milionů Němců.

A Zoran se s uchichnutím zmínila o hlášení jednoho z jejích „potrhých mozků“. Prý byl nastolen nový směr, řekla a nedůvěřivě potřásla hlavou nad naivitou některých svých stoupenců. Žádná hora, kde by se Věčný Císař zjevil svým věrným, ani hromada berlí, která tam zbyla poté, co učinil zázrak.

„Bochníky chleba a ryby“ - chichot - „by byly příhodnějším přirovnáním,“ dodala. Kyes nic nechápal. „Ach. Promiňte,“ omluvila se. „Na Zemi kdysi existoval jeden starobylý kult, říkali si Christerové. Byl to jeden z jejich zázraků.“

Mým potrhým mozgům však zjevně stačí mnohem méně.“

„Vejsce“ - hlasité uchichnutí - „jako předzvěst zázraku. Nejsou jich však miliony, ani nejsou určena k nasycení hladovějících. Jsou normálně ke koupi.“

Na planetě jménem Jongjukl je jedna malá přístavní restaurace. V atlase jsem to místo nemohla najít, ale hádám, že to tam někde opravdu je.“ Podle Zoraniných duchovních v restauraci podávali jídla přesně tak, jak to měl Věčný Císař rád. Za použití jeho přesných receptů. „Nebo přinejmenším,“ dodala Zoran, „taková, o kterých to bylo známo předtím, než se Věčný rozhodl na nějaký čas pozastavit svoji přítomnost.“

Je to jen malicherný... fetiš“ - chichot. „Sama jsem podle některých z těch receptů vařila a ochutnala je.“

V Kyesovi vzplála jiskřička zájmu - Věčný Císař se skutečně považoval za gurmána a kuchaře. Ale jestliže Zoran vařila podle některých jeho receptů... to mu nehrálo. Musela se v té restauraci objevit nějaká nová specialita.

„Ale kdepak,“ pokračovala Zoran. „Majitele ty recepty naučil nějaký záhadný kuchtík, který se tam objevil, několik cyklů tam pracoval a poté zase zmizel.“

Můj poblouzněný zpravodaj to považuje za předzvěst. Samozřejmě tvrdí, že popis toho záhadného muže v bílé zástěře přesně sedí na člověka, od kterého lze očekávat nějaké zázraky. Nu což. Ale já se musím ptát, jestli až se Císař uráčí vrátit ze svatých sfér, by jeho první zastávkou mohl být nějaký umaštěný bufet.“

Kyes byl s Jongjuklem v kontaktu. Nařídil, aby si se zmíněným stoupencem Císařova kultu promluvili jeho nejschopnější psychologové - a také se všemi zákazníky restaurace, kteří mohli kuchaře spatřit.

Samozřejmě, že popisy se velmi různily, ale ten celkový přesně seděl na Věčného Císaře. Kyes nechal vyslechnout i majitele restaurantu.

Majitel odmítl spolupracovat. Namísto toho vyhodil zpovědníky ze svého podniku jménem Last Blast, jak si Kyes povšiml.

Kyes nařídil, aby byl člověk jménem Pattipong sledován. Něco takového však bylo nemožné. Než zavřel podnik, převlékl se a umyl, takže miniaturní elektronické vysílače v jeho vlasech přestaly fungovat. Samostatní experti i skupiny se ho přesto pokoušely stopovat. Pattipong je pokaždé do jednoho setřásl a následujícího rána se s úsměvem objevil před Last Blastem, jako by se nechumelilo, a dělal, že jejich pozornost vůbec nezaregistroval.

Kyes již chtěl nařídít Pattipongovo zatčení, ale nakonec to neudělal. Konečně jsi na něco narazil. Nepanikař, napomínal sám sebe. Neukvapuj se v úsudku.

Nařídil Lagguthovi a počítačovému týmu, aby analyzovali a do počítače zadali veškeré události, které se v posledních šesti letech na tomto světě přihodily, se zaměřením na posledních několik měsíců. Pokud byl tím záhadným kuchařem skutečně Císař, pak by Yongjukl nebyl jeho základnou příliš dlouho. Nebo si to Kyes alespoň myslel.

Počítač našel vilu, nebo spíš zbytky vily. Po několik generací ji vlastnila jedna velmi bohatá,

záhadná rodina z jiných světů, jejíž členové svoji usedlost nikdy nenavštívili. Avšak nedávno přistála na jejím pozemku loď a z ní vystoupil jeden člověk. Muž byl podle všeho rodinný dědic. Krátkou dobu se ve vile zdržoval v naprostém soukromí a poté zmizel. Personál dostal zapláceno, vila byla stržena a pozemek věnován planetární vládě. Usedlost - a její vlastníci - byli od počátku oblíbenou záhadou pro místní média. Její likvidace způsobila jednodenní zázrak. Více informací však nezbylo a příběh upadl v zapomnění.

Vila, pomyslel si Kyes vzrušeně. Vybavená nejinteligentnějším knihovním počítačem. To mu stačilo. Nařídil Pattipongovo zatčení. A tak se jeho dva nejzkušenější agenti na Yongjuklu vydali zatknout snědému mužička. Dingyswayo Pattipong je oba zabil a opět zmizel, tentokrát navždy.

Kyes zuřil jako pominutý. Donutil se k přehodnocení situace. Ne. Tohle není katastrofa. Analyzuj to. Lidská inteligence selhala - žádné překvapení. Ale ta umělá...

Podrobil Yongjukl, světy kolem něj a celou galaktickou hvězdokupu, ve které se nacházel, všem dostupným druhům analýzy. Našel, co hledal.

Kyesovo pátrání bylo téměř u konce.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

ZAČALI S loutkou.

Raschid zůstal na hodinu a půl v ústraní, zatímco Kenna předkládal Solonu Walshovi svůj plán. Dokonce i Walshova pozorná poradkyně Avri po chvíli přestala politické námluvy jejího šéfa s Kennou vnímat.

Raschidův profesionální názor byl, že Walsh má všechny předpoklady ideálního kandidáta. Byl mladý a skoro by se dalo říct, že krásný. Mluvil bez zadrhávání. Jeho pohled byl pevný a oslnivý. Neměl na oblečení žádné skvrny od jídla a pečlivě naaranžovaný účes měl takový kouzelný zlozvyk, že se po několika minutách hovoru mírně rozcuchal. Vypadal pak velmi uvolněně. V jistých oblastech Walsh dostal několik odborných rad.

Z muže sršela upřímnost. To úzce souviselo s nízkým IQ. Ten otevřený, široký pohled nasazoval proto, že za ním už nebylo zloha nic. Ale hloupost může pro kandidáta znamenat tu největší devizu ze všech. Raschid se dovítí, že člověkem, se kterým musí jednat, je v tomto případě Avri.

„Zjištění, že toho máme tolik společného, je pro mne překvapující," prohlásil Walsh, když se politický taneček chýlil ke konci. „Chci říci, že jsem například neměl tušení, že máte takový názor na daně. Panečku. Po takové době nešvarů naše rozpory zmizely jako mávnutím kouzelného proutku."

Pro ilustraci luskl prsty.

Solon Kenna se omezil na vlídný, otcovský úsměv. „Prostě asi šlo o pouhé nedorozumění, nic víc. Nyní sám vidíte výsledek toho, když jsou k sobě dvě čestné bytosti upřímné."

„Tohle jsou moc krásné žvásty," přerušila je Avri. Walsh vrhl na svoji poradkyni nervózní pohled, připraven se stáhnout, pokud od Avri dostane pokyn. Žádný nepřišel. Výborně. Lze to ustát.

„Ale kam jsme se to dostali? Musíte dospět k nějaké dohodě, jinak by byl všechn ten politický prach vystřílen naprázdno.

Takže, jestli si myslíte, že se Solon Walsh spokojí s nějakým obnosem a sbalí svůj stan... tak to tedy nevím. O co vám jde?"

Kenna její slova přijal s ledovým klidem. Další body v jeho prospěch. Raschid měl ze svého plánu čím dál tím lepší pocit.

„Jako vždy míříte přímo do Černého, milá Avri," zalichotil jí Kenna. „V tomto směru mi bude ku pomoci zde pan Raschid. Chci však velmi jasně zdůraznit, že jeho pověření sahá mnohem hlouběji, než bych tu mohl odhalit. Mnohem hlouběji."

Avri mhouřila oči, když se Raschid zapojil do hry.

„Probrali jsme to se Solonem Kennou ze všech možných stran," promluvil Raschid. „Skutečnost je taková, že s nevyhnutelností změn všichni souhlasí. Tyrenne Yelad už to prostě nezvládá. Problém je v tom, že ať karty zamícháte, jak chcete, na vrchu vždycky vypadne Yelad. A je to proto, že Walsh a Kenna se vlastně vyruší navzájem. Nemám pravdu?"

Avri rozhodně přikývla. Na rtech se jí zračil náznak úsměvu, z něhož Raschid okamžitě pochopil, že bude muset přebít Yeladův úplatek i povolební sliby.

„Takže, abychom si udělali jasno. Solon Kenna navrhuje, že se stáhne z boje a dá vám svoji podporu." Kývl směrem k ohromenému Walshovi.

Následovalo nesouvislé blekotání. Ale Raschid navedl jednání na správné koleje a předložil všechny detaily. Kenna dá Walshovi tučnou sumu kreditů a ten svoji kampaň uvede do vysokých obrátek, všude bude propagovat své jméno a prostě do toho bude opravdu bušit. To však bude pouhá zástěrka. Hlavní finance potečou do volebních okrsků s velkým počtem nezávislých voličů, lidí, kteří si své hlasy nechávají na poslední chvíli, aby získali co největší odměnu.

Mezitím Kenna povede stínovou kampaň, která bude mít za účel odčerpat protivníkovi nějaké příznivce.

„Dvě noci před volbami," pokračoval Raschid, „Kenna odstoupí. Řekne, že byl osvěcen nebo něco takového a že hlavní zásluhu na tom nese jeho skvělý oponent - Solon Walsh. Potom vám vyjádří svoji podporu."

Nedá se říci, že by byli okamžitě pro. To nikdy nikdo není. V takovém případě spojenci potřebují naprosto nezpochybnitelné ujištění, že nedojde ke zradě na poslední chvíli. Dostali ho. Byly dohodnuty i zbývající podmínky. Walsh se stane Tyrennem. Kenna na oplátku získá ještě větší vliv,

než požíval dosud. Avri tyto ústupky ani trochu netrápily. Mnohem více ji lákaly vyhlídky na to, že se může stát hybnou silou za Tyrenneho trůnem.

„To ale pořád ještě nestačí," namítla Avri. „I kdybychom spojili své síly, Yelad bude mít stále převahu. Je tu příliš mnoho nezávislých. I když ty možná nějak ukočírujeme. Ale on má v ruce všechny trumfy. Jakékoliv hlasy, které se nám podaří nasbírat, přebije svýma mrtvýma dušema."

Avri poukazovala na skvělý, staříčkový systém, který na Dusable stále fungoval. Žertem se říkalo, že na planetě ve skutečnosti nikdo nikdy neumřel. Úmrtní list vždy skončil v paměťových bankách Yeladova centrálního počítače a jméno dotyčného zůstalo na seznamu voličů. Když Yeladovi lidé zaznamenali, že se volby vyvíjejí v jejich neprospěch, nechali volit mrtvé. Nebo i živé v případě osob, které z Cairenes emigrovaly, ale stále zůstávaly na seznamech voličů.

Samozřejmě, že to Yelad nemohl dělat příliš okatě. Mnoho milionů neexistujících voličů by bylo příliš i pro zkorumpovaný lid planety Dusable. Dojem byl důležitý; a tak Yeladův personál ovlivňoval již řádné volby, což bylo díky záměrně archaickému způsobu volby snadné. Předně všeho, každá dospělá bytost byla ze zákona povinna volit. Systém okrsků by nemohl fungovat, pokud by se hry neúčastnili všichni, a to jak z fyzického, tak i psychologického hlediska. Za druhé, každá osoba se zaregistrovala u Solona, kterého si zvolila. U voleb pak dostala identifikační kartu a jeho volba byla na jejím základě zaregistrována, aby ji kapitán volebního okrsku později zkontroloval. Nakonec se po voličích žádalo, aby se osobně dostavili k volbám namísto hlasování z domova od svých počítačů, jak to dělala většina obyvatel Říše. To skýtalo mistru všech zlodějů, Yeladovi, celou řadu velmi zajímavých příležitostí k fixlování.

„Co s tím uděláme?" otázala se Avri.

„To už nechte na mně," uklidnil ji Raschid. „Bude to těžké, ale o to zábavnější. Každopádně bych si to raději nechal pro sebe. Pokud vám to ovšem nevadí."

Nikomu to nevadilo. Veškeré riziko tak ponese Kenna. Avri věděla, že se na Walshe nikdo hněvat nebude. Koneckonců on je jen figurka.

Obchod byl uzavřen. Poté se Raschid pustil do dalšího kroku: vytvořit problém. Yelad představoval Status Quo, Kenna dělnictvo. Walsh ovšem nic víc než prázdná slova. Potřeboval nějaký terč, do kterého by se střefoval. Raschid měl pro něj gringo trik. Nikdo v místnosti kromě Raschida neznal původ tohoto výrazu, ale bez nějakého vysvětlování z jeho strany všem došlo, co to znamená. Zaútočit na někoho z venku. Na někoho mocného a hodně vzdáleného, na koho by svalil všechnu vinu a problémy.

Walsh si tudíž vybere radu důvěrníků. To oni mohou za to, že se od smrti Věčného Císaře situace propastně zhoršila. Je jejich chybou, že nedostatek AM₂ způsobil takovou bídu. Yelad je bude nucen hájit. A když tak neučiní, upadne v nemilost všemocné imperiální rady.

Když to Raschid ještě před touto schůzkou navrhoval, Kenna byl tak nadšen, že zvažoval obejít dohodu s Walshem a pokračovat ve své vlastní kampani. Raschid však tuto myšlenku zavrhl. Připomněl Kennovi, že vzhledem k jeho předsednictví v radě Solonů by jeho útok radu důvěrníků velmi rozeznil. Takový druh pozornosti Kenna nechce a ani nepotřebuje, nabádal rozhodně Raschid. Tato myšlenka v něm navíc vzbuzovala nepříjemný pocit, ačkoliv opět netušil proč.

„Přenechme to naší loutce," prohlásil Raschid.

„Budou přesvědčeni, že je tonoucí, který se chytá stébla, protože nemá sebemenší naději na vítězství. Je jim v podstatě úplně jedno, co si nějaké loutky říkají, a na celou věc zapomenou."

Walshovi nebylo třeba cokoli vysvětlovat. Úplně stačilo, že měla jasno Avri.

Když opouštěli bar, Kenna byl v povznesené náladě. Všechno je nachystáno. Raschid jej chtěl udržet v dobré náladě, a tak mu polichotil za jeho počínání.

„Trik, který jste právě vytáhl, byl vynalezen jedním velkým mistrem," informoval jej Raschid. „Říká se mu rossthomassovský."

„Což znamená?" pozvedl Kenna tázavě obočí.

„Což znamená, že od této chvíle jsou všichni blázni v tomhle městě na naší straně," doplnil Raschid.

Kenna se smál celou cestu do své centrály.

Následovaly další schůzky s bytostmi, které bylo nutno podplatit, obeznámit se situací, postavit na

startovní čáru či provést kombinaci všech tří úkonů. Výsledek byl uspokojivý.

Na jednu schůzku se však Raschid raději vypravil sólo.

Šéfka podsvětí Pavy byla známá jako nejdrsnější, nejmazanější a nejnesmiřitelnější z celé zločinecké šlechty na Dusable. Jejím rajónem byl tucet největších nezávislých okrsků. Neprošla skrz ně jediná mince, aniž by jí řádně neobrousila hrany. Ovládala celé podsvětí - od potěšitelek a potěšitelů až po ta nejnávykovější narkotika. Její vymahači byli ze všech nejdrsnější a nejúspěšnější. Její zloději nejobratnější. Pavy se navíc těšila oslnivé kráse.

Nebyla sice nijak zvlášť vysoká, ale v tom přiléhavém, sporém oblečku, který si na schůzku s Raschidem oblékla, jí nohy stoupaly do vyšších atmosfér. Tmavé vlasy měla sestříhané nakrátko ve stylu helmy a oči tak černé, že to ještě nikdy předtím neviděl. Jímí probleskovala tvrdá a lstivá inteligence. Sešli se v útulné místnosti hluboko v jakési podzemní noře o rozloze jednoho čtverečního kilometru, kterou nazývala klubem.

Poté, co se vzájemně představili, poslala Pavy své zabijácké asistenty ven z místnosti. Již při vstupu byl Raschid zevrubně prohledán, jestli u sebe nemá zbraň. Ne že by nedokázal ten dlouhý štíhlý krček zlomit jednou rukou - to Pavy věděla stejně dobře jako on, ale přesto svoji ochranku propustila. Z výrazu v jejích očích Raschid vytušil, že si ho už ošacovala. Přišel uzavřít obchod, ne zabíjet. Když muži odešli, nalila dvě plné sklenky svého oblíbeného aromatického likéru, posadila se na měkkou pohovku a složila nohy pod sebe. Pozvedla sklenku na znamení tichého přípitku a napila se. Následoval ji.

„A teď mi pěkně prozrad', co pro mě máš," zavrňela. Raschid se však nedopustil takového omylu, aby se domníval, že toto zavrnění mohlo znamenat něco jiného než předení velmi nebezpečného tygra.

Vyložil jí svůj program. Vítězství je pojištěno, ačkoliv jí nemůže zaručit, jak to přesně dopadne. Pavy přitakala. Základ je více než uspokojivě zajištěn Kennovými lidmi. Poté do hlavních bodů shrnul, co po ní chce; detaily jí může vylíčit později. Jak mluvil, Pavin úsměv se pozvolna rozšiřoval. Návrh se jí zamlouval. Tohle někoho bude stát spoustu kreditů. Několikrát se zasmála a pak mu oznámila, co bude požadovat na oplátku ona - sumu, která by na celý rok zajistila provoz menší planety. Raschid usmlouval snížení ceny o čtvrtinu, ale to jen kvůli pocitu, že by mu přestala důvěřovat, kdyby se o to nepokusil. Vzápětí jej však Pavy překvapila.

„A jaký je váš cíl?" otázala se. „Co jste Kennovi oznámil, že budete chtít?"

„Ještě jsem mu nic neřekl," odpověděl Raschid.

„To je moudré," přitakala Pavy. „Když zvítězíte, pravděpodobně můžete získat nejméně tolik co já."

Raschid si uvědomil, že Pavy má pravdu. Kenna mu už vlastně položil stejnou otázku. Co chce Raschid na oplátku? Bylo mu jasné, že odpověď Kennovi, že se to dozví, až bude po všem, Solona značně znepokojila. Ale proč mu tak Raschid odpověděl? Tím si nebyl jist. Věděl jen, že se sám v pravou chvíli dozví, jaká ta potřebná cena bude.

Pavy se ho jako zločinec zločince zeptala na další politické bitvy, kterých se účastnil s tím, že se klidně může vyhnout jakýmkoliv kompromitujícím informacím. To však nebyl problém. Pokud bylo Raschidovi známo, tohle jsou první volby, které organizuje, a tak se rozhodl lhát. Politické události se z něj sypaly jako na drátku se všemi podrobnostmi o vítězstvích a zoufalých neúspěších či o senzačních obrazech. Kupodivu, zatímco vyprávěl a ona stále dolévala do sklenek, nabylo dojmu, že vůbec nelže.

Nakonec, když nadešel čas se rozejít, Pavina ruka zamířila k tlačítku, které mělo přivolat její hromotluky, aby ho eskortovali na vzduch. Vtom se ale zarazila a vrhla na něj velmi podivný úsměv. V očích měla jemný lesk a její vlhké, měkké rty prozrazovaly mučivou touhu.

„Můžeš zůstat, jestli chceš," špitla velmi tichounce. Dlouhými nehty si přejela po těsném mikrotenovém obleku. Raschidovi z toho zvuku naskočila husí kůže.

Zvážil její žádost - ano, nebyl to návrh, ale žádost. Proč je pro tu ženu najednou tak přitažlivý? Vzápětí pochopil. To proto, že se pohybuje v blízkosti moci -skutečné moci. Ale on je přece pouhý Raschid. Nebo ne? Kde je ta moc? Potom si uvědomil, že je to někdo tam uvnitř, v něm. Ovšem už ne proč. Ani kdo. Zatím.

Raschid zůstal přes noc.

Čtyřicátý pátý okrsek byl Yeladovým želízkem v ohni. Nebylo tomu tak vždy. Hlavním zaměstnáním této rozlehlé čtvrti byly plastovýplňové zakázky pro Tyrenneho masivní program veřejných prací. Před krizí způsobenou nedostatkem AM₂ se na těchto projektech v jisté míře

podílelo téměř celé Dusable. Jen několik kilometrů odtud se stavěly mosty duplikující obrovité kamenné oblouky. Stejně jako nepotřebné silnice. Nebo vysoké, zářivé budovy veřejných kanceláří, kterých byl odjakživa nedostatek. A to z toho důvodu, že pokaždé, když se rozšířila nějaká výplatní listina, vyvstala potřeba kanceláří pro nové zaměstnance. Jednotlivá odvětví spolu vzájemně soupeřila o počet pracujících, čímž upevňovala svoji moc, a luxusní kanceláře, ve kterých sídlili, tak zvyšovaly jejich prestiž.

Po plastovýplních tedy byla vždy velká poptávka. Čtyřicátý pátý okrsek se vždy pyšnil dodávkami nejřidší plastovýplňové směsi za nejvyšší možnou cenu. Jeho enormní zisky točily celým světem.

Pak ale přišly zlé časy. Yelad musel hodit jeden z plastovýplňových okrsků přes palubu - a to čtyřicátý pátý. Před dveřmi kapitána okrsku se denně shromažďovaly dlouhé fronty. Než den skončil, kapitán z fronty sotva ukrojil. A tak když do čtvrti zavítalo oficiální graviauto, bylo přivítáno s horlivým zájmem. Okna vozu byla zavřená a zatemněná, ale nebylo žádným tajemstvím, kdo je uvnitř. Na autě vlála vlaječka samotného Tyrenneho Yelada.

Pomalů křížovalo čtvrtěmi, jako kdyby si prohlíželo zabeđené obchůdky a nápisy „Na prodej“ na jejich průčelích. Lidé ze čtyřicátého pátého, kteří se k tomu toho dne nachomýtlí - a byla jich spousta, protože práce zbylo jen poskrovnu - se podívovali, proč asi Tyrenne přijíždí. Přichází snad velký Yelad s nějakým překvapením? S prémiovým kontraktem na plastovýplně? Několik ošuntělých vozidel, se jej odvážílo v uctivé vzdálenosti sledovat. Tyrenneho auto zabočilo směrem k domu kapitána okrsku. Aha!? Dobré zprávy.

Najednou však graviauto zrychlilo. Jako kdyby řidič dostal nějaký příkaz, aby se urychleně vrátil.

V tu chvíli se malý, baculatý hošík rozběhl do ulice za neposedným míčem. Graviauto zrychlilo. Dítě k autu vzhledlo obrovskými, nevinnými a, ach ano, velmi zděšenými očima a ztuhlo. Auto mělo ještě dost času na to, aby zastavilo. Řítilo se však dál. Lidé se varovně rozkřičeli. Matky procítěně kvílely. Dítě se otočilo a pomalu se sunulo k chodníku. Graviauto zrychlilo. Jako kdyby to řidič dělal *schválně*. Auto do dítěte narazilo a za doprovodu zděšených výkřiků z davu chlapce vyhodilo do vzduchu. Dopadl na zem, crčela z něj krev. Graviauto téměř namísto zastavilo. Vskočil z něj uniformovaný řidič. Lidé utíkali k místu nehody. Řidič vytáhl pistoli a křikl na ně, aby zůstali stát. Uposlechli.

Potom přistoupil k mrtvole chlapce. Ohlédl se ke graviautu. Zabzučelo to, když se otevřelo okénko, a lidé měli dojem, že vidí, jak mu někdo rozkazovačně kyne rukou. Řidič tělo sebral a hodil jej do graviauta, jako by to byl nějaký odpad. Kdosi v davu hlasitě zaprotestoval. Řidič jen vztekle zaklel a zamával zbraní. V davu to vřelo vztekem. Řidič naskočil do vozu a uháněl pryč, zatímco za ním voliči rozzuřeně volali. Voliči, kteří nyní z hloubi duše proklínali jméno Tyrenneho Yelada - člověka, který jimi pohrdá natolik, že bez váhání zabíjí jejich děti.

Uvnitř vozu Raschid odhodil šoférskou čepici na zadní sedačku. Mrtvola vedle něj se ošila a posadila.

„Dejte mi nějaký kus hadru,“ řekla mrtvola hocha.

„Zatraceně povedené číslo,“ ocenil Raschid a podal hadr hochovi, aby si otřel falešnou krev.

Krátký pohled na „chlapce“ odhalil vrásky na čele a cynický výraz v očích. Zapálil si obrovitý doutník, zhluboka vdechl a vyfoukl oblak kouře, který zaplavil interiér vozu. Byl to hoch, který se pohyboval v herecké branži již bezmála padesát let.

„Myslíte, že to zvládnete znovu?“ otázal se Raschid.

„Bez problémů,“ odvětil hoch. „Můžu to udělat třikrát, možná čtyřikrát, než budu příliš unavený. A nepozorný, jestli mi rozumíte.“ Raschid herce ujistil, že mu rozumí.

„Co takhle krátká pauzička na panáka?“ zeptal se hoch.

„Ne. Nejdřív šestatřicátý. Pak panák.“

Hoch zaklel, ale Raschidovi to bylo jedno. Bylo zřejmé, že herec je se svým současným angažmá velice spokojený.

Policejní poručík Skinnerová se velmi hněvala. Dnes se vybíralo a hned první zastávka jí zkazila náladu. Vždy se zastavovala v útulném, malém domě rozkoše.

Byla to privátní dohoda, takže o úplatek se s nikým nemusela dělit. Také tam měla oblíbeného potěšitele, se kterým se při té příležitosti vždycky zdarma pomazlila. Toho rána ale žádný obnos nedostala - a stejně to dopadlo i s potěшитelem.

Vyděšený a zmatený manažer blekotal cosi o tom, že úplatek už si někdo vyzvedl. Sdělil jí, že

zhruba před hodinou se tu objevila dvojice pěkně drsných poldů. Řekli, že si jdou pro podíl - a že Skinnerová je ode dneška mimo hru. Nemuseli mu to nijak dlouho vysvětlovat - manažer měl oteklou tvář a kulhal - aby pochopil. Také si vzali jejího oblíbeného potěšitele s tím, že bude pracovat v jiném domě.

Skinnerová se ujistila, že ten patolízal nekecá, tím, že jej sama počastovala profesionálním výpraskem. Když se vyřítla z domu rozkoše, přísahala pomstu. Ale pak si uvědomila, že to nebude tak snadné. Kapitán jejího okrsku o tomhle sólokaprovi nevěděl. Frustrovaná, rozčilená a zmatená z toho, kdo by ti vetřelci mohli být, pokračovala v obchůzce. Všude, kam přišla, to vypadalo stejně. Skinnerová si začínala uvědomovat, že rajón, jehož získání ji stálo tolik peněz, je obrácen vzhůru nohama.

Skinnerová, supící jako nějaký starodávný motor, si to namířila na policejní stanici, aby o situaci zpravila svého kapitána. Byl odstartován meziřesortní boj.

Na Skinnerovou čekal další šok. Nebyl to boj, ale otevřená válka policajtů. Nikdo ovšem neměl tušení, kdo ji vyhlásil.

Kym byla mladinká blondýnka s nevinnýma očima, což již zdaleka neplatilo o jejím těle. Byla to také nebezpečná malá podvodnice, která šlapala na frekventovaných místech svého domovského okrsku. Olízla si rty jako Lolita, trochu pohodila boky, vystrčila kyprá řadra a záhy měla kunčofta v drápech - díky omamnému plynu ve spreji a ostrému noži, který skrývala pod strohým oděvem.

Kym byla jablkem, které nepadlo daleko od stromu, a také malou hrdinkou své čtvrti. Jako slušně vychovaná dívka Kym vždy donesla lup svému milovanému otci. Fakt, že pracoval jako úředník přes kanalizace v Yeladově administrativě, znamenal značný vliv.

Jedné noci však došlo k drobnému nedorozumění. Kym sebrali policisté, kteří byli příliš zdecimovaní narkopivem na to, aby si pořádně prohlédli její doklady, a tak ji zavřeli a obvinili. K velké lítosti všech zúčastněných se již nijak nedalo zabránit skutečnosti, že Kym bude postavena před soud. To se nikomu nelíbilo, dokonce ani nepřátelům Tyrenne Yelada. Koneckonců, smetánka na Dusable musí zůstat sladká, nebo zkysne celý džbán.

K podobným omylům už došlo v minulosti. Postup byl takový, že následoval menší proces. Policisté budou pokáráni za to, že zašili někoho tak evidentně nevinného, a Kym se vrátí do tatínkovy opatrovnické náruče a zpět na ulici ke svým kunčaftům.

Nic takového se však nestalo. Soudce dívku usvědčil za všech vznesených obvinění - a poslal ji do vězení.

Na pozdvižení, které následovalo - vykonstruované a řízené Kennovými vidozpravodaji - soudce reagoval tím, že se vytratil z města, aby si užíval nově nabytého bohatství, a nechal Yeladovi v ruce pytel sršňů.

Za skvěle provedenou špinavou práci Avri vynášela Raschida do nebe. „Zůstaňte ve střehu,“ upozorňoval Raschid. „Mám v rukávu nový obrat nového obratu.“

Ve dvaceti klíčových okrcích smetana zkysla natolik, že přešla do tuhého stavu.

Policajti šli jeden druhému po krku. Davy útočily na kohokoliv. Obchody likvidovaly bombové útoky, v domech rozkoše se pořádaly razie, doupata hazardních hráčů byla likvidována. Mocní se prali s mocnými a nevinní se ocitali uprostřed jejich sporů - za předpokladu, že tomuto popisu odpovídají všichni obyvatelé Dusable. Zlatým hřebem byla demonstrace matek za osvobození Kym.

Dva tisíce rozhněvaných žen z jejího okrsku vyšlo do ulic.

Na obřích transparentech nesly podobiznu nevinné dívky. Ženy plakaly, kvílely a velmi dojemně si rvaly vlasy z hlavy. Kennovy mediální štáby byly v plné pohotovosti, aby lidem do jejich domovů donesly objektivní zpravodajství, a neustále omílaly děsivé události posledních dnů. Vysílaly spoustu detailních záběrů na jejího šokovaného otce, který se belhal v čele průvodu. Tatík vypadal báječně, zdecimovaný narkopivem, oči zarudlé po noci strávené v domě rozkoše, kam jej předtím Raschidovi lidé nasměrovali. Muž se stal dokonalým portrétem hlubokého truchlení.

Ženy provolávající jednu kletbu za druhou se blížily k Tyrenneho sídlu, kde již čekaly policejní kordony. Muži zákona byli vybaveni plnou pohotovostní výstrojí - přilby, štíty, obušky, slzný plyn a puchýřové pušky.

Ženy se zastavily před přehradou policejních těžkooděnců. Křik a nadávky neustávaly. Vidové štáby střet zpovzdálí zaznamenávaly.

Najednou se z postranní uličky vyřítl gravikamion. Z něj vyskákali policisté oděni stejně jako

Tyrenneho strážce a začali kolem sebe mlátit dlouhými obuškami jako zběsilí. Ženy pištěly v agónii, zatímco *skuteční* policisté jen ohromeně zírali. Co je to za chlapy? Falešní policajti se začali vytrácet, načež se ženy vzpamatovaly a šly po krvi. Bitva se zapsala do historie Dusable. Před očima celé planety byly zraněny stovky matek.

Yeladovo dobré jméno bylo rychle zredukováno na synonymum hrůzy.

Loutka podávala výkony jako nějaký šampión.

Nejlepší analytici a pisatelé proslovů, jaké bylo možno za úplatu získat, chrlili vlny útoků na radu důvěrníků. Natočily se reklamní šoty, které by otráslly i útočícím býkem. Raschid se ocitl v jednom kole, trhal a řezal a z úlomků pak skládal nový celek.

Solon Walsh se osvědčil.

Začal poněkud smutným vyprávěním o těžkostech bytostí na Dusable, zatímco otázku, kdo za to všechno může, ponechával otevřenou. Hned při následujícím projevu však zaujal pozici rozzlobeného a podvedeného občana. Vřelo to v něm fakty, která se mu právě dostala do rukou. Cairenes nedostává AM₂ záměrně. Násilím jsou připravováni o nejvýnosnější kontrakty. Solon Walsh volal po spravedlnosti v jednom plamenném projevu za druhým. Dusable nyní potřebuje pevnou ruku. Takovou, která by těm zpropadeným ďábelským vládcům z rady důvěrníků nezůstala nic dlužná.

Tyrenne Yelad zprvu reagoval mírně. Brilance Walshovy kampaně jej zaskočila. Avri jej však ujistila, že je to součástí plánu, jak odsát podporu reformisty Kenny. Vzhledem k tomu, že osobně vládl fondu pro Walshovu kampaň, zůstával Yelad klidný. A pokud šlo o útoky na radu důvěrníků, co na tom? Těm vznešeným bytostem to zajisté bylo jedno, protože útoky přicházejí od kandidáta bez šancí.

Jen tak pro formu však nechal své spisovatele sesmolit menší změnu kurzu. Pronesl několik umírněných projevů na obhajobu rady.

Raschid se už postaral, aby byly do jednoho nafouknuty do maximálních rozměrů. Yeladovu umírněnou obranu proměnil v gigantický reklamní šot na obloze, provázený hřmotným zvukem, který překrcoval každé Yeladovo slovo.

Na větrák postupně dopadly další sračky, jako například sražená smetana. Bratrovražedná válka policajtů. Útoky davu. A tak dále a tak dále. Yelad měl tolik práce, aby ucpal všechny díry v lodi, že si ani nevšiml, že Solon Kenna - jeho odvěký nepřítel - sotva vede nějakou kampaň.

Tři noci před volbami Tyrenne svolal mimořádnou schůzku. Jeho sebedůvěra byla otřesena.

Yelad vypadal jako napůl splasklý balón - vyzáblý vršek i spodek s velkou boulí uprostřed. Ke všemu si ještě vybral krejčího, jehož dílo tento nedostatek ještě zviditelňovalo, než aby jej zakrývalo. Samotné šaty byly zhotoveny z materiálu něco málo nad střední třídou. Yelad žil v malém okrsku, ve kterém se narodil. Byl milý na svou matku, hezky mluvil o své ženě a měl porozumění pro průšvihy, do kterých se dostávaly jeho nezbedné děti. Všechny tyto charakterové rysy vyvinul po mnoha letech kampaní. Mělo to vyznít jako: Yelad je člověk z lidu, který má mnoho lidských nedostatků - ale také mnoho skvělých schopností. To byl hlavní důvod, proč vyhrával jedny volby za druhými.

Samozřejmě, nepočítaje rozsáhlou dobročinnost jeho obří, vlídné mašinérie. Na té už se však nenašlo nic, co by se dalo označit za vlídné. Yelad byl přio opilý, jeden z mnoha zlovyků, ke kterým sklouzl po mnoha letech vítězství.

„Co tím myslíte? Jak to, že nevíte, kdo za tím vším stojí? Za co vás, vy idioti, platím? Vy podělaný líný hajzlové, jo přesně to ste. Hovna pod mýma nohama.“

Zuřil a nadával a jeho pobočníci se stáhli, aby vyčkali, až bouře skončí. Ta však nebrala konce.

„Já vám povím, co se děje. To je ten podělanej Kenna. Další jeho mazaná lest. Jo, jasně... uvidíme, kdo s koho. Vytahuju všechny pojistky. Slyšíte? Vy jedny přiblblý, zkurvený idioti... slyšíte, co vám říkám? “

Pobočníci si museli vyslechnout ještě mnoho podobných nadávek, než se Tyrenne uklidnil natolik, aby jim rozdal pokyny. V okamžiku nouze potřeboval mandát. Mandát historických rozměrů.

Počet gangsterů a volebních agitátorů byl zdvojnásoben, množství najatých falešných voličů téměř ztrojnásobeno. V ústraní zatím čekaly sejfy mrtvých duší, které vstoupí do hry až při konečném sčítání.

Tyrenne Yelad měl silné fondy. Chyběla mu však organizace. Po tolika letech hladkých vítězství se jeho volební štáby několikanásobně zmenšily. Nyní nařídil najímání nových lidí po stovkách. Pobočníci vyběhli do ulic a záhy začali narážet jeden do druhého. Nejhorší rána však přišla ještě předtím, v noci, následující po schůzce. Necelých osmačtyřicet E-hodin před volbami.

Raschid z ústraní klidně sledoval, jak Solon Kenna vystupuje na jevišti pod širým nebem. Očima přejížděl po publiku a ujišťoval se, že všechny volavky jsou na svých místech a popichují dav. Akreditovaly se všechny zpravodajské štáby, co jich na Dusable bylo. Dokonce se přihlíželi i Yeladovi posluhové, když zpráva prosákla do kuloárů jen několik hodin před Kennovým řádně naplánovaným projevem. Povíдалo se, že má dojít k ohromujícímu zvratu ve vývoji voleb. Zpravodajské štáby zapomněly na svoji loajalitu, omámeny nejopojnější vůní ze všech: politickým krveprolitím.

Kenna zaujal pozici. Aplaus rozdmýchaný volavkami byl ohlušující. Solon Kenna se pokorně uklonil a s úsměvem chabě pozvedl ruku, čímž je žádal, aby ustali...

„Prosím ticho... takové láskyplné výlevy si opravdu nezasloužím.“

Volavky přitlačily na pilu v okamžiku, kdy publikum uvěřilo, že by mělo ustát, jak se po nich žádá. Aplaus byl ještě hlasitější. Raschid to tak nechal dobrou půl hodinu, než pokynul, aby aplaus pozvolna ustal.

Kenna se zasmál, všem poděkoval za spontánní projev podpory a nasadil velmi zasmušilý a moudrý výraz. Stručně nastínil svůj dlouhý boj za blaho lidu. Potom se Kenna přiznal, že v průběhu této kampaně zápasil s pochybnostmi. Řekl, že asi přichází do let a začíná si uvědomovat, že zřejmě nebude s to unést prapor nového Tyrenne.

Dav mlčel jako zařezaný. Lidé už začínali tušit. Ozvalo se několik výkřiků typu „Ne... ne...“. Raschidovo kouzlo bylo tak silné, že k nim skutečně došlo spontánně, nebyla to práce volavek. Solon Kenna konečně došel na konec své řeči. Následovala dramatická pauza.

„Velmi pozorně jsem sledoval názory mých oponentů. Došel jsem k závěru, že jen jediný hlas skutečně hovoří za nás za všechny. A proto oznamuji, že odstupuji ze souboje... a -“

Dav explodoval, ale Kenna jej silou své osobnosti uklidnil.

„A předávám svoji podporu nejskvělejší bytosti na celém Dusable...“

K velkému údivu celé planety se na pódiu objevila jejich loutka.

Solon Walsh přistoupil ke kolegovi kandidátovi a z očí mu kanuly krokodýlí slzy - Raschid poradil Avri, aby mu naimpregnovala kapesník štiplavou chemikálií.

„Toto je... náš nový Tyrenne... muž pro novou éru... Solon Walsh!“

Propuklo hotové peklo. Rozpoutaly se bitky. Zpravodajské štáby do sebe narážely, jak se snažily získat bližší záběry, nebo sprintovaly pryč, aby natočily závěrečné komentáře ke svým reportážím.

Uprostřed tohoto šílenství byl na jevišti k vidění dokonalý obrázek. Jakmile si to vidové štáby uvědomily, byly zpátky a natáčely jako o život, stoupaly spoluobčanům na hlavy, jen aby získaly kvalitní záběry.

Byl z toho nádherný volební plakát. Solon Kenna a Solon Walsh se slzami radosti v očích se vrhli jeden druhému kolem krku jako nerozluční bratři.

Podle Raschida se představení docela vydařilo. V minulosti to sice několikrát zvládl ještě lépe, ale celkem vzato musel připustit... Vtom se zarazil. Kdy se mu to povedlo lépe? Š kým? Jeho pozornost však náhle upoutal jásot davu a zahnal všechny pochybnosti.

Teď přijde to nejtěžší. Stále zbývá zfalšovat volby.

Volební den se probudil do bouře křiku a hněvu Tyrenne Yelada. Místo očí měl dvě krvavé jamky, jak celou noc spílal jidášskému Solonu Walshovi. Konečně se pobočníkům podařilo uklidnit jej natolik, aby nařídil protiútok.

Yelad udeřil do stolu a začal přemítat nad svými ilegálními trumfy. Sebedůvěra se mu rychle vrátila. Věřil, že jeho politický arsenál by rozplakal i Věčného Císaře.

Sykot unikající páry ustal.

Yelad se uklidnil a objednal si džbán toho nejsilnějšího nápoje, aby posilnil nervy na dlouhý den, který měl před sebou.

V tu chvíli do místnosti vtrhl velmi vyděšený pobočník. Spatné zprávy z dvaadvacátého okrsku - jedna z Yeladových tvrzí s celým milionem poctivých voličů v kapse a dvěma sty tisíci mrtvých duší.

Vyděšený pobočník začal špatně - což znamenalo od začátku, každý detail kousek po kousku. Yelad jej okřikl, aby to okamžitě shrnul, ale nebožák se tak zakoktal, že Yelad musel zatnout zuby a vybídnout ho, aby začal znovu.

Dvaadvacátý okrsek byl ostrov obklopený mořem znečištěným průmyslem.

Pro pracovní třídu, což znamenalo všechny voliče, existovala jen jediná cesta z a do okrsku, dva

velké mosty postavené před dvaceti lety díky Yeladovo morální a hlavně finanční podpoře.

„Ano! Ano! To všechno vím. Vymáčkni se, ty jeden malej sráči!"

„No, takže..." kvílel pobočník. „Jeden z nich se právě zřítíl."

„Do hajzlu!" bylo jediné, co ze sebe Tyrenne dostal. Provoz voličů brzy učiní druhý most neprůchodným. Ačkoliv zatím nedošlo k žádným zraněním, lidi se budou obávat na něj vůbec vstoupit.

Yelad jedním tahem nasál polovinu obsahu sklenky.

Volební den vůbec nezačínal dobře.

Zatímco se Yelad pokoušel vzít rozum do hrsti, Raschid byl vpuštěn do hlubokého, temného sklepení velké budovy, kde se nacházel volební počítačový systém planety Dusable.

Poskok vedl Raschida a jeho trojčlenný tým techů do ocelového trezoru. Těžké dveře se otevřely. Uvnitř se nacházelo hadí hnízdo starobyklých optických kabelů spojujících stejně zastaralé terminály.

Připadalo mu to skoro moc jednoduché. Ale Raschid věděl, že v politice člověk musí brát vše tak, jak to přijde.

Jestliže prvně pochodovaly za Kym dva tisíce matek, o dni voleb už jich ze dvou okrsků vyšlo do ulic patnáct tisíc. Gravitransportéry policistů se před nimi daly na útěk.

Tři hodiny pochodovaly od okrsku k okrsku, kde přibíraly bytosti všech pohlaví a rozdávaly jim transparenty s podobiznou malé mučednice.

Pak se sborem vypravily k volbám; bylo jich šedesát tisíc. Některé obzvláště rozzlobené ženy volily i stotřicetkrát, než se volební místnosti uzavřely.

Za úsvitu Solon Kenna dorazil do doků a do náborových hal centrály LDT. Rozdal takové množství úplatků, že by za to bylo možno pořídit třeba flotilu torpédoborců, a když si potřásl s každou rukou a plnil všechny kapsy kredity, pohlížel bytostem zpříma do očí a dával jim rozkaz dne.

„Jdi volit. Jdi a dělej problémy."

Masy pracovníků se vyvalily z brány. Volby a s nimi spojené pouliční boje zuřily dlouho do noci.

Solon Walsh oslovil vidové štáby vyzbrojen rozvahou a mladistvou upřímností. Jeho vztek byl ovšem tak silný, že se mu třásly i ty železné ruce. Kus papíru popisující nejaktuálnější zvěrstvo se mu třepotal v ruce, jak jej zdálky ukazoval do kamer.

„Další zrada, drazí spoluobčané. Moudrá a všemocná rada důvěrníků se právě rozhodla devalvovat náš kredit na poloviční hodnotu! Co nám k tomu řekne můj zbabělý oponent Tyrenne Yelad?"

Kdyby se někdo na papír podíval zblízka, uviděl by jen několik ručně naškrábaných slov. Na papíru stála upomínka psaná Raschidovou rukou:

„Tuto lež v žádném případě neříkat s úsměvem."

Walshovo zlostí zvrásněné čelo neslo všechny kvality uměleckého díla.

Yeladova polední tisková konference, která měla vyvrátit Walshova obvinění, byla zrušena. Z dvaadvacátého okrsku přišly další špatné zprávy: V druhém mostě se objevily obrovské praskliny.

Z dvaadvacátého volilo pouhých sedm set lidí - což znamenalo, že Yelad nebude schopen použít ani hlasy místních mrtvých.

Krátce po soumraku se do hlavního města Dusable přikodrcaly autobusy plné falešných voličů. Po celé planetě si Yelad začal zajišťovat podobné posily. Bytosti byly převáženy od jedné volební haly ke druhé, aby volily Tyrenneho, a za každý hlas dostaly bonus. Ten si mohli vybrat rovnou v hotovosti. V každém gravibusu se nacházeli zkušené profesionálky, kteří dokázali do půlnoci zvládnout dvě stě až tři sta volebních míst. Pro ty to byla velmi lukrativní práce.

Raschidovi muži čekali v postranní uličce, dokud neprojel první autobus. Vyrojili se na hlavní ulici, máchali baseballovými pálkami a vrhali láhve se vznětlivou tekutinou. Bytosti z prvního gravibusu byly vytahovány na ulici a bity. Muži strhli vůz z graviunašečů a převálili jej na bok. Poté ho zapálili - jeho hořící vrak blokoval přístupovou cestu.

Ne že by potřebovali nějakou barikádu. Ostatní gravibusy byly buďto rychle zneškodněny, nebo se otočily a daly na úprk. Nikdo je nepronásledoval. Raschid i do té nejposlednější prázdné makovice natloukl: Držet se svého úkolu, ať se děje cokoliv.

Někdo rozbil trezor na palubě gravibusu a začal rozdávat padělané voličské lístky - pouze další detail z Raschidova seznamu opatření.

Gillia byl drsný matador s dvacetiletou zkušeností ve volebních kampaních a s jejich špinavými triky. V poslední době však začínal být unavený a uvažoval o odchodu na odpočinek. Pouze z věrnosti k Yeladovi se rozhodl udělat ještě současnou kampaň. Tomuto rozhodnutí dodávaly váhu názory expertů, že to budou nejsnazší volby všech dob. Kenna neměl sebemenší šanci, takže Gilliovi se naskýtala nejedna příležitost, jak z voleb vyždímat mnohem víc než kdykoliv předtím. Pokud správně využije své lstivosti, půjde do důchodu téměř stejně bohatý jako Tyrenne.

Už když však Gillia nařídil prvnímu gravibusu, aby zabočil do stotřetího okrsku, poznal, jak hloupě se mýlil, když si něco takového myslel. V ulicích se povídalo, že Yelad na celém Dusable dostává neuvěřitelně na frak. Trestní komanda, která měla občanům uštédřit lehčí lekci, však zakoušela přesný opak svých výprasků. Některé potyčky propukly v nepokryté pouliční boje. Gillia samotný viděl Yeladovu kancelář v plamenech - a to teprve v první hodině jeho noční práce. Hořící barikády a hulákající davy zablokovaly přístup do osmi okrsků.

Mezitím Yeladovi špičkoví agenti rozpoutali další povyk. Jako volební lídr Gillia takovou hysterii nikdy nevídal. Komanda pro politické razie se ocitly pod obrovským tlakem, aby začaly podávat výkony. Jeden předběžný odhad za druhým vykazoval, že Walsh vítězí a počet jeho hlasů neustále roste. Tento nepříznivý vývoj bylo nutno stůj co stůj zvrátit, a zatraceně rychle.

Takovou Gilliovou specialitou bylo postarat se, aby věrní voliči - věrní druhé straně - nikdy nedorazili k volebním urnám.

Tak jako na většině planet, starší a nemocní občané Dusable měli tendenci volit stále stejně. Za prvé, po létech podpory jedné straně bylo velmi nepravděpodobné, že by v tomto stádiu boje změnili názor. Za druhé, velmi často svému kandidátovi vděčili za dosavadní existenci, jakkoliv mizerná mohla být. Samozřejmě, že veškeré sociální a zdravotní zabezpečení přímo spadalo do pravomoci kapitána okrsku.

Ovšem pro tyto bytosti bylo velmi těžké se k volbám vůbec dostat. S tímto problémem se nakládalo za pomoci tradičních nástrojů. Kapitán okrsku vyhotovil jmenný seznam těchto drahocenných voličů a předal jej transportním týmům. Noc před volbami kroužili po okresech gravibuses označené jménem příslušného kandidáta a sbíraly staré a zmrzačené občany, aby je dovezly k volbám a poté je dopravily zpět domů.

Gillia a ostatní bytosti jeho typu se postaraly o to, aby k tomu nikdy nedošlo.

Dnes měl na povel dvacet gravibusů, všechny přebarvené a vybavené podobiznou Solona Walshe. Plán hry byl vždy naprosto stejný. Zvědové v nepřátelském táboře vyrazili časový plán a jména. Gillia pak do příslušných okrsků vyslal své lidi. Chodili od ulice k ulici, ode dveří ke dveřím, pokud bylo třeba, a lákali stařečky do falešných volebních autobusů. Potom je vyložili padesát či šedesát kilometrů za městem, daleko od jejich volebních míst.

Když jeho lidé dorazili do obchodního centra stotřetího okrsku, Gillia vydal pokyny. Konvoj se rozdělil a autobusy zamířily do přidělených čtvrtí. Gillia a jeho dvě gorily pokračovali dál sami.

Stařenka v prvních dveřích v ulici domů, ke které se přiblížili, je přivítala se zmateným úsměvem. „Proč... co tady děláte, mladíku? Já už jsem svoji povinnost splnila.“

Gillia se domníval, že si z něj utahuje. Vzdychl. Vždy se našlo pár občanů, kteří si vymysleli nějakou výmluvu, aby se z voleb vykroutili. Nu, což. Jako legitimní volební agitátor jí bude muset trochu upravit fazónu, jinak by pojala podezření. Pozvedl unavenou paži, aby udeřil.

Stařenka uskočila, na svůj věk velmi hbitě. Do háje. Ještě ji bude muset nahánět.

„Počkat,“ zaúpěla stařenka. „Došlo k nedorozumění...“

„Ano, samozřejmě, paní,“ zavrčel Gillia, když ji zahnal do rohu chodby a chystal se znovu udeřit. Tím překvapeným byl však nakonec on, protože žena vytáhla voličský průkaz. Byl oražen Walshovým jménem s časem a datem uskutečněné volby. Eh, do hajzlu! Baba už *doopravdy* volila.

Gillia ji beztak udeřil. Byl příliš rozladěný, aby se snažil přesně mířit - bude stačit, když ji pouze srazí k zemi, aby ji mohl kopnout do žeber.

Jak však jeho noha vylétla vpřed, nějaká silná ruka ho uchopila za límec a on ucítil, že padá naznak. Narazil do dveří. Pokusil se překulit na bok, aby se vyhnul další ráně, ale ta přišla okamžitě, takže jeho překulení bylo spíš něco jako skok pozadu. Pálka jej zasáhla do břicha a z úst se mu vydrál proud vzduchu.

Gillia lapal po dechu.

Výhled mu zahalila rudá mlha. Skrz ni však viděl, že nad ním stojí smějící se mladá žena. Měla sice úzká ramena, ale svalnatý krk a paže se jí nadouvaly mohutnými svaly. Opodál slyšel posměšný chechtot stařeny. Žena nad ním přehmátla na rukojeti pálky a znovu napráhla.

Ještě než páčka dopadla a zahalila ho bolest a temno, uslyšel, jak jeho pochopové venku zděšeně křičí.

O hodinu později byl Gillia spolu se všemi ostatními členy jeho volebního komanda vysazen v dalekém, pustém lese.

Gravibusy jim byly zabaveny a opatřeny Yeladovým jménem a podobiznou. Raschidových padesát podvodných gravibusů se rozjelo do Tyrenneho skalních okrsků.

„Nemůžeme dopustit, aby takový skvělý nápad přišel vniveč," vysvětlil Raschid Avri.

Ta s radostí zapůjčila do hry své nejlepší lidi.

Tyrenne Yelad zaútočil hodinu před uzavřením volebních místností. Tři stovky jím osobně vybraných goril zaútočilo na Walshovo ústředí s rozkazem rozbít každou hlavu, zdemolovat všechny kanceláře a odnést veškeré dokumenty, které najdou.

Nepočetná ochranka před budovou se jim v tom naoko pokusila zabránit. Byla rychle přemožena a dala se na úprk. Tým paličů se činil a založil oheň, na který snášel nábytek, dokumenty a vůbec cokoli hořlavého. Komando se rychle chopilo ocelového beranidla a prorazilo jím dvojité dveře. Nato se dovnitř vřítily Yeladovy gorily.

Raschid se smál, když Yeladovi lidé uháněli po schodech. Než k němu stačila dorazit první vlna, vyslal signál. Jeho těžkooděnci vyskočili ze svých úkrytů a zahájili protiútok. Bylo jich pět set, všichni stejně velcí, zlí a ochotní Yeladovým mužům ublížit.

Raschid uchopil prvního hromotluka za ruku s pálkou. Ozvalo se suché křupnutí, jak mu ji zlomil; otočil se a druhého popadl za ucho, které použil jako držadlo, pomocí jehož vrhl útočníka na podlahu. Ucho mu zůstalo v ruce a hlava bytosti zaduněla o ostrou hranu schodu. Raschid mrštil utržené ucho do tváře třetímu. Když ho nakopl do rozkroku a natahoval se po čtvrté oběti, uviděl, že Yeladova jednotka již podlehla síle protiútku.

Podařilo se. Není nad přímou účast ve volebním boji, pomyslel si Raschid s uspokojením.

Poručík Skinnerová dorazila k poslední volební místnosti jen několik minut poté, co se zavřely dveře. Navzdory pokročilé hodině nespěchala.

Volební noc byla pro Skinnerovou nejoblíbenější dobou. Čekala ji spousta příjemných ran, které rozdává, a možná i nějaký ten kredit na úplatcích.

Tentokrát však policistka postrádala jakoukoliv motivaci. Začala si připadat jako nuzačka a její kapitán okrsku naříkal, že na tom není lépe. Do hajzlu s ním!

Byla přesvědčená o tom, že ten podvodník myslí jen na sebe. Kolegové z jiných okrsků naříkali stejně.

A tak vyrazila do ulic bez nějakých nadějí a s minimálním odhodláním. Zjištění, že se nepletla, jí náladu nijak nezlepšilo. Nejenže na ni nečekaly žádné úplatky, ale hrozilo, že ji každou chvíli napadne někdo z občanů a plivne jí do očí.

Její hlavní úkolem bylo přivítat Yeladovy falešné voliče, až dorazí k volební místnosti. Ona a její šestičlenná skupina je měly doprovodit z gravibusů a přesvědčit se, že volí rychle a správně, poté je znovu naložit, aby si pospíšili k dalšímu volebnímu místu.

Téměř nikdo se nedostavil. Skinnerová okamžitě zapnula vysílačku. Nejprve hlas na druhé straně tvrdil, že jde jen o nějaké nedorozumění či zpoždění. Skinnerovou to uklidnilo a znovu vyrazila do ulic. Podruhé to bylo stejné. Ale to už všechny linky oněměly.

Skinnerová si s úlekem uvědomila, že stejná situace se odehrává po celém Dusable. Všichni policisté tak jako ona zmateně volají na ústředí.

Nu což. Prostě jen zastrčí hlavu, udělá svoji práci a až volby skončí, půjde se domů opít.

Za celou noc přijelo jen několik gravibusů. Ale ani to jí neposkytlo útěchu. Protože na každém volebním místě čekalo překvapení. Potěšitelky a potěšitelé byli venku v plné své síle, hlídání tolika pasáky, že by byla sebevražda nějak zasahovat. Prodavači rozkoše vždy přiskočili k zákazníkovi, utrousili pár svůdných slov a obchod byl uzavřen. Namísto Yelada šel zmanipulovaný hlas Walshovi. Odměna, pár sladkých minut v nedalekém přítmí.

Skinnerová s tím nemohla nic dělat. Neměla lidi. Po chvíli začala sama pociťovat sžíravou touhu. Než dorazila k poslední zastávce, nevěděla, jestli je příliš naštvaná, aby byla roztoužená nebo příliš roztoužená, aby mohla být naštvaná.

Když spatřila jednoho z potěšitelů obsluhujícího řadu voličů, spadla jí čelist. Byl to její milovaný hoch! Ach, tolik se jí po něm stýskalo. Jakmile zahlédla jeho kučeravé vlasy a měkké rty, všechen vztek ji opustil.

Poručík Skinnerová vytáhla svůj voličský průkaz a postavila se do fronty.

Ale co! Její hlas dostane Walsh.

V Cairenes - zvláště pak na Dusable - existoval podivný přírodní zákon, který zafungoval bez výjimky při každých volbách. Jakmile se uzavřely volební místnosti, hlavní počítač se porouchal. Polovinu noci jen nehybně stál, než byly přivolány týmy draze placených techů, kteří se v něm začali vrtat a kroutili přitom hlavami s šálky zatrpklého kaffu v rukou.

V příslušném okamžiku techové vítězně zajásali, počítač nastartoval a začal počítat hlasy a chrlit výsledky.

Konečný akt nebyl nikdy napínavý. Vždycky zvítězil Yelad.

Tyrenne se spolu se svými hlavními pobočníky uchýlil do své rozlehlé kanceláře. Navzdory nočním mŕmám, které ho provázely celý den i noc, byl Yelad poměrně dobře naladěný. Na tom měla svůj podíl skutečnost, že byl opilý. Pomohlo i to, že automatický zákon Dusable zabral přesně ve správný okamžik. Záchrana porouchaným počítačem! Uchichtl se, přihnul si z láhve a houkl na svého vrchního tajemníka, aby se pustil do práce. Rozsvítila se obrazovka na Yeladově stole. *Ted'* se uvidí, jak se věci mají.

Mělo to být tak - tedy zatím to tak *vždycky* bylo - že teprve nyní začne to opravdové počítání. Opravený počítač se rozběhne. Jeho prvním úkolem je sečíst nepřátelské okrsky. Podle toho Yelad pozná sílu oponenta. Potom si nechá spočíst vlastní hlasy apřípadný zbytek potřebný k vítězství doplní miliony hlasů mrtvých duší, které má ve své moci.

Musel být však opatrný. Kdyby podváděl příliš okatě, dotěrné dotazy by mohly pokazit první rok jeho nového mandátu. Tentokrát však Yelad hodil všechnu pozornost přes palubu. Walshova taktika jej dohnala k touze po odvetě. Pohrbím toho idiota pod sesuvem půdy historických proporcí.

Yelad poskočil, když uslyšel svého notáře vzdychnout. Co se děje?

Přicházely Walshovy hlasy.

„Valily se“ je výstižnější. Vítězil v jednom okrsku za druhým!

Půl hodiny poté Yelad už docela vystřízlivěl. Ocítl se v pěkné bryndě. Walshův rozdíl byl tak markantní, že bude muset použít všechny mrtvé duše, co jich má. Oklepal se a vypil půl láhve na ex. Dobrá! Udělá, co je třeba. A pak staň se, co se má stát. Bude zase Tyrennem.

Netrpělivě nařídil notáři, aby začal přepočítávat jeho úspěchy. Připravil se na dlouhou noc počítání.

K velkému údivu se však ukázala být krátká. Hodinu poté mu ta děsivá pravda začala docházet.

Yelad nedostal téměř žádné hlasy.

Proč, to zjistí později. Někdo si pohrál s počítačem. Pokaždé, když na Dusable nějaký jeho věrný volič stiskl tlačítko, byl hlas připsán Walshovi. Oficiální součet mu přiřkl méně než půl milionu hlasů.

Mrtvé duše Dusable té noci poklidně spočinuly ve svých kryptách. Yelad prohrál.

Takže tím „převálcovaným“ ve volbách bude Yelad a ne Walsh.

Raschid se Walshovy a Kennovy hostiny na oslavu volebního vítězství nezúčastnil. Namísto toho měl velmi privátní schůzku se Solonem Kennou v jeho kanceláři. Nadešel čas dohodnout se na ceně.

Ta myšlenka vyplula na povrch, až když sledoval volební reportáž na vidopřijímači. Následoval nepřekonatelný pocit naléhavosti. Musí jednat. A to co nejrychleji.

Jak pospíchal na svou narychlo smlouvenou schůzku se Solonem Kennou, husté mraky, které se mu po celou tu dobu převalovaly v mozku, se začínaly zvedat a rozplývat.

Právě úspěšně složil poslední zkoušku.

Kennovi se velmi ulevilo, když mu Raschid oznámil, co žádá: rychlou loď naloženou AM₂, co se jen do ní vejde, připravenou ke startu nejdéle za šest hodin. To byla pro Kennu hračka. Domníval se, že se Raschid bude dožadovat podílu na zisku. Ne že by si to nezasloužil. Raschidem požadovaná platba byla vlastně tak nutná, že z toho zabořelo u srdce i křiváka Kennova formátu.

„Jste si jist,“ naléhal, „že pro vás nemůžeme udělat více?“

„Možná že ano,“ odpověděl Raschid. „Nejsem si jist. Ale prozatím postačí, když zůstanete tam,

kde jste. Užívejte si. Já se k vám vrátím."

Věčný Císař si s tím nesmírně šťastným politikem potřásl rukou.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Klíč ke království nevypadal příliš vábně - záměrně. Byl to malý měsíc, jeden z tuctu jemu podobných, obíhajících planetu Jovian. Soustava se vyznačovala pouze dvěma pozoruhodnostmi: neměla naprosto žádnou komerční hodnotu a nacházela se jen dva kroky od konce vesmíru.

Měsíc byl zkonstruován před několika stoletími. Asteroid byl vybrán pro svou příhodnou velikost a bez-cennost. Hlubokoprostorové posádky dostaly zapláceno, aby na povrchu podle plánu provedly výkopy a do vzniklých rýh aby uložily kabely. Výkopy byly zahrabány. První posádka dostala zapláceno spolu s informací, že jejich práce je součástí tajného imperiálního projektu. Nastoupila další skupina, aby zbudovala malý podzemní kryt a několik kilometrů od něj podzemní doky, ukryté před pohledem z úkrytu vysokým hřebenem. Do úkrytu putovaly generátory, zásoby a několik velmi složitých, blíže neurčených komu. Druhý tým dostal taktéž zapláceno. Jak čas ubíhal, lidé, kteří zde pracovali, se nějakým způsobem dovtipili, že tento utajený projekt selhal a stal se jen dalším nezajímavým vědeckým neúspěchem.

Robotické tahače přemístily asteroid na vybrané místo kolem plynatého giganta a umístily jej na orbitě. Později přilétly týmy Kudlanek, které byly vyzooměny o existenci asteroidu, aby poskytl bezpečnostní monitorování v celé soustavě.

V celém vesmíru se nacházely ještě čtyři takové „klíče“, jejichž místo znal pouze Věčný Císař. Všechny měly stejný účel.

Komy byly nastaveny tak, aby dovnitř vpustily pouze Věčného Císaře, a obsahovaly veškeré představitelné kontrolní zařízení, od vzorců DNA po otisky prstů, a dokonce využívaly i speciální Bertillonovu klasifikaci. Kdyby do krytu kdokoli vstoupil, komy by se roztavily v nic neříkající strusku.

Komy byly napojeny na loď někde v... prostoru... a na robotické těžební lodě kolem ní. Ve chvíli, kdy se změní povel z lodi, bude zahájena přeprava AM₂.

Dlouhé konvoje robotických „tankerů“ mohly být taktéž ovládány z malého měsíce. Za „normálních okolností“, to kdyby Věčný Císař náhodně zemřel, by mohly být nasměrovány na konvenční skladovací světy. Nebo za jiných okolností jinak. To sloužilo k odměně věrných či naopak k potrestání barbarů - či naopak, v závislosti na tom, co Císař uznal za nejrychlejší a nejúčinnější způsob jak znovu získat nadvládu.

Věčný Císař se vplížil do soustavy. Už nijak nespíchal. Opakovaně kontroloval složitá čidla, která byla nainstalována na lodi poskytnuté vděčným Kennou. Kdyby kterýkoliv ze senzorů oznámil sebemenší *narušení* prostoru soustavy - například v podobě zbloudilé těžební lodi, tahače, či dokonce potulné jachty - existovala jen jediná možnost. Zrušit akci a okamžitě si to namířit ke kterémukoli dalšímu měsíci.

Systémy umístěné vně soustavy nic nehlásily. Císař se pokusil opsat nad soustavou oblouk. Nic. Takto povzbuzen znovu vstoupil do soustavy a blížil se k plynatému obroví. Všechny senzory byly čisté.

K měsíci se přiblížil z protější hemisféry z pohledu krytu a těsně nad povrchem vplul do doků - tam přistál.

Císař se oblékl do skafandru, ujistil se, že je v něm nainstalován podpůrný mechanismus a vyrazil ke krytu.

V půli cesty přes zmíněný hřeben v duchu zaklel, že je nějak nezdravě paranoidní. Nebylo lehké držet se při zemi na světě s téměř nulovým g. Neměl sebemenší chuť vyskakovat do zorného pole, pro případ, že by u kopule někdo čekal. Nejen že by zapnutí tryskového pohonu a návrat znamenaly nezdár, ale jestliže vstupuje do pasti, útočník by jej mohl velmi snadno zaměřit.

Několik metrů od vchodu do krytu - vypadal jako skála - se zastavil, čekal celých šest E-hodin a pozoroval okolí. Nic. Cesta byla volná.

Systém atmosféry skafandru skučel, jak se pokoušel stabilizovat teplotu a zrecyklovat pot, který se řinul z Císařova těla. Prsty si nevědomky sáhl na hrud'. Pod skafandrem, kůží a svaly čekala bomba.

Odjistil pouzdro od pistole a vytáhl od opasku malý kom. Vystrčil hůlkovitou sondu. Rychle se přesunul přes otevřený prostor k místu posuvné skalní stěny. Císař zastrčil sondu do téměř neviditelné zdířky a dotkl se tlačítka. Po chvíli se stěna otevřela. Cítil, jak mu vibruje půda pod nohama.

Vstoupil do jeskyně. Dveře se za ním opět zasunuly. Světla se rozzářila. Zkontroloval panel. Znovu žádné narušení. Topidla se zapnula naplno a do krytu začal proudit normální vzduch. Výborně.

Přikročil ke dveřím, položil na ně dlaň a dveře se rozestoupily. Za nimi se nacházela malá ložnice/kuchyň/ obývací pokoj. Zavřel za sebou dveře a pohlédl na další panel. Atmosféra... z devadesáti pěti procent E-normální. Teplota... přijatelná. Sejmul si obličejový štít.

Měl hlad. Doufal, že je stanice vybavena adekvátními zásobami. Nají se a pak aktivuje kom. Došel ke vchodu do komunikační místnosti - a celý svět se zhroutil! Nepřivítaly jej blikající displeje a signalizační zařízení, ale studené masy roztaveného kovu.

V hlavě okamžitě spustil signál:

Odhalení... Past... Provést sebedestrukci! Provést sebedestrukci!

Druhá část jeho mozku však radila:

Ne. Počkat. Past není potvrzena. Uplynulo mnoho času. Nelze obnovit program bez finálního poškození cíle. Vrátit se do pohotovostního režimu! Program anulován!

Bomba neexplodovala. Dokonce ani když se otevřely dveře do skladu a z nich se ozvalo: „Mojí bezpečnostní agenti nakonec nebyli tak chytrí, jak se domnívali.“

Císař spatřil vysokou, štíhlou postavu ve vesmírném skafandru. Postava zvedla ruku a odklopila si obličejový štít. Byl to Kyes.

Znovu přišel povel... a znovu byl nějakým záhadným způsobem anulován.

„Jsem jediná bytost v téhle soustavě, tedy kromě vaší osoby,“ prohlásil Kyes.

Císař zjistil, že opět může normálně uvažovat. Neřekl nic, protože si byl jist, že by se mu třásl hlas. Kyes chvíli čekal, potom spustil.

„Váš příchod sem - a následný návrat k moci - byl velmi chytrý. Připomíná mi to jednu pozemskou legendu, o níž jsem kdysi četl. O člověku, který se, jestli se nemýlím, jmenoval Theseus.“

„Tak moudré to být nemohlo,“ vydoloval ze sebe Císař.

„Není pravda. Protože k tomu, aby vás kdokoliv mohl začít hledat, natož pak, aby vás našel, potřebuje šílené přesvědčení: že jste nezemřel. A také neomezené finanční i jiné zdroje.“

Kyes ukázal na zničené přístroje.

„Za neschopnost svého personálu se hluboce omlouvám. Ale jsem si jist, že kromě této stanice existuje ještě několik dalších. Věřím, že opětovné zásobování AM₂ může začít i bez této expozitury - ačkoliv to není to, co by mě zajímalo.“

Císař se nad jeho slovy zamyslel. Ta situace mu připadala... ne povědomá, to ne, ale pomalu ji začínal chápat a získávat nad ní kontrolu. První předpoklad: Kyes měl v plánu uzavřít dohodu a zradit své spoluspiklence. Vyloučeno. Sám přiznal, že AM₂ pro něj nemá význam. Kyes chce něco jiného.

„Říkáte, že vy a já jsme jedinými bytostmi v této soustavě. Takže vám položím prostou otázku: Co mi podle vás zabrání v tom, abych vás jednoduše zastřelil a uprchl? “

„Proč byste to dělal?“ otázal se udiveně Kyes. „Pomsta? To by nebyl rozumný motiv, natož pak pro Císaře. Zvláště s přihlédnutím k faktu, že náš pokus... převzít otěže moci... byl neúspěšný.“

„Neúspěšný?“ Okamžitá analýza: Kyesovo předchozí tvrzení „Vy jste nezemřel,“ a nyní tohle. Situace se zlepšovala - Kyes zdaleka všechno nepochopil.

„Kdybyste se však přesto chtěl nechat unést emocemi...“ Kyes pozvedl vysílač na svém opasku. „Standardní monitor stavu životních funkcí. Když přestane vysílat, můj podpurný tým vyrazí. Pochybuji, že by se vám podařilo uniknout z jejich sítě.“

„Vy o mně máte nějaké velmi mylné mínění, pane Kyesi. Vždyť je o mně známo, že se *občas* nechám unést. To je přece královské privilegium.“

„Pravda. Zprvu, když jsem určil, kam máte namířeno, zvažoval jsem léčku - zatímco já sám zůstanu bezpečně v ústraní. Uspávací pušky... plyn... cokoliv. Okamžitě vás imobilizovat, udržovat vás pod drogami, dokud by nebylo provedeno ovládnutí vaší mysli. Ale pochyboval jsem, že by kterýkoliv z mých plánů vyšel. V minulosti jste proklouzl příliš mnoha sítěmi.“

Navíc... kdybych přišel s násilím, téměř stoprocentně byste moji nabídku odmítl.“

„Poslouchám vás.“

„Zaprvé, nabízím vám absolutní věrnost a podporu. Udělám cokoliv - zvenčí i zevnitř - abych odstranil radu důvěrníků.“

Nesnažím se vás přesvědčit, že mé konání by jakýmkoliv rozhodujícím způsobem mohlo ovlivnit zcela nevyhnutelný výsledek. Ale mohl bych jejich pád o hodně uspíšit a pravděpodobně tak zamezit dalšímu zmatku a škodám, které mohou způsobit.

Jakmile bude Říše obnovena, nabízím vám pokračující věrnost a podporu.“

„Převlékání kabátů," poznamenal Císař, „je, jak se zdá, návykové."

„K tomu nedojde. Ne, pokud dodržíte svoji část dohody."

Ale je mi jasné, že tomu nemusíte věřit. Možná zjistíte, že si nepřejete, aby vám moje přítomnost připomínala... co se stalo. V takovém případě přijmu exil, který v žádném případě nesnižuje moji nabídku být vám všemi dostupnými prostředky nápomocen.

Mohu však nabídnout něco důležitějšího. Celá má rasa by se stala vašimi dobrovolnými poddanými - 'otroci' není správné slovo, ale je dost výstižné, pokud si dokážete představit otroka, který by si sám zvolil řetězy.

I to je velmi snadné."

„Vaši lidé by byli jistě vítáni, kdyby se rozhodli stát bezvýhradnými stoupenci mé Říše," odvětil Císař. „Ale pokud mi něco neušlo... určitě by to nebylo tak snadné, jak naznačujete."

„Mýlíte se."

„Dobrá tedy. Co přesně ode mne chcete?" otázal se Císař, i když si zcela ohromen uvědomil, jakou dostane odpověď.

„Život," prohlásil Kyes ochraptěle a málem se zakoktal. „Nesmrtelnost. Jistě rozumíte tragédii smrti. Ale představte si, co to znamená, když k ní dochází v přesně nastavenou, biologicky určenou dobu, kdy je bytost na vrcholu svých schopností a vědomí? To je tragédie naší rasy.

Chci pro sebe - a pro své lidi - věčný život. Stejnou nesmrtelnost, jakou máte vy.

Nabídl jsem obchod. Znovu svoji nabídku opakuji a garantuji vše, co jsem slíbil. Jako váš poddaný žádám o tento dar."

A s těmito slovy Kyes nemotorně poklekl.

Následovalo ticho - ticho, které trvalo věčnost.

„Ty jeden nešťastnej ubožáku," řekl konečně Císař.

Kyes vstal. „Jak mě můžete odmítnout. Jak můžete ignorovat moji logiku? Můj slib?"

Císař svá slova volil velmi opatrně. „Logika... ani sliby... s tím nemají nic společného. Poslouchej, co ti teď povím. Ano, já *jsem* nesmrtelný. Ale -" Poklepal si na hrud' - „tohle tělo není. Žádáš po mně dar, který ti *nemohu* dát. Ani tobě, ani nikomu jinému, ani jiné rase nebo živočišnému druhu."

Kyesovy oči se proměnily v hořící šípy. „Je to pravda?"

„Ano."

Kyes mu věřil. Ačkoliv ten tupý pohled už mu zůstal. Císaři byl pohled velmi nepříjemný, a tak odvrátil zrak. Následovaly další dlouhé vteřiny mlčení. Věčný Císař zalovil hluboko v trezoru svých triků.

„Možná... možná bychom přece jen dokázali najít nějaký kompromis. Jsem ochoten učinit protinabídku. Vy mi pomůžete zničit radu a já naleznu prostředky pro intenzivní výzkumný program.

Může to trvat generace. Takový program - pokud nějaké řešení vůbec existuje - sice nepomůže vám ani vašim vrstevníkům, ale víc nemohu nabídnout."

Otočil se zpět. Kyes se ani nepohnul.

„Jistě, je to neuspokojivé," spustil Císař, „ve srovnání s -" Zarazil se.

Grb'chev na jeho slova vůbec nereagoval. Císař poodstoupil z Kyesova zorného úhlu. Kyes dokonce ani nepohyboval očima. Císař přistoupil blíž a zamával mu rukou před očima.

Nic.

Pravděpodobně dostal šok ze zjištění, že žádný Svatý Grál jeho rasy neexistuje. Možná to bylo ještě méně dramatické - třeba právě vypršel jeho čas.

Kyesovi spadla spodní čelist a z úst se mu vyřinuly zažívací tekutiny.

Císař rychle zkontroloval indikátor životních funkcí na Kyesově opasku. Všechny životní funkce... normální.

Zaklapl si obličejový štít a pospíšil k východu, potom se ohlédl.

Idiot, který byl kdysi Kyesem, stál tak jako předtím, vahou skafandru udržován ve svislé poloze.

„Ty jeden nešťastnej ubožáku," zopakoval Císař.

Byl to nejlepším epitafem, jaký ho momentálně napadal - a také jediný, na který měl čas.

KNIHA ČTVRTÁ

MORITURI TE SALUTAMUS

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

VE TVÁŘÍCH newtonských učenců se zračil neměnný rozpačitý výraz, který kdysi jeden student z agrosvěta přirovnal k výrazu krávy, která má právě v pozadí zaraženou pěst inseminátora. Když se tribunál přiblížil k zahájení, Sten spatřil, jak se tento rozpačitý výraz proměnil v otevřenou, usměvavou překvapení. Kilgour jen poznamenal, že to vypadá, jako kdyby pěst nahradil skutečný předmět.

Ještě nikdy ve své akademické historii nebyla tisícům profesorů, kteří se lopotili na tomto univerzitním světě, věnována taková pozornost.

Když na povrch záměrně prosákla zpráva o následující události, vidové štáby z celé Říše pospíchaly na Newton, aby zdokumentovaly očekávaný tvrdý zákrok proti radě důvěrníků. Newtonská administrativa byla doslova zaplavena žádostmi o povolení k účasti nejen od zpravodajských štábů, ale i od politických expertů, právních znalců, historiků či obyčejných zvědavců.

Sten, Alex a Mahoney se činili, aby zajistili bezpečnostní systém, který by profiltroval miliony žádostí. Úkol komplikoval hlavní záměr, to jest poskytnout celému přeličení maximální publicitu. Všechno to zvládli - plus ještě stovky dalších detailů - před oficiálním zahájením.

Mezitím Dean Blythe, jeho fakulta a miliony studentů, kteří navštěvovali nesčetné univerzity, z nichž se skládala celá univerzitní soustava, byli obléháni novináři a poskytovali rozhovory. Žádný nezajímavý fakt, žádná nudná reakce pro média prahnoucí po zprávách nebyly příliš malicherné. Za poměrně krátkou dobu se ze všech obyvatel Newtonu staly živovidové hvězdy.

Hlad po informacích byl o to intenzivnější, že ačkoliv pan Ecu představil význam tribunálu zasedajícího k soudnímu procesu s radou důvěrníků, s výjimkou soudců uchoval povahu obvinění v tajnosti. Všichni byli přesvědčeni, že listina formálních obvinění zahrnuje AM₂. Jinými slovy, záměrnou zpronevěru. Pan Ecu mohl jen tušit, jaké to způsobí pozdvižení, až oznámí hlavní obvinění: konspirativní vražda.

Pan Ecu zvolil Newton kvůli jeho dlouhé historii a reputaci ohledně nestrannosti. Očekával však nesmírné těžkosti s přesvědčením Deana Blythe k účasti na tribunálu. Jakmile však byla jasně popsána všechna bezpečnostní opatření, dosáhli dohody. Velmi také napomohlo, že Dean Blythe ještě předtím, než se stal učencem, byl generálem imperiální armády. A co víc, jedna z prvních planet, kterou si rada důvěrníků vybrala pro rozpočtové škrtý, byl právě Newton.

Po těchto škrtech následovala řada dalších, jak imperiálové neustále ukrajovali z přídělů, aby udrželi loď nad vodou.

Zbytek cesty umetla štědrá dotace Stenem uloupeného AM₂.

Rychle připravili velké auditorium. Na jevišti nechali postavit dlouhou soudní stolicí pro členy tribunálu. Zákulisní prostory se proměnily v kanceláře pro skupiny právníků. Vnější a vnitřní ohrožení bylo anulováno. Vidové štáby, které instalovaly komunikační linky, hlídaly skupiny stráží.

Mezitím se bhorské bojové lodě rozestoupily kolem soustavy Jura a jeho hlavního světa Newtonu nebo začaly hlídkovat v oblastech, které dle jejich soudu skýtaly nejpravděpodobnější cesty útoku.

Uprostřed toho všeho dorazili členové tribunálu se svými družinami. Sten s Alexem osobně přivítali každou bytost a přidělili jim osobní strážce, které se od toho okamžiku staly jejich stínem.

Pan Ecu vybral tři bytosti, jež měly zasedat jako soudci rady důvěrníků. Navzdory velkému nebezpečí neměl o dobrovolné kandidáty nouzi. Krize způsobená jednáním rady se tak prohloubila, že mnoho soustav mělo spíš strach o vlastní přežití než z imperiálních represí.

Tři soustavy, které nakonec vybral, patřily mezi ty nejváženější v Říši - stejně jako bytosti, které měly tvořit tribunál.

Jako první dorazil Warin z velkého zemědělského světa Ryania. Byla to zavalitá, nemotorná myslící bytost, jejíž kostnatá lebka skrývala trojmozkový mentální systém schopný okamžitého porovnávání velkého množství protichůdných informací. Warin byl pomalý a přímočarý, ale vždy přišel se spoustou myšlenkové munice. Byl také zcela nezaujatý, pokud šlo o zločiny, ze kterých bude rada důvěrníků obviněna.

Druhým byl Rivas ze vzdálené planety Jono. Tento vyzábělý, bystrý humanoid proslul nezměrnou schopností nalézat kompromis i tam, kde toho moc nebylo - v divočině planety Jono, kde se občas zdálo být více oponentních názorů nežli lidí, velmi ceněná schopnost. Varoval pana Ecu, že ačkoliv

současnými činy rady důvěrníků pohrdá, není nezbytně přesvědčen, že všichni jednají na základě sobeckých motivů. Například o Kyesovi měl velmi dobré mínění. Jeho předchozí jednání s touto bytostí probíhala hladce a prokázala Kyesovu čestnost.

Poslední členka byla asi ze všech nejváženější. Jmenovala se Apus, královna matka z Fernomie. Byla velmi stará a vůbec ji netrápilo, že její titul nereprezentuje žádnou královskou autoritu. Jejích mnoho dcer a pradcer dohlíželo na biliony žen a na několik milionů mužů, které tvořily hvězdokupu Fernomia. Navzdory úctyhodnému věku se těšila pevnému zdraví - jejích šest hůlkovitých nohou i kusadla byly stejně pohyblivé a pružné jako za mlada. Přiznala se panu Ecu, že nenávidí členy rady důvěrníků - zvláště pak sestry Kraaovy, které před lety podvodem obraly její lid o práva na minerály - ale pan Ecu věděl, že to nijak neohrozí nestrannost jejího posuzování předložených důkazů.

Všechny tři bytosti se ubytovaly v pohodlných, dobře střežených apartmánech. Ještě než tribunál zasedl, Ecu se sešel se všemi třemi soudci, aby jim vyložil pravidla, na základě kterých budou rozhodovat.

Odsouhlasili, že on bude tribunálu předsedat a bude zodpovídat za vyváženost a nepodjatost všech použitých důkazů. Jakékoliv jeho rozhodnutí bude nezvratné. Navíc zastane funkci veřejného mluvčího tribunálu. Všechny dotazy budou adresovány jemu a jedině on na ně bude smět odpovídat - po konzultaci se třemi dalšími soudci. Také se shodli, že pan Ecu bude mít na starost shromažďování důkazů a předvádění svědků. Všichni tři odhlasovali, že mu udělují pravomoc k tomu, aby mohl vzít pod přísahu justiční úředníky, kteří by tyto věci vykonávali.

Pan Ecu se pustil do práce a poznamenal si či vyškrtal pár detailů.

Když byl Sten předvolán do zahradního příbytku pana Ecu, všiml si, jak unaveně tento starý diplomat vypadá. Jeho vnímavá tykadla se chvěla nervozitou a vyčerpáním; měl vybledle šedé zbarvení. Stenovi však nezbývalo času na projevy nějakého soucitu - pan Ecu mu nařídil, aby zvedl ruku.

Sten tak učinil.

„Přisáháte, že dodržíte integritu tohoto procesu a odvěkých zákonů Říše, pod jejichž záštitou jednáme?“

Sten přisahal, že ano.

„Pak vás z moci, jež mi byla udělena, jmenuji vrchním úředníkem tohoto tribunálu,“ přednesl pan Ecu.

Ačkoliv Sten přesně věděl, co se má stát, strohost Ecovy řeči jej trochu polekala. O to nepříjemnější byla skutečnost, že diplomat svá slova mínil smrtelně vážně. Proces nebude žádný švindl.

Když opouštěl zahradu, u vchodu potkal Alexe s Mahoneym. Po několika minutách se vrátili stejně zaražení a pokorní jako on.

Všichni tři mlčky vykročili ke svým apartmá, ale najednou se od stráží stojících venku oddělila malá skupinka bytostí. Sten na ně němě zíral, jak se rozestoupily kolem jeho osoby.

Jedním z členů ochranky byla i Cind. Oči jí zářily vzrušením, když své svěřence směřovala na místa. Poté se postavila před Stena a rozhodně zasalutovala.

„Je všechno podle vašich představ? Pane!“

„O čem to sakra mluvíš, ženská?“ procedil Sten mezi zuby.

„No, tohle je vaše osobní stráž, pane,“ oznámila

Cind, která měla co dělat, aby potlačila radostný úsměv. „Pokud budete mít nějaké stížnosti, obraťte se prosím na mě - na velitelku vaší tělesné stráže.“

Sten prskal, že o nic takového nežádal. Žádnou ochranku nechce a ani nepotřebuje. A navíc...

„Nařízení pana Ecu. Pane!“ odvětila Cind, dřív než Sten stačil něco namítnout. Oba jeho přátelé se hlasitě rozesmáli.

„Raději bys měl uposlechnout, Steníku,“ domlouval mu Mahoney.

„To víš, hochu,“ připojil se ten idiot Kilgour. „Teďka seš důležitá a vážená osoba. Nemůžem si přece lajznout, že by vrchní justiční ouředník přišel vo kejhák, ne?“

Když jej Cind štěstím bez sebe doprovázela do pokoje, Stenovi se v hlavě honily myšlenky na vraždu - zatímco jeho dvě pravděpodobné oběti se chechtaly opodál.

Zahájení procesu se zpozdlilo o několik hodin, jak se do haly sjížděly tisíce a tisíce bytostí.

Přidělená křesla se rychle zaplnila a vnitřní teplota vystoupila na úroveň, kdy ji klimatizační přístroje nebyly schopny regulovat. Venku se tisíce zvědavců pralo o místa, z nichž bylo vidět nebo alespoň slyšet, co se děje na obřích obrazovkách s výkonnými reproduktory, které jim měly zasedání tribunálu přiblížit.

Vojáci museli v davu vytvořit široké uličky, aby se zpravodajské štáby dostaly dovnitř. Jejich bojovný temperament byl podroben velké zkoušce trpělivosti, když mohli jen postrkovat a popichovat namísto urážení hlav či zahájení palby. Nakonec ale nastolili pořádek.

Následovalo hrobové ticho, v němž se všechny bytosti vykláněly a natahovaly, aby viděly na stále prázdné jeviště. Nebyla to jen hrozba násilí, která udržovala zástupy v klidu, ale i očekávání jedinečné události v dějinách Říše.

Nad jevištěm visel obří portrét Věčného Císaře. Byla to velmi romantická a hrdinská podobizna, jaké mívával v oblíbě například nebožtík Tanz Sullamora. Až na ty oči. Sten se otrásl, když do nich pohlédl. Upíraly se přímo před sebe a nekompromisně provrtávaly každou jednotlivou duši.

Sten ten pohled dobře znal. „Tak co, ty jedna bezvýznamná bytost," jako by se ptaly. „Co můžeš říci na svoji obhajobu?"

Ledové zajetí toho pohledu opadlo, když pan Ecu zatřepotal ocasem a přelétl nad jeviště. Jediným zvukem z davu bylo podvědomé nadechnutí. Následovali ho tři soudci tribunálu. Zasedli za stolicí.

Rozpoutal se tlumený šepot, zatímco justiční úředníci přitlačili na pódium vozíky plné dokumentů. Dean Blythe zaujal pozici na vzdálené pravé straně. Měl dohlížet na funkčnost počítače, který poslouží jako oficiální záznamník.

Vidové štáby najely s kamerami k sérii symbolických detailních záběrů, které začínaly nejprve u Warina, pak přešly na Rivase a na královnu matku Apus - a nakonec na pana Ecu. Starý diplomat na pár dramatických vteřin strnul, poté promluvil.

„Tímto prohlašuji tribunál za oficiálně zahájený."

Taková prostá věta a přitom sebrala všem přítomným dech. Věděli, že od této chvíle bude každé vyřčené slovo znamenat přímou výzvu na adresu autority rady důvěrníků.

„Jsme tu proto, abychom vyslechli důkazy k závažným obviněním proti vládnoucímu orgánu naší Říše. Skutečnost, že tento proces se koná pod ozbrojeným dohledem, který nás chrání před stejným orgánem, nijak neovlivňuje rozhodování tribunálu. Všichni tři soudci s tím souhlasili a také v tom smyslu složili přísahu.

Prvním oficiálním krokem tohoto slyšení je přizvání celé rady důvěrníků či kteréhokoliv z jejich členů, aby nám podali své vysvětlení či se ohradili proti kterémukoliv proti nim předloženému důkazu.

Z mé strany to není pouze prázdný akt. Osobně apeluji na každého člena jednotlivě, aby na tuto výzvu reagoval...

A nyní přečteme seznam všech vznesených obvinění:

Členové rady důvěrníků, jste obviněni z konspirace k atentátu na Věčného Císaře.

Ve vaší nepřítomnosti bude obhajoba nevin automaticky -"

Zbytek se ztratil v hlučné reakci publika. Trvalo tři hodiny, než byl zjedнан klid.

Pak už příliš času nezbylo a proces byl odročen na příští den. Jediným krokem, který stál za zaznamenáním, bylo, že všichni tři soudci losovali, aby si určili, kdo bude hovořit za radu důvěrníků a kdo za žalující stranu.

Královna matka Apus - která ze srdce nenáviděla Kraaovy - se stala jejich zanícenou, oficiální zastánkyní. Stena udivilo, jak rychle a fundovaně se ujala své funkce, navzdory pohrdání dvojčaty, stejně jako jejich kolegy. Rivas, jinak nakloněn panu Kyesovi, se stal žalobcem. Z jeho hlasu sršela trpká ironie, kdykoliv bylo předloženo jediné smítko důkazu proti radě.

Sten by byl ze všeho nejradši jen jedním z publika, aby se mohl stát svědkem událostí a vidět, že je spravedlnosti činěno zadost, tak jako kterákoliv normální bytost, jež měla to štěstí a dostala se sem.

To však, jak by řekli Bhorové, nebyl jeho osud. „Je naším prokletím, stát se pěstí pokaždé," řekl kdysi Otho, „když zasáhne ruka boží."

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

POYNDEX se nevyznačoval přílišným osobním temperamentem. Zlost dávno odložil spolu s hračkami z dětství. Euforie jej opustila s pubertou. Vlastně snad neexistoval jediný cit, který by neměl pod kontrolou. Ambice byly jediným ovocem, které ve své zahrádce neutrality pěstoval. Získávání moci se stalo jeho jedinou rozkoší.

A tak zatímco s jeho kolegy z rady důvěrníků cloumal vztek z „šokujícího a falešného obvinění“ tribunálu pana Ecu, Poyndex poprvé v životě zakusil strach. Cítil, že mu jeho moc vyklouzává z rukou.

V momentě, kdy na vidu uslyšel prohlášení pana Ecu a obvinění z vraždy, bylo mu jasné, že je to pravda. Reakce přišla odněkud z nitra. Nyní, když pospíchal na nečekaně svolanou schůzku rady, jeho přesvědčení sílilo. Všechno bylo ještě zřejmější, když vstoupil do mamutí budovy, kterou si rada nechala postavit jako své sídlo. Podivný, vysoký strom rostoucí na centrálním nádvoří vypadal zvadle a nemocně. Poyndexovi, který nedal na žádné symbolické výjevy, rubiginosa přesto připadala jako nemocná.

Skutečnost, že atentát na Císaře nebyl aktem jednoho šílence, mu najednou dávala smysl. Spiknutí je mnohem pravděpodobnější. A kdo by měl z takového komplotu největší zisk? Když vstoupil do zasedací síně, odpověď byla až příliš zřejmá.

Všichni zuřili. Sestry Kraaovy vzteky úplně zřialověly. Lovett neustále tloukl do stolu z leštěného kovu a volal po krvavé odvetě. Malperinová dávala průchod podivné sérii oplzlostí zatracujících tu odpornou lež.

Když Poyndex spatřil ty divoké reakce, věděl, že jeho instinkty se nepletly. Věděl, že se dívá na bytosti, které zavraždily Věčného Císaře.

Proč by jinak podléhaly takové panice a vzteku? Kdyby bylo obvinění falešné, pak to znamenalo pouhý taktický manévř jejich nepřátel. Členové rady jsou přece zkušené bytosti byznysu, které celý svůj profesionální život musely čelit pošpiňování své osoby.

Také si všímal jejich výrazů, když lapali po dechu, aby se připravili k dalším výkřikům. Dobře postřehl provinilé pohledy strachu, které si vyměňovali. Nejzajímavější se ukázala být reakce dvojčat Kraaových. Samým rozčilením si okamžitě vyměnily role. Při neustávající konzumaci nesmírného množství jídla ta vychrtlá přestala nekonečně navštěvovat toaletu a pro změnu teď odbíhala zvracet ta obézní.

V tom okamžiku jej přepadl strach. Vždyť sotva naplnil své celoživotní ambice. Jako člen rady důvěrníků Poyndex dosáhl svého snu o moci. Věděl, že by ji mohl brzy posílit a zkonsolidovat, jak se postupně dozvídal, která manipulační tlačítka mačkat. Poyndex nikdy nesnil o tom stát se tyranem nebo samovládcem. Dával přednost ústraní, kde bylo bezpečněji. Stejně tak jako Kyes nemiloval lesk tohoto úřadu a spokojeně přenechával místo kolegům, aby se vyhřívali na výsluní slávy. Poyndex věděl, že nejvíc může dosáhnout jako člověk, který prokazuje víc laskavostí, nežli jich sám přijímá.

Předtím, než bylo oznámeno obvinění tribunálu, Poyndex se sotva začínal vzpamatovávat ze ztráty svého mentora. Když Kyese - nebo spíš tu uslintanou věc, kterou býval Kyes - přivezli z té záhadné cesty, věděl, že ztratil svého hlavního stoupence v jakémkoliv boji vůle se zbytkem rady.

Ale přineslo to i něco pozitivního, jeho kolegové na něm začali být ještě více závislí. Pozorně naslouchali jeho rozvážným radám ve všech ohledech, nejen pokud šlo o vojenské záležitosti či o rozvědku, ale i v otázkách imperiální politiky. O nahrazení Kyesova postu nepadlo ani slovo.

Když o tom tak přemýšlel, i reakce na to, co se přihodilo Kyesovi, byla velmi podobná. Zprávu přijali klidně - téměř spokojeně. Na nic podstatného se nevyptávali a pouze rychle zařídili, aby bylo o tu nebohou bytost postaráno v přísně tajném vojenském blázinci. Vlastně působili dojmem, že si oddychli. Zřejmě je těšilo, že je méně o jednoho viníka, který by je mohl prozradit.

Zatímco se rada důvěrníků ze všech sil snažila zahájit protiútok, Poyndex věděl, že ze všeho nejdříve si musí krýt záda. Ať už tribunál dopadne jakkoliv, bylo zřejmé, že dny těchto bytostí jsou sečteny. To, jestli silou zlikvidují tribunál i jeho spojence, nehraje žádnou roli. Jejich obvinění je nakonec dostihnou.

Poyndex byl odhodlaný nenechat se stáhnout s nimi. A tak zatímco jeho kolegové bouřlivě debatovali, on začal šmátrat ve svém pytlí triků pro přežití.

Sestry Kraaovy chtěly vyslat flotily všemi směry. Každá soustava, která je do soudního procesu zapletena, bude napadena a obsazena imperiálními vojsky.

Lovett s Malperinovou je hlasitě podporovali. Poyndex si počkal, až křik utichne. Potom promluvil. „Sdílím vaše pobouření. Ačkoliv mé jméno v těchto hrozných lžích nefiguruje, považuji to za útok proti všem členům rady, proti nám. Je však zapotřebí uvažovat reálně. Prostě a jednoduše nemáme dostatek AM₂ na to, abychom provedli pouhou desetinu toho, co navrhuje.“

Jeho slova uvítalo hrobové ticho. Měl pravdu. Pod Poyndexovým citlivým vedením tedy kousek po kousku zužovali záběr své operace. Nakonec se shodli na tom, že zahájí útok na jediný cíl: Newton. Vyšlou údernou flotilu, která všechny přeživší účastníky - pokud nějakí budou - přiveze k potrestání na Původní svět. Malperinová správně připomněla, že po předcházejících čistkách v armádě nemusí být všichni vojáci zcela loajální. Poyndex vytušil její obavy, že pouhé obvinění z atentátu na Císaře vyvolá revoltu. Bylo to velmi provinilé prohlášení, se kterým se všichni okamžitě ztotožnili. Posádky flotily se tedy, pokud možno, budou skládat z těch nejvěrnějších bytostí.

Ještě než dosáhli dohody a vyslali flotilu, Poyndex záměrně pozvedl varovný prapor.

„Samozřejmě jsem si vědom, že je to nezbytnost,“ poznamenal Poyndex. „Vaše argumenty jsou velmi přesvědčivé. Nicméně, z mé strany by bylo nezodpovědné, kdybych vám nepřipomněl nebezpečí spojené s touto akcí.“

Někdo by mohl dokonce namítnout, že by bylo lepší nechat celou záležitost plavat. Již jste nařídili rušení vysílání po celé Říši. Pokračujte v něm. Nereagujte. Nechtě je, aby se rozešli do svých domovů a v klidu je pozatýkáme později. A navíc, útok se může obrátit proti nám. Naši vlastní spojenci mohou dostat strach. Ale všechny tyto skutečnosti jsou vám zřejmě známy. Já je pouze připomínám, aby nedošlo k přehlédnutí sebemenšího detailu.“

„Na nějaký spojení kašlu,“ zavrčela jedna z Kraaových.

„Když *nezakročíme*, někteří blázni mohou to pobuřující obvinění považovat za pravdivé,“ dodala Malperinová.

„Vyšlete flotilu,“ uzavřel to Lovett.

Poyndex vyslal flotilu. Avšak mezitím, co rozdával jednotlivé rozkazy, svolal všechny své nejspolehlivější pobočníky. Bylo zapotřebí provést spoustu krycích manévřů.

Poyndex musí předběhnout události, než ony doběhnou jeho.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

IMPERIÁLNÍ KAPITÁN gardy (v penzi) Hosford dorazil na vrcholek hory a opřel se o hůlku. Následovalo pět minut hlasitého sípání, než se pustil z kopce dolů, do dalšího údolí a přes další hřeben. Opati hor, pomyslel si. Úpatí podělaných Himalájí.

Nejenže si připadal příliš starý a příliš tlustý, ale vadilo mu i to, že jeho úkol je naprosto planý a nevděčný.

V celé Říši existovaly dvě nesmrtelné věci. Pistole a bomba ovšem potvrdily, že ta první ve skutečnosti je smrtelná. Takže zbývali jen Gurkhové.

Gurkhové, nejlepší vojáci, které kdy nějaký svět zplodil, ať již lidský či jiný. Většina lidí doufala, že se už žádná rasa nebezpečnějších zabijáků nikdy neobjeví - a pokud ano, že budou stát stejně pevně na straně Říše jako Gurkhové. Gurkhové a Říše byli pro velmi mnoho lidí, kteří je vídali v živovidech, totožným pojmem.

Rada důvěrníků je chtěla zpět. Zprvce proto, že potřebovala naprosto věrné a nezkorumpovatelné bytosti pro svou ochranu, a také, aby tím legitimizovala svoji moc.

Cíl mise kapitána Hosforda byl tedy jasný.

Před mnoha dlouhými léty se stal Hosford velitelem imperiální ochranky Gurkhů v Císařově paláci Arundelu. Tehdy velmi nadějný důstojník měl vyhlídky na hodně vysokou hodnost - tak jako ostatně každý, koho si Císař vybral za velitele své ochranky.

Byl to opravdu vznešený post - a ten kdo jej zastával, neměl prakticky žádný soukromý život, jak Sten sám poznal, když Hosforda ve funkci vystřídal.

Všechno šlo skvěle až do chvíle, kdy se Hosford zamiloval. Naprosto a absolutně. Tak hluboce, že všechny stěny svého pokoje pokryl malbami milované Maeve. Maeve sice nikdy nic neřekla, ale Hosford poznal, že její volba je zřejmá. Budťo jeho funkce - nebo ona.

Využil veškerých vazeb, které měl, aby se ze služby vyvlékl. Vojenské autority příliš nemilují, když někdo pověsí na hřebík plány, které s ním mají. A tak se jediným místem, na které mohl být převelen, stal exilový post na jednom příhraničním světě. Hosford jej přijal a Maeve odešla s ním.

V gardě to pro něj samozřejmě znamenalo konec kariéry. Když přišly tahnské války, rezignoval na svoji hodnost a toulal se s Maeve po Říši. Tyto toulky mu připadaly bezcílné, když však své cesty přesně vytyčil, zjistil, že zcela logickou drahou směřují na Zemi.

A ke Gurkhům.

Gurkhové, kteří svou imperiální kariéru přežili, byli možná bohatí, ale Nepal zůstával i nadále velmi primitivní provincií. Záměrně ji tak udržoval její král, který tvrdil, že jeho trůnní právo sahá až do dob, kdy se zrodili bohové hor. Musí ochraňovat Nepál a jeho lid. Země je posvátným místem od vrcholků Dhaulagiri, Ana-purny a Chomolongmy až po rodiště Gautam Budhy v údolí Lumbini. V praxi to znamenalo, že Nepálci byli aktivně odrazováni od toho, aby se stali „příliš“ civilizovanými bytostmi. Již neumírali na stejné nemoci ani nebyli náchylní k tuberkulóze a délka jejich života se značně prodloužila - i když zdaleka nedosahovala standardu „civilizovaných“ Imperiálů - ale přesto to stále byla drsná, primitivní kmenová existence. Hosford chtěl pomoci.

Nebylo mu dovoleno usadit se v Nepálu - do země nesměli žádní cizinci s výjimkou omezeného počtu organizovaných návštěvníků, kteří zde směli pobýt jen omezeně dlouhou dobu. Hosford s Maeve však našli domov v Darjeelingu nepříliš vzdáleném od provincie Gurkhali, kdysi součástí dávno se rozpadnuvšího státu Indie.

Odtud dělal, co mohl. Podporoval vzdělávání a učitele uvnitř Nepálu, pomáhal všem starým vojákům a hledal uplatnění pro mladíky nepřijaté do armády, jež se ocitali na pokraji sebevraždy.

On a ostatní ex-gurkhovští důstojníci byli do Nepálu vpuštěni dvakrát za rok, aby rozdali důchody, nabídli jakékoliv technické vybavení, které mohli, a aby provedli nábor - to fungovalo až do doby před šesti lety, kdy byl Věčný Císař zavražděn a Gurkhové se vrátili domů. Každý rok byl Hosford pověřen představitelem rady důvěrníků, aby se znovu pokusil o nábor. Každý rok jej přivítaly úsměvy a odpověď „My sloužíme pouze Císaři.“

První dva roky se s nimi pokoušel argumentovat: Císař je mrtvý. Chtějí snad opustit svoji vojenskou tradici? Jejich odpověď zněla: „Ne, kapitáne. Nejsme blázni. Až se Císař vrátí, vrátíme se i

my. Ale sloužit radě důvěrníků? Nikdy. Ti nestojí ani za jediný chlup z jaka."

Proč se tam neustále vracel? Ano bylo tu jeho pověření - nechával u vesnických vůdců peníze pro jejich účely. Ale jen možnost být v horách, v Nepálu a s Nepálci, byla dostatečným důvodem.

Ještě jeden rok. Ještě jedna cesta. Ještě jedno odmítnutí. Tohle musí být naposledy. Jinak bude za pár let jeho tělo nalezeno mrtvé na nějakém neznámém úbočí, kde mu srdce vypoví službu. Letos.. ne, to snad ne. Možná příští rok. Ale ten bude stoprocentně poslední.

Před ním leželo správné středisko Gurkhů ve vsi Pokhara. Hosford si pohodil těžký ruksak plný kreditů a pochodoval dál. Věděl, co z příštího kopce uvidí. Středisko a někteří jeho starí přátelé na něj již čekali. Nějakým záhadným způsobem vždy věděli, kdy se objeví. Stáli v tak strnulém pozoru, jaký jim jejich věk dovozoval. V čele stál bývalý Havildar major Manka-jiri Gurung, který pokud to nebyl jeho syn, byl podle imperiálních záznamů 250 let starý.

Pokhara byla ve skutečnosti jen změť hluků, hudby a mládí.

Hosford odhadoval, že je těch mladíků nejméně tisíc, seřazených do formace, o nichž jim postarší hulákající muži tvrdili, že je to vojenský tvar, a jestli před kapitánem Hosfordem udělají ostudu svému klanu, budou svázáni a zavřeni do sudů a dokutáni k prameni posvátné Gangy, aby zmizeli v moři.

Před nastoupenými stál Mankajiri. Zasalutoval. Hosford pozdrav opětoval. Měl čekat, než se zeptá, ale nemohl.

„Tohle jsou... rekruti?" podivil se nahlas.

„Ano, je-li to možné říci. Proti našim mužům zoceleným v bitvách jsou to divoké horské květiny, kapitáne. Ale jsou to rekruti, pokud je vaše přísné oko přijme. Lékařské záznamy čekají na vaši inspekci."

„Co ta změna?"

„Jaká změna? K žádné změně nedošlo."

„Ale vždyť jste tvrdili, že nikdy nebudete sloužit radě důvěrníků."

„Znovu potvrzuji, že ani na tom se nic nezměnilo. Tihle muži budou sloužit Císaři. Vrací se. Bude nás potřebovat."

Kapitán Hosford ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz - mráz, který neměl nic společného s ledovým větrem, co vál z nedalekých hor.

„Jak dlouho bude to kvákání a kníkání tribunálu ještě trvat?" ptal se Kilgour.

Mahoney pokrčil rameny. „Dokud nedostanou slovo všichni advokáti a dokud nebude vyloučeno každé zpochybnění, se kterým by mohla rada důvěrníků později přijít."

„Nedávám těm pitomcům moc velkou šanci," poznamenal zasmušile Kilgour. „Vyhnali mě z mého milovaného Edinburghu. Za to zaplatí. Ale mně. Žádnému soudu."

„Alexi. Tohle není žádný výbor bdělosti," připomenul mu Sten.

„Máš snad v plánu zabránit mi ve vykonání spravedlnosti, nebo co? Ne. Ne. Jestli tohle špatně dopadne, a já sem si jistě, že se tak stane, ke Kudlankám už nás nepřijmou. Jsme morálně zkorumpovaný, to si piš."

Nebudu se přizpůsobovat světu, ve kterém hajzlové vítězí nad počestnými našincema." Alex si přešel palcem pod krkem.

„Jestli jste si nevšiml, lorde Kilgoure, tak jsme nyní úředníky legitimního soudního dvora a pod přísahou," zazubil se na něj Sten. „Zatímco se právníci prou a hádají, my musíme hledat konkrétní důkazy, aby si je mohli přežvýkat, až se unaví debatováním o tom, jestli zákaz stavby mostů pro Magna Cartu stále trvá."

„Ještě sem sice neskončil. Ale momentálně mlčím."

Všichni tři sledovali projekce na obrazovce.

„Já jsem to pročešával," spustil Sten. „Snažil se přechíst všechno - nebo alespoň souhrn všeho, co se o radě důvěrníků zdokumentovalo od jejího založení až po atentát. Mám tým, který prověřuje to samé až do současnosti a pátrá po přidružených zločinech."

Ale začněme dvěma specifickými násilnými činy," dodal. „Zprvé Volmerova vražda. Proč byl umlčen? Víme, že ho sejmul profík s otevřeným kontraktem. Ten mu poskytl bos z podsvětí, který je mrtvý. Jeho vrah také zmizel. Takže?"

„To mi řekla náčelník Hainesová -"

„Myslíš, že by ti lhala?"

„Ne."

Všichni tři muži se postupně uklidnili.

Tato situace jim byla velmi povědomá - standardní plánovací zasedání Kudlanek před zahájením mise. Skutečnost, že se jednalo o císařovraždu a o velezradu byla zcela vedlejší.

„Myslíš, že by stálo za to ještě jednou s ní promluvit?“

„Možná,“

„Takže někdo z nás pojede na Původní svět,“ odušil Sten. „Volmer, jeden z členů rady byl zabit. Proč? Distancoval se snad od spiknutí proti Císaři? Nebo se pokoušel chopit moci sám?“

„Nemáme dost důkazů ani na to, abysme mohli jen hádat,“ poznamenal Alex.

„Ne. Zadání: Krátce před vraždou se sjela rada důvěrníků - na Zemi. To je tedy jediný případ, kdy se sešli mimo Původní svět. Alespoň podle veřejných záznamů.“

„Musíme to ověřit.“

„Takže další důvod k návštěvě Původního světa,“ souhlasil Sten. „Nejsem si jist, jestli najdeme nějakou špínu, pokud jde o Volmerovu smrt. Ale za pokus to stojí.“

A teď to hlavní. Císaře sejmul bláznivý útočník, Chapelle. Magor. Je tu nějaká šance, že to byl osamělý šílenec? A že rada důvěrníků, která se do budoucna chystala na převzetí moci, pouze skočila po příležitosti?“

„Negativní,“ zamítl suše Mahoney. „Postupovali příliš rychle. A navíc nejsou tak chytří. Snad s výjimkou Kyese.“

„Souhlasím. Takže k tvým poznámkám. Kontroloval jsi Chapelleho život den po dni - a potom na měsíc zmizel a vrátil se s pistolí. Chyba na tvé straně? Musel jsi opustit město, než jsi tyhle střípy našel?“

„Znovu negativní. Prostě zmizel. Všechno, co jsem zjistil, je, že byl spatřen ve společnosti nějakého muže - dvakrát - který vypadal bohatě a velmi... velmi bezbožně!“ prohlásil Mahoney s překvapeným záupěním, protože si něco uvědomil.

„Nikdy není na škodu, přežvekat starý důkazy,“ poznamenal Kilgour. „Pokračuj od té bezbožnosti, flotilní maršále.“

„Bohatý muž. Samozřejmě, dozor. Což mě napadlo už předtím, protože nejsem úplně blbej. Ale nikdy jsem neprovedl MO. Křiváci používají vlastní modus operandi. Stejně jako já, stejně jako ty a stejně jako ten trouba, co zapomíná dolévat... Myslím, že je záhodno doplnit do rovnice trochu alkoholu. Můj mozek začíná pracovat.“

„Ach.“ Sten se dovtípl a šel nalít Mahoneymu žádaný nápoj.

„Přesně tak. Vynechme tedy všechny řeči typu: Sullamora držel horký konec spiknutí ve svých rukách. Zemřel při výbuchu. Bia, bia, bia, komu jde o to, jestli to byla nehoda nebo ne. Zajímavým faktem zůstává, že Tanz Sullamora byl příliš dobrý na to, aby se osobně setkal s někým, kdo zmáčkne spoušť. Takže musel mít nějakou spojku, dozor.“

Projekce profilu. Prosím, zaznamenat.“

Sten zapnul záznamník.

„Profesionál od tajné služby. Úkol - čistá, klasická operace. Nalézt či vytvořit psychopata, nasměrovat ho správným směrem a postavit jej na správné místo se správnou zbraní. Chapelle neměl žádné spojení s hlavní organizací, dokonce ani na nikoho z vyšší sféry konspirace.“

„To si piš,“ utrousil Kilgour. On i Sten nasadili své profesionální skeptické masky. Nic není pravda, všechno je lež - jediný způsob jak proniknout do nějakého aparátu.

„Měl jsem to vědět dávno. Ten dozor jsem chtěl dostat od samého začátku. Měl jsem si to lépe promyslet. Problém je v tom, že jsem poslední dva měsíce velel samým vojákům a ne špiónům, jako jste vy dva.“

Každopádně. Profesionál. Nejdřív jsem se rozhlížel po Říši. Mercury, Kudlanky, a všichni, co tam kdy sloužili. Nic.“

„Potvrzeno... nebo jsi tak sentimentální a chráníš síť starých kamarádů?“

„Císař byl můj přítel,“ ohradil se příkře Mahoney. „To ze záznamu vymaž. To tam mít nechci.“

„Existuje spousta profíckejch agentů, který nikdy neměli nic společného s Říší, a nikdy ani mít nebudou,“ poznamenal Kilgour.

„Pravda. Takže. Zpátky k MO. Takový menší řemeslný trik. Potřebujete mít bezpečný dům a tým v pohotovosti - nebo cokoli podobně zlého. Pokud nejste amatéři nebo zločinci, nebudete takový dům hledat v ghetu. Najdete si pěknou, bohatou a pokud možno bohémskou čtvrť, kde nikdo neví a ani

nechce vědět, kdo přichází nebo odchází, a pyšní se tím, že si lidé vzájemně nestrkají nos do soukromí."

„Ano. V ghetu se objeví bohatý muž - dozor. A zazpívá do ouška Chapellemu, který měl vždy pocit, že je předurčen pro velké věci. Chappelle zmizí - samozřejmě jen někam na Původním světě," rozvažoval Sten. „Dozor ho vycvičí, zaškolí a vyzbrojí... v pěkné, bezpečné a luxusní honosné vile v pěkné, bezpečné a bohaté čtvrti. Znovu na Původním."

„Do hajzlu s Původním světem," řekl Mahoney. „Pozorně poslouchej, co jsem právě řekl. MO, MO, MO. Pořád zapomínáme na metodu, která zaručeně funguje. Bohatství... bohatství... bohatství. Kolik profíků ho používá jako pracovní nástroj? Nemůže jich snad být tolik, ne?"

„Vesmír je zatraceně velkej," opáčil Sten. „Ale asi jich tolik nebude. Žijeme v malé subkultuře."

„Už mě napadla nějaká jména."

„Fajn. Tak jo, lane. Jdi do toho. Otázka: jak ho donutíš zpívat? Tedy pokud ho najdeš?"

Mahoney se ušklíbl.

„Promiň," zarazil se Sten. „Říkám tady starýmu bobrovi, jak stavět hráz. Vypněte ten záznamník. A teď zpět k mému logickému závěru, třebaže může být mylný:

Kdybychom spiknutí připravovali my, chtěl bych, aby se konalo pokud možno co nejméně schůzek. Právě jsem pravděpodobně jednu určil - konference na Zemi, předtím, než byl Volmer zabit. Došlo ke druhé nebo dokonce ke třetí schůzce? Nebo k víceru? Mám pocit, že Sullamora potřeboval své kolegy informovat, že už všechno má - Chappelleho, dozor, potencionální příležitost a tak dále.

Schůzka by se určitě nekonala na oficiální půdě. Samozřejmě z obavy ze štěnic. A teď jeden odvážný závěr. V radě důvěrníků nikdo nikomu nevěří."

„To není nic vodvážného. Museli by být ještě větší pitomci, než sou, kdyby si věřili."

„Takže jestli se tahle schůzka vůbec konala, stalo se tak na neutrální, ale velmi čisté půdě. Otázka: uskutečnilo se nějaké takové setkání rady důvěrníků?"

„Tak mám takovej dojem, že tady někdo pojede na Původní svět," řekl Alex. „Návrh. Amatérský spiklenci za sebou sice zametají stopy, ale nikdy je ani nenapadne nastražit za ně nějakou falešnou. Setkání na Zemi? Jak bylo zorganizovaný? Samo, že ne spontánně. Takže já - pardon, ten, kdo pojede na Původní - bude hledat papíry. Když žádný nenajde, bude to znamenat, že to bylo konspirativní setkání, jo?"

A stejný to bude se všema ostatními schůzkama před tím, než Císaře zamordovali."

„Dobrá," souhlasil Sten. „To je způsob jak na to. Má někdo nějaké další nápady? Můžeme tam nechat podpurný tým, který bude pátrat po zločinech následujících až po velkém třesku."

„Pudu si sbalit," oznámil Alex a dopil sklenku.

„To jdi," souhlasil Sten, „ale ne na Původní svět. Tam letím já."

„Ty si známá a moc hledaná osoba, hochu. Nedělej hrdinu."

„Taky že nedělám. Všechno na Původním světě začíná u Hainesové - nebo by alespoň mohlo. A kdo by s ní měl podle tebe spolupracovat?"

„Dam ti echo na půjčovnu matrací, Burnsovo sbírku zamilovanejšch básní a spojení na distributora falešného šampaňského, kterýho znám. Ale kam bych potom jel já?"

„Jak už jsem jednou řekl. Jsme úředníky soudu. Ale potřebujeme také nějakou justiční stráž. Cítím bych se mnohem lépe, kdyby nás bylo víc. Řekněme... deset tisíc?"

Kilgour se zamyslel. „Kolik z toho ukradeného AM₂ můžu použít? "

„Kromě toho, co musíme vrátit Bhorům... a co potřebujeme tady a pro bhorskou krycí flotilu... tolik, kolik budeš potřebovat. Ale neplejtvej s ním."

„Zase učíš starýho bobra stavět hráze, hochu. Transport obstará Otho. Už vim, kam se podívám."

„Otha neobtěžuj. Je v jednom kole. Cestu už jsem zařídil."

„Čemu se směješ, hochu? Ten tvůj škleb se mi vůbec nelíbí."

„Věřte mi, lorde Kilgoure. Bude se vám to líbit."

Na obloze se objevily lodě, které se jako tisíce třpytivých rybek stahovaly k návnadě soustavy Jura. Poté se znovu jako malé rybky zformovaly do dvou flotil a zůstaly na parkovací orbitě. Narozdíl od rybek však nebyly stříbrné, nebyly stejné a ani příliš štíhlé.

První flotila vyslala na Newton jednu loď. Sten čekal. Vystoupil z ní Jon Wild, král pašeráků - nebo momentálně jejich mluvčí.

Sten se znovu podíval jeho zjevu. Ani pirát, ani rváč, Wild vypadal spíše jako nějaký úředníček

nebo knihovník.

Setkání bylo velmi krátké - pouhá deklarace spojení. Stenovu vyslanci trvalo dlouho, než Wilda našel, ale jen chvíle stačila na to, aby byla zpráva předána a pochopena.

Pašeráci potřebovali k úspěchu čtyři věci: Obchodní zákony, dopravu, prohnatost a prosperitu klientů. Rada důvěrníků zcela zničila jednu a málem už i druhou z těchto podmínek. Bez ohledu na to, jak chytrý pašerák může dotyčný být, když nemá palivo pro svoji loď, může klidně zůstat doma a pěstovat brambory. A co je mu platné, když palivo sežene, ale jeho zákazníci nemají prostředky k zaplacení za pašované zboží?

„Takže, co mi můžete slíbit, Stene? Kromě přístupu k AM₂, které jste podle všeho... získal?“

„Určitě ne staré dobré časy. Tok AM₂ se s Císařovým odchodem zastavil. Ale poté, co bude rada důvěrníků odsouzena, nakonec padne. Nedokáží si představit, že cokoliv, kromě naprostého chaosu, může být horší než to, co máme nyní.“

„Pašování je jediný průmysl, který v chaosu dokáže přežít,“ přemítal nahlas Wild. „Někdo musí převážet zboží. Dobrá. Pokud jde o tajné informace... průzkum... .. transport... a nakonec i o bojové lodě... můžete se na nás spolehnout. Na nějaký čas. Dokud nás nepřepadne nuda, nebo než se ti moji anarchisté nerozhodnou poslouchat někoho jiného.“

Sten si vyžádal Alexovu přítomnost, když vstupoval na palubu „vlajkové“ lodi druhé flotily - odplata za to, že ho Kilgour nejen vybavil tělesnou stráží, ale také akolytou.

Doufal, že Alexe překvapí.

Nevyšlo to. Kilgour se díval na projekci nesourodého roje strojů, ke kterému se jejich loď blížila, a otevřel si na počítači příručku *Jane's*. Poté, co si ověřil pár údajů, na Stena zavrčel.

„Ty hajzle.“

Alex se dovtípil.

„Tys mě lakoval... kámo. Ty jeden malej hajzlíku. Takhle si střílíš z kamarádů, který tě to všechno naučili? Ty jeden křiváku. Tvý skutečný méno je Campbell!“

„Možná. Ale znáš snad lepšího pilota? Nebo lepší skupinu lidí schopnou udržet tvůj potenciál - a teď cituji úředníka soudního dvora, konec citátu - pod kontrolou?“

„Musel by mi zčernat jazyk, kdybych s tebou souhlasil. Nebudu opakovat to, co je zřejmé, až se ten atmosférický zámek v otevře.“

Ida už na ně čekala. Jestli se nějak změnila, tak ještě víc ztloustla. Stále měla na sobě volné, pestrobarevné cikánské šaty a nic pod nimi, ale šaty byly ušité z toho nejlepšího materiálu, a na míru - jestli lze něco takového říci o pátracím balónu. Také její neurvalá mluva se trochu polepšila - alespoň trochu.

Vesele výskla, když uviděla svého dávného velitele od Kudlanek, a už chtěla obejmout Kilgoura, když si vzpomněla na jejich pokračující, napůl žertovný svár. „Tos ho musel brát s sebou?“

„Bez dozoru je jednou nohou v průšvih,“ vysvětlil Sten.

„Ale, ale. Dyk právě to je ten hlavní problém,“ ohradil se Alex. „Kdo je tady opatrovník a kdo nezbedný dítě?“

Ida je zavedla do svého příbytku. Velká kajuta na můstku prehistorické zaoceánské lodi by snad mohla být luxusnější - ale to bylo nepravděpodobné. Tapisérie. Pohovky. Stoly sotva viditelné pod galaxií delikates.

„A tohle všechno jde během deseti vteřin do akce,“ prohlásila Ida pyšně. „Akční stanice a támhle je protiraketová baterie - raketomety jsou momentálně pod podlahou. Tady je nouzové velitelské středisko. A koupelna se mění ve zdravotní stanici.“

Máme tu skotskou ze Země. Opravdovou skotskou. Tu, které se říká single malt. Ne tu odpornou imitaci, kterou jak jsem se dočetla, naléval náš nebožtík Císař.

A pro tebe, Kilgoure, můj vlastní ležák. I když pochybuji, že to dokážeš ocenit.“

Ida Kalderashová byla Romka - Cikánka. Její rasa i kultura stále existovaly a prospívaly žijíce mimo konvenční společnost a její pravidla, s velmi pozorným okem na jakoukoliv možnost získání nějakých kreditů. Namísto karavanů používali vesmírné lodě - pro obchodování, pašování či jen pro cestování za účelem dobrodružství a zisku. Jejich odvěké zákony - křis -po nich žádaly respektovat věrnost, svoji rodinu a laskavost oplácet laskavostí. Mezi Rómy. I když ani mezi nimi to neznamenalo žádné přikázání.

Bylo neslýchané, aby nějaký Rom sloužil v armádě, natož pak u supertajného oddílu Kudlanek.

Jak a proč skončila Ida u třináctého týmu Kudlanek pod velením tehdejšího poručíka Stena, tak zůstávalo obrovskou záhadou. V záznamech ji vedli jako pilota a elektronického specialistu. Fungovala také jako jejich neoficiální bankéř, gambler a „investiční“ specialista. Na konci mise proměnili „investice“ v hotovost a všichni členové týmu byli dostatečně finančně vybaveni pro své exotické dovolenky.

Když se třináctý tým Kudlanek rozpadl a Stena přeložili k imperiální gardě, Ida odmítla přeřazení a vrátila se zpět ke svému národu.

Znovu se objevila - v absenci, pouze prostřednictvím záznamu - poté, co Alex se Stenem uprchli z tahnského vězení Koldyeze a vrátili se na Původní svět. Její zjevení mělo být vlastně oznámením, že se nabourala do jejich kont s výplatami, které dostávali na účet po celou tu dobu, co byli oba válečnými zajatci, a investovala, investovala a investovala. Nevysvětlila sice jak, ale oba se stali nesmírně bohatými muži. Byli jimi... a mohli by se jimi znovu stát, pokud bude rada důvěrníků zničena a přestanou žít životem štvanců.

Ida si pro své oznámení vymyslela unikátní finále: otočila se k nim zády a vykasala si sukně.

Jak Alex poznamenal: „Ta holka neměla žádný kalhotky...”

„Má rodina se zúčastní naší hostiny,” oznámila Ida. „Jsou strašně zvědaví, jak moc jsem o vás dvou gádžech lhala. Tak to nepodělej, Alexi.” Dovedla je k baru a nalila jim do křišťálových pohárů. „Na mrtvou minulost. .. a modlete se, aby jí tahle podělaná přítomnost brzy následovala.”

Ida zvažovala.

„Tvá zpráva mi přišla vhod, Stene.”

„Netušil jsem, že bude tak účinná.”

„Asi jsi čekal jen mě - nebo vzkaz na kartě, co? ”

„Upřímně řečeno jsem ve víc ani nedoufal.”

„Časy se změnilly pro nás pro všechny. Ty jsi admirál. Já jsem Voivod, náčelník vlastní hordy. Ostatní Voivodové mě poslouchají, i když jsem žena.”

„To, že ses tu objevila i se svými lidmi, dokazuje víc než jen to, že jsi drsná, Ido. Cikáni, alespoň podle toho, co jsi mi sama vyprávěla, nejsou v ničem jednotní,” řekl Sten skepticky.

„Ne. My už jsme prostě takoví. V minulosti jsme na to hodněkrát doplatili. A další tragédie visí ve vzduchu.”

Ida se pustila do vysvětlování. Rómové byli možná outsideři, ale velmi moudře si udržovali důležité kontakty mimo svoji kulturu.

„Ta podělaná rada, která vodkrouhla Věčného Císaře, usoudila, že jsme pijavice na jejich politickém těle. Hlavně proto, že máme pořád dost AM₂, abysme mohli držet pospolu. Myslí si, že ho máme víc, než ho ve skutečnosti máme - netuší, že když Cikán nemůže cestovat, zemře.

Takže na nás vypíší konkurs. Zabaví nám naše lodě. Zabaví nám náklad. A hlavně nám zabaví palivo. Co se stane lidem na palubách... o tom ani nemluví.”

„Garda to nebude respektovat.”

„Garda se změnila. Někteří z nich sice ne. Ale většina ano. A kolik soustav si myslí, že by byl vesmír lepším místem, kdybysme jim nekradli kuřata, zlato a dcery? Zatraceně moc.

Tentokrát ale nebudeme čekat. Nebudeme dělat neviditelný a věčně se schovávat.

Ten tvůj tribunál je zatraceně slabý stéblo, Stene.

Ale je momentálně jediný, který nad sebou v tomhle podělaném močálu vidíme.

Takže se budou konat hostiny a debaty, povedou se řeči a možná dojde i na pár kudlovaček. To není nic hrozného. Nakonec ti ale vodpřísáhnem věrnost. Aspoň do té doby, než budou z rady důvěrníků mrtvol, nebo než se ti podaří nestřeženě opustit stodolu.

No, to by stačilo.” Ida se nutila do veselí. „Takže mám vzít tuhle bečku na náborovej vejlet, co? Jsi pořád ještě bez domova? ”

„Kdepak, dívče. To není zdravý. To je pak jen samý pití a blití přes bok lodi. S domovem máš život pěkně v lajně.”

„Ty sem zapadneš,” řekla. „Naplň sklenky, admirále. Zatraceně, tohle se mi vážně líbí! Admirál a navíc gádža mi dělá hospodskýho!”

Sten jí nalil. „Mně vůbec nevadí stát za barem, Ido. Mimochodem, chci ti hned dvakrát poděkovat. Zaprvé za to, že ses postarala o naše prašule... a teď za tohle.”

Ida s Alexem do sebe kopli obsah svých sklenek. Sten ze své jen usrkl. Ida se zamračila.

„Nemůžu zůstat dlouho," vysvětlil. „I já se chystám na menší výlet."

„A jaký předpis zakazuje letět s kocovinou?"

Sten se zamyslel. Pravda, žádný.

A tak s ní letěl.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

STEN PŘISTÁL na Původním světě s dvojím krytím: s nafialovělou jizvou a s nesplnitelným posláním.

Jizvu tvořil jistý nezhoubný parazit operativně transplantovaný do pokožky. Téměř dva centimetry široká jizva se mu umně klikatila zpod vlasů přes koutek oka až k bradě. Byla to součást triku zvaného „Velký Lorenzo“: nejlepší převlek je ten nejjednodušší a hlavně takový, který neodvane silný vítr. Kdokoliv na Stena pohlédne, uvidí jenom děsivou jizvu, jakkoliv se bude v duchu nutit ke shovívavosti. Sten už v minulosti použil různé verze tohoto triku, od alkoholem zčervenalého nosu přes částečnou holohlavost až po zcela vyholenou lebku. Fungovalo to - téměř pokaždé.

Hlavní Stenovou starostí bylo to, aby až se stáhne z Původního světa, nenabyl parazit dojmu, že našel věčný domov. Kilgour ho uklidňoval.

„Nedělej fóry, hochu. Kdyby se to stalo, ušijeme ti pásku přes voko a můžeš se dát k pirátům.“

Jeho nesplnitelná mise byla stejně prostá. Fakta: Na sklonku Tahnských válek se na Původním světě objevil jistý D'vid Rosemont. Okázalý, hlučný, výstřední podnikavec, který oznámil svůj nejnovější byznys - přestavbu imperiálních bojových lodí, zvláště pak malých ďábelských taklodí, na luxusní hlubokoprostorové jachty. Navzdory evidentní absurditě tohoto předpokladu Rosemont prosperoval. Zhruba minutu a půl.

O Rosemonta se začalo zajímat protikorupční oddělení policie Původního světa - jeho společnost, jež dosud nevyprodukovala jedinou jachtu, kterou by někdo viděl, nesla známky podvodného podniku. Nato Rosemont zmizel. Zůstaly po něm jen vyklizené bankovní účty a jedno skladiště se třemi takloděmi uvnitř. Toto všechno byla pravda.

V souvislosti s tímto případem se na Původním světě objevil upracovaný, ale přátelský muž - s ohavnou jizvou.

Podvržené údaje: Jmenoval se Eliah Braun. Sten/ Braun měl doklady soukromého vyšetřovatele pracujícího pro právní firmu sídlící na vzdáleném světě mezi ztraceném a nikde. Rosemont měl dědice, který chtěl získat veškeré existující statky. Braun věděl, že dotyčný nebyl zatím oficiálně prohlášen za mrtvého, ale dědic byl přesvědčen, že se Rosemont stal obětí špinavé hry spíše než podvodníkem, který se přiznal na válce. Osobně byl Braun přesvědčen, že dědic, beztak hodně bohatý, se pomátl z nadměrného užívání drog. Ale případ je případ. Mimoto se mu podařilo usmlouvat šedesátidenní vízum, takže bude mít šanci prohlédnout si Původní svět, centrum veškerého dění a nejproslulejší svět vesmíru.

„Asi se moc díváte na živobijáky, pane Braune. Nebo musíte být fanda do historie. Původní svět už není tím, čím býval a s každým dnem se tomu nenávratně vzdaluje.“

Činovník se polekaně ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že jeho nevinnou poznámku nikdo nezaslechl. Sten si jeho pohledu všiml. Tajná bezpečnost rady důvěrníků je evidentně v plné pohotovosti.

Sten je registroval všude: metaři, kteří ignorovali nepořádek, ale ne kolemjdoucí; nešikovné číšníky s velkýma ušima; úředníky, kteří nikdy neúřadovali, ale velmi pozorně naslouchali; domovníky; vrátné, kteří kladli poměrně nezvyklé otázky. Všechno to byla opatření rady důvěrníků proti neexistujícímu nebezpečí. A byla to velmi nákladná opatření - rada utrácela peníze za informátory, peníze, které prostě a jednoduše neměla.

Sten se znovu podivil té zvrhlé tendenci tolika bytostí z jakéhokoliv důvodu donášet na své sousedy.

Nikdo z nich neuvažoval o tom, co se bude dít v okamžiku, až - ne jestli - rada důvěrníků padne. Sten si vybavil výtržnosti na Heath těsně před koncem Tahnských válek. Nejen že rozvášněný dav rozcupoval kohokoliv, kdo měl na sobě nějakou uniformu, ale lidé se navíc mstili amatérskému tahnskému gestapu.

Samozřejmě, že je Sten nijak nelitoval. Pouze si přál, aby jeho přestrojení zůstalo neodhaleno na dostatečně dlouhou dobu, aby našel, co chce, a v klidu se s tím vrátil domů.

Přece jen však podnikl jistá opatření. Mahoney ho informoval o mnoha velmi dobře zajištěných a nepoužívaných bezpečných domech na Původním světě, které by stále mohly existovat. Alespoň v jednom případě se nemýlil. Sten se vybavil záložní sadou dokumentů, které tam byly uloženy.

Potom dál pokračoval ve své misi jako Braun. Našel si laciný hotel, našel majitele zmiňovaného skladiště a proklepnul ty tři vraky uvnitř. Hovořil s investory a se známými zmizelého Rosemonta. Dokonce navštívil i oddělení ekonomické kriminality. Umožnili mu přístup do svých archivů a k identifikaci návštěvníků.

Po několika dnech pátrání došel Braun k prvním podivnostem a následně k podezření. Zvolna docházel k přesvědčení, že dědic má možná pravdu. Rosemont nezmišel. S tím chlapem se něco stalo. Udržoval jisté, velmi nechutné styky s lidmi z odvrácené strany města. Vražda? Možná. Sebevražda? Podle Brauna se Rosemont před svým zmizením jevil být velmi deprimován, poté najednou ožil. „Nalezl svá zadní vrátka," podsouval jeden práškač, ale dal Braunovi jména některých svých známých z oddělení vražd.

Poté se Sten opatrně otázel, zdali by nemohl promluvit s šéfem oddělení vražd. „Jste cvoci a jenom plejtváte svým - i jejím - časem. Ale ona má svoji politiku. Mluví s každým, jakkoliv pomatený se může jevit."

Braun přiznal, že si je vědom zaneprázdněnosti náčelníka Hainesové. Zvláště v této složité době. A tak si připravil jednotlivé body svého vyšetřování spolu se seznamem otázek, které by jí chtěl položit. Připnul ke kartě kopii svého návštěvnického průkazu a pustil se do toho.

Stenovi z toho bylo zle. Právě se chystal využít -a pravděpodobně ohrozit - přítelkyni a bývalou milenkou.

Často o jejich románku přemítal. Na jedné straně to byl pouze „normální" vztah. Na druhé se stali milenci za okolností, kdy spolu vyšetřovali jedno spiknutí. A jejich vztah ve skutečnosti nikdy neskončil - Sten šel bojovat do války, upadl do zajetí, uprchl a vrátil se do boje. Hainesová byla převelena k vojenské tajné službě a události se seběhly tak, že se nikdy nekontaktovali. Ještě předtím, než z něj rada důvěrníků učinila psance, občas přemýšlel o tom, že se jí ozve a zeptá se jí... na co, Stene? Na co by ses chtěl ptát? Jestli je všechno jako dřív?

Kilgour měl pravdu, uvědomil si. Oba jsou „morálně zkorumpovaní" - a příliš poctiví na to, aby úspěšně sloužili ve špinavých nočních válkách, ve kterých vyrostli.

Nebuď příliš velký moralista, napomínal se. Poctiví agenti brzy umírají. Jestli chceš, dej se třeba do Ligy čistoty, ale až tohle všechno skončí.

Poslal kartu Hainesové v naději, že jí nepřivodí infarkt. Doufal, že pochopí jeho záměr.

Trvalo dva dny, než byl zavolán do její kanceláře.

Vřelost jejich setkání by zmrazila supernovu.

„Pane Braune," přivítala jej Hainesová. „Prostudovala jsem váš záznam a vaše otázky. Prověřila všechny záznamy. Naše oddělení vám může sdělit jen tolik, že jste ve slepé uličce."

„To je možné," připustil Sten. „Smím nahrávat?"

Aniž by čekal na odpověď, postavil na stůl otlučený záznamník - alespoň tak navenek vypadal - a zapnul ho. Pokynul jí, aby pokračovala.

Hainesová se zamračila, ale dál vysvětlovala Braunovi, proč je pátrání po Rosemontovo zmizení slepou uličkou.

Sten už to nevydržel. Stiskl další tlačítko na záznamníku. „Všechny vaše štěnice jsou odstíněny. Registrují jen uměle vytvářený hovor."

Hainesová obešla stůl a téměř mu vpadla do náruče, ale na poslední chvíli se zastavila. „Jsem vdaná," pronesla velmi tiše. „Šťastně," dodala ještě tišeji.

Další potencionální budoucnost se rozplynula.

„Moc... ti to přeju," odvětil Sten.

Hainesová se křečovitě smála. „Promiň. Musím přiznat. .. že jsem o tom přemýšlela. O tom, jak se věci mají. A tak... promiň. Můžu zkusit zalhat tak dobře jako ty a říci, že čas, který jsme spolu strávili, považuji za krásnou minulost. Zdůrazňuji minulost."

„Jo. To bude nejlepší. Tedy asi. Ale kdo tenhle dialog napsal? Zní mi to jako z nějakého živobijáku."

„Nic lepšího mě nenapadlo. Prostě jsem to jen tak plácla. Takže," řekla Hainesová, ve snaze hovořit věčně. „Chtěla bych se domnívat, že jsi tu, abys - další živobijákové dialog - rozmýchal starý plamen. Navzdory tomu, že jsi jedním z deseti nejhledanějších bytostí v celé Říši. Ale tuším, že to bude trochu jinak."

Na moment odvrátila zrak. „Ta jizva? " zeptala se, aniž by na něj znovu pohlédla.

„Mejkap."

„Díky bohu.“ Otočila se zpět. „A teď se začnu zlobit. Ty mě chceš využít.“ Jo “
„Nejdřív jsem se bála, že je to nějaká past. Potom jsem změnila názor.“
„Za to ti vážně moc děkuju. Potřebuju pomoct. A ty jsi byla nejlepší kontakt.“
„Jistě. Stará dobrá Hainesová. V posteli nám to šlo docela dobře, takže uvidíme, jestli do toho půjde, už jen kvůli starejm dobrejm časům? Dovol mi, abych se tě na něco zeptala... Kdybych nebyla zadaná a ty ano, jednal bys stejně?“
„Vím, že jsi našťvaná, Liso. Ale to je vážně -“ zmlkl, aniž by svá slova dořekl.
Hainesová se několikrát zhluboka nadýchla. „Ach jo. Máš pravdu. Ale z tvých omluv si kariéru nevybuduju.“

A s těmito slovy mu vpadla do náruče. Na dlouho.
„To *bylo* docela dobrý, ne?“ zeptala se.
Sten řekl, že ano a znovu ji políbil. Nakonec se od něj odtrhla.
„Ale v tom ostatním jsem ti nelhala. Sam'l je báječnej chlap. Mám-li být upřímná, pravděpodobně takový, s jakým bych měla být. Žádný rebel s dýkou v paži. Takže... zkusme to jako přátelé. Ještě nikdy jsem nezkoušela kamarádit s někým, s kým jsem předtím -něco měla. Takže to bude zajímavá zkušenost.“
Část Stenova nitra chtěla zvolat: „Jistě, Liso. Budeme přátelé.“
Hainesová se znovu začala chovat jako policistka. „Za prvé. Do jaký míry jsi čistej?“
„Naprosto. Alespoň na pár týdnů.“
„Došlo mi,“ poklepala na kartu, „že jsi tu na misi. Má s tím něco do činění tvůj bejvalej šéf? Myslela jsem si to. Zase rada?“
Sten znovu přitakal.
„Jedna otázka - a doporučuju ti, abys mi nelhal. Poté, co jsme spolu vystopovali nebožtíka Kaie Hakona, zůstala v ulicích spousta mrtvol. Na imperiální rozkaz. V podstatě jsem se účastnila masové vraždy. Nelíbilo se mi to, a nelíbí se mi to ani teď.“
Takže jestli má být na konci toho všeho nějaká ta vaše 'vlhká práce' nebo 'osobní kontakt'... ani mě o nic nežádej.“
„Ne. Tohle je pro tribunál.“
Hainesová vykulila oči. „Ty jeden grázle,“ pronesla rozvláčně. Samozřejmě, že se Lisa i přes rušení signálu radou důvěrníků doslechla o usnesení tribunálu a o tom, že zasedá ve věci souzení rady. „Nech mě přemejšlet. Jasně. Celá ta věc - tvůj nápad?“

„Skvělý odhad.“
„Do hajzlu. Řekla jsem, že se nebudu za svý slova omlouvat. Ale omlouvám se. Naposledy.“
Spiklenecky se usmála. „Víš... možná tak po sto, sto padesáti letech strávených v semináři by ti mohli dát svolení hlásit se k lidské rase.
Dobrá. Co potřebuješ? “

Jednu nepříjemnost musel urovnat i Alex Kilgour ještě předtím, než se vydal na svou náborovou cestu. Jeho slova se tak trochu podobala tomu, co Sten říkal Lise Hainesové.

Kilgour informoval Stenovu ochranku, že jich v jejich speciálním zařazení momentálně není třeba a že jsou převeleni k všeobecné bezpečnosti tribunálu.

Cind požádala o rozhovor s dočasným velícím důstojníkem. První otázka, kterou Alexovi položila, byla, proč ta změna? Udělali snad něco špatně?

„Takže, za první, vojáku. Bezpečnost je bezpečnost. A ty to nemusíš vědět. Sten má svůj program.“

„Žádám o převelení, pane.“

„Kam? Krejt mu záda?“

„Něco takového.“

Kilgour zavrčel. „Poprvý a naposled, kdy jsem se při plnění úkolu s někým zaplet, mě má kudlankovská šéfka poslala zpátky do kasáren. Seřvala mě na tři doby a informovala mě, že se mam při výkonu služby buďto chovat profesionálně, nebo se mam vrátit k pasení ovcí.“

Měla pravdu.

A to samý bych měl udělat já s tebou.

Ale neudělám. Mohl bych ti klidně dát rozkaz jako voják vojákovi a o ničem se tu s tebou nebavit.

Ale já ti teď namísto toho dam jednu skvělou radu.

Přestaň myslet roditelama, nebo čím to myslíš, a dobře mě poslouvej.

Tak za první, tvůj šéf ví nejlíp, co dělá. Za druhý, naprosto se mýlíš v tom, co tvůj šéf dělá. A nepovídej mi tu vo tom, jak si studovala práci rozvědky. To všechno sem už slyšel.

Na úkol se nehodíš proto, že si moc... hezká. Když má člověk za úkol hledat a čmúchat, nesmí bejt za nic na světě nápadnej. A ty seš voják. Vojákování je úplně jiná disciplína než špionáž.

Ale to všechno nemusí bejt pravda. Poslední - a nejpádňější - důvod je, že si zatraceně mladá. Věříš ve všemožný věci. Vo zvrhlostech lidský duše nemáš ani ponětí. Tedy pokud tě tak jako mě nevychovali kalvinisti. Špión musí mít v hlavě jediný: Nevěř nikomu a vždycky chtěj bejt tou nejkrutější a nejsobečtější bytostí ze všech.

Tvrdá a zlá lekce, jakou bych ti, upřímně řečeno, ani nepřál zažít.

A teď se vrať k přiděleným úkolům. Vsadím se, že krve ještě bude dost. Budeš mít šanci jak se blýsknout v očích svých nadřízených nebo dokonce před svým šéfem, jestli jde právě o tohle.

Odchod."

Když Cind odešla, Kilgour si povzdychl. Kristova noho. Začínáš mít řeči jako nákej seržant major. Asi stárneš, Kilgoure. Stárneš.

Sten si zprvu myslel, že cesta na Původní svět bude pouhý sebezničující, riskantní podnik. Hledal tři věci? Jakékoliv další informace o nájemné vraždě tiskového magnáta lorda Volmera, které Hainesová Mahoneymu nemohla poskytnout; papírovou stopu k té první - otazník - schůzce spiklenců na Zemi a to, zdali došlo, či nedošlo k další schůzce předtím, než byl Chapelle vyslán do akce. Jako podružný cíl si vytyčil zjistit cokoliv nového o spojení Chapelle/dozor/Sullamora, navzdory Mahoneyho tvrzení, že to není příliš důležité.

Zatím se mu skvěle dařilo docházet k nulovým výsledkům. Ne, Hainesová nevěděla nic víc o Volmerovi ani o „sebevraždě“ nájemného vraha. Otevřeně mu přiznala, že na případu již dál nepracovala - byla to evidentně politická záležitost. V této době zmizela spousta lidí, kteří kladli nepohodlné otázky související s politikou. Nicméně Lisa vyjádřila pochyby, že by se o případu dalo něco zjistit, alespoň do té doby, dokud nebude rada důvěrníků postavena před soud, jak doufala, obviněna.

První nula.

Pokud šlo o zmiňované setkání na Zemi, Sten našel jen naprosté vakuum. Mezi jednotlivými členy rady podle všeho nedošlo k *žádnému* kontaktu dřív, než všichni nějak záhadně, zřejmě telepaticky vytušili, že se mají sjet do Sullamorova letoviska. To alespoň naznačovaly veřejně přístupné archivy i ty vládní archivy, do kterých směla Hainesová opatrně nahlédnout. Kilgour měl pravdu - rada důvěrníků byla sice dost chytrá na to, aby zničila či zneprístupnila veškeré záznamy o interní komunikaci, ale ne tak chytrá, aby za ně vyrobila náhražky. Zajímavé. Takový důkaz Stenovi obvykle stačil k tomu, aby jako profesionální agent zahájil akci. Ale jako ochránce zákona se musel ze všech sil držet jeho stanovených omezení a požadavků.

Druhá nula.

Pokud šlo o jeho vedlejší úkol - našel vilu, která byla pronajata krátce předtím, než Chapelle zmizel za pomoci jistého generála na penzi, který si říkal Suvorov. Prý sloužil u nějakého průkopnického praporu, nebo jak se těm vojenským věcem říká, oznámil mu pracovník realitní kanceláře. Jméno Suvorov bylo správně -pracovník realitky si docela přesně pamatoval oblečení i kreditní klasifikaci. Podsatité postavy, vzpomínal si. Ach ano. Jizva na krku. Nepamatuji si na jaké straně. Mohu se zeptat, proč vás to zajímá, pane Braune? Důkaz, že tento muž není ztraceným otcem mého klienta. Děkuji za váš čas.

Bylo to jasné. Uhlazený agent, který jako lákadla k zahájení své operace používal bohatství. To už ostatně věděli. Jméno - falešné. Postava? Kdo ví? Jizva? Pravděpodobně stejná záležitost jako ta Stenova.

Třetí výsledek se jen nepatrně odchyloval od nuly.

Druhé setkání? Nepodařilo se mu najít jedinou stopu po finálním jednání rady důvěrníků před atentátem mimo jejich oficiální budovu. Nepředpokládal, že by byli tak hloupí, aby Císařovu smrt plánovali v kancelářích, o kterých se evidentně museli dovědět, že jsou odposlouchávané. Nebo že by byli tak schopní a dokázali naplánovat spiknutí, které by se odehrálo samo? Nikdo, dokonce ani Sten není tak dobrý. Ale kde jsou ty zatracené důkazy?

Čtvrtá nula. Zatím.

Sten si přál, aby Hainesová byla sama, aby hausbót vznášející se nad lesem byl tam, kde dřív, k tomu dvě láhve šampaňského a odpojený vid. Ach, ano. Pár chvil klidu bez stihomamu z nohsledů by bylo krásných.

Spokojil se s jedním osamělým pivem a stejně osamělými myšlenkami.

Dostal nápad. Uvědomil si však, že ho bude muset realizovat všem na očích. Jestli je rada důvěrníků tak paranoidní, jak se o ní domnívá, mohl by vběhnout do pasti. Do pasti ne sice nastražené speciálně na Stena, ale kohokoliv se zvědavostí nepříliš mazané kočky.

V tom nápadu však spatřoval jedinou a poslední naději.

Na první pohled se Hawthorn příliš nezměnil od doby, kdy sem Sten s Alexem v přestrojení zavítali, aby získali žoldáky pro takzvané „Velké svržení Talameinu“. Stále byl poměrně anarchický - všechny planety specializující se náborové haly žoldáků měly poměrně laxní vládu, kde nejvyšší zákon stanovil ten, kdo měl nejlepší zbraně.

Ale současní vojáci usilující na Hawthornu o kontrakt se značně lišili od tehdejších psychopatů, křiváků, oportunistů a rádoby vlivných osob budoucnosti.

Tahnská válka všechno změnila.

Každá válka ve svém důsledku produkuje žoldáky. Přicházejí z poražených armád, z armád, které se náhle ocitnou bez svého státu, z řad válečných zločinců, znuděných lidí, kteří chtějí prodloužit ten šílený okamžik čistého života, kterým je boj, a těch, kteří se prostě nemohli vrátit na farmu. Obecně to jsou vysoce zkušené profesionálové. Ale jak mír pokračuje, kvalita se snižuje. Někteří jsou zabiti, druzí naleznou své království, jiní přijdou k rozumu a uvědomí si, že ten vzrušující okamžik života je obklíčen smrtí, a ostatní se přesunou ke stabilním postům, které vyžadují jen občasné užití násilí.

Takový byl Hawthorn.

Tahnská válka vytvořila novou hordu profesionálů. A nezbytně mírové škrty plus chamtivá politika rady důvěrníků z nich udělaly potencionální žoldáky. Admirálové se nechávali najímat jako výkonní lodní důstojníci. Generálové gardy s radostí veleli praporům nebo dokonce jen rotám. Seržant majorové bez námitek - alespoň zatím - oblékali blůzy bez frček, aby sloužili jako vojínové.

Alex si mohl vybrat. To také udělal.

Sten snil o desetitisícové justiční stráži a doufal alespoň v pět tisíc mužů. Alex mu jich mohl sehnat třeba sto tisíc. Mohl si dovolit být štědrý.

Peníze? Žádný problém. Kdyby se tribunálu nepodařilo odstartovat pád rady důvěrníků, skutečnost, kolik zůstane v pokladnách, by byla zcela nepodstatná, jakmile by si všichni zúčastnění koupili rychlou letenku z města.

Palivo pro bojové lodě? Kilgour ho měl celý konvoj.

Některé lidi získal jen za pořádnou večeři a příslib budoucího pravidelného přísunu stravy.

Pro jiné existovala dokonce ještě zajímavější motivace, předkládaná pouze osobně: Pokud rada důvěrníků padne, imperiální armádu bude čekat restrukturalizace. Zkorumpovaní, neschopní či ti, kdo si při čistkách zašpinili ruce od krve, budou odstraněni. *Nějakou* armádu ovšem bude nutno zachovat. Alex všem zcela upřímně sděloval, že nemá tušení jakou. Nechával tu myšlenku viset ve vzduchu.

Stál na schůdcích Idiny vlajkové lodě a hleděl na svoji armádu.

Odtud byly vidět jen pomačkané uniformy nebo ošuntělý civil po skončení služby, který na sobě vojáci měli. Nebylo však vidět vyzáblé, hladové tváře.

Řady vojáků a jejich lodě za nimi tvořily stejně dokonalou vojenskou formaci jako kterákoliv jednotka gardy při formální inspekci.

Stačí jim dát pořádný hadry, říkal si v duchu. Dát jim vlajku, za kterou by šli, a odvést je do války s papírovýma kulkama. To je štěstí.

Kilgourovi zabijáci? Laciný. Banda? Hloupý. Klika? Klaka. Legrační. Kilgourovi špióni? Ne. Jen pár z nich patřilo k rozvědce. Jo. Jasně. Kilgourovi kverulanti v sukních.

Vydal rozkazy a pyšně pozoroval svoji „armádu“, která se o jeho soukromých myšlenkách nikdy nedozví, jak nastupuje před odletem do lodí.

Na chvíli jsi byl generál.

A jak se ti to líbilo?

Najednou spatřil vizi o osudu těch mužů. Rychlá či pomalejší smrt. Těla rozcupovaná do nerekonstruktovatelné míry. Slepí. Zmrzačení. Sílení.

Pak přišla další: Viděl všechny ty vojáky v pestrobarevných civilních šatech jako bankéře, farmáře,

manželky, dělníky, turisty na ulicích, lidi v továrnách, domovech a v hostincích rozsáhlých panství, které lord Kilgour vlastní, ale ještě se nedostal k tomu, aby toto své vlastnictví doma na Edinburghu nějak uplatnil.

To je lepší. Mnohem lepší.

To je správná odpověď na tvou otázku, pomyslel si a nařídil dozorčímu důstojníkovi, aby uzavřel loď a připravil se ke startu.

Žádný člen Kultu Věčného Císaře nevěděl přesně, jak se to doslechl, ale najednou to na tisících shromaždištích na stejném počtu světů všichni *věděli*.

Dostalo se jim veliké pocty.

Jeden z rady důvěrníků se stal důkazem Skutečné víry. Nebyl to pouze vládce, ale také bytost považovaná za nejinteligentnější v celém vesmíru.

Nyní zmizel. Nikdo nepodal žádné vysvětlení. Ne že by se Kyes pravidelně objevoval ve videch o radě - ale nyní to vypadalo, jako kdyby ani nikdy neexistoval.

Vysvětlení bylo prosté.

Mocný Kyes spatřil světlo. Odměnou byl povolán *in corpore* do svatých sfér jako Císař.

Věděli, že Kyes už se nikdy nevrátí, stejně jako hrstka svatých, která dosáhla cíle. Koneckonců nikdo z nich nemá schopnosti Věčného Císaře.

Blížila se obrovská událost. Kyes bude prohlášen za svatého.

A co bylo důležitější, věřící pocítili cosi dalšího:

Nadešel čas.

Císař se brzy vrátí.

Připravili se. Na co, to neměli tušení. Dokonce ani nevěděli, zdali budou povoláni do služby.

Ale modlili se, aby všichni dostali šanci sloužit, a byli připraveni.

„Promiňte.“

Sten to nevnímal jako omluvu za vyrušení, ale jako povel. Vzhlédl ke knihovníkovi.

Ačkoliv ten byl zřejmě v knihovně poprvé v životě. Ne že by knihovníci měli nějaký tělesný archetyp. Tenhle byl ovšem nezvykle opálený, protože většinu života trávil venku na pochůzkách. Stejně tak nemívá příliš mnoho knihovníků zjizvené, mozolnaté ruce. A žádný nenosí vysoké boty s tvrzenými špičkami, natož pak aby jim bylo vlastní to příznačné prověšení opasku od pouzdra se zbraní.

„Ano?“ zvedl hlavu Sten.

„čtete si o radě, že?“

„No a? To se snad nesmí? Nebo snad vod chvíle, co sem ráno vstal z postele, stačili vydat novej zákon?“ utrousil Sten.

Muž neodpověděl. „Prosím, mohl bych vidět váš průkaz totožnosti?“ opět příkaz.

Sten vytáhl z kapsy identifikační kartu a podal ji muži stojícímu nad jeho terminálem. Nebyla to Braunova ID karta, ale standardní falzifikát, který našel v Mahoneyho bezpečném domě. Podle karty Sten pracoval jako správce pověřený péčí o budovu uzavřeného konzulátu na hraničním světě.

„Takže správce, jo?“ Hromotluk mu kartu vrátil. „Jen tak ze zvědavosti si tu čtete o našich lordech?“

Lordi? Nové slovo.

„Ne, to ne,“ ujišťoval Sten. „Muj kluk chtěl vědět, jak to na světě chodí. Musel sem se zastydět, že to sám nevím. Napadlo mě, že bych si vo tom měl něco přečíst. Minulej tejden sem přišel vo práci. Takže mam teď trochu času, než si najdu novej flek. Je to hrozný vypadat před vlastním dítětem jako blbec.“

Muž vzdychl a odkráčel zpět do vstupní haly knihovny.

Sten trpce zaklel. Člověk tu může skončit v kriminále jen kvůli tomu, že zajde do knihovny a probírá se veřejnými záznamy. Zatraceně skvělá vláda. Buď rád, že vůbec nejsi na světě, synu, pomyslel si.

Stenovi došlo, že rada může být natolik paranoidní, aby do knihoven nasadila Čmuchaly. Našel obchod specializující se na pomůcky pro herce a zakoupil nejlepší make-up, jaký měli. Prodavač pohlédl na Stenovu jizvu, zalekl se a dál se neptal. Sten předstíral, že je zahanben, že si musí kupovat make-up, a také prohodil, že je amatérský herec a že do představení, ve kterém účinkuje,

by se mu hodil falešný knír. Shovívavý prodavač přistoupil na jeho hru a jeden mu prodal.

Se zamaskovanou jizvou a s knírem pod nosem -musel si dávat pozor, aby s ním nekroutil jako Rykor a aby si na něj pořád nesahal, jestli se neodlepí -Sten vstoupil do knihovny.

Byl rád, že opatření podnikl - okamžitě spatřil falešného knihovníka.

V tomto laciném přestrojení zadal téma vyhledávání: RADA DŮVĚRNÍKŮ - PRÁVA A POVINNOSTI. Zkoumal období od jejich nástupu ke svrchované moci až do momentu, který ho zajímal. Listováním propagandistickými žvásty strávil celé ráno. Potom zadal: RADA DŮVĚRNÍKŮ - HISTORIE (OD ZALOŽENÍ DO SOUČASNOSTI).

Zde se evidentně skrýval bezpečnostní indikátor.

Roloval dál a neustále se ohlížel k prvnímu stolu. Hromotluk vypadal spokojeně.

HISTORIE... hmm. To se jim nelíbí.

Dobrá. A co dál?

RADA DŮVĚRNÍKŮ - FOTO, VŠECHNA OBDOBÍ.

Nekonečné ruce kolem ramen a zvednuté palce. Skupinové fotografie při ceremoniích. Všechno velmi oficiální. Minimálně obrázků sester Kraaových. Možná tuší, jak vypadají. O Kyesovi téměř nic.

Ještě něco - co to bylo?

Sten se vrátil o pár obrazovek v naději, že zahlédl to, co hledá.

Mám tě, pomyslel si, když upíral divoký pohled na obrazovku, kde viděl všech pět radních, jak procházejí vchodem do nějaké haly. Obklopovala je ochranka. Obrázek byl špatně oříznut a v jednom rohu Sten spatřil policistu spěchajícího k fotografovi s rozezleným výrazem ve tváři.

Kdosi - vypadalo to na nějakého umělce na volné noze nebo na obyčejného občana - pořídil necenzurovaný obrázek těch bastardů. Policista k němu pospíchal ve snaze zmocnit se ho. Ale fotog měl zřejmě obuty sprintérské tretry nebo byl větší než policajt, pomyslel si Sten.

Takže. Kde to je?

Přečetl si titulek.

Jakási sportovní událost. Gravball? Ať už to znamená cokoliv. Sten se o sport zajímal zhruba stejně jako o pozorování rostoucích skal. Povinné hry v armádě pro něj byly utrpením a on je chápal pouze jako potřebnou fyzickou přípravu. Toho dne se odehrál souboj Rangers s týmem, který si říkal Blues. Blues byli odněkud z mimosvěta. Rangers z Původního. Velký zápas - přímo na stadionu jej sledovalo sto tisíc lidí, včetně rady důvěrníků...

Hrálo se v Lovettově aréně.

Ale, ale, opravdu?

Sten neměl tušení, že jsou členové rady takoví sportovní fanatici. Ne že by to něco dokazovalo. Toto byla *jediná* příležitost, kterou se mu podařilo jak v knihovně tak v Lisiných záznamech najít, kdy se rada mohla sejít na víceméně neutrální půdě, aby si „užila“ při ne-pracovní události.

Podíval se na datum a zavřel stránku.

„Politice se snad ani nedá porozumět,“ svěřil se knihovníkovi. „Někam se podíváte a strávíte zbytek dne čtením o sportu.“

Hromotluk si odkašlal. Nezajímalo ho to.

Sten by mohl najít nějaký bezpečný kom a ověřit si to přes Hainesovou. Usoudil však, že to není příliš dobrý nápad. Pravděpodobně by se měl stáhnout a zbytek nechat na Lisiných šikovných policejních prstech. Ale vždyť konečně na něco přišel. Musel by být cvok, aby někoho nechal najít zlato podle jeho plánu.

Odebral se do restaurace naproti knihovně. Oběd však nesnědl. Bedlivě sledoval vchod do knihovny, pro případ, že by hromotluk *opravdu* něco tušil a někomu zavolaal. Nic.

Vrátil se, schválně říhl směrem k hromotlukovi a namířil si to ke svému terminálu.

SPORT, RANGERS, HISTORIE.

Nic. Poskočil vpřed k datu velkého zápasu. Blues tři roky neporaženi... Rangers zvítězili... jako obvykle následovaly šarvátky. Nic. Alespoň nic, co by tuto sportovní událost spojovalo se kterýmkoliv členem rady.

Dostával se blíž.

Lovettova aréna.

Potily se mu ruce. Stačí narazit na další indikátor a ten fízl mu už žádné vysvětlení nezbaští. Jak dál? Zkus třeba... a jeho prsty se dotkly klávesnice. AMFITEÁTRY. SOUČASNÉ. ENTER.

Nepozoroval obrazovku; očima spočíval na muži ve vstupní hale. Nehýbal se.

Ne... ne... zatraceně, člověk by neřekl, že je na Původním světě taková spousta sportovních

paláců. Aha, tady. Lovettova aréna.

Historie?

Zkus to. Postaveno Lovettovým dědem... zařízena pro jakoukoliv představitelnou sportovní disciplínu, pozemní, vodní či vzdušnou. Lvi versus Křesťané, podivil se Sten. OBRAZOVÁ PŘÍLOHA.

Prohlížel jeden obrázek za druhým ignoruje cokoli, co bylo v popředí a co se na něm děje. Díval se na arénu samotnou.

Do hajzlu. Jestli ti hajzlové připravovali spiknutí... ne. Všechno bylo příliš otevřené. Ale moment, moment - tohle je zajímavé. CELÝ ZÁZNAM:

NA POZADÍ JÁSOTU
Stadión nabízí stravu,
teplo, bezpečí a zábavu.

Zatraceně hloupý titulek.

Parkování... v podzemí... bezpečnost... kanceláře... a sakra!

Takže Lovettův dědeček si postavil soukromou ložnici, nemám pravdu? Pěkně ošklivou. Proč by chtěl někdo věšet na zdi hlavy mrtvých zvířat? A ty obrazy? Ovšem pro osnovení spiknutí je to místo jako stvořené. Velký zápas jako zástěrka... papaláš zbožňuje sport, zvláště když sedí pěkně v teple a v soukromí.

Sten měl konečně důkaz - pro něj dostatečný - že finální setkání předtím, než byl Chappelle uveden do akce, se doopravdy uskutečnilo. Jak to ale dostatečně doložit, aby důkaz mohl předložit tribunálu? Papaláš obvykle potřebují sluhy. Byli v ložnici toho večera přítomní nějakí číšníci? Potěšitelky? Potěšitelé? Možná barmani. Ale určitě se tam nekonaly žádné sexuální orgie

- dokonce ani sestry Kraaovy nejsou tak lehkovážné.

Co dál? Vystoupil z rubriky SPORT a zkusil KDO JE KDO. Zadal LOVETT.

Upínal pozornost na obrazovku. Obvyklé poklonky. Vzdělání... zájmy... po matčině smrti vstoupil do bankovního světa... Hmm. Dokonce ani v tomhle chvástavém životopise nepadla jediná zmínka o tom... že by byl blázen do sportu.

Stena vyrušilo mohutné zadunění velkých dveří knihovny. Zatraceně!

Vstoupili tři uniformovaní policisté.

Sten se přikrčil a plížil se od terminálu uličkou regálů plných mikrokaret směrem ke dveřím.

Byly zamčené. Sáhł do tajné kapsy a vytáhl malý nástroj. Za několik vteřin měl dveře odemčené.

Prošel jimi a zamknul za sebou. Uslyšel výkřik z čítárny.

Sten se rozhlížel na všechny strany a hledal východ. Tohle je povedená knihovna, jen co je pravda. Vysoké klenuté stropy. Jedna řada regálů plných karet, vidů i knih za druhou.

Slyšel, jak někdo lomcuje klikou a křičí, aby mu přinesli klíč. Někdo vrazil tělem do dveří.

Sten instinktivně pokrčil prsty a z pouzdra v předloktí mu do dlaně vypadl nůž. Ladně jako tygr hledající místo k nečekanému útoku zaběhl mezi regály.

Policisté a bezpečnostní tech otevřeli dveře a vstoupili do síně.

Viděli jen pár archivních robotů zařazujících rozličné materiály. Neslyšeli nic. Muž od bezpečnosti rozdal šeptem rozkaz: Rozestupte se. Prohledejte celou místnost.

Policisté mechanicky uposlechlí. Do hajzlu, plýtvají tu časem kvůli tomu, že nějaký paranoidní špión od kontrarozvědky vidí stíny na zdi a chce po nich, aby sejmuli nějakého soukromého čmuchala. První zjištění je však ohromilo. Soukromý čmuchal možná, ale takový, který umí projít zamčenými dveřmi.

„Zůstaneme u sebe.“

Dva z nich vytáhli zbraně. Třetí měl připravený obušek.

„Ty jdeš první, hrdino.“

V ruce tajného policisty se objevila malá, nebezpečně vyhlížející projektilová zbraň.

Vstoupili do tygrovy džungle.

Najednou se jeden vysoký regál zachvěl a zřítíl se na zem. To zachvění poskytlo jednomu policistovi a gorile od bezpečnosti dost času na to, aby se po hlavě vrhli z dosahu padajícího kusu nábytku. Druhé dva zasáhł těžký regál a kaskády jeho obsahu. První regál shodil druhý, který stál

naproti. Polekali se a vykřikli. Někdo vystřelil do stropu knihovny, načež se kulka odrazila a chvíli divoce létala po místnosti.

Ozvaly se kroky tygra vzdalujícího se na svých měkkých tlapách hlouběji do útrob knihovny.

Dva muži vyrazili za ním a ponechali své oba kolegy, aby se z pasti vyprostili sami.

Jeden z uvězněných policistů se vyprostil z laviny papírů a nohu měl stále zachycenou pod regálem, když zaslechl tlumené mlasknutí... a sípavý chropot člověka, který se pokouší naposledy nadechnout proříznutou průdušnicí.

Najednou však v hrdle ucítil slinu smrti. „Křič," poručil policistovi Sten. „Hodně nahlas."

Uposlechl.

Výkřik se ještě rozléhal síní, když mu Sten prořízl hrdlo, vstal a skočil do další řady.

Muž od bezpečnosti a přeživší policista přiběhli k postiženému. Měli jen vteřinu na šokovaný pohled na dvě mrtvolky koupající se v potocích krve, než se šok proměnil v hrůzu a odnikud se přiřítily desky s kovovými hranami a rozbily policistovi hlavu. Sesunul se k zemi jako bez kostí.

Muž od bezpečnosti zamířil ke dveřím, chvíli couval. .. poté se otočil... přemáhal se, aby nevykřikl zděšením a nerozběhl se do místnosti, o níž věděl, že se stane tygrovou pastí.

O zem pleskla karta. Otočil se - nic. Potom se obrátil zpátky se zbraní ve střehu. Sten se mu objevil za zády. Muž zcepeněl, jak mu Sten přetál míchu. Nechal tělo padnout na podlahu. Ozvaly se dva pleskance a byla z něj mrtvola.

Nyní měl Sten všečen čas na světě.

Našel východ a poblíž i umývárnu pro zaměstnance. Knír hodil do odpadu, namydličl se a drhnul si tvář, aby ji zbavil make-upu.

Když skončil, normálně vyšel ze dveří.

Ke knihovně se šinuly policejní gravisaně. Sten klusal ulicí pryč, potom zpomalil. Kráčel dál a zvědavě si prohlížel projíždějící policejní vůz.

Jen další občan Původního světa.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

„*JOHNE STUARTE MILLE*, tady je centrální dispečink v New River. Máme vás na obrazovce. Přejete si instruktáž k přistání?”

Mahoneyho pilot stiskl tlačítko mikrofonu. „Volám dispečink v New River, tady je *Mill*. Odpověď negativní. Přistávací povolení určeno pro soukromý přístav November Alpha Uniform. Měníme frekvenci. Přepínám.”

„Tady je New River. Mám na obrazovce váš záznam. Přepněte na UHF 223.7 pro kontakt s November Alpha Uniform. November Alpha Uniform vám poskytne pouze lokátor, dispečink přístavu je bez personálu. New River, končím.”

Pilot se otočil v křesle. „Pět minut, pane.”

Mahoney přitakal a zapnul mikrofon interkomu v kabině pro posádku. Jeho loď byl nepatrně maskovaný výsadkový stroj, pro tuto příležitost pojmenovaný po jednom starém pozemském ekonomovi. Mahoney to považoval za dobrý doplněk své krycí identity.

Monitor se rozjasnil a zobrazil deset ozbrojených bytostí oděných do fototropních uniforem oddílu Kudlanek. Všichni to byli nejen bývalé Kudlanky, ale také vojáci, které Mahoney používal ke svým misím, ještě když velel tajné službě.

„Budeme tam tak za pět minut, Ellen,” oznámil podsadité bývalé poddůstojnici v kabině.

„Slyšeli jsme, šéfe. Jste si jistě, že chcete, abysme zůstali jenom v pohotovosti? Za pár minut bysme vám ho přitáhli za nohy.”

„Ano. Prostě jen zůstaňte ve střehu. Budťo je to člověk, kterého hledám, v kterémžto případě by moh mít větší palebnou sílu než my, a pokud ne, tak se nic neděje. Ale prokažte mi laskavost. Když uslyšíte střelbu, vrhněte se do akce. Na další tělesnou rekonstrukci jsem už dost starej.”

„Anopane. Jsme připraveni.”

Mahoney se natáhl pilotovi přes rameno a zvedl mikrofon komu. „Volám November Alpha Uniform, November Alpha Uniform. Tady *John Stuart Mill* připravujeme se k přistání.”

Nějaký hlas odpověděl: „*Mille*, tady November Alpha. Přistávací majáky tvoří trojúhelník, k vrcholu jsou to dva kilometry po poli. Na ploše není žádný vítr. Přistaňte podle plánu. Vystoupí jen potencionální klient plus dva další. Zbytek posádky zůstane v lodi. Prosím o dodržení tohoto minimálního bezpečnostního opatření. Sejdu se s vámi v hlavní budově. Končím.”

Mahoney dvakrát mlaskl do mikrofonu na znamení, že rozuměl. Usmál se na pilota. „No? Možná, že to je ten můj člověk.”

Loď dosedla uprostřed malé dlážděné plošky. Otevřely se dveře a Mahoney vystoupil.

Bylo horko, sucho a prašno.

Po jedné straně přistávací plochy se rozkládala křovinatá poušť a za ní nízké hory. Na druhé rozsáhlé, velmi zelené pastviny oddělené bílým plotem. Vzduch se nehýbal. Z nedalekého sadu k Mahoneymu doléhalo švitoření ptáků a z pastvin sykot zavlažovacího zařízení.

Kráčel po klikaté cestě ke skupince budov. Pastviny. .. bílé ploty... tamhle dokonce stodoly. Skluzavky. Šlechtitelská stanice? Uviděl jednoho starého čtyrnožce - pozemského koně, jak jej identifikoval - pasoucího se na poli. Žádná další zvířata.

Prošel kolem kovových kůlen, jejichž dveře byly zavřené na závoru. Stáje. Prázdné. Následovala nízká zeď a brána otevřená dokořán.

Vstoupil a kráčel dál překrásnou zahradou, která byla zjevně už příliš dlouho zanedbávaná. Pracovali v ní dva robotičtí zahradníci a nedaleko od nich jeden člověk. Muž si jej nevšímal.

Těžké časy, pomyslel si Mahoney. Udržovat takový ranč v chodu musí stát pěkných pár kreditů.

Přesto byl však mile překvapen. Neviděl ani stopu po jakýchkoliv bezpečnostních zařízeních, strážích či zbraních.

Ale pokud se nezmýlil, někde tam určitě jsou.

Před hlavním vchodem stál nějaký muž. Byl o něco mladší než Mahoney. Ne tak vysoký. Podsaditý. Vypadal, jako kdyby dost pravidelně cvičil. Nebyl pohledný ani ošklivý. Měl na sobě košili rozepnutou u krku, draze vyhlížející volné kalhoty a sandály.

„Pane Gideone,” pozdravil. „Jsem Schaemel. Prosím, pojdte dál. Připravil jsem občerstvení.”

Rozlehlý dům, ačkoliv ne žádné panské sídlo, byl vyzdoben těžkým nábytkem z opravdového dřeva a kůže. Obrazy na zdech byly evidentně velmi staré a vyobrazovaly realistické objekty.

„Každým rokem," spustil Schaemel, „se daří zapomenout, jak horké a suché je pozdní léto v New River.

A pokaždé se mi samo připomene. Tohle je směs vína a ovoce. Je to velmi osvěžující." Ukázal na mísu punče obsahující led a hustou tekutinu. Mahoney na to nijak nezareagoval.

Schaemel se usmál. Nabral si punč sběračkou do poháru a obrátil ho do sebe. Po něm si nabral i Mahoney.

„Takže vaši korporaci kdosi vydírá, pane Gideone? Bezostyšné přebírání majetku na jedné straně, zakládání odborů na druhé, a vy se domníváte, že ty odbory jsou podvod. Všichni hrají nečistě a vy potřebujete experta. Mimochodem, vynikající prezentace problému."

„Děkuji."

„Jedna věc, kterou obzvláště obdivuji," pokračoval Schaemel, „Je, jak si potrpíte na detaily. John Stuart Milí jako název vaší jachty to jen dokládá. Možná trochu moc kapitalistické - nicméně pěkné."

Mahoney si otřel ruku o kapsu kalhot a tam na lodi se rozsvítil červený nápis POZOR.

„Jsem moc, moc rád," řekl Schaemel, „že jste se objevil právě vy. Už dost dlouho čekám něco podobného - nebo něco jiného.

Samozřejmě, že jsem ani náhodou neuvěřil příběhu o vaší sebevraždě, flotilní maršále Mahoney... tuším, že to byla vaše hodnost, když jste 'odešel do důchodu'. To jenom špióni páchají sebevraždy - jejich šéfové ne."

„Jste velmi bystrý," musel ocenit Mahoney. „Takže můžeme vypustit ten tyjáter s Schaemelem, Venloe?"

„Myslel jsem, že ta identita je bezpečně pohřbena. Ale to jsem si koneckonců myslel i o své osobě."

Mahoney mu podal vysvětlení, že existuje jen velmi málo opravdových profesionálů, že je ještě méně těch, kteří nejsou zainteresováni v žádné vládě, megakorporaci či v armádě, a konečně, že Venloe má velmi charakteristické MO.

Venloe zrozpačitel. „A člověk si celé ty roky myslí, že za sebou nikdy nenechal jedinou stopu. Tss. Je mi hanba. Takže, jak můžu napravit, že jsem zorganizoval Císařovu vraždu? "

„Takže vy předpokládáte, že tu nejsem proto, abych vám přitloukl střevo na strom a honil vás kolem něj. Císař byl mimo jiné můj přítel."

„To mi bylo řečeno. A také jsem o vás slyšel vyprávět, že občas dáváte přednost práci v terénu. Ale kdybyste mě chtěl dostat mrtvého, ani byste se neobtěžoval s představováním, než by to začalo praskat. Přímá konfrontace způsobuje zhmožděninu na obou stranách - a vy už dávno nejste takový hrdina."

„To není přesné," ohradil se Mahoney a jeho nenucená póza na chvíli zmizela. „Skutečnost je taková, že kdybych nešel po větších hajzlech, možná bych vám osobně vyříznul srdce."

„Opatrně, Mahoney. Prozradil jste mi, jakou jsem udělal chybu, takže vám tuto laskavost oplácím. V naší branži nelze brát věci osobně. Může to být sebevražděné.

Ale vzhledem k tomu, že něco takového není na pořadu dne, můžeme klidně změnit téma. Klidně těm vojákům, co jsou v pohotovosti, dejte pohov."

Došel ke stolu a položil dlaň na stůl v místě, kde byla jakási skvrna. „Moji lidé ji také ruší."

Posadil se a pokynul Mahoneymu, aby učinil stejně. „Možná že dokážu uhádnout, co chcete. Ale přesto mi to povězte. Předpokládám, že to má něco do činění s tím absurdním tribunálem, o kterém jsem se doslechl."

„Přesně. Chceme, abyste podal svědectví o spiknutí. Veřejně."

„Já? A svědek? To by byla úplně nová zkušenost. Ale jen stěží prospěšná mé budoucí zaměstnatelnosti."

„Beztak to nevypadá na příliš dobré časy," podotknul Mahoney a pohlédl z okna k prázdným stájím.

„Okolnosti mé poslední zakázky mě ve vztahu k najímateli donutily k velké opatrnosti. Musel jsem odmítnout některé velmi zajímavé nabídky a to kvůli vlastnímu egocentrismu, protože jsem zaútočil na cíl nejvyšší z nejvyšších."

„Ubohý hochu."

Venloe ignoroval Mahoneyho sarkastickou poznámku. „Přesto řekněme, že bych souhlasil. Postavím se před tribunál a řeknu - co přesně řeknu? Že si mě najal Tanz Sullamora poté, co jsem pro něj úspěšně vykonal jiné zakázky? Že jsem lokalizoval a připravil jedince jménem Chapelle a poslal jej do akce? A všechny další detaily? Možná. Ale bude to stačit?"

„Samozřejmě, že ne. Sullamora je mrtvý. O toho nikomu nejde. Chceme ostatní. Kyese. Malperinovou. Kraaovy. Lovetta."

„Tss. Chcete něco, co vám nemohu poskytnout."

„Ale uděláte to."

„Vy mi nerozumíte. Takovými detaily opravdu *nemohu* sloužit. Mohu přísahat, že jsem morálně přesvědčen, že rada důvěrníků byla součástí celé konspirace, to jistě. Ale důkaz? Jejich jména přede mnou Sullamora nikdy nevyslovil. Nikdy jsem se s nimi nesetkal, stejně jako s nikým, kdo mohl být považován za jejich přímého představitele. Nemračte se, Mahoney."

Mohu nabídnout důkaz. Mou přítomnost zde. Prchnul jsem z Původního světa, pochopitelně. Ale raději jsem po více než dvaceti letech zvolil návrat do svého domova, než abych zmizel s novou identitou v jiné části vesmíru, kde mě nikdo nezná. Samozřejmě, že vzhledem k Sullamorově nešťastné smrti jsem si odměnu nevyzvedl; samozřejmě, že jsem pro ni ani nikoho neposlal. Jsem přesvědčen, že kdyby ti krvelační idioti z rady důvěrníků měli ponětí, že jsem řídil tuto akci, zařídili by mé zmizení nebo zatčení. Pravděpodobněji to první."

Mahoney zachovával výraz hráče pokeru, ale to, co slyšel, se mu nelíbilo.

„Takže, Mahoney, jak už jsem řekl, já nejsem vaše doutnající puška a ani netuším, kdo by jí mohl být. Ač nerad, jsem ochoten vypovídat o všem, co vím - ale nic víc."

Venloe si nalil další pohár punče a mávl naběračkou na Mahoneyho.

Ten jen zavrtěl hlavou. Venloe se posadil zpět do křesla.

„Slepá ulička, nemám pravdu? Můžete mě zabít... pokusit se mě zabít. Ale určitě se odtud nemůžete dostat živý. Říkal jste, že jdete po větších grázlech a předpokládám, že chcete vidět, jak je sbírají."

„Ne tak docela slepá," odpověděl Mahoney. „Protože vy si teď sbalíte a pojedete se mnou na Newton. Možná mluvíte pravdu, možná lžete. Ale my už si to ověříme."

„Mozkosken? Nikdy. Pěkná řádka lidí přitom zemřela - nebo jim to aspoň pošramotilo mysl. Jestli je to jediná možnost, tak bych radši bojoval a případně i zemřel tady doma."

„Nezabije vás to. Ani vám to nevypálí mozek. Sken provede Rykor osobně. Je to -"

„Znám ji. Je nejlepší. Ale přiznám se, že z představy, že se někdo probírá mou duší, mi naskakuje husí kůže."

„Myslím, že husí kůže naskočí spíš ubohé bytosti, která se bude muset probírat tím, čemu vy říkáte duše."

„Nechte mě to zvážít," prohlásil zadumaně Venloe. „Když řeknu ne a oba nějakým zázrakem přežijeme následující... diskusi, co bude potom? Určitě radě důvěrníků nějakým způsobem vyzradíte moji existenci v očekávání, že budou chtít zahladit stopy, které ani neexistují."

Ano, přesně to by udělali, imbecilové. Tato volba se mi nelíbí. Na druhé straně. Když půjdu s vámi a přijmu mozkosken. Budu svědčit. Třeba váš tribunál uspěje a nějakým způsobem si vynutí" - z Venloova tónu čísel ironie - „spravedlnost, imperiální právo magicky zvítězí a rada padne. Nebo, což je mnohem pravděpodobnější, je zničí jejich vlastní neschopnost."

V každém případě budu docela v bezpečí. Vlastně pod ochranou. Je sice možné, že nebudu moci pokračovat ve svém řemesle, ale určitě budu moci žít víceméně na stejné úrovni, jaké jsem uvykl."

Venloe měl pravdu. Politický nájemný vrah, pokud není zabit v první chvíli po atentátu, nebo mu není dokázáno, že je naprostý maniak, bývá obvykle až do své přirozené smrti hýčkán státem. Ať již promluví, nebo ne - existovala naděje, že se dříve či později sám rozhodne všechno říci, i když se o to třeba už zajímají pouze historikové.

Venloe přemýšlel v horkém, suchém tichu. „Dobrá, Mahoney. Odzbrojím mé bezpečnostní bytosti. Zavolejte svoji eskortu. Můžou mi pomoci s bagáží do lodi. Takže platí."

Podal Mahoneymu ruku.

Mahoney na ni nehybně hleděl. Venloe po chvíli vstal a opustil místnost.

Solon Kenna byl v observatoři přesně jednou v životě, a to ještě jako velmi mladý, opilý a ztracený hoch. Nyní mu připadala úžasná - nebo alespoň tahle určitá, této určité noci, při pohledu na tuto určitou projekci.

Znovu se podíval na obrazovku a ujistil se, že to není obávané delirium tremens.

Stále viseli v parkovací orbitě nad Dusable.

Alarmy se rozezněly, jakmile se flotila objevila. Kenna zbledl a Walsh, čerstvě zvolený Tyrenne ještě více, když mu někdo vysvětlil, co to pravděpodobně znamená. Lodě. Mnoho, mnoho lodí. Rada důvěrníků musela z nějakého důvodu usoudit, že porážka Tyrenne Yelada je škodlivá, a poslala sem gardu.

Hrstka lodí celní stráže planety Dusable vzlétla a hnala se k vyčkávající flotile, přičemž na všech komech hlasitě oznamovala své mírumilovné záměry. Na palubě lodi v čele se nacházel Walsh reprezentující svoji soustavu.

Kenna se okamžitě stáhl do úkrytu. Do velmi, velmi hlubokého úkrytu, který bude znamenat následnou plastickou operaci a zmizení.

Nepřicházela žádná odpověď.

Nikdo v životě podobné lodě neviděl - ačkoli byly evidentně imperiální konstrukce.

Kdosi vstoupil na jejich palubu.

Propukly mohutné oslavy.

Lodi byly roboti - robotické transportéry.

Každý - a flotila se táhla donekonečna - vezl tolik antihmoty dvě, že by to vystačilo na roční spotřebu celého jejich světa při maximálním mírovém využití.

Za posledních deset či patnáct let Dusable nespátřilo tolik AM₂ pohromadě. A kde se tu vlastně vzalo?

Kenna vylezl z úkrytu a šel na observatoř, aby vyvrátil obavy, že Walsh spolu s posádkou objevili nějaké halucinogeny - vtom ho to trklo.

Kristepane, kristepane, kristepane, pomyslel si.

To, že má Raschid styky, věděl jistě. O tom, že je velmi vlivnou bytostí, také nikdo nepochyboval. Ale že je - ne.

Kenna vstal a otočil se. Pohlédl na portrét na stěně, součást jmenovací plakety Imperiální observatoře Ryan/Berlow/T'lak. Standardní imperiální fotografie Věčného Císaře.

A samozřejmě také dokonalá podobizna Raschida.

Kenna jednou slyšel, a dokonce i použil starou politickou frázi: „Kdo byl se mnou před Chicagem?“

„Já," zamumlal si pod vousy. „Já. Vlastně my všichni."

Solonu Kennovi a celému Dusable začínaly velmi, velmi dobré časy. Přece tušil, že ten šibal je opravdu nesmrtelný.

Pomyslel na překotnou změnu svých vyhlídek do budoucnosti a na to, co by to mohlo znamenat, zvláště pak pro nedávno zvoleného Walshe. Příští volby... do háje s volbami. Alespoň prozatím. Na ty je ještě několik let čas.

Pak začal uvažovat o tom, že najde nějaký kostel a půjde se pomodlit ke všem bohům jednotlivě za to, že jeho, Kennu, obdařili schopností vytušit, co se děje dřív, než se to stane.

Raději se však vrátil do reality - a otevřel další láhev.

Mahoney věděl, že nastal nějaký problém.

Rykor k němu přispěchala ve svém gravikřesle namísto toho, aby si jej zavolala do svého bytu nebo, to v případě, že by byla situace povzbuzující, k obří vaně se slanou vodou, která nahrazovala ledové arktické vody, běsnící bouře a ledovce tyčící sena panoramatu jejího domovského světa.

Rykor od vousů přes mohutné tělo až po ploutve připomínala mrože, jak jí ostatně Mahoney přezdíval.

Když Sten přišel s myšlenkou tribunálu, Mahoney začal okamžitě hledat nástroje. Jedním z nich byla Rykor, kdysi vrchní psycholog Říše. Nalezl ji znuděnou a sentimentální. Vzhledem k tomu, že měla ráda Stena, projevovala nepochopitelné porozumění pro Kilgourův humor a hlavně - ačkoliv to nedávala najevo - měla slabost pro Mahoneyho, souhlasila a připojila se k nim v jejich úsilí.

„Takže?" otázal se Mahoney bez předmluvy, kdy se do jeho apartmá přičítalo obří gravikřeslo.

„Docela zajímavý, tenhle Venloe," spustila Rykor. „Opravdu velmi neobvyklé. Je to *skrznaskrz* amorální bytost. Už jsem o takových četla, ale nikdy jsem se s žádnou nesetkala. Mé empatické žlázy zůstaly po celou dobu skenu neaktivní."

Rykořiny empatické žlázy, umístěné tam, kde lidé mívají uši, automaticky reagovaly na utrpení či bolest bytosti v její péči, takže to vypadalo, jako by plakala, zatímco mohla pro svého pacienta navrhnout ten nejkřutější osud.

„Co máme?“

„Zaprvé, Venloovo zdraví -“

„Doufám, že umírá v křečích a zároveň si uvědomuju, že by měl raději zůstat zdravý jako řípa. O jeho zdraví nechci nic slyšet. Předpokládám, že je skvělé. Pokračuj.“

„Myslím, že záznam skenu bychom měli zařadit jako přísně tajný. Jeho profil je sice učebnicový, a správně zcenzurovaný a zredigovaný by se mohl stát velkým přínosem pro psychologii. No a pro tebe... některé operace, kterých se v minulosti účastnil, by pro tebe mohly být hodně zajímavé a poučné.“ Zamyšleně si foukla do vousů.

„A co to hlavní?“

„Ach ano, je vinen, přesně tak, jak říká. Je pozoruhodné, že bez nějakého formálního psychologického vzdělání dokonale analyzoval Chapelleho a byl jím schopen bez jediné chybičky manipulovat.“

Sullamora Venloa zaměstnával a zároveň vyplácel. Ale to je vše.“

„Nic víc? Ani jediný obrázek ostatních, jak je viděl přes Sullamorovo rameno? No tak, Rykor. Jen jedinou drobnost. Rada se opila a zpívala 'Už se těšíme, až bude po tobě, ty ničemo, ty -' cokoliv?“

„Nic. Samozřejmě, lane, uvědom si, že je to pro tribunál. Jeho svědectví možná nebude použito v exaktním procesu. Ale mám pocit, že alespoň pro tribunál bude přípustné.“

Mahoney se snažil nedávat najevo své zklamání. „No, není to sice přesně to, v co jsem doufal, ale pomůže to. Snad. Vysála jsi ho úplně?“

„Víceméně ano.“

„Nevzdávej to, lane. Možná tu doutnající pušku nakonec přece jen najdeš. Venloe řekl, že dal Sullamorovi takovou drobnou radu. Abys tomu rozuměl, ne proto, že by mu na něm záleželo, ale protože se chtěl pojistit, že dostane poslední platbu. Řekl mu - bylo to součástí varování Tanzovi, aby se Sullamora nepokusil o nějaký - že by si na sebe měl dát pozor. Sullamora řekl cosi ve smyslu, že o to mu nejde. Pojistku prý už má.“

„A tu my asi nikdy nenajdeme. Jestliže si kryl záda, rada důvěrníků by obrátila naruby jeho statky, banky, kanceláře i přátele, aby to našli. Oni by to našli. My to nenajdeme - pokud vůbec něco takového existovalo.“

„Hlavu vzhůru, lane. Asi bych ti měla vyprávět jeden skvělý vtip. Řekl mi ho Alex Kilgour, když se vrátil.“

„Ne. A to není žádné obyčejné ne, ale naprosto nesmlouvavé ne. Kilgourovy vtipy už všechny znám, díky. A kdybych teď nějaký slyšel, ještě by se mi přitížilo. Ale jestli mi přesto hodláš vyprávět, tak - no, já nevím co.“

Nejhorší věcí pro flotilního maršála ve výslužbě je, že nemůže nikomu pohrozit vojenským soudem!“

Zjišťování okolností z noci, kdy se rada důvěrníků rozhodla stát sportovními fanoušky a navštívila gravballový zápas, bylo sice téměř nemožné, ale poměrně bezpečné. Sten se držel svého nového předsevzetí, že pokud to bude jen trochu možné, povede zbytek vyšetřování přes Hainesovou.

Nejprve však musí najít vhodné náhradní krytí, pod nímž by mohl klást další otázky týkající se rady důvěrníků.

Hainesová a Sten na jedno přišli.

Díky bohu, vražda nemá žádná stanovená omezení. A tak došli k závěru, že inkriminované noci zavraždili jednu ženu. Hlavním podezřelým byl její druh, který zmizel. Nedávno ho sebrali kvůli jinému obvinění na druhé straně Původního světa a díky skvělé policejní práci se zjistilo, že je hlavním podezřelým v případě vraždy jeho družky.

Smyslený příběh pokračoval tak, že dotyčný měl bohužel alibi. Inkriminovaného večera pracoval jako pomocný číšník - na Lovettově soukromé párty.

Hainesová provedla příslušné telefonáty. Sten opět ocenil, že je akční policistka - skutečnost, že vyšetřování vede osobně náčelník oddělení vražd působila velmi věrohodně.

Lovett považoval za dědictví nejen svoji arénu, ale i její zaměstnance.

Vrchní v lóži pracoval pro Lovetta již více než třicet let. Byl ochoten při vyšetřování spolupracovat - zvláště když jako zákona poslušný občan začal s tím, že zcela rozprášil alibi podezřelého. Cože, pustit si sem amatéra, ohradil se. Dost možná, že pracoval za některým z pivních barů přímo na stadionu, ale určitě ne v lóži. Tady dělají jen dlouholetí zaměstnanci, natož pak té noci, o kterou se

vám jedná.

„Jste si tím jist?“

„Jak by ne?“ odvětil muž. „Největší zápas desetiletí. Sledovala jej i samotná rada důvěrníků. Ale tenkrát jsem ani žádné lidi nepotřeboval - byli tu jen oni. Dokonce i bez pobočníků a ochranky. Té noci obsluhovali lóži jen čtyři lidé - já, Mart'nez a Eby za barem, Vance tu byl pro případ, že by něco chtěli z kuchyně. Toho večera nejedli. Dokonce ani Kraaovky. Promiňte, ale to poslední, co jsem řekl - že to nebude v záznamu, že ne?“

Hainesová jej ujistila, že ne. Muž ji ujistil, že toho vraha před soudem klidně usvědčí ze lži. Hainesová vyjádřila své pochyby o tom, jestli to bude zapotřebí - již mají dostatek důkazů. Vlastně si jen ověřuje nějaké nejasnosti.

Potom se zcela nenuceně zeptala: „To muselo být docela vzrůšo ocitnout se v přítomnosti mocných.“

„Ani bych neřekl, madam,“ odvětil vrchní. „Koneckonců, Lovett už předtím pořádal večírky s důležitými lidmi. Sice jich ani z desetiny nebylo tolik jako za jeho otce, ale pár ano. A teď, když má tolik práce s vládnutím, je jich ještě míň. Byl tu snad jen dvakrát nebo třikrát od té doby, co - co byl Císař zavražděn.“

Jak jsem již řekl, myslel jsem, že už mě nic nepřekvapí. Kéž bych nebyl tak naivní.“

„Proč?“

„Jó, kdyby se mi tak nepříčily ty senzacechtivé drby, mohl bych vyprávět o tom, co se té noci dělo, a možná o tom, jak mě jeden z nich žádal o radu a tak dále a tak dále.“

Ale v tom já si nelibuju - takže jsem o tom nikomu nevyprávěl. Hádám, že mluvili o něčem důležitém. Všiml jsem si, že vůbec nesledovali hru. A pokaždé, když chtěl někdo z nich pití, sami si pro ně zašli k baru.

Alespoň jsem mohl sledovat hru na zadní obrazovce, což bylo překvapivé. Když se při podobných velkých událostech objeví pan Lovett, obvykle nevím, kam dřív skočit, takže se na to dívám až druhý den na vidu.“

Hainesová se usmála a vyprovodila muže ze své kanceláře. Poté sešla o několik pater níž do malinké kanceláře, kterou si najal pan Braun, aby se tam vrtal v archivech při dalším bezúspěšném pokusu dokázat, že Rosemont již není mezi živými.

Sten chvíli dumal nad čerstvými informacemi.

„Byznys. Krvavý byznys. Žádní pobočníci, číšník zůstal v kuchyni. To byla ta schůzka, kterou hledám.“

„Nemáš dokumentaci, Stene. Žádní svědci.“

„Nejsem si jist, jestli se nepleteš. Zdůrazňuji, že to byla *obchodní* schůzka. Odešli... a bezpečnost pravděpodobně s nimi sebou. Žádné zametání - žádné elektronické zametání. A lóže se od té doby používala jen párkrát.“

Liso, lásko mého mládí. Máš k dispozici čtyři silný chlapy, kteří by ti prokázali laskavost - žádné násilí, jen menší porušení zákona - a udrželi jazyk za zuby? Musí to být čisté - nechci, aby se to nějak obrátilo proti tobě. Jestli by to měl být nějaký problém, tak si své stěhováky seženu sám.“

Hainesová se usmála. „Není policajta, kterýho by povýšili bez vlastního mentora. Říkáme jim rabínové. Neptej se mě proč, nemám tušení. A když se dostaneš nahoru, sám se staneš rabínem. Pravděpodobně bych ti mohla sehnat polovinu okrsku.“

„Dobrá, čtyři chlapy. Nechám udělat nějaké kombinézy. Lovettova aréna je v nouzi. A stará dobrá a spolehlivá firma APEX jí jde na pomoc. Budu potřebovat středně velkou gravidodávku. Taky čistou.“

„Ani to nebude problém. Seženu něco z parkoviště zabavených vozů.“

Sten otevřel mapu, aby si něco ověřil. „Dobrá. Takže plán je následující. Za dva dni v osm nula nula je chci mít - tady, na rohu Imperiální a Sedmé. Vysadím je hned, jak budeme mít naloženo.“

„Za dva dny? Proč ne hned?“

„Protože velmi zklamaný pan Braun skončil se svým vyšetřováním, po kterém došel k závěru, že imperiální policie měla pravdu. Vrací se na svůj domovský svět, aby oznámil neúspěch.“

Měl jsem dvě ústupové cesty. Jednu pro případ, že bych odcházel čistý, druhou, kdyby se to nějak podělalo. Vzhledem k tomu, že povezu náklad, použiju tu druhou.“

„Myslím, že tuším, co máš za lubem. Ale proč nemůže být analýza provedena tady? Moji techové se na nic neptají.“

„Liso, nezapomínej, o jaký druh vraždy se jedná. Nesmíš svým lidem tolik důvěřovat. Nemůžu - a nechci to dělat na Původním. A jak už jsem řekl, nemám v úmyslu tě do toho namočit. No nic, odcházím. Musím vyhledat jednoho starého přítele.“

Rychle posbíral své papíry.

„Díky, Liso.“

„Není zač, v podstatě jsem ti moc nepomohla.“

„Ale pomohla... a hodně. Až se tu příště objevím, pozvu tě se Samlem, jestli se nepletu, na večeři.“

Krátce ji políbil, ačkoliv si přál, aby to bylo dlouze, a zmizel.

Jeho časový plán bude nabitý: zajistit, aby to vypadalo, že Braun nastoupil do příští linkové lodi z Původního světa, kontaktovat Wildovu spojku a zařídit, aby sem pašeráci poslali loď na odvoz jeho nákladu. Za předpokladu, že nějaký bude.

Manažer Lovettovy arény byl udiven zdvořilostí technika a jeho týmu, zvláště proto, že o žádných stížnostech na přístroje instalované v Lovettově lóži nevěděl.

„V to doufám,“ řekl ten zdvořilý technik. „Tohle je výhradně rutinní kontrola. Naše záznamy vykazují, že sem firma APEX stroje instalovala více než před pěti lety. V místnosti, kde mohou lidé snadno rozlít nápoje, pravděpodobně kouří tabák a je tam i jídlo? Jak bychom vypadali, co by zbylo z naší dobré pověsti, kdyby chtěl třeba pan Lovett osobně použít jeden z našich počítačů a on by se mu rozbil? Jsme na své jméno pyšní.“

Manažer byl dojat. Servisní firma, která provádí servis, aniž by jí musel nejméně desetkrát pohrozit soudem? Navíc se mu ani nepodařilo najít původní smlouvu s APEXEM.

Sebrali v místnosti vše, co pípalo či bzučelo. Sten málem zapomněl na konferenční stůl. Potom si však uvědomil, že obsahuje jednoduchý počítač/prohlížeč vhodný ke čtení či opravování dokumentů. Takže stůl a všechno ostatní putovalo na gravivozíky, dolů do útrob Lovettovy arény, do gravidodávky a pryč.

Trvalo celý měsíc, než si manažer arény uvědomil, že se stal obětí obzvláště chytrého gangu zlodějů.

Všechny stroje byly opatrně naloženy do jedné z Wildových lodí, izolovány proti jakémukoliv elektromagnetickému impulsu a přepraveny na Newton.

Technici se pustili do práce. Sten s Alexem se zdržovali v povzdálí. Třebaže byli technicky poměrně nadaní, zvláště pak Kilgour, tohle sahalo daleko za hranice jejich odbornosti.

Je téměř nemožné vymazat něco z počítače. Když je soubor smazaný, stále existuje jeho záloha. Když je smazána záloha, zůstane „otisk“ alespoň do té doby, než je něčím přepsán. A dokonce i tehdy bývá obnovení možné.

Počítače šly jako první. Valily se z nich ohromující, nesouvislé důkazy různých kontraktů, naznačujících, že Lovett a jeho přátelé nejsou zdaleka tak poctiví obchodníci, jak by se mohlo zdát. Tyto informace nechali zaarchivovat pro pozdější potřebu civilních soudů, až bude rada důvěrníků svržena. Počítačové záznamy o telefonátech tam nebyly žádné.

Ale ten stůl byla rána do černého.

Právě u něj před lety Sullamora předložil ostatním spoluspiklencům svůj plán. To byl ještě jediný, kdo nesl kůži na trh - najal člověka na vraždu tiskového barona, najal si Venloovy služby. Předložil jim to na rovinu - všichni musí podepsat „doznání“. Byla to karta vyrobená z nezničitelného plastu. Na ní stál formální text přiznávající viny, jakási preambule k atentátu. Kyes byl první, kdo kartu zasunul do prohlížeče ve stolu a podepsal ji. Ostatní následovali. Každý z účastníků spiknutí dostal jednu kartu podepsanou všemi členy rady.

A jeden tech to našel.

Obnovení bylo náročné, přerušované střídavými obrazy usmívajícího se staršího páru - pravděpodobně něčí rodiče, jak nekonečně procházejí na pozadí blíže neurčené scenérie. Domácí víd?

Ale stále to tam bylo:

MY, RADA DŮVĚRNÍKŮ... jsme po důkladném... došli... závěru, že... Věčný Císař... velmi nevyrovnaný... odhodlání... naplnit tradici... a povstat... proti tyranovi, protože... historické právo... na odstranění... a tímto... své svolení... k extrémnímu řešení... vraždě tyrana... aby... zajištěna svoboda...

Znění dokumentu bylo možná neúplné, ale docela jasné. Na jeho konci však stály zcela nedotčené

značky, „podpisy“, Kyese, sester Kraaových, Tanze Sullamory, Lovetta a Malperinové.

„Pravděpodobně toho dokážu obnovit víc, pane. Stále jsou tam ještě nějaké duchy, které jsem neidentifikoval a nevytáhl z hardwaru.“

Sten byl velmi spokojen.

Chybí sice nějaké ty nepodstatné šroubky a pružiny, ale Mahoney - a tribunál - mají svoji doutnající pušku.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

STEN POTŘEBOVAL nějakou rekreaci. Nutně. Věděl, že má pádný důvod cítit se unaven na mozku, na těle i na nervové soustavě, ale v duchu slyšel obviňující šepot. Měl by sedět vzadu v soudní síni a naslouchat probíhajícímu tribunálu, který se pomalu blížil k závěru.

Toto je historický okamžik. Co by řekl svým vnoučatům? „Ano, byl jsem tam, ale vzal jsem si volno, abych si trochu zapíchal a popil, takže vám to nemohu detailně popsat.“

Kilgour zaujal striktně logický postoj. „Kašli na vnoučata, kerý ani nemáš a pravděpodobně ani mít nebudeš. Dej si pohov. Špinavá práce teprve přijde. Budeš mít krve až po kotníky.“

Mahoney ho ještě podpořil s tím, že pochybuje, že by tribunál chtěl nějaké důkazy o nevydařeném vražedném útoku na Zemi. „Přesto bych byl admirála rád, kdybys byl někde nadosah, pro případ, že by začali předvolávat svědky. Takže jed'. Bav se. Pošlu pro tebe, když bude třeba.“

Takže zřejmě brzy. Nepřekvapuje mě, že rada důvěrníků chystá odvetu. S jazykem na vestě poskládali flotilu svých lidí. Těch nejvěrnějších, nejodhodlanějších a všechny ty kecy. Překlad - těch, kteří si nejvíc zašpinili ruce v průběhu čistek.

Až dorazí, měli bychom jim připravit přivítání. Otho už dává dohromady útočnou jednotku svých lodí. Za každou cenu tě chce postavit na můstek.“ Mahoney se zasmál. „Vidíš, jak báječná může být vojenská kariéra? Jednoho dne policejním zvědem, druhého znovu admirálem.“

Sten si odpustil jakékoliv poznámky na adresu armády, odebral se do svého apartmá a přemýšlel, co podniknout o dovolené. Vypravit se do nějakého turistického města a hledat společnost? Ne, to asi ne. Ne že by snad pociťoval nějakou bolest ze ztracené lásky - alespoň si to nemyslel. Ale ne, na to se necítil.

Města? Ta ho také nezajímala. Ještě slyšel to štěbetání davů na Původním světě a jakékoliv město by mu to připomnělo.

Přestaň bloumat. Otevři si průvodce. Určitě najdeš něco, co tě osloví.

Našel.

Horolezectví.

Za použití umělých pomůcek - lezeckého vlákna, pistolí na skoby, žumárů - bylo možné zdolat cokoliv. A tak se „čistí“ lezci samozřejmě vzbouřili a lezli bez nich.

Sten se domníval, že by to mohlo být lehce sebevražedné. Na to neměl dost velkou depresi. Ale něco přitažlivého na tom šílenství určitě shledával.

Našel své místo - vertikální skalní sloup hluboko v divočině Newtonu - a vybavil se základními lezeckými potřebami, které zahrnovaly dostatek umělých pomůcek na to, aby se při lezení mohl jistit. Koupil si stan i zásoby a nadával, když si uvědomil, že si bude muset vzít kom a miniwillypušku. Nezapomínej, že je o tebe eminentní zájem.

Našel Alexe a řekl mu, že odjíždí. Kilgour byl příliš zaneprázdněn zajišťováním bezpečného průběhu tribunálu, takže jen na rozlučku hekl a poplácal ho po ramenou. Sten našel své pronajaté graviauto - a ještě něco. Zapomněl, že slovo „samota“ je zakázané, alespoň do té chvíle, než pomine současný stav nouze a rada bude sedět ve svých vězeňských celách. Cekala na něj jeho sedmičlenná bhorská ochranka a Cind s podobným vybavením, jaké měl Sten. Původně chtěl protestovat, ale bylo zřejmé, že neuspěje. Pokud ne hned u nich, tak určitě u Kilgoura a Mahoneyho. Nestálo to za to.

Vydal tedy alespoň přísný rozkaz.

Svůj tábor budou muset postavit jinde, alespoň čtvrt kilometru od něj. Nestojí o jejich společnost. Omlouvá se za svoji nezdvořilost, ale určitě je nechce s sebou na skálu.

„Pochybuji, že by nájemní vrazi rady - jestli mě nějakí sledují, čemuž nevěřím - chtěli šplhat po skalách, aby mě dostali.“

Bhorové souhlasili. Cind pouze přitakala.

„Snadno splnitelný rozkaz, admirále,“ zahuhlal jeden z Bhorů. „Jediná zmínka o tom, že by naše rasa někam šplhala, pochází z dob, kdy nás honili streggani.“

A tak Stenova dovolená začala poněkud méně idylicky, než si představoval. A tento nepříjemný pocit přetrvával. Věžovitá skála vypadala přesně tak jako na vidu. Trčela skoro tisíc metrů do mraků. Nacházela se na okraji malé, svažité alpské louky s vlastním potůčkem a s neskutečně ledovým

jezírkem. Loučku obklopovaly další skalní věže, které se taktéž dotýkaly nebe.

Na louce skoro nikdo nežil, až na nějaké malé primáty pohybující se v korunách stromů, divoké kozy a malé, tmu milující šelmy, které nikdo nikdy nespasil.

Postavil si stan a jeho ochranka následovala rozkazu, když rozbila tábor přesně čtvrt kilometru od něj, zpola ukrytý za křovím na druhé straně jezírka.

Sten si uvařil, najedl se a hned po soumraku zalezl do spacáku. Spal bezesným spánkem. Ráno vstal, popadl ruksak s lezeckými potřebami a namířil si to ke skále.

Na několik hodin se téměř nechal unést rytmem lezení, pocitem skály pod rukama a udržováním rovnováhy. Po několika hodinách zaklínil uzel do štěrbiny, odvázel se a zakousl se do svačiny. Pohlédl k vrcholu. Šlo to docela dobře. Už byl v nějakých dvě stě padesáti metrech. Třeba někde výš najde místo k bivakování, přespí tam, a než mu dovolenka skončí, možná zdolá vrchol. Již si všiml přinejmenším šesti úžasných cest, které by rád zkusil.

Pohlédl dolů.

Vzhlíželo k němu osm tváří. Jeho strážci seděli v půlkruhu pod skálou a dělali svou práci. Sakra. Horolezectví není sport pro diváky.

Měl chuť hodit po nich skobu nebo alespoň něco zakřičet. No tak, Stene, mírni se. Nebuď jako malý kluk. Slezl dolů o pár hodin dřív, než měl v plánu. Sestup nebyl zdaleka tak psychicky vyčerpávající jako výstup.

Následujícího dne zkusil jinou cestu. Nevybral si ji pouze ze zájmu, ale také proto, že pod ní neviděl jediný bod, odkud by ho jeho nepříjemně věrní ochránci mohli pozorovat.

Stejně si ho našli. Se sebezapřením je ignoroval a lezl dál. Jeho soustředění a schopnost nechat se unést to ovšem... nepoznamenalo. Dál se kochal svou činností, ale myslel i na jiné věci.

Toho večera, poté, co si uvařil poněkud nenápadité, nedokořeněné kari a najedl se, zjistil, že nemůže usnout. Naproti, v bhorském táboře na druhé straně jezírka zahlédl mihotání plamenů. Museli někde najít trochu dřeva a rozdělat si ohýnek. Velmi nejasně slyšel jejich hlasy. Potom zaslechl ten křišťálově jasný dívčí smích.

Zaklel, zalovil ve svém ruksaku a vytáhl láhev. Obul si boty a vyrazil kolem jezírka za světlem. Kolem ohně seděli jen čtyři z jeho strážců. Zaklepal láhví o kmen stromu a vstoupil do světla ohně. Cind a ještě jeden Bhor vystoupili ze tmy a spustili zbraně k zemi.

„Co se děje?“ vyhrkla a očima provrtávala tmu.

„Ehm... nic. Já... jen jsem nemohl usnout... tak jsem si myslel... že kdybych nerušil...“

Přivítali ho u táborového ohně a ze zdvořilosti si přihnuli z láhve Císařovy oblíbené „skotské“, kterou Sten přinesl, aby je donutil vytáhnout jejich vlastní zásoby. Stregg. Věčný Císař kdysi poznamenal, že stregg je proti třikrát přepálené samohonce - cokoliv to znamenalo - to samé, co samohonka proti mateřskému mléku.

A tak se Sten i jeho ochranka královsky zlískali. Do ticha alpské louky občas zaznělo „na otcovu zmrzlou řiť“ a další bhorské přípitky. Večírek vyvrcholil tím, že tři Bhorové hodili Stena do jezírka.

Velmi jinošský večer, pomyslel si Sten zmateně, když se druhý den ráno probudil. Stálo jej hodně úsilí, aby posoudil trapnost své situace. Byl stále v bhorském táboře. Hlavu měl položenou na lýtku jednoho z Bhorů a další z nich používal jeho břicho jako polštář. Sten si uvědomil, že na něj útočí vražedné molekuly vzduchu a naráží do celého povrchu jeho těla.

Cind s jedním Bhořem vstoupili obloukem do tábora.

„Vstávejte, vy ochmelkové,“ zavrčela. „Máte hlídku. Ach bože, mě bolí celé tělo.“

„Tak ať bolí potichu,“ zaúpěl Sten. Našel nedopitou láhev skotské a zkusil se napít. Ne. Ne. Jeho žaludek jakoby se chystal vystoupat po vzdálené skalní stěně. Vstal. Bolela ho chodidla. „Já snad umřu.“

„Tak to prosím proveďte tiše, admirále Stene.“ Byli si kvit.

V nastalé situaci měl Sten prokázat své velitelské schopnosti a vzít je všechny na pětikilometrový běh nebo něco podobně admirálsky hrdinského. Měl však jen na to, aby se vysvlékl ze své kombinézy - do hajzlu s decentností - a odkráčel přímo za nosem do jezera, dokud mu chlad nesdělil, že na něj zhoubné molekuly už neútočí. Potom se znovu oblékl a rozhodl se něco sníst.

Toho dne na skálu ani nevlezl.

Od toho okamžiku se Stenova dovolenka proměnila v něco docela jiného, než původně zamýšlel.

Jeden z Bhorů se ho dotazoval na lezení. Sten mu na nedalekém balvanu ukázal několik základních triků. Cind už měla lezecký kurz za sebou, ačkoliv ten její se zabýval spíše lezením po

stěnách budov.

A tak to pokračovalo. Během dne lezení. Dvakrát lezl po kopcích pod nedalekými horami. Večeřeli společně. Sten si přenesl stan do bhorského tábora.

Strávil spoustu času ve společnosti Cind.

Dobře se mu s ní povídalo. Sten si uvědomoval, že je to v podstatě jistý druh porušení disciplíny. Jaké disciplíny? ptal se sám sebe. Vždyť - technicky vzato - ani nejsi admirál. A jestli jím jsi, chceš jím být? Podařilo se mu přesvědčit Cind, aby ho neoslovovala jeho hodností a dokonce aby vynechala většinu těch jejích „pane“, kterými svoji mluvu kořenila.

Vyprávěl jí o pekelném továrním světě, na kterém vyrostl. Krátce se zmínil o své rodině. Vyprávěl jí o Alexovi Kilgourovi a o jejich nesčetných dobrodružstvích.

Příběhy z války vynechal.

Cind to nejprve zklamalo. Konečně měla příležitost učit se přímo od největšího bojovníka ze všech. Namísto toho poslouchala další historky o podivných bytostech, se kterými se setkal, lidských či jiných, přátelských či nebezpečných. V těchto příbězích opět nefigurovala žádná krev.

Alpská loučka uslyšela mnohokrát ty křišťálové zvonky jejího smíchu.

Cind mu na oplátku vyprávěla, jak to bylo podivné vyrůstat jako dcera bojovné sekty příslušící k náboženství se sklony k džihádu, k náboženství, které nejenže bylo zničeno válkou, ale jehož bohové byli prokazatelně podvodníci a degeneráti. Připadalo jí přirozené, že tíhnula k Bhorům. „Ačkoliv se občas sama sebe ptám, jestli jsem se jen nepřesouvala z jednoho útočiště“ -použila Talameinské slovo - „do druhého? “

Sten zvedl obočí. Ať už to byla pravda nebo ne, na někoho tak mladého jako Cind to byl velmi moudrý postřeh.

Povídal jí o světech, na kterých byl. Tropických, arktických i vakuových. O sekvojových lesích na Zemi. O svém vlastním světě jménem Smallbridge.

„Třeba ti ho jednoho dne budu moci ukázat.“

„Třeba,“ zopakovala Cind a velmi slabě se usmála. „Ráda bych ho jednoho dne viděla.“

Nespali spolu. Cind by možná do Stenova stanu přišla, kdyby ji o to požádal. Neudělal to.

Velmi podivná dovolenka, přemítal Sten, když jím stanovený čas vypršel a oni nakládali graviauto. Nebylo to sice nic, co jsem si od výletu sliboval...

Ale možná přesně to, co jsem potřeboval.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

TRIBUNÁL se blížil oznámení svého verdiktu. Poté, co byl předvolán poslední svědek a předloženy poslední důkazy, soudci se stáhli do své síně. Následovalo několik týdnů úmorné úřednické práce, jak se probírali horami podaných svědeckv.

Zprvu si Sten myslel, že je to pro něj velká pocta, když vše může vidět na vlastní oči. On, Alex a Mahoney se tísnili ve vzdáleném koutě, zatímco pan Ecu a tři soudci debatovali o relativní hodnotě každého detailu. Jako archivář dohlížel Dean Blythe na úsilí oficiálně zdokumentovat tento soukromý proces pro právní historii. Pan Ecu kladl důraz zejména na to, aby nepřehlédli nic, co by mohlo být použito proti nim, ať už to dopadne jakkoliv.

Soudcové se odhodlaně ujali svých rolí. Warin zůstal zcela nestranný. Apus, navzdory své nenávisti k radě, se stala jejím plamenným obhájcem. Sten se občas musel oklepat, aby si uvědomil, jaký je její skutečný postoj. Jedna část jeho osoby byla pobouřena tím, jak neustále bušila na obhajobu rady důvěrníků. Druhá část obdivovala poctivost, s jakou se zhostila své povinnosti.

Přesto se neubrnil hněvu, když například informace, které horko těžko získal v Lovettově aréně, byly zamítnuty jako škvár, vědecký trik nebo dokonce vykonstruovaný důkaz.

Na druhé straně Rivas - který s radou nesouhlasil pouze z filosofického hlediska, ne z osobních důvodů - se stal jejich rozezleným trýznitelem. Na veřejnosti a dokonce i v soukromí síní překřičel jakýkoliv pokus podkopat věrohodnost procesu s radou. Kdykoliv se Rivas chopil svého úkolu, Sten se žádnou analýzou neobtěžoval. Prostě si jen vychutnával nesmlouvavé útoky ze strany této bytosti. Byl to právě Rivas, který neúnavně pořád něco připomínal a mluvil o tom, že nelze ignorovat jeden důkaz za druhým. Navíc velmi neoblomně obhajoval tajnou úmluvu rady jako důkaz o spiknutí.

Jak se však týdny vlekly, Stenovy oči zesklivatěly. Alex s Mahoneym na tom nebyli o nic lépe. Kdykoliv to bylo jen trochu možné, vytratili se ze síně. Bohužel prchání před číhajícími zpravodaji od vidu bylo někdy horší než nuda. A tak převážně zůstávali a podřimovali.

Ale nakonec bylo přece jen po všem. Tribunál přikročil k hlasování. Rivas a Apus shodili své role advokátů a připojili se k Warinovi k nestrannému zvážení. Napětí opět probudilo Stenův zájem. Předkláňel se na sedadle, aby mu neuniklo jediné slovo.

„Myslím, že už to nemůžeme déle protahovat, milé bytosti,“ promluvil pan Ecu. „Jste připraveny učinit rozhodnutí? “

Sten neslyšel odpověď.

Alex mu naléhavě zarazil loket do žeber. Mahoney stál u dveří a zběsile na ně gestikuloval, aby ho následovali ven.

Mahoney neplýtvá časem. Jakmile se za nimi zavřely dveře síně, uchopil Stena s Alexem kolem ramen.

„Volal Otho,“ oznámil jim. „V kosmopřístavu se děje něco hodně divného. Potřebují nás tam. A to hned.“

Jak pospíchali do přístavu, Mahoney je zpravil o tom málu, co věděl.

Všechno nasvědčovalo tomu, že je poctila vysoká návštěva - z Dusable.

„Co ty pitomci chtějí? “ byla první Stenova reakce.

„To sou snad ještě podlejší bytosti než Campbellové,“ okomentoval jeho slova Kilgour.

„To je sice všechno pravda,“ souhlasil Mahoney, „ale nesmíme je šmahem odsuzovat. Potřebujeme veškerou pomoc, kterou můžeme získat, jakkoliv nesympatický nám může být ten, kdo ji nabízí.“

Tím měl na mysli, že jakkoliv nepoctivá, vláda planety Dusable je uznávaný administrativní orgán Říše - velmi důležitý orgán. A co víc, nevyslala sem jen tak nějakého představitele. Podle Otha je na palubě sám nově zvolený Tyrenne Walsh, stejně jako předseda rady Solonů, mistr všech politických zlodějů, Solon Kenna.

„Prý jsou tu, aby oficiálně uznali legitimitu tribunálu,“ oznámil jim Mahoney. „A také všechny části obžaloby, kterou mohou doložit. Takže jsou ochotni vlézt před kamery a oznámit svůj postoj k radě důvěrníků.“

Sten nepotřeboval osvěžující kurz z politiky, aby si udělal závěr, co to znamená. Když do rozjetého vlaku skáčí i takoví slizcí hadi, jako je Solon Kenna, znamená to, že politický vítr vane ve prospěch tribunálu. Když to uvidí ostatní spojenci rady, naskytne se velká šance na další změny dosud patové situace.

Lod' se chystal uvítat pouze Otho a jeho bhorští bojovníci. Lod' právě dosedla a spouštěly se schody.

Ve spěchu oznámil Stenovi, že uvědomil zpravodajské štáby, aby si sem pospíšily.

„Pro matčiny dlouhé, vlnité vousy," zavrčel, „štěstí se nás drží jako blechy. Hned jak sem tě poprvé potkal, věděl sem, že seš klikař, kamaráde." Mohutně poplácal Stena po zádech.

Sten zaznamenal, že ačkoliv se Otho mohl jevit obhrouble, byl příliš moudrý vládce na to, aby mu nedocházelo, co pro ně nečekaná podpora z Dusable bude znamenat. Nebylo zapotřebí žádného politického vysvětlování.

Dveře lodi se tiše rozestoupily, ale trvalo dlouho, než se v nich někdo objevil. Potom se z útrob vynořil Walsh a po něm Kenna a jejich pobočníci je v podivném houfu následovali. Sten byl zmatený. Očekával typickou pompu a okázalost. Asi to bylo proto, že ještě nedorazily vidové štáby. Ale i tak se oba politici chovali dost nereprezentativně a zaraženě.

Walsh s Kenou se blížili - trochu nervózně, uvědomil si Sten. Téměř se lekli, když Otho vydal rozkaz svým vojákům, aby se postavili do pozoru - alespoň do té míry, do jaké to bylo u Bhorů s nohama do o možné. Co asi ty dva trápí? Tohle pro ně musí být očekávaná, třebaže nedostatečná pocta.

Mahoney vykročil vpřed, aby je přivítal. Sten s Alexem udělali to samé. Z vnitřku lodi se ozvaly tlumené zvuky. Sten si byl jist, že je to nějaký povel - a mohl by přísahat, že ten povel poznal. Ano, byl si tím jist. Ani si nevšiml, že se Walsh s Kennou i s celou družinou rozestoupili do stran. Byl příliš zaneprázdněn tím, jak civěl s ústy otevřenými dokořán.

Malí podsadití muži s hnědými pletí s hrdýma očima vykročili z lodi v dokonalé šípovité formaci. Jejich uniformy imperiální ochranky se leskly záznamy o jejich skutcích. Své kukri drželi před sebou ve stylu k počtě zbraň a vyleštěné čepele vrhaly oslnivé záblesky světla.

Sten ty muže znal. Sám jim kdysi velel.

Gurkhové! Pro pána krále, co tady dělají? A na lodi z Dusable?

Vtom spatřil odpověď. I když zprvu nevěřil svým očím.

V čele šípovité formace pochodovala ta nejpovědomější osobnost ve Stenově životě či v životě kterékoliv jiné bytosti. Převyšoval všechny Gurkhy. Nedíval se ani napravo ani nalevo, ale vznešeně upíral ty své divoké oči před sebe.

Sten nemohl promluvit, zasalutovat ani se jinak pohnout. Cítil jen ledový šok svých společníků.

„Do otcovy zmrzlé řítě," zamumlal Otho jako zhypnotizovaný. „Je to on!"

Když k nim formace dorazila, šíp se rozvinul do stran a formace je obstoupila. Sten hleděl do těch podivně starých a zároveň mladistvých očí. Viděl, že jej poznávají a uslyšel své jméno. Alex sebou trhl, když po krátkém pokrčení císařského obočí byl i on osloven vlastním jménem.

Muž se obrátil k Mahoneymu a zešířila, téměř vesele se na něj usmál.

„Jsem rád, že jsi zůstal na blízku, lane," řekl Věčný Císař.

Mahoney omdlel.

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

ZDALEKA NE všichni vojáci trestní flotily rady důvěrníků byli krvaví loajalisté nového režimu. Rozum nelze nahradit slepou poslušností - zvláště pak, je-li *třeba*, aby byl zadáný úkol úspěšně dokončen.

Flotilní admirál Fraserová, která nebyla rozkazem příliš nadšená, ale jako dosud vždy uposlechla, velela z můstku imperiální bitevní lodě *Chou Kung* útočné jednotce. Rada důvěrníků vyprázdnila všechny sklady s AM₂, aby získala palivo pro svoji flotilu. Měli ho dost na to, aby doletěli na Newton, svedli boj... a potom museli doufat, že ten uloupený konvoj najdou zaparkovaný někde v soustavě Jura, pokud plánovali nějaký návrat.

Jeden problém však Fraserová neměla: její lodě netrpěly nedostatkem posádky jako obvykle. Rada nařídila, aby byly všechny lodě plně obsazeny. Takže zatímco se rabovaly sklady paliva, zabavovaly se i nebojové lodě a verbovali vojáci z pozemních základen.

Samozřejmě, že žádný z velitelů nevydal své nejlepší, pokud se tomu dalo vyhnout. Fraserová typovala, že by trvalo tak šest měsíců, možná celý E-rok, než by novou flotilu dovedla k jakés takés jednotnosti. A dokonce i za rok by to byl zázrak. Fraserová nostalgicky vzpomínala na to, co četla o drakonických disciplinárních metodách používaných u námořních válečných loďstev.

A samozřejmě mezi sebou měli i dobrovolníky. Někteří byli horliví do akce, většina však přišla proto, že podporovali radu v průběhu čistky. Kdyby rada padla, nemohli tito důstojníci čekat jakékoliv slitování při nevyhnutelných vojenských soudech, které by téměř jistě měly pravomoc nařídít trest ze všech nejvyšší.

Fraserová dělala, co bylo v jejích silách, zatímco se flotila řítla dál do prázdna, prováděla všechny rutinní úkony, a dokonce zašla tak daleko, že nařídila, aby byli autopiloti některých lodí napojeni na navigaci velících lodí své divize.

Nebyla sice z akce příliš nadšená, ale celkově si byla jistá, aniž by nějak podceňovala svého pravděpodobného protivníka. Opatrně analyzovala masakr Gregorovy 23. flotily. Útok byl proveden naprosto precizně, ale využíval spíše pirátské taktiky než konvenční bojové. Obránci soustavy Jura budou nuceni hájit pevné teritorium. Fraserová měla v plánu, že je donutí zalétnout daleko od soustavy. Polovinu svých záloh vyhradí pro útok na soustavu Jura, na níž bude primárním terčem právě Newton. V tom okamžiku její zodpovědnost skončí - za což byla velmi vděčná.

Rozkaz, který dostali ti zasmušilí lidé v doprovodné lodi, byl tajný, ale Fraserová, pokud si o tom troufla přemýšlet, dobře věděla, kdo jsou.

Komunikační důstojník přerušil mlčení na můstku vlajkové lodi.

„Admirále... máme tu vysílání na všech frekvencích. Zdroj vysílání... Newton.“

„Na všech frekvencích? “

„Přesně tak. Včetně mezilodních a velitelských sítí.“

Vysílání navíc probíhá na všech komerčních vlnových délkách, které monitorujeme.“

„Zablokujete. S výjimkou velitelské sítě. Pouze pro velitele lodí. Nemám zájem na tom, aby vojáci viděli nějakou propagandu.“ Vysílání na všech frekvencích může znamenat jen to, že tribunál dospěl konečného verdiktu.

„To přece... nemůžeme.“

„Nemůžeme? “

Fraserová nepotřebovala říkat víc. To bylo slovo, které pro ni neexistovalo.

Komunikační důstojník svěsil hlavu, poté se vzpamatoval. „Ne. Vysílání je velmi silné. Jediný způsob, jak je zablokovat, je odříznout celou flotilu od vnější komunikace.“

To byl risk, který Fraserová nehodlala podstoupit. „Dobrá tedy. Pokuste se to tedy rušit, jak nejlépe to půjde. Na můj přijímač ale pošlete čistý signál.“

„Ano, madam.“

Fraserová a ostatní velící důstojníci a velitelé divizí tím pádem zcela zřetelně viděli, co se děje. Ostatní obrazovky na zbývajících lodích ukazovaly jen rozmazané, částečné obrazy a zvuk. Ale nějakých detailů o tom, co se stalo, nebylo vlastně zapotřebí, i když se beztak bleskově roznesly díky vojákům, kteří měli hlídky na můstcích.

Vid zobrazoval interiér obrovského auditoria zvoleného pro slyšení tribunálu. Tři soudci s vážnou tváří seděli a čekali.

Dveře za nimi se otevřely a dovnitř vlétl Manabi. Po obou stranách dveří stáli dva malí, svalnatí muži v maskovacích uniformách, s přílbami zaraženými do týla a s řemínkem na bradě pod spodním rtem. Oba byli vyzbrojeni willypuškou a dlouhým nožem v pochvě.

Ozval se komentář anonymního hlasu. „Všem bytostem, které jsou svědky tohoto vysílání, doporučujeme, aby si je zaznamenaly.“

Následovalo ticho. Poté promluvil Manabi, pan Ecu. „Toto je konečné slyšení tribunálu. Nicméně nečekané okolnosti dramaticky změnilo jeho účel.“

Fraserová zvedla obočí. Takže samozvaný soud nevznese žádná obvinění proti radě? Ne že by to hrálo nějakou roli.

„Nehodláme však pozastavit vynesení verdiktu. Tento tribunál se usnesl, že bytosti Kyes, sestry Kraaovy, Lovett a Malperinová, kteří se nazývají radou důvěrníků, jsou formálně obviněni.“

Tribunál došel k závěru, že konspirativní vražda Věčného Císaře byla naplánována a vykonána výše jmenovanými bytostmi jako jedinci i jako skupinou. Dále v souladu s takzvaným Norimberským statutem prohlašujeme jejich radu za zločineckou organizaci.

Ostatní obvinění, která byla tomuto tribunálu předložena, včetně velezrady, nebudou proti radě vznesena.

Tímto ukládáme všem soudům a soudním úředníkům, jak imperiálním tak individuálním, aby předvedli výše jmenované členy rady důvěrníků k trestnímu soudu, kde se mohou obhajovat proti vznesené obžalobě.

Nicméně naše usnesení není jediným ani nejdůležitějším účelem tohoto vysílání.“ Ecu přelétl na stranu a obrátil tvář ke dveřím.

Dveře se otevřely.

Do soudní síně vstoupil Věčný Císař.

Buďto v soudní síni propuklo naprosté šílenství, nebo někdo ztlumil zvuk. To Fraserová nevěděla. Na jejím můstku však následoval dokonalý chaos. Nakonec se jí podařilo uklidnit sama sebe navzdory šokovanému zjištění, že všechno, čemu dosud věřila a sloužila, není pravda a okřikla přítomné, aby mlčeli.

Rozhostilo se ticho. Kosmoplavci možná zírali na své displeje a kontrolky, ale jediné, co pro ně momentálně existovalo, byla slova přicházející z obrazovky.

„Chválím členy tohoto tribunálu. Vyšetřovatele, úředníky a soudce. Prokázali, že jsou mými věrnými a skutečnými služebníky i v situaci, kdy se takový druh věrnosti rovná rozsudku smrti.“

Oni - stejně jako mnoho dalších - budou odměněni.

Všichni teď stojíme před společným úkolem. Navrátit Říši její velikost. Nebude to snadné.

Ale může toho být - a bude - dosaženo.

Práci, která je před námi, je třeba vykonat. Nebude míru, nebude pořádku, dokud se Říše nevzpamatuje jako již několikrát v minulosti a nezačne poskytovat klid, prosperitu a zákonnost v celém vesmíru.

Děkuji těm z vás, kteří jste zůstali věrni, kteří jste poznali, že rada důvěrníků jednala ze strachu, chamtivosti a nenávisti, a ne v mém jménu.

Vám ostatním, kteří jste se z jakéhokoliv důvodu rozhodli kráčet pod krvavou standartou rady, nařizují, abyste v tom ustali. Neposlouchejte rozkazů zrůdců. Neposlouchejte jejich lži. Pokud máte zbraně - složte je. Musíte uposlechnout - a garantuji vám, že se tak stane - mých rozkazů. A to okamžitě. Dost bylo zločinů a zla.

Zvláště pak promlouvám k těm podvedeným bytostem, které tvoří posádky imperiálních válečných lodí chystající se zaútočit na tento svět a na mě samotného.

Máte dvě hodiny na to, abyste uposlechli. Všem lodím té zločinecké flotily přikazuji, aby vyřadily hvězdný pohon a zaujaly parkovací orbity kolem soustavy. Nesmíte použít žádné zbraně. Dále vám přikazuji, abyste se do vypršení této doby vzdali mnou pověřeným jednotkám.

Jste imperiální vojáci a kosmoplavci. Sloužíte Říši a tím pádem mně.

Dvě hodiny.

Všichni muži, jednotky či lodě, které neuposlechnou, budou prohlášeni za zrádce a následně dopadeni. Trest za zradu je zřejmý a bude vykonán s největší krutostí.

Vzdejte se. Zachraňte si životy. Zachraňte svou čest. Zachraňte svou Říši.“

Obrazovka potemněla.

Na zvláštním kanále se ozvalo audio vysílání, popisující všechny tělesné atributy muže, který právě promluvil - Věčného Císaře, Všichni skeptikové je mohli porovnat se snadno dostupnými veřejnými dokumenty.

Fraserová tomu nevěnovala sebemenší pozornost. Ona slouží Říši - a nyní s neskonalou úlevou opět Věčnému Císaři.

„Komunikace! Chci všechny kanály spojující lodě! Kapitáne! Na můj povel, připravit se na sekundární pohon.“

„My budeme -“ prohlásil kdosi na můstku.

„Sloužit Císaři,“ přerušila dotyčného Fraserová.

Komunikační důstojník po ní vystřelil.

Zemřel několik vteřin poté, co jej pobočník Fraserové udeřil těžkým obuškem za krk.

Objevily se další pistole a obřadní zbraně. Výbuch byl silný a znemožnil ovládání hlavní pohonné jednotky. Můstkem vlajkové lodi cloumala vzpoura - přesně k tomu totiž došlo.

Druhotná velící střediska se nikdy nedostala on-line

- i těmi zmítal chaos. Loď *Chov. Kung* se řítla plnou rychlostí vpřed.

Celá imperiální flotila podlehla hysterii a destrukci a začala likvidovat sama sebe.

Některé lodě uposlechly - a byly napadeny jinými, stále loajálními k radě. Ostatní lodě se snažily pokračovat v misi směrem k soustavě Jura. A těm ještě dalším se podařilo na motorech Yukawa „zmizet“ do normálního prostoru. Divizní velitelé soptili na všech kanálech ve snaze získat nějaký rozkaz či souhlas.

Vtom zaútočil Sten.

Věčný Císař lhal, když mluvil o dvou hodinách milosti.

Nebožtík admirál Fraserová správně analyzovala Stenovu taktiku útoku na konvoj s AM₂. Bhorové, Rómové a žoldáci se skutečně cítili bezpečněji v jedné lodi nebo v malých útočících letkách. Taktéž se nemýlila v předpokladu, že flotila tribunálu nebude schopna obrany proti konvenčnímu útoku.

Sten našel třetí variantu.

Vypustil celou flotilu jako výpadovou, agresivní expedici, která se řítla na imperiální jednotky. Jeho rozkaz byl velmi prostý: „Útočit na každou loď jevící známky bojovnosti. Zasáhnout ji pouze jednou - silně

- a udržet si maximální rychlost. Potom se přeskupit a znovu zaútočit. Pokud loď poletí do normálního prostoru, letět s ní. Ujistěte se, že buďto vysílají signál o kapitulaci, nebo že jejich hlavní pohonná jednotka je vyřazena z činnosti.

Nevstupujte na palubu. Nepřibližujte se za účelem likvidace. Ignorujte všechny lodě, které uposlechly Císařova rozkazu.

Tohle není bitva do posledního muže. Otho, nechci, aby si někdo z tvých lidí začal hrát na šílence.“

„A co potom, až bude odpor zlomen?“ otázal se jeden žoldácký kapitán.

„Omlouvám se, kapitáne, ale na rabování nebude čas. Znovu opakuji - nevstupovat na palubu. Celé je to už skoro za námi. Takže se snažme neumírat zbytečně.“

„A co s přeživšími imperiály?“

„Budou vyslány záchranné lodě. Záhy.“

A přesně tak se také bitva odehrála. Pročísnout řady imperiální flotily... přeskupit... a znovu.

Sten bojoval na svém křižníku i na ostatních lodích. Čas mu začal splývat. Každý souboj byl jiný a svým způsobem stejný. Rozdával rozkazy zpod roušky chladného, nefalšovaného hněvu.

Císař se vrátil.

Výborně. Skončujeme to.

Nakonec nezbyl nikdo, po kom by stálo za to střílet. Sten se probral z transu zmožený únavou.

Pohlédl na chronometr.

Lodní den byl téměř u konce. Zkontroloval hlavní bojovou obrazovku. Blikání monitorů nejevilo žádné známky toho, že na nich ještě před několika hodinami byla nějaká flotila. Opravdu bylo po všem.

Takže hnidy byly rozdrceny.

A nyní ten obtížný hmyz, ze kterého vzešly.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

POYNDEX SI VŠIML, že strom již ztratil polovinu listů. Stejně jako rada důvěrníků, která jej očekávala v nejvyšším podlaží, se rubiginosa krčila před tou novinou: Věčný Císař se vrátil!

Když je viděl schoulené v křeslech, uvědomil si, že „krčit se“ je slabé slovo. Všichni již slyšeli katovu píseň a v duchu umírali. Malperinová vypadala o půl století starší. Lovett byla malá scvrklá bytost s pytlíky namísto tváří.

Nejvíce postiženy však byly sestry Kraaovy. Z té, která se kdysi opevňovala mohutnými pneumatikami sádla, se stala schlíplá, anorektická troska. Kůže jí v nechutných faldech visela podél těla. Ta kdysi štíhlá se naopak proměnila v nafouklý růžový balón s kůží napnutou kolem nově nabytých tukových polštářů.

Z výrazu v jejich tvářích nebylo pochyb o tom, že muž, který si říká Věčný Císař, je opravdu tím, za koho se vydává.

Všichni čtyři se k Poyndexovi vrhli, jako kdyby byl posledním záchranným člunem opouštějícím loď s dírou v trupu. Sotva v tom zmatku rozpoznával otázky. „Věčný Císař...“ „... Co budeme dělat...“ „Kam můžeme utéct...“ „... Měli bychom bojovat...“ „... Můžeme bojovat...“ A tak pořád dokola. Pomalu se dostávali do sebevražedného transu. Měli z Císaře tak hysterický strach, že byli připraveni okamžitě nasednout do lodí a vrhnout se proti jeho zbraním se všemi vojsky, kterým mohou velet.

S tím však Poyndexův plán nepočítal.

Uklidnil je a znovu je usadil na místa. Vykouzlil svůj nejsmutnější a nejsoucitnější výraz. „Myslím, že vím, jak vás zachránit,“ oznámil.

Vzhledli k němu s novou nadějí v očích. Teď jim bude dobré cokoliv. Ale Poyndexovi nešlo o nějaké cokoliv. Byl přesvědčen, že objevil cestu zpět k moci.

„Já jsem z žádných zločinů obviněn nebyl,“ spustil. „V žádných akcích, které se odehrály předtím, než jsem se stal jedním z vás, jsem nijak nefiguroval. Tudiž by pro mě neměl být problém Císaře oslovit.“

Nikdo nic nenamítal ani nevaroval, že to může znamenat jistou smrt, že jakkoliv nevinný může Poyndex být, Císař je schopen zabít každou bytost, která se jen nepatrně zapletla s radou. Poyndex se v duchu usmál nad tím, jak moc se o něj jeho kolegové bojí.

„Pokud proti tomu nic nenamítáte, nabídnu Císaři obchod.“

Poyndexův návrh byl prostý. Rada důvěrníků prohrála, ale stále může napáchat nezměrné škody a prolít značné množství krve. Vybídl je, aby se ukryli do pohotovostního bunkru hluboko pod rubiginosou. Bylo to ideální velitelské centrum napojené na veškeré vojenské kanály. Bunkr jako takový byl postaven tak robustně, aby vydržel i přímý nukleární výbuch. Odtud mohou bojovat, dokud nepadnou, kdyby Císař nabídku odmítl.

Poyndex to všechno Císaři vyloží a sdělí mu, že rada důvěrníků nemá žádný zájem páchat škodu, jestliže tomu lze předejít. V zájmu všech nevinných lidí na Původním světě složí zbraně, pokud jim bude darován život.

„Do vězení nejdeme,“ zavrčela kdysi obézní Kraaová. „Takovou potupu by ségra nesnesla.“

„Já také o žádném vězení nemluvím,“ ujistil ji Poyndex. „Navrhuji exil. Za podmínek, které hodlám vyjednat, by vám bylo povoleno svobodně nastoupit do vašich soukromých lodí a odletět do nejvzdálenějších končin Říše. A třeba i za její hranice, bude-li si to Císař přát. Ovšem s tím, že se nebudete smět vrátit.“

„Myslíte si, že to přijme?“ sípal Lovett.

Ach ano, ujišťoval ho Poyndex. Jistě že přijme. Císař je stejně jako Poyndex praktický člověk. Potom je pobídl, aby se okamžitě přesunuli do bunkru. Nesmí ztrácet čas - pro případ, že by Císař zaútočil nezávisle na jejich plánu.

Poyndex sledoval členy rady důvěrníků, když pospíchali vstříc osudu, který jim přichystal, jako ovce na porážku.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

SESTRY KRAAOVY, které si byly vždy velmi dobře vědomy místa mezi třetím a čtvrtým žebrem na lidských zádech, jako první správně analyzovaly kontext Císařova vysílání: „Posranej Poyndex! Ten jeden hajzl nás převez a prodal Císaři.”

Proč také ne? Nejednaly by jinak, kdyby dostaly sebemenší příležitost.

„Měla sem to tušit,” vrčela ta momentálně tlustá. „Ted’ sedíme v tomhle podělaném bunkru a čekáme a čekáme a čekáme. Nemáme žádný síly ve vesmíru, ve vzduchu ani v přístavech.”

Jejich zuřivé nadávání bylo nejhlasitější ze všech. Celou dobu od chvíle, kdy Poyndex vyrazil na „vyjednávači misi”, strávily sestry Kraaovy konzumací a vyměšováním. Malperinová s Lovettem se celou dobu drželi při sobě, ale neměli si co říci. Vypadali jako němí duchové v podzemí hradu, ve kterém kdysi vládli.

Strážní a služebnictvo se brzy naučili okamžitě vyhovět každému jejich rozkazu a požadavku a zase zmizet ve svých pokojích.

Pak se ozvalo vysílání na speciálně vyčleněné vlnové délce:

„Tady je Věčný Císař.

Byl jsem osloven vyslancem zrádné rady důvěrníků. Její členové chtějí vyjednávat o podmínkách kapitulace.

Odmítám je ve jménu civilizace a Říše samotné. S vrahy nelze vyjednávat.

Požaduji okamžitou, naprostou a bezpodmínečnou kapitulaci.

Občané Původního světa -”

V tu chvíli začaly sestry Kraaovy vřeštět jako pominuté. Nikdo v komunikační místnosti se nedozvěděl detaily o dalších Císařových nařízeních. Nejednalo se o nic překvapivého: Císař vyhlásil na Původním světě stanné právo. Veškerý vojenský personál se měl přihlásit ve svých kasárnách a zůstat tam. Důstojníci a poddůstojníci pouze dohlédnou na zachování disciplíny, nic víc. Všechny lodě měly přistát, či zůstat na pevnině. V opačném případě budou sestřeleny. Úkolem policie bylo udržovat veřejný pořádek - pokud možno bez použití násilí. Účastníci nepokojů a rabovači budou potrestáni. ..

Nic překvapivého.

Kromě závěru hlášení: „Během jedné hodiny začnou na Původním světě přistávat imperiální jednotky.”

Ač se to zdálo nemožné, Kraaovy začaly kvičet ještě hlasitěji. *Jsme v pasti... do hajzlu... pryč odtud.*

Jedna z nich se komem spojila s kosmopřístavem hlavního města Fowleru a vydávala zmatené rozkazy veliteli jejich soukromé „jachty” - těžce vyzbrojeného křižníku - a jejich dvou eskortních lodí, nařizující přípravy k okamžitému startu.

„Proč,” podivila se zvadle Malperinová. „Není kam prchnout.”

„Jak to že ne! Vždycky se najdou nějaký zadní vrátka!”

Druhá Kraaová ji přerušila. „A i kdyby se nenašly, určitě budu radši bojovat, než abych čekala na rezníkovu kladivo!”

A byly pryč.

Lovett si chtěl nalít. Postavil prázdnou sklenku na stůl a posadil se. Pohlédl na Malperinovou. Ticho se vrátilo.

Jako první prosvištěla nad přistávacími drahami Sowardu flotila taklodí. Ostatní flotily provedly manévry nad zbývajcími přístavy Původního světa. Důstojník dělostřelectva ohlásil na přistávací ploše tři lodě s aktivními motory.

„Všem složkám... přímý let... Cíle jak označeny a osvětleny... vystřelit Gobliny... *Pa!*”

Z raketometů taklodí vylétly nenukleární střely středního doletu a zacílily na lodě Kraaových. Tři exploze se proměnily v jedinou ohnivou kouli, která vylétla tři sta metrů do výšky.

Mahoney vydal povel svým flotilám.

Ta Stenova byla podle rozkazu první. Torpédoborce a křižníky visely nad Sowardem a nad Fowlerem. Dosedl se svou bitevní lodí a jejími dvěma družkami na povrch Původního světa - postřeh: docela rozdíl proti tomu, když jsem odtud naposledy prchal - a za nimi přistávaly útočné transportéry, z nichž se vyhrnul obrněný vůz a vojáci.

Kilgour hodil Stenovi jeho bojový postroj a Sten si ho i s těžkým gurkhovským kukri a miniwillypuškou připnul.

Byl pověřen velením útoku na bunkr rady. Věčný Císař mu dal výslovný rozkaz: dostat Kraaovy, Malperinovou a Lovetta - pokud možno živé. Nechtěl, aby práce Stenova tribunálu přišla vniveč.

„Admirále.“ Obrazovka zablikala. Na plochu asi tři kilometry od nich vjely patery obrněné gravisaně. Čtyři stroje byly standardního bojového typu, pátý velitelský vůz.

„Myslím, že sme někoho vyplašili,“ poznamenal Kilgour, když si v duchu spojil směr vozidel s tou ohnivou koulí, již byly lodě připravené ke startu.

Dřív než Sten stačil vydat rozkaz, prolétla jedna z taklodí nad plochou a začala trousit prostorové bomby. Výbuch vyřadil dvoje gravisaně z činnosti, třetí ztratily pohon a zapadly čumákem do doutnajícího, nově vzniklého kráteru.

Zbývaly ještě dvoje. Jejich piloti otočili stroje o sto osmdesát stupňů a zamířili zpět, odkud přijeli.

Sten si všiml, že mají zatarasenou ústupovou cestu. Ovšem ne imperiálními jednotkami či bombardováním, ale rozbouřeným davem lidí a mimozemšťanů. Ozbrojených i neozbrojených.

Gravisaně začaly pálit do davu. Bytosti padaly na zem a byly rozmetány po přistávací ploše. Nahradily je další.

První gravisaně byly znehybněny a spuštěny na .zem. Někdo někde našel, ukradl, či se jinak zmocnil protipancéřové zbraně a vystřelil. Výbuch roztříštil gravisaně a poslal její posádku do vzduchu.

Velitelské gravisaně znovu změnilly směr a tentokrát zamířily k imperiálním lodím, které právě přistály.

Nikdy k nim nedojely.

Sten zahlédl záblesk, jak na ně dopadla podomácku vyrobená zápalná bomba a oheň vnikl do sání Mc-Leanových generátorů. Saně se zastavily. Sten viděl, že byla spuštěna zadní rampa a-

Měl *dojem*, že viděl vystoupit dvě bytosti: jednu enormně obézní, druhou se vzezřením kostry oblečené do stanu. Měly zdvižené ruce a něco křičely.

Vtom se na ně sesypal běsnící dav.

Sten odvrátil zrak od obrazovky.

„Dal jsem tam záznam,“ uklidnil ho Kilgour. „Budeme to muset prohlídnout obrázek po obrázku, aby se při identifikaci potvrdilo, že to byly Kráovky. Pro pitvu toho asi moc nezbude.“

Sten přitakal, ale na obrazovku se nepodíval. „Jdeme, pane Kilgoure. Chci, aby měly soudy alespoň někoho, koho by mohly soudit.“

Přidělení imperiální vojáci nebyli o nic lepší nebo horší než ostatní imperiální jednotky, se kterými se Sten v poslední době setkal. Ale na tom nezáleželo - Sten s jejich nezkušeností počítal a zformoval předvoj ze svých žoldáků.

Domníval se, že si budou muset razit cestu ulicemi Fowleru až k ústředí rady důvěrníků. Opak byl pravdou. Demonstrace a pomsta se prohnaly ulicemi před nimi: převrácená graviauta a gravisaně, některé vyhořelé; improvizované barikády; těla, některá uniformovaná, jiná v civilu.

Hořící a vypálené obchody a budovy.

Ve třech případech těla houpající se na pouličním osvětlení.

Nic, čemu by museli čelit silou.

Ve městě překvapivě vládl určitý pořádek. Civilisté řídili dopravu, jak nejlépe dovedli - tedy to málo dopravy, co zbývalo. Další civilisté hlídkovali na chodnících.

Seržant velící bojovému komandu ve Stenových útočných gravisaních vystrčil hlavu z poklopu a křikl na jednoho z civilistů, aby se ho zeptal, co to znamená. Dostal odpověď.

„Kult Věčného Císaře pomáhá dláždit cestu, pane.“

Sten se odjakživa domníval, že kult praktikuje pouze nenásilné způsoby.

Třeba ten pohmožděný chlapík, kterého táhly tři robustní ženy, zakopl a spadl ze schodů. Nebo se možná někdo později přizná.

Jak se jeho jednotka přibližovala k sídlu rady, zaslechl střelbu.

Před gravisaněmi děravými jako řešeto ležela těla v hnědých maskovaných uniformách imperiální

gardy. Sten vystoupil a přivítala jej vystrašená mladá žena s hodností kapitána, která vypadala, že je raněná. Nevěděla, jestli má plakat nebo klít. Bylo to poprvé, co vedla jednotku do boje - a poprvé, kdy jednotka, kterou tak pečlivě poskládala, utrpěla ztráty.

Nakonec se ani nerozplakala, ani nezačala klít a podala naprosto profesionální hlášení o stavu. Rada má v budově stráže - tam. čtyři protitanková děla zabarikádovaná za pytlí s pískem tady a tam. Odstřelovači a rychlopalné zbraně přímo v budově. Všechny výzvy ke kapitulaci jsou ignorovány.

Sten jí poděkoval a vydal rozkazy. Ona se měla se svou skupinou stáhnout a zajistit uzavření oblasti -nikdo nesmí ven, ale předně všeho dovnitř. Zvláště ne další lynčující dav.

Kapitánka užasle sledovala Stena s Kilgourem, kteří rozdávali svým žoldákům a Bhorům rozkazy jako na drátkách.

Jednou budeš dobrá, pomyslel si Sten, zvlášť až to budeš dělat po čtyřicáté nebo po sté a uvykneš pohledu na své mrtvé vojáky.

Povolal skupinu těžkých tanků a použil je k vybuldozerování barikád a k probourání se budovami okolo sídla rady, aby tak vytvořily palebné posty. Byly připraveny těžké zbraně a zahájena palba proti odstřelovačům a obsluze samopalů.

„Vidíš ty protitankový děla,“ ozval se Kilgour. „Už mam na ně vymyšlenou medicínu.“

A měl.

Kilgour poslal odstřelovače - nejlepší, které měl -do bočních pozic.

Když Sten nařídil, aby gravisaně vyrazily vpřed, ucítil, jak se k němu přiblížila Cind. Koutkem oka viděl, že zkoumá okolí, zdali nehrozí nějaké nebezpečí - jemu.

Protitankové posádky zamířily svá děla - a byly odstřeleny. Okamžitě je běželi vystřídat další - vojáci? tajní? gorily?

Zarachotily willypušky a noví dělostřelci nedoběhli. Třetí pokus... a dobrovolníků se najednou nedostávalo.

„Pane Kilgoure? “

Alex vychrlil rozkaz a Stenem osobně vybrané komando naskákalo po rampě do těžkého transportéru.

„Vstoupíte tam bez klepání,“ poručil Alex veliteli transportéru. „Poskytneme vám ňákou krycí palbu. Vpřed!“

Transportér se valil k budově a z věžiček mu šlehaly plameny. Jeho pásy převálcovaly jedno z opuštěných protitankových děl a multitunové monstrum se probouralo vchodem do obrovského atria budovy rady.

Rampa spadla na zem a z transportéru vyskočil Sten se svými „zatýkajícími důstojníky“. Všiml si zeleně vykládaných fontán a čehosi, co musel být původně vysoký, mrtvý strom uprostřed atria. Tank strom porazil dřív, než skluzem zastavil a posádka vystoupila.

Sten pohlédl na malou mapu, kterou držel v ruce. „Vchod do bunkru je... tady. Postupujte pomalu, zatraceně! Nechci, abyste se zapsali do historie tím, že jste se stali posledními padlými.“

Dobrá rada, uvědomil si. Říď se jí. Mrtvý admirál jako poslední padlý v této... válce? povstání? rebelii? To by byla skvělá poznámka pod čarou.

Nořili se hlouběji a hlouběji do útrob pod kdysi nejhonosnějším sídlem rady důvěrníků. Cind s Alexem se drželi Stena a plížili se z úkrytu do úkrytu jako nějací opatrní hadi.

Této ostražitosti nebylo zapotřebí.

Nikdo jim nekladl odpor.

Malperinovou s Lovettem našli, jak mlčky sedí v místnosti. Vypadalo to, jako by neslyšeli Stenův rozkaz.

Cind zírala na obě bytosti, na ty věchýtky, které kdysi byly jejími vládci. Sten měl pocit, že v jejich očích spatřil náznak lítosti.

Kilgour Stenův rozkaz zopakoval.

Konečně na jeho řev zareagovali. Vstali, když jim to Alex poručil, bez protestů se nechali prohledat, jestli u sebe nemají zbraň či nějaké sebevražedné pomůcky, a následovali zatýkací komando nahoru a ven.

Skoro to vypadalo, jako by byli rádi, že všechno skončilo.

Stena jen zajímalo, jestli jejich apatie bude pokračovat i po zahájení soudního procesu s nimi.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

„POSAĎ SE, STENE," řekl Věčný Císař. „Ale nejdřív nám oběma nalej."

Ze své zkušenosti ve funkci bývalého velitele Císařovy ochranky Sten věděl, že když se začne mluvit o pití, znamená to pohov. Ale „Pohov" a „pohov" je za určitých okolností velmi těžké rozlišit. Uplynula spousta let od chvíle, co si dal se šéfem naposledy panáka streggu. To se Sten ještě domníval, že slovo „Věčný" je pouze symbolický titul, jestli nad tím vůbec někdy přemýšlel.

Všiml si, že když si Císař vzal sklenku, pouze z ní nepřítomně usrkl. Sten učinil stejně.

„Nebudu ti děkovat za to, co jsi udělal," prohlásil Císař. „Určitě by to vyznělo hloupě. Alespoň pro mě."

Sten se podívoval, co se chystá. Císař byl navzdory své neformální póze zatraceně formální. To obvykle znamenalo, že vytáhne z rukávu nějaké překvapení. Sten jenom doufal, že to nebude mít nic společného s jeho osobou. Viděl, že se na něj Císař mírně zamračil, a pohlédl na skoro nedotčený stregg ve své ruce. Vrásky na čele zmizely a Věčný Císař do sebe naráz kopl obsah sklenky. Přisunul sklenku přes stůl pro další. Sten vyprázdnil tu svoji a znovu nalil. Cítil, jak si stregg propaluje cestu do žaludku a rozlévá v něm své teplo, ale necítil se o nic klidnější.

Moc si přál, aby se mohl Císaře zeptat, jak to provedl. Kde byl celé ty roky zašitý? Co dělal? A proč do hajzlu není mrtvý? Ne, raději se neptat. Císař je na svá tajemství velmi opatrný.

„Když jsme spolu mluvili naposledy," spustil Císař, „dělal jsem, co jsem moh, abych ti vnutil povýšení. Tys ovšem odmítnul. Doufám, že z toho nehodláš udělat tradici."

A do hajzlu, je to tady. Sten se připravil na nejhorší.

„Jak ti zní funkce šéfa jednotek Mercury?" otázal se Císař. „Zvednu jeho hodnost a dám ti druhou hvězdu. Co ty na to, admirále?"

„Admirále ve výslužbě," upřesnil Sten a zhluboka se nadechl. Musí to ze sebe rychle dostat. „Velmi nerad bych vám projevoval nějaký nevděk, ale děkuji, nechci. Snažně vás prosím."

Sten zpozoroval Císařův chladný pohled a zvrásněné čelo. Po chvíli povolil.

„Proč?" Byl to jednoslovný povel.

„To máte tak. Celý život jsem strávil vojákováním. Nebo ve veřejné službě, pokud chcete. Dostalo se mi mnohem větších poct, než o jakých jsem kdy snil. Nebyl jsem nic. Obyčejný delinq na Vulkánu. Teď je ze mě admirál. A vy mi chcete dát dvě hvězdy. Děkuju, pane. Ale nechci."

Musím si začít budovat svůj vlastní život. Najít si místo v civilním světě. Předtím jsem byl zmatený. A možná ještě stále jsem. Ale jen trochu. Protože se na to těším. Přišel čas, abych se začal zaobírat obyčejnými, nudnými lidskými věcmi."

Sten pomyslel na Lisu a na to, jak krásný mohl být jeho svět, kdyby nezasáhly nepředvídané události. Celou dobu, po kterou mluvil, měl sklopené oči. Nyní vzhlédl, aby spatřil, jak na něj Císař upřeně hledí s očima jako rozžhavená ocel.

„Asi jsem to neřekl správně, pane. Asi to neumím pořádně vysvětlit. Člověk, jako jsem já, ze sebe takové věci souká jen těžko."

Víc neřekl. Císař by mu dal vědět, kdyby stál o víc. Upřený pohled se rozplynul. Císař vysál polovinu svého streggu, vyhodil nohy na stůl a pohodlně se zaklonil v křesle.

„Chápu. Žádám po tobě příliš velkou oběť. Vlastně další velkou oběť. Ale taky si myslím, že ty nechápeš vážnost nastalé situace."

Dopil svoji sklenku, předklonil se, prstem zahákl láhev, přitáhl si ji, nalil a přistrčil stregg zpět Stenovi. Oba se napili - a dolili si.

„Ale podívej se, do jakých sraček jsme se tu dostali," pokračoval Císař, jako kdyby se nikdy neodmlčel. „Bytosti hladoví. Miliony jich jsou bez práce. Téměř každá vláda, na kterou se podíváš, je na pokraji zhroutilí. Jenom dostat všechno AM₂ na správná místa a co nejrychleji bude šílenství. A co potom všechny ostatní problémy, které vidím před sebou. Co si s tím vším počnu - bez pomoci?"

Sten zavrtěl hlavou. Neznal odpověď.

„Proč tě tak překvapuje, když požádám někoho, jako jsi ty - se všemi těmi roky ve veřejné službě, jak jsi sám řek - abys se mnou v téhle těžké chvíli zůstal? Kde jinde najdu člověka s takovými zkušenostmi?"

„Anopane," vyhrkl Sten. „Chápu vaše argumenty. Ale -"

„Já nechci slyšet žádná ale, milej Stene," utnul ho Věčný Císař. „Podívej. Nežádám to po tobě za sebe. Žádám to pro tvou Říši. Jak jí to můžeš odmítnout? No, to mi teda pověz. Jak se mi můžeš podívat do očí a odmítnout mi pomoc?

Neodpovídej hned. Zapomeň na jednotky Mercury. Mám lepší nápad. Udělám z tebe svého vrchního opraváře - s nějakým pěkným zplnomocňujícím titulem. Budeš mi pomáhat s hlavami států, se složitými jednáními a s všemožnými krizovými situacema.

A jako první úkol po tobě chci, abys mi pomoh s Bhorama. Hodlám pro ně udělat něco neobvyklého. Jsou to moji nejvěrnější poddaní. Koneckonců, učinil je z nich před lety právě tvůj nápad, jestli se nepletu."

„Ano, pane," odvětil Sten.

„Takže. Na Lupuský hvězdokupě se bude konat velká oslava. Na počest mého návratu a vítězství nad těma idiotama, co se chtěli stát mými nepřáteli. Chci, abys tam jel za mě. Na Vlčí světy. Budeš mě zastupovat při všech obřadnostech. Nedokážu si představit bytost, kterou by viděli radši. Ty jo?"

„Ne, pane," odvětil Sten. A jak to vyslovil, věděl, že je ztracen.

Věčný Císař měl pravdu. Opravdu neexistovala možnost, že by mu tohle mohl odmítnout - stejně jako to ostatní, co bude následovat.

Oslavy vítězství na palubách bhorské flotily nebraly konce, dokud nedolétli zpět do Lupuské hvězdokupy.

Cind měla Stena neustále na očích. Účastnil se všech večírků a v přípitcích statečně držel krok se svými přáteli Othem a Kilgourem. Ale ve chvílích volna jeho tvář neprozrazovala nic. Už ho znala mnohem lépe. Cítila, že se mu v hlavě honí divoké myšlenky - ale jaké, to neměla tušení.

Cind jej spatřila, jak sebou uprostřed jednoho přípitku trhl a pohlédl na portrét Věčného Císaře na stěně lodní hodovní síně. Dlouho na něj prázdně zíral, potom zavrtěl hlavou a kopl do sebe svůj stregg. Vzápětí už se zase smál a hovořil s přáteli, jako by se nechumelilo.

Ale ten pohled si Cind bude ještě dlouho pamatovat - a přemítat, co v tu chvíli Stenovi problesklo hlavou.

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

MALPERINOVÁ A LOVETT seděli v cele na palubě Císařovy osobní jachty *Normandie*. Mohlo to vypadat jako docela pohodlná kajuta, ale dveře byly zamčené a střežené, jakékoliv potencionální zbraně byly odstraněny a senzory monitorovaly každé jejich nadechnutí.

Mlha, do níž byli zahaleni, když je Sten zajal, se začínala zvedat.

Sdělili jim, že budou souzeni. Proces se bude konat na Newtonu. Byla jim nabídnuta nejlepší obhajoba v celé Říši a přiměřená doba na přípravu jejich obhajoby.

Opatrně, vědomi si přítomnosti monitorů, oba začali diskutovat o tom, co by měli udělat a s jakou obhajobou vyrukovat. Začali používat tajuplnou mluvu a proti vší logice šeptat.

Na začátku jich bylo šest - odhodlaných získat největší moc ze všech. A na nějaký čas ji dostali.

Nyní... zapomeňme na mrtvoly a zapomeňme na celu. Musíme žít dál, poznamenala Malperinová. Lovett se zmohl jen na slabý úsměv.

Venku se ozvalo zaklepání a dveře kajuty se otevřely.

Vstoupil nějaký muž. Ani vysoký, ani malý. Vypadal, že je v dobré fyzické kondici. Měl na sobě drahé civilní šaty. Nebyl ošklivý ani pohledný.

„Vážené bytosti," řekl uhlazeně. „Byl jsem vám přidělen jako eskorta k soudu.

Mé jméno je Venloe."

Mahoney se přiřítíl do soukromé kanceláře Věčného Císaře a dštil síru. V roztřesené ruce držel mikrokartu.

„Proboha, lane. Co se ti stalo?"

„Nějakej podělanej blbec na *Normandii* si hraje na boha! Cituju z hlášení. 'Vězňům se podařilo úteci z cely. Našli cestu k záchrannému člunu. Pokusili se do něj nastoupit. Bezpečnostní důstojník se jim v tom snažil zabránit, ale byl nucen je..."

Zastřelit při pokusu o útěk!' Kristepane! Ten hajzl si ani nemůže najít nějakou originální výmluvu.

Všechna ta práce. Sten toho pitomce zabije - ale já mu ho nejdřív připravím! Já toho vola ukřižuju! Ušiju si z jeho střev kombinézu." Odmlčel se. „Pořád tomu nemůžu uvěřit. Do hajzlu!"

Císař si vzal kartu, založil ji do svého prohlížeče a pročetl si dekodované hlášení, vysílané personální šifrou velení Říše.

Znovu na zprávu pohlédl a vzdychl. „To není dobré, lane. To vůbec není dobré."

„Ne, samozřejmě, že ne..." Mahoney se začal trochu ovládat. „Vy jste tady šéf. Jak vysoko pověsíme toho, co to udělal, bez ohledu na to, kdo to byl? Ne že by mi na tom záleželo. Jak velká nám tím vznikla škoda?"

Císař se na chvíli zamyslel. „Žádná. Co se stalo, stalo se. Postarám se, aby bylo s našim ambiciózním střelcem správně naloženo. Ale to je všechno. Žádný vyšetřování, Mahoney. To je rozkaz." Odmlčel se. „No tak jsme přišli o jeden proces s válečnými zločinci. Mně osobně je to putna. Všude kolem po radě důvěrníků zůstalo příliš mnoho bordelu na to, aby se někdo zajímal o to, co se stalo Malperinové a Lovettovi."

„A to má být vše, co mi k tomu řeknete?" ptal se nevěřicně Mahoney. „Že ti dva prostě... zmizeli?"

„Jo, tak něco. Jak už jsem řek, co se stalo, stalo se. Nalij mi stregg, lane. Připijeme jejich duším na cestě do pekel, jako to dělají Stenovi srstnatí přátelé."

Ian chvíli civěl na Císaře, poté vstal a přešel ke stolu, kde našel karafu streggu.

Věčný Císař se otočil na židli a pohlédl z okna na kdysi vybombardovanou stavbu Arundelského paláce. Již byla zahájena rekonstrukce.

Mahoney mu neviděl do tváře.

Věčný Císař se usmíval.

Allan Cole a Chris Bunch

Císařův návrat

Z anglického originálu
THE RETURN OF THE EMPEROR
přeložil Petr Černý
Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba Laser Books s.r.o., Plzeň
Litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Eva Hallerová
Vydalo nakladatelství Luboš Falout - Perseus
jako svou 157. publikaci
Plzeň 2001, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 205 Kč

ISBN 80-86481-08-5

Sten

**PŘÍBĚH
OSOBNÍ
MSTY**

ŘÍŠE V OHROŽENÍ

Věčný Císař je mrtvý a místo něj vládne pět členů rady důvěrníků. Všichni ale velmi záhy pochopí, že pokud nenaleznou Císařův tajný zdroj antihmoty dvě, ekonomického motoru Říše, jejich království se zhroutí. A tak vysílají komando elitních vojáků, aby zajalo Stena, jednoho z hrstky skutečných důvěrníků zesnulého vládce.

Sten má však – jako obvykle – vlastní program. Ví totiž o Věčném Císaři něco, co by Říši otřásl v základech.

A tak, aby splnil své poslání, musí zabít pět nejmocnějších bytostí v celém vesmíru...

9 788086 481098